DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Bir Arzunun Güncesi

PAULA QUINN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şövalyelere ve onları seven kadınlara...
Ve benim biriciğim Dan'e.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HOVARDA EVLAT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Campbell Kalesi
Orchy Vadisi, İskoçya
1675

GİRİŞ

"Eh, olanlar gerçekleşmeseydi Tristan'ın müsabakayı kazanacağını hepimiz biliyoruz. Hiç kimse onu geçemez." Robert Campbell, Argyll'in On Birinci Kontu, yanında oturan yeğenine gülümseyerek göz kırptı. Kontun özel odasında karşılarında oturan Callum MacGregor, bunu onaylar şekilde homurdandı.

"Evet, bu yüzden şerefsiz Fergusson ona çelme takarak kavgaya neden oldu. Benim oğlum yerine onun burnu kırılmalıydı."

"Çenesine sağlam bir yumruk atmayı başardım baba," diye savundu Tristan. "Ayrıca artık canımı acıtmıyor."

Parmağını yaralı burnuna götürdü. Hâlâ çok fena acıtıyordu ama MacGregorlar kırık kemikler üzerine sızlanıp ağlamazlardı.

"Alex Fergusson'un onurunu tamir etmesi daha zor olacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İyi söyledin," diye övdü amcası omzunu sıvazlarken. "Şövalyelik kanında var. Bir gün onurlu bir adam olacaksın."

Tristan gururla kabardı.

"Kemer kısmının hafifçe yamuk olması hoşuma gitti." Kate MacGregor işlemesini indirip oğluna en sevgi dolu gülümsemesini gönderdi. "Şimdi dayına daha fazla benziyorsun. Değil mi Anne?"

Robert'ın güzel karısı iğnesinden kafasını kaldırıp ona katıldı. "Aynı onun gibi yakışıklı. Morarmış gözüyle bile."

Tristan'ın yanakları kızardı ve kız kardeşi gülünce ona omuz attı. "Korkarım ki oğlanın burnunun benimkine benzemesi için birkaç kere daha kırılması gerekiyor." Robert yeğeninin elini alıp yumruk haline getirdikten sonra kendi eliyle kavradı. "Unutma, engellemek yumruğunun hızı kadar önemlidir."

Şöminenin önünde birasını yudumlayan MacGregor ve Argyll Campbelllerinin en yakın arkadaşı olan Graham Grant, botunun ucuyla MacGregor Reisinin ayak bileğini dürttü. "Callum, Robbie'nin oğluna yumruk yumruğa savaş konusunda ders vermesine izin vermiyorsun değil mi?"

"Yeteneklerimden şüphe etmen," diye kolayca cevap verdi Robert, "Sadece senin kötü bir öğretmen olduğunu gösterir Graham."

"Yeteneklerinin benim yıllar boyunca seni eğitmemle baya geliştiğini itiraf ediyorum," diye takılarak cevap verdi Graham. "Ama eğer Tristan'ı ben eğitiyor olsaydım, genç Alex Fergusson şu anda birkaç diş, hatta birkaç uzantısını da kaybetmiş olurdu."

Robert gülümseyerek Tristan'a bakarken etrafındaki bütün savaşçılar baş belası Fergusson veledinin kendini günün birinde birinin kılıcına, tercihen Tristan'ın kılıcına saplanmış şekilde bulacağı konusunda hemfikirlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aynı zaman unutma ki," sadece Tristan'ın duyabileceği şekilde eğildi, "Bir adamın hayatında verdiği kararların kaderini etkilediği birçok an vardır."

Tristan başıyla onayladı. Savaşçı kanı damarlarında dolanırken bunu anlıyordu. Rakibine en fazla hasarı vermek her zaman önemli değildi. Babasının bu düşünceye katılmadığı gerçeği bazen Tristan'ın babası yerine, kontun Reis olmasını istemesine sebep oluyordu. Kendini yerden kaldırdıktan sonra Alex ile savaşma seçeneğini düşündü. Oğlanın yumruğunun bu kadar hızla gelmesini beklemiyordu. Alex ona vurduktan sonra tek hatırladığı ağzındaki kan tadı ile kendi ve Alex'in babasının birbirlerine bağırışlarıydı. Ondan sonra annesi oyunların geri kalanında yarışmasına izin vermemişti. Üç tanesini kazanabileceğini biliyordu. Kaderini kesinlikle değiştirmişti ve eve kanlı bir burun dışında eli boş dönmüştü.

Kapıdaki ani gürültü odadaki bütün adamları ayağa kaldırmıştı. Ardından gelen bağırışlar elleri kılıçların kınına götürmüştü.

"MacGregor!"

Biri kalenin dışından bağırıyordu. "Eğer cesaretin varsa dışarı çık da benimle yüzleş! Beni ve akrabalarımı aşağıladıktan sonra bir gece daha yaşayamazsın!"

Tristan, babasının kadın ve çocukların merdivenlerden yukarı çıkmalarını emrettiğini güçlükle duymuştu. Graham ve babası kapıya doğru gidişini bütün kan yüzünden çekilmiş şekilde izledi. Dışarıdaki Alex Fergusson'un babasıydı. Bir çocuk kavgası için babasını öldürmeye mi gelmişti?

"Tristan, git!" diye babası emretti ama Tristan, hareket edemiyordu. Güçlükle nefes alabiliyordu. Bu onun suçuydu. Adamlar savaşacaklardı. Babası muhtemelen onun yüzünden ölecekti. Babası kapıya doğru ilerlerken sanki onu durdurmak istermiş gibi eline uzandı. "Gitme."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bağırmak istiyordu ama dudaklarından çıkan yalvarış bir fısıltı kadar kısık tondaydı. Sadece on dört yaşındaydı. Onu dinlemezdiler.

"Yüzünü göster Fergusson!" diye bağırdı Callum, kayınbiraderini ve en yakın arkadaşını geçerek ağır kapıları ardına kadar açtı. "Yüzünü göster de sana bir kere daha domuzun oğlu olduğunu söyleyeyim!"

Daha fazla bağırış oldu ama annesinin kolunu çekiştirmesi Tristan'ın dikkatini dağıtmıştı. Merdivenlerin üstündeki odaya yönlendirirken, Graham'ın, dayısının ve babasının ardından kaleyi terk ettiklerini gördüğü an omuzundan geriye bakıyordu.

"Onlarla beraber olmalıyım." Tristan'ın büyük ağabeyi annesinin kenara iterek geçmeye çalıştı ama annesi kapıyı vücuduyla kapatırken onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Babanız iyi olacak Rob. Erkek kardeşlerinle beraber otur. Lütfen oğlum."

Ah Tanrım, lütfen iyi olsun, diye dua etti Tristan. Midesi bulanıyordu ve korku vücuduna dalgalar halinde yayılırken birazdan bayılacakmış gibi hissetti. Kız kardeşi Leydi Anne'nin kucağında ağlıyordu. Ağlamasının sesi Tristan'ın odadan kaçıp dışarı fırlamayı istemesine sebep oluyordu. Eğer özür dileseydi, Alex'in babası eve geri döner miydi? Her şeyi... Kafasındaki, karnındaki ve kalbindeki bu acıyı dindirmek için her şeyi yapardı. Eğer babasını başına herhangi bir şey gelirse... Kederli bir kükreme, onun kasvetli halini bölerken odadaki bütün sesleri de susturmuştu. Graham'ın eşinin yüzü soldu ve kılıcını çıkardı.

"Aşağıya iniyorum."

Kimsenin onayını beklemeden kapıyı çekip merdivenlere koştu. Bir an geçtikten sonraki bağırışı, kale boyunca ardında bıraktığı bütün kalplere dehşet yaymıştı. Tristan odayı ilk terk edenlerden değildi. Odadan dışarıya adım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

attığında yerinde kalmayı, kapıyı kilitleyip asla dışarı çıkmamayı diliyordu. Babasının hayatı için korkmuştu. Başka birinin ölebileceği hiç aklına gelmemişti. Asla ama asla onun öleceği aklına gelmemişti.

"Bunun için ölecekler!"

Babasının çığlığını göğsünün derinliklerinde duydu.

"Hepsi ölecek!"

Tristan merdivenlerden sanki hiç hareket etmiyormuş gibi yavaşça indi. Her şey... Gerçek değilmiş gibi hissettiriyordu. Öyle olmalıydı. Babasının titreyen elleri tarafından, göğsüne saplanmış okla zemine bırakılan dayısının hareketsiz vücudu olamazdı. Robert Campbell ölmüş olamazdı. O, gecenin gizlediği karanlıkta çocukların kavgaları sebebiyle düşmeyecek kadar cesur, onurlu ve çok güçlüydü. Duyguları henüz ağlamak için oldukça uyuşmuştu. O korkunç an boyunca donup kalmış, bir şey yapamayacak kadar çaresizlik ve suçlulukla dolmuştu. Annesinin ve Anne'in dizleri üzerine çökmesini izlerken acılı bağırışları Campbell Kalesi'nin her köşesini dolduruyordu. Hayatında herkesten daha fazla sevdiği adam kalbinden vurulmuş ve bir anda ölmüştü. Birçok hayatın yönünü etkileyen bir andı. Herkesten çok Tristan'ı ve bir gün onu iyileştirebilecek olan kızı etkilemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İngiltere, 1685

BİRİNCİ BÖLÜM

"Kibirli aptal!"

Isobel Fergusson, ağır tahta kapıları ittirip Whitehall Sarayı'nın devasa yazlık bahçesine dilinde düzinelerce nefret dolu küfürle girdi. Sonunda annesi öldükten on bir yıl, babası yedi tane çocuğu öksüz bıraktıktan on yıl sonra bütün ailesine bakmanın verdiği ağırlık bedelini ortaya çıkarmıştı. Kardeşi Alex hepsini öldürtecekti. Ah, neden İngiltere'ye gelmişti ki? Lanet olsun, eğer York Dükü'nün taç giyme törenine katılacaklarsa, en büyük ağabeyi, vefat etmiş babasının varisi, Fergusson Reisi onunla beraber olmalıydı, Alex değil. Sadece bir, iki hafta kalmaları gerekiyordu ama müstakbel kral bütün misafirlerini Whitehall'da bir ay daha kalmaya davet edince, Alex kabul etmişti. Ufak bir taşı yolundan iterek uzaklaştırırken tekrar küfretti. Bu kadar mantıksız ve düşüncesiz bir velet nasıl yetiştirebilmişti?

Isobel, Whitehall'daki lüks tüylü yatakların, nefes alan heykeller gibi gözükmek için pudralanmış nazik Lord ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Leydilerin ufak fısıltılarının dahi yankılandığı kubbeli tavanları olan büyük galerinin büyüsüne kapılmıştı ama her şey fazlasıyla... Acayip şekilde alışılmadık ve ayartıcıydı. Ama Alex, Skye MacGregorlarının burada olduğunu bilerek kabul etmişti! Ah, bunu nasıl yapmıştı? Klanları arasındaki nefreti unutmuş muydu? Ya da şeytanın on yıl önce intikam için bıraktığı ölü Fergusson Reis'inin kalıntılarını da mı unutmuştu?

"Yüce Tanrım," diye yalvardı, bahçenin ortasındaki kocaman güneş saati taşının önünde durarak, "Bana güç, akılsız kardeşime de başka bir savaş başlatmadan önce akıl ver!"

Solundaki bir hareket, dikkatini güneşte parlayan sırayla dizilmiş uzun bronz heykellere çekti. Aralarından bir tanesi hareket edince Isobel irkilerek geri çekildi ve kalçasını güneş saatine çarptı.

"Dikkat ol kızım."

O, heykel filan değil bir adamdı ama yüzü, bu bahçede dizilmiş baş yapıtları yapan aynı artistin elinden çıkmış gibiydi. Altından yapılma bir baş meleğin, sanki kürsüye oturmak için kanatları sonsuza kadar uçuş pozisyonunda kalmış tasvirinin arkasından çıkınca Isobel her bir ayrıntısını inceledi. İngiliz kıyafetleri giyiyordu ama süs veya peruk takmıyordu. Yoğun bir kestane ile güneşten açılmış sarı tonlarına sahip saçları, omuzlarına dökülüyordu. Saçlarındaki renk karışımının aynısı neredeyse gözlerinde de vardı. Krem rengi keten bir gömlek giyiyordu ve kemerle tutturduğu için gömlek, düz kalçalarına doğru dökülüyordu. Fırfırlı yakası açık boğazından asılıyor, ona soylu yerine daha çapkın bir görünüş veriyordu. Uzun boylu, esnek bir vücudu vardı. Kaslı uzun bacakları dar bir pantolonla ve soluk siyah botlarla kaplanmıştı. Adımları hafif ama ona doğru ilerlerken ölçülüydü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seni ürkütmek istemedim."

Sesinin müziksel tınısı İskoç olduğunu, hatta belki de Highlander olduğunu gösteriyordu. "Kız kardeşim olduğunu sandım. Yanıldığım için fazlasıyla memnunum."

Gülümsemesi, tek yanağındaki muzip gamzesinin dışında tamamen samimiydi. Arkasında durmuş uhrevi vücut kadar sıcak ve davetkârdı. Gözlerinin, kahverengiden parıltılı bir altın rengine sanki avına odaklanmış bir şahininkiler gibi değişmesi, çapkın karizmasının ötesinde daha ilkel bir şey olduğunu ima ediyordu. Isobel, tamamen kontrolü dışında gelişen bu olay esnasında adamın çarpıcı yüzüne dikkat kesilmiş ve hareket edememişti. Kemer kısmındaki ufak eğim dışında burnu, klasik bir yapıdaydı ve kadınları bütün savunmalarından, mantıklı düşüncelerinden bile ayıracak şekle sahip dudaklarının üzerinde duruyordu. Güneş saatinin etrafında bir adım attı. İçgüdüsel olarak aklını bulandırıp nefesini hızlandıran bu güce karşı mesafesini koruyordu. Lanet olsun adam onu, aynı onu gördüğünde iki tane çalışan gözü olan her kadın gibi, sarsak bir aptal olduğunu sanmadan önce bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Hiçbir adamın aptalı olmadığını gösteren bir şekilde çenesini kaldırarak koyu kestane örgülerini omzunun arkasına attı ve konuştu.

"Kız kardeşiniz de sizin kibirli bir ahmak olduğunuzu mu düşünüyor?"

"Evet," diye cevap verirken, tamamen masum ama bir o kadar da doğuştan sahip olduğu baştan çıkarıcılıkla sırıttı. "Onu ve çok daha kötülerini düşünüyor."

Adamın dediklerini kanıtlarmışçasına heykelin ardında hareket eden bir şey, Isobel'in dikkatini çekti. Safir mavisi etek ve düz saçların saraya doğru koştuğunu gördüğü an bakışlarını o tarafa çevirmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tahminime göre," diye fısıldadı Isobel, onun ardından Leydinin ayrılışını izlerken, "Kız kardeşiniz muhtemelen haklı."

"Kesinlikle öyle," diye katıldı adam, arkasına bakmaya tenezzül bile etmeden. Sesinin ritmi gülümsemesiyle beraber derinleşti.

"Ama tamamen kurtulamaz halde değilim."

Böylesi bir çapkınla tartışmak yerine, Alex'in onunla ve Cameron ile gelmesinin yollarını düşünüyor olmalıydı. Isobel ona şüpheci bir şekilde kaşını kaldırdıktan sonra gitmeye yeltendi. "Ne kadar zor olsa da bayım, bu konuda sözünüze inanmak durumundayım. İyi günler."

Yabancı hemen yanında belirip kulağına doğru eğildiğinde, nefesi hızlanmaya başlamıştı.

"Ya da öğleden sonranı benimle geçirip kendin öğrenebilirsin."

Yakınlığı, etrafındaki havayı sıcak ve tanıdık bir süpürge otu kokusuyla doldurmuştu. Kesinlikle Highlander vadilerindendi. Belki bir Gordon veya Donaldson klanına aitti ama ekose giymiyordu. Ona ismini sormayı düşündü; sonra kararını değiştirdi. Adamın teklifini kabul ederse, ona karşı olan ilgisini de kabul etmiş gibi görünebilirdi. Ailesinin güvenliği tehlikedeyken, onunla tüm öğleden sonrasını duyuları bulanmış bir şekilde geçirmeyi göze alamazdı.

"Teşekkürler Lordum ama üzerine düşünmem gereken meseleler var."

Adımlarını hızlandırdı ama adam kolayca başından savılacak biri değildi.

"Bu konuların, uğruna dua ettiğiniz akılsız kardeşinizle bir alakası var mı?"

"Neden?" diye sordu Isobel, sesini onu takip etme cüretinden etkilenmemiş gibi çıkarmaya çalıştı.

"Sizin unvanınızı, zorla alacağından mı endişelisiniz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın, onun kahkahasına ya da kahkahasının damarlarında kaba ve kaygısız bir şekilde çınlamasına tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Bir düzine adam suçlamalarına kaşlarını çatardı. Sadece ilgilenmediğini göstermek istemişti ama bu karizmatik yabancı, bunu komik bulmuştu. Isobel, kendine bile gülecek kadar yeterli güvene sahip olmasından hoşlanmıştı. "Neden erkek kardeşler bu kadar zorlayıcı olmalı ki?" diye bir gülümsemeyle teslim olup onunla beraber yürümeye başladı.

"Gerçekten, eğer akılsız erkek kardeş diye bir unvan olsaydı, çoktan buna sahip olmuş olurdu."

Tanımadığı bir adamla Alex hakkında böyle konuştuğu için biraz suçluluk hissetti ama belki de onu tanımamak durumu kolaylaştırmıştı. Karmaşası hakkında konuşacak birine ihtiyacı vardı. Hayır, gerçekten ihtiyacı olan şey bu konu hakkında *düşünmeden* geçireceği bir, iki dakikaydı. Bu adam onu güldürüyordu ve bütün bir sabah hiç gülmemişti. Yanında yere eğilip bir taş aldıktan sonra birkaç adım ötelerindeki ufak gölete fırlattı.

"Kardeşiniz bu kadar korkunç ne yaptı?"

"Whitehall'ı terk edip eve dönmeyi reddediyor."

"Ah, affedilemez."

Isobel adama yan bir bakış attığında onu, kendisine gülümserken bulmuştu.

"Anlamıyorsunuz."

Koyu renkli kaşlarından birini kaldırıp, devam etmesini bekledi.

"Pekâlâ o zaman, eğer bilmeniz gerekirse en nefret edilen düşmanlarımız, krala sadakat yemini etmek için buraya henüz vardılar. Kardeşim ukala ve gururlu biri. Eğer burada kalırsak, muhtemelen onlara hakaret edip bir kere daha barbarları kafamıza toplayacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adam, başıyla onaylayıp onu göletin etrafına doğru yönlendirdi. "Şimdi ne demek istediğinizi daha iyi anlıyorum. Ama bu neden sizin düşünmeniz gereken bir problem ki?" diye sordu ona doğru dönerek.

"Oğlu, akrabalarını tehlikeye atan kararlar verirken babanız nerede?"

"O öldü," dedi Isobel, bakışları saray kapılarına ve içinde bir yerlerde gezinen canavarlara doğru sertçe çevrildi. "Aynı düşmanlar tarafından öldürüldü. Yemin ederim, eğer bir tanesini yalnız yakalarsam boğazını kesip onu peydahlayan şeytana gönderirdim."

Adama baktığında hem sempati hem de keyifle ifadesinin yumuşadığını gördüğüne şaşırmıştı.

"Bana kalırsa sizin düşmanlarınızdan korkmanıza nazaran onların sizden korkmaları gerekiyor."

Isobel başını iki yana salladı. "Ben kardeşim gibi gözü kara değilim. Düşmanlarımız bizi yalnız bıraktı ve ben de böyle kalmasını diliyorum."

"Akıllıca," dedi. Isobel, ona anlattığına memnundu. Gitmek istemekte haklı olduğuna katılmıştı. "Eğer isterseniz onunla konuşup belki aklını başına getirebilirim."

Isobel, adama parlak bir şekilde gülümsemeden edememişti. Adam düşüncelerini dinliyormuş gibi görünüyordu. Yardıma ihtiyacı vardı ve bu noktada bir yabancıdan bile bu yardımı almaya razıydı. "Çok naziksiniz ama sizi buna zorlayamam."

"Zorlamıyorsunuz. Eğer edebilirsem yardım etmek istiyorum."

Yürümeyi kesti ve adam yanında durunca ona baktı. "Beni daha tanımıyorsunuz bile. Neden bana yardım etmek istiyorsunuz?"

Gamzeleri, gözlerinin bal rengi tonuyla beraber derinleşti.

"En iyi yaptığım şeydir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bahçedeki heykellerin ardında, leydilerden koparabildiği öpücükler ya da benzeri şeylerden sonra mı? Bu adam hilekâr ama fazlasıyla da sempatikti. "Ne kadar kahramanca."

Hafif bir reverans verdikten sonra dudağını ona doğru kıvırarak kalbini hızlandırmıştı. "Gördünüz mü? Benim için hâlâ ümit var."

"Kız kardeşinize göre yok ve sizi en iyi o tanıyor."

"Neyi bilmek istersiniz?" Ona kolunu teklif edince Isobel bu sefer kabul etti.

"Sadece bir, iki dakikam var..."

"Ah, o zaman sorunun hakkını vermelisiniz."

Parmaklarını çenesine vururken geniş çimenliklerde yürüyorlardı.

"Pekâlâ, buldum. Kız kardeşiniz, kibirli bir aptal olmanız dışında... Hakkınızda ne düşünüyor?"

"Çok iyi," diye yorumda bulunurken, koyu renkli kaşlarında endişeli kırışıklar oluşmasına sebep olmuştu.

"Zeki ve güzelsiniz."

Isobel, gözlerini kısarak ona bilmiş bir gülümseme attı. "Siz de öyle."

Kendi cüretkârlığı yüzünden neredeyse nefesi kesilmişti ama adamın kendini sevdiren samimiyeti, rahat hissetmesine sebep oluyordu.

"Bana güzel dedikten sonra, sorunuza nasıl dürüstçe cevap verebilirim ki? Farklı bir soru seçin."

Isobel kahkaha attı; bu çok iyi hissettirmişti.

"Hayır. Aynı soruyu soruyorum. Cevap verin lütfen."

"Lanet olsun, bir bakalım. Eh, her zaman pervasız olduğumu düşünüyor."

"Öyle misiniz?"

"Hayır, sadece bütün sonuçlar hakkında daha az endişeliyim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O zaman gerçekten umursamazsınız."

Başıyla onaylayıp bir parmağını kaldırdı. "Ama her zaman değil. Daha az endişeli dedim, umursamaz değil."

Zeki muhabbetinden keyif alırken ona hakkını verdi. "Bir leydi, saraya doğru kızarmış yanaklarına düşen bukleleriyle koşuyorsa, onun itibarının zedelenmesi konusunda daha az endişeli mi yoksa umursamaz mı olursunuz?"

Adam, sanki heykelin arkasında ne gizlediğini yeni hatırlamış gibi hafifçe döndü.

"Eğer onu tanıdığım günden sonra, itibarını benim ellerime bırakmaya istekliyse," dedi bakışlarını tekrar Isobel'e çekerek, "O zaman daha az endişeli olmaya yatkın olabilirim." "Anladım. Eh, en azından dürüstsünüz."

"Devam edin," diye takıldı.

"Hatalarımdansa, meziyetlerimin listelenmesini dinlemeyi tercih ederim."

"Daha fazlası mı var?"

"Kime sorduğunuza göre değişir."

"Sanırım şu anda, kendi kararımı vermeyi tercih ederim."

"Bunu duymak oldukça ferahlatıcı."

Şaşkın ve içten bir şekilde rahatlamış görünüyordu. Isobel, bu adamın gerçekte ne kadar belalı olduğunu merak etti. İçeri girip kardeşleriyle ilgilenmesi gerekiyordu ama lanet olsun, hoşça vakit geçiriyordu. Beraber yürümekten ne tür bir zarar gelebilirdi? Denk geldikleri heykelin arkasında onu öpmesine izin vereceğinden değildi ama saraydaki gösterişli, kendini beğenmiş leydilerin birkaç kaçamak için itibarlarını neden kenara attıklarını, kesinlikle anlayabiliyordu. Adama baktıkça, daha da karşı konulmaz bir hal alıyordu. Sağduyusunu, ele avuca sığmaz gülümsemesi mi yoksa bütün dikkatini ona verdiğinde, gözlerinin Isobel'in yüzündeki bütün detayları inceliyor olmasının mı, aldattığından emin değildi. Şu anda bunu umursamıyordu. Ona sanki bir anneden,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dadıdan veya erkek kardeş sürüsüne aşçı olmaktan daha fazlasıymış gibi bakmasından hoşlanmıştı. Bütün bunlar olmayı sorun ettiğinden değildi. Ailesini dünyadaki her şeyden daha fazla seviyordu ama kısa süreliğine görevini unutmak hoştu; özellikle ona Alex ile ilgili yardım edeceğini bildikten sonra.

"Peki ya siz?" diye sordu adam, batı kapılarına yaklaşırken. "Kardeşiniz sizin hakkınızda ne söyleyebilir?"

"Hangi kardeşime sorduğunuza göre değişir." Gülümseyerek Patrick ile beraber evde bıraktıklarını düşündü. "Altı tane erkek kardeşim var."

Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve adam ona dehşete düşmüş bir bakış atınca, başını katılırcasına salladı.

"Ufak olan üç tanesi, muhtemelen onlara fazla angarya iş verdiğim için yakınacaktır ama bu doğru değil çünkü, görevlerini yapmaktan çok oyun oynuyorlar. Cam size çok yumuşak başlı olduğumu söyleyebilirken, Patrick boğamız kadar inatçı olduğumu düşünüyor."

"Boğanız mı?" diye sordu ona alaycı bir şekilde gülerken. "Ona hatırlattığınız özellikle bir tanesi var mı?"

"Sadece bir tane boğamız var ama bütün ihtiyacımızı karşılıyor çünkü; sadece iki tane ineğimiz var."

Adamın gülümsemesi biraz solunca, ona hemen söylediğine pişman oldu. Adamın kıyafetlerinden yoksul olmadığını söyleyebilirdi. Öyle olduğu için ona burnunun ucundan bakar mıydı?

"Anneniniz için bütün o oğlanları, çok az para getirecek yetersiz sayıda büyükbaşla büyütmek zor olmalı," derken onların durumu için leydileri toplum içinde öptüğünden daha fazla endişeli olmadığını kanıtlamıştı.

"Annem Tamas'ı doğururken öldü."

Kapı duvarlarının oradaki uzun bir taştan yapılmış banka geldiklerinde, adam onu durdurdu. "Hepsini kendi başınıza yetiştirdiniz o zaman?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Patrick ile beraber yetiştirdik. Hâlâ yetiştiriyoruz. Tamas sadece on bir yaşında. Zor zamanlarımız olduğu gibi mükemmel zamanlarımız da oldu."

Adam kendisinden önce onun oturmasını teklif ederken, Isobel gülümsedi.

"Aç kaldın mı?"

"En iyi yaptığı şeyi" bilen ifadesi endişeli ve oldukça sevimli görünüyordu.

"Parıldayan zırhını kenara koy şövalye. Bana yardım teklif etmene gerek yok. Patrick her zaman masada yeterince yemeğin olduğundan emin oldu."

Karizmatik sırıtışı geri dönmüştü ve ona bakarken parıldıyor, İskoçya veya İngiltere'deki hiçbir kadının ona karşı koymasının mümkün olmadığı konusunda Isobel'i ikna ediyordu. "Zırh, giyilmesi çok elverişsiz bir takım. Hem benimki baya paslı olurdu."

"Cilalanabilir."

Peşi sıra gelen sessizliğe veya adamın üzerindeki bakışlarının yumuşamasına hazırlıklı değildi.

"Bu doğru," dedi nefesinin göğsünde hapsolmasına sebep olan uzun bir duraklamadan sonra. "Bu tür şeyler hakkında benimle konuşmanız tuhaf."

"Daha önce hiç kimsenin konuşmadığını varsayıyorum."

Adam cevap vermeden önce, ikisi de esrarlı bir şekilde gülüştüler. "Dayım eskiden şövalyelerden ve onların kahraman hareketlerinden sürekli bahsederdi. Çok uzun bir süredir bu hikâyeler bana hatırlatılmamıştı."

"Arthur Pendragon'un hikâyesini biliyorsunuz o zaman?"

"Elbette. Size anlatmamı ister misiniz?"

Gerçekten bunu yapmamalıydı. Alex ve Cameron muhtemelen onu arıyordu.

"İsterdim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Isobel'in yakışıklı yabacıyla geçirmeye niyetli olduğu birkaç dakika, saatlere dönüşmüştü. Güneş batmaya başladığında, ne kadar süredir ortadan kaybolduğunun ancak farkına varmıştı. "Gitmeliyim. Kardeşlerim muhtemelen beni çok merak etmişlerdir."

"Benimle yarın buluşun."

Banktan kalkıp gitmeye hazırlanırken, adam elini tuttu.

"Taştan güneş saatinin oradaki bahçede."

Başını iki yana sallayarak geriye çekildiğinde, adamın parmaklarının onu terk ettiğinin fazlasıyla farkındaydı.

"Yapmamalıyım. Adınızı bile bilmiyorum."

"Tristan," dedi ona.

Isobel, muzip bir şekilde gülümserken aylardır belki yıllardır hissetmediği kadar kaygısız hissediyordu.

"O şövalyenin hikâyesini bilmiyorum," diye aralarındaki mesafe uzayınca seslendi. "Ama bana Guenevere diyebilirsin."

"Hayır," diye kahkaha attı adam.

"Iseult, Tristan'ın leydisiydi."

Saraya doğru dönen Isobel'in gülümsemesi, genişledi. "Daha bile iyi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

Tristan onun gidişini izlerken, uzaklaştıkça sallanan kalçalarının keyfini çıkarıyordu. Bu kız da kimdi? Kesinlikle bir Lowlander olmalıydı. Bir anlığına, hangi klana ait olduğunu merak etti. Soluk safran rengindeki elbisesine ve sadece bir boğaları olmasına rağmen taç giyme törenine davet edilmişti. O zaman köylü olamazdı. Her kimse, kızı tamamıyla nefis bulmuştu. Heykelin arkasından çıkıp onu ürküttüğünde, onunkiler kadar yeşil ve iri gözler görmediğine emindi. Saraydaki bazı kadınlar kadar güzel değildi ama Tristan pudralanmamış burnundaki çillerini ve düşmanlarını cehenneme göndermekten bahsettiğindeki asabiliğini, oldukça çekici bulmuştu. Genellikle ilgisini çeken bir kız bulduğunda aklına gelen ilk düşünce, onun elbiselerini en kolay yoldan nasıl çıkartacağı oluyordu. Normalde bir kadını, bu noktadan ötesinde düşünmemişti. Çoğu onun ne yaptığını önemsemiyordu bile. Birkaç baştan çıkarıcı gülümseme ve yerine göre uygun övgüler, istediğini almak için yeterliydi. Ama bu kız ona zekice sorularla ve neredeyse kendininkiler kadar hızlı cevaplarla meydan okuyordu. Ona, doğal kırmızı dudaklarıyla cilveli bir şekilde gülmemişti. Yanaklarının yumuşak tondaki kızarıklığı gerçek ve korunmasızdı. Eleanor Hartley'in saklandığı yerden çıkıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saraya doğru kaçması sayesinde kız, onun çapkın olduğunu biliyordu ama oldukça şaşırtıcı bir şekilde eksiklikleri yerine, yeteneklerine odaklanmıştı. Banktan kalkarken, kendi kendine gülümsedi. Kız masumdu. Onu baştan çıkarma fikri, sinir uçlarını böylesi bir meydan okumaya karşı heyecanla hayata geçiriyordu. Ama lanet olsun, kız onu kahraman olarak adlandırmıştı. On yıldır hiç kimse, ona böyle veya buna benzer bir şey bile dememişti. Parıldayan zırhlardan bahsetmiş ve tekrar ziyaret edeceğini asla düşünmediği bir yerde, gizlediği anılarını tetiklemişti. Çocukken ne olmak istiyorsa, Alex Fergusson ile dövüştüğü gün yok olmuştu.

Bakışlarını, muhtemelen akşam yemeğinin servis edildiği Ziyafet Evi'ne doğru çevirdi. Ailesi, büyük ihtimalle misafir masalarının birinde otururak sıcak bal likörü veya bira içerken kahkaha atıyor; belki de eski savaş hikâyelerinden bahsediyor ya da kuzenleri, Angus'un dün Tristan'ın kardeşi Rob'un yanan bir manastırdan rahibe kurtardığı haberini tartışıyorlardı. Oraya da gitmek istemiyordu. Camlochlin'deki her savaşçı gibi iyi bir şekilde kılıç savurabildiği halde, akrabalarının Highland'e ait gurur, kibir ve intikam koduna uymaya niyeti yoktu. Adamları ya da kadınları, kılıcı yerine zekâsıyla etkisiz hale getirmeyi tercih ediyordu. Bu onu, bazen çok pişman olmasına rağmen babasından ayıran bir özelliğiydi. İsterse kazanamayacağı ayrıcalık, hakkında değiştiremeyeceği hiçbir fikrin olmamasını sağladığı, üzerinde ustalaştığı bir ayrımdı.

Bir an, alacakaranlıkta reddettiği iki dünyanın arasında kapana kısılmış bir şekilde yapayalnız durdu. Düşünceleri kıza döndü... Iseult... Ve ona yardım teklif ettiğinde, Tristan'a gülümseyiş şekline. O anda, sonsuza kadar kalabilirdi ama kız onun hakkında yanılıyordu. Ona gerçeği söyleyip inanmasını sağlamalıydı. Sadece onunla yatmak isteyen ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir bağlılık oluşturmadan önce, onu terk edecek düşüncesiz bir çapkındı.

Veya daha kötüsü, kendisi bir bağlılık oluşturmadan önce.

Sonunda hangi yöne gideceğine karar vererek, topuklarının üzerinde döndü. Whitehall'ı batı kapısından terk etmek üzereyken adı tatlı bir tonda seslenildi.

Döndüğünde, saraya ilk geldiği zaman gözüne çarpan koyu renkli saçlı, güzel Leydi Pricilla Hollingsworth'u gördü.

"Ziyafet Evinde gözlerim sizi aradı," dedi, hızla yanına yanaşarak. "Yalnız mısınız?"

Tristan'ın gözleri, kızın aralık dudaklarından sonra düşük kesim elbisesinde sıkıca saklanmış, pudra sürülmüş beyaz göğüslerinin kabartısında dolandı.

"Çok şükür artık değilim."

Yavaşça bakışlarını gözlerine çevirerek gülümsedi.

"Ne hoş."

Gözlerinde aynı onunkiler gibi bir çöküş vardı. "Bir yürüyüşe çıkalım mı?"

Cevabını beklemeden kolunu ona doladı.

"Leydi Hartley bana, Highlanderlı olduğunuzu söyledi. Highland erkekleri hakkında çok heyecanlı hikâyeler duydum."

"Eminim, İngiliz leydileri hakkında duyduğum hikâyeler kadar heyecanlı değildir."

Tristan'ın omurgasından aşağı yaydığı titremeyi, abartacak şekilde kıkırdarken titredi.

"Ah, konuşmanızdaki iniş çıkışlara bayıldım. Hem çok vahşi hem de bir o kadar zarif. Aynı görünüşünüz gibi."

Lanet olsun, kız istekliydi ve tatlı sözlere ihtiyacı yoktu. Sadece biraz, doğası vahşi olan şeyleri arzuluyordu. Öncesinde iddia ettiği gibi kızlara yardım etmek, en iyi yaptığı şeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Fırfırlı kıyafetlerimin sizi kandırmasına izin vermeyin, Leydi. Altında yatanlar tamamen hayvani."

"Yaa, Bay MacGregor!"

Ellerini göğsüne doğru yapmacık bir şekilde darılmış gibi götürdü.

"Ben bir Leydiyim!"

Ellerini süt beyazı dekoltesinden alırken kedi fare oyununu biraz daha öteye götürüp, yüzüne tokat atabileceği aklına gelmişti. Onun yerine nazik avcunu Tristan'ın göğsüne bastırarak gölgelerin derinliklerine doğru itti.

"Ama lütfen..."

Sıcak nefesi adamın boynuna vuruyordu; "Bunun sizi durdurmasına izin vermeyin."

Kollarını kızın beline dolayarak, kalçalarını onunkilere çekti ve onu öpmeden önce dudaklarına fısıldadı.

"Bunu asla düşünmem bile."

"Pricilla!"

Bir adamın bağırışı havayı ok gibi kesmişti.

"Lanet olsun," diye küfretti Tristan, onu bırakarak.

"Bu benim kocam!"

Tristan, adaletiyle buluşmak için dışarı çıkarken ona sinirli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Bana, evli olduğunuzu söylemediniz."

"Bana hiç sormadınız ki."

Doğru, sormamıştı.

"Değerli Lord Hollingsworth. Ben..."

İri yarı devlet adamı, kılıcını kınından şaşırtıcı bir çeviklikle çıkarıp Tristan'ın boğazına doğru savururken başını eğdi.

"Buna hiç gerek yok," dedi, midesine alacağı bir başka darbeden kaçarken. "Kılıcınızı indirin ve gelin de bunu konuşalım..."

Lanet olsun, bu çok yakındı. Bu öfkeli adamın aklını başına getirmeye çalışmak, belli ki işe yaramayacaktı. Bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

adamın karısını öpmek için çenesine bir yumruğu kefaret olarak kabul edebilirdi ama bunun uğruna ölmeyeceği kesindi. Dördüncü darbe Tristan'ın kafasının üzerinden ıslıkla savrulduğu an, Hollingsworth'un etli yanağına bir yumruk indirdi. Sonrasında çeneye bir aparkat, soylu adamın dizlerini titretip Tristan'a adamın gevşek tutuşundan silahı kapmak için fırsat vermişti. Kılıcı kapının ötesindeki caddeye doğru fırlatıp, öfkeli bir şekilde Leydi Hollingsworth'un kocasına döndü.

"Eğer kılıcınızı bir daha bana karşı kaldırırsanız, sizi onunla beraber öldürürüm. Karınızın düşüncesizliğinin sebebini, ben veya onunla yakalayacağınız bir sonraki adamda değil; kendinizde aramalısınız."

Hollingsworth'un kılıcını, fırlattığı yerde bıraktıktan sonra kapının girişine doğru hızla yürürken, ağır kapıları savurup Kral Caddesi'ne doğru kayboldu. Gölgelerde bekleyen ve ona beklentilerinin ötesinde zevkler sunan bir düzine kadının yanından geçti. Hiçbiri için durmamıştı. Yanında birini, kıyafetlerine sarılan istekli elleri veya Tristan'ın dönmeyeceğini bildiği halde dönmesi için tınlayan yalvarışları duymak istemiyordu. Bu akşam ona, ne hale geldiğinin hatırlatılmasını istemiyordu.

Tristan öğleden sonra, güneş kaybolmak üzereyken, taştan güneş saatine meraklı bir bakış attı. Taştan masada yer alan oka bakarak, insanların günün hangi saati olduğunu nasıl anlayabildiğini merak etti. Daha iyi bir soru ise çilli burnu ve müzik gibi bir kahkahası olan kızı bekleyerek, burada ne halt ediyordu? Bütün gece onu düşünmüştü ve yatağına çökene kadar kızın onu yalnız bırakmaması konusunda epey kaygılıydı ama bu sabah, onu tekrar görmek istiyordu. Maalesef bin yüz odası olan bir sarayın dezavantajlarından biri ise insanları bulmanın çok zor olduğuydu. Bir gece önceden, nerede buluşacaklarını planladıklarına sevinmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Merhabalar Bay Tristan."

Arkadan geldiğini duymamıştı ve onu çağırma şekline rağmen gülümsedi. Kıza doğru dönüp ellerini, elleri arasına aldı. Orada nasırları olduğunu fark edince biraz şaşırmış ve etkilenmişti. "Leydi Iseult." Başını eğip, boğumlarına öpücük kondurdu.

"Dün kardeşleriniz düşündüğünüz gibi endişelenmişler miydi?"

Kız başını iki yana sallarken, Tristan güneşin kızın saçındaki koyu kızıl ve derin altın ışıltılarında parıldamasını izledi.

"Dikkatleri bütün gece eminim anlamadıkları sözlerine kıkırdayan iki tane Fransız Leydi tarafından meşgul edilmişti."

"Aşkın, sözlere ihtiyacı olmadığını söylerler." Tristan kolunu büktü ve kızın elinin sıcaklığı ona değdiğinde, şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Bence doğru kelimeler gerçek aşkın süsleri."

"O zaman gerçek aşk hakkında çok şey biliyorsunuz?" diye ona canlı yeşil gözleri neşeyle dans ederken sordu.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ederken onu, kalabalık çimenlere doğru yönlendirdi. Lord ve Leydi Hollingsworth'u düşündü.

"Ama sevdiği bir Leydiye sahip olduğu her şeyin; vücudunun, aklının ve kalbinin ona ait olduğunu, onun bunlar üzerinde hakimiyeti olduğunun söylenilmesinden hoşlandığını bilmek için çok da akıllı bir adam olmak gerekmiyor."

"Evet," diye katılırken ona doğru biraz yakınlaştı. "Bunu duymanın çok iyi bir şey olacağını sanıyorum. Ama birçok kişi bilemezken, kadınların ne istediğini siz nasıl biliyorsunuz?"

"Sir Gawain," diye cevaplarken, dün akşamki hikâyeyi hatırladığı için mutluydu. "Kral Arthur'a bu sonsuz sorunun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cevabını verip hayatını kurtardığında, yaşlı kocakarı Dame Ragnell ile evleneceğine söz vermişti."

"Sözünü tuttu mu?"

"Elbette tuttu," dedi ona Tristan. "O..."

Duraklayıp, söyleyecekleri ve yüzeye çıkaracağı eski duygular için tuhaf bir şekilde sarsılmış hissediyordu. "O, onurlu bir adamdı."

Hızlı bir şekilde konuşmalarının gidişatını değiştirdi. "Evde sizi bekleyen bir adam var mı, güzel Iseult? Bir koca belki de?"

Bu sefer önce soracaktı.

"Hayır."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Kalbini hükmetmeme izin veren, hiç kimse yok."

"Aptallarmış o zaman."

Birbirlerine bakıp gülümsediler. Isobel, arsız niyetinin ötesini görebiliyormuş gibi görünüyordu ve on yıldır koruduğu bir bölgeye dokunuyordu. Tristan ise belki de korumalarını yerle bir etme yeteneğine sahip olan tek kadını görüyordu. Bakışlarını uzağa çevirirken, doğduğu dünyada mutlu bir şekilde hayatta kalmak için onlara ihtiyacı vardı.

"Onu dün akşam, Ziyafet Evinde gördüm."

"Kimi?" diye sordu bir kere daha kıza dönerek. Onu öpmek, kendine bunu yapıp bağlanmadan bu durumdan çıkabileceğini kanıtlamak istiyordu.

"Babamı öldüren şeytanı. Yüzünü hiç unutmadım. Onu gördüğümde uzun bir süre bakmaya katlanamadım."

"O zaman suçu işlerken onu gördünüz?" diye sordu Tristan, kalbi kız için biraz kırılırken. Sevdiği adamı yerde ölü halde yatarken görmüştü. Asla unutabileceği bir şey değildi.

"Kılıçla babamı kalbinden bıçaklarken camdan izledim."

Tristan yürümeyi bırakıp parmaklarını, o korkunç günde döktüğünü hayal ettiği gözyaşlarını silmek için kızın yanağına götürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu canavarın neden babanızı öldürdüğünü bana söylemediniz."

Kız şefkatli dokunuşuyla bir an gözlerini kapattı. "Babamın baskında Argyll Kontu'nu öldürdüğüne inanıyordu."

Tristan'ın eliyle beraber kalbi de donakaldı.

"Kont onların akrabasıydı," diye acımasızca devam etti. "Bana anlatıldığına göre Şeytan, MacGregor'un kayınbiraderiymiş. Eğer barbar akrabaları gibi biriyse, ölmeyi hak etmiştir."

Hayır! Tristan'ın aklı, duyduklarını reddetmekle savaşıyordu. Kendini unutmaya zorladığı şeyler üzerinde düşünmesini sağlayan bu tatlı ve cesur kız, Archibald Fergusson'un kızı olamazdı! Ona dayısının ölmeyi hak ettiğini söylemiş olamazdı! Ellerini çekerek kızdan bir adım uzaklaştı. Kızın soyunu lanetlemek istiyordu ama dayısının ölümü onun suçuyken, bunu nasıl yapabilirdi? Robert Campbell hakkında yanılıyordu ama kızın suçlamaları yüzünden bunu ona söyleyemeyecek kadar çok kızgın, ona bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar çok şaşkındı.

"Gitmeliyim."

"Ne?"

Kız şaşkın görünerek ona doğru uzandı. Tristan ona uzanan elden uzaklaştı.

"Sorun nedir?"

Tristan ona kim olduğunu, hayatında olan bütün korkunç şeylerin kendi suçu olduğunu söylemeliydi. Ama yüreği veya cesareti buna el vermiyordu.

"Kız kardeşime kralın tiyatro salonunu göstereceğime dair söz verdiğimi hatırladım. Size iyi günler."

Başka bir şey söylemeden ve ardına bile bakmadan uzaklaştı. Kız, Fergusson klanındandı ve onun güvenliği için kızla tanıştığını bile unutmalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ve biraz sağda I. Charles'ın ilahlaştırılmış halini göreceksiniz."

Tristan, Oxford Kontu'nun oğlu Henry de Vere'nin yönlendirmesiyle Mairi'nin bakışlarını çevirdiği, Ziyafet Evi'nin tavanındaki resme baktı. Kız kardeşi için birazcık üzüldüğünü hisseti. Oturma düzeni yüzünden, sekiz yemek servisi boyunca tüm dikkatini İngiliz asilzadelerine vermek zorunda kalmıştı. Tristan ölü kralların veya canlılarının büyütülmesini birazcık bile umursamıyordu. Ama adamın saçma sapan konuşmasını dinlemek, aklını Archie Fergusson'un kızından alıyordu. Kızı sonsuza kadar aklından çıkarmaya niyetliydi ama o, altı saat önce terk ettiğinden beri sürekli düşüncelerindeydi. Neden? Neden o? Yanından ayrıldığı anda bir kızı unutmak konusunda daha önce hiç sorun yaşamamıştı. Beraber olduklarında bile ona, Bayan Fergusson gibi musallat olmamışlardı. Kızın şefkatli gülümsemeleri, ellerindeki nasırları, kahramanlık ve zorlu ev hayatı hakkındaki konuşmaları dalıp onu bütün bunlardan kurtarmak istemesine sebep oluyordu. Ne halt düşünüyordu? Annesinin ve dayısının eskiden ona okuduğu kitaplardan çıkmış bir şövalye değildi. Öyle biri olmak için her şeyini verirdi. Vermese bile Iseult'u, kendi akrabalarının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nefretinden nasıl koruyabilirdi? Bir süre, babasını MacGregorların geri kalanları gibi olanlar için suçlamamıştı.

"Ve bu da İngiltere ve İskoçya Birliği," diye homurdandı Oxford, yukarıda sol tarafı göstererek. Tristan şarabını kafaya dikerek bir hizmetçiye daha fazla getirmesi için işaret etti. Bu sersem, kız kardeşiyle arasında oturduğundan uzun bir gece olacaktı. Bir anlığına Leydi Eleanor, Hartley'in masasına kaçmayı düşündü. Onun güzel göğüslerinde biraz zevk bulabilirdi ama hiç etkileyici gelmiyordu. Kendini durduramadan bakışları kalabalık salonda başka bir yüz aramaya başladı. Pudrası veya hilekarlığı olmayan birini.

"Bu çok ilgi çekici Lordum."

Şansa, kız kardeşinin sesi düşüncelerini akrabalarının en azılı düşmanından uzaklaştırmıştı.

"Whitehall'in tarihi hakkındaki derin bilginiz beni hayretler içinde bıraktı," diye resmen şakımıştı. "Daha fazlasını duymak çok hoşuma gider."

Tristan tavana bakıp, sandalyesinde huzursuzca kıpırdanırken kendini bir başka uzun Whitehall tarihi konuşmasına hazırladı. Tam da Oxford'u ve etrafta bulunan bütün İngilizleri aşağılamadan gitmek zorunda olduğunu düşünürken, usandırıcı soylu sandalyesinden kalktı.

"Daha fazlasını duyacaksınız sevgili Leydi," diye mırıldandı Oxford. "Ama öncelikle akşam yemeği için geldiğini yeni gördüğüm Lord Huntington ile konuşmam gerekiyor."

Müsaadesini istedi. Tristan güçlükle başını kaldırmıştı. "Bana doğruyu söyle Mairi," dedi kız kardeşine dönerek. "Buranın tarihi hakkındaki konuşmalarını, gözünden çenesine kadar uzanan yara izi kadar sönük bulmadın mı?"

"Yara izini baya ilgi çekici buldum." Mairi, kadehini dudaklarına götürürken dudaklarının kenarında anlaşılmaz bir tebessüm belirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eğer güzel kafanda biraz sağduyun varsa, çok konuşmayı seven birinden çok şeyler öğrenilebileceğini bilirdin."

"Kardeşim," diye iç çekti Tristan, ne demek istediğini çok iyi bilerek, "Sözleşmelileri bulmak için kana susamışlığın beni endişelendiriyor. Geçtiğimiz yıl babamızın saçlarına kattığın gri saçlardan bahsetmiyorum bile. Geçen baharda Skye kıyılarında dört tane Cameronian*'ı öldüren asi milislerle bir alakan olmadığı konusunda hala ikna olmuş değil."

"İskoçya'ya ihanet edenlere katlanamadığımı biliyorsun," diye söyledi ona, gırlayan bir kedi kadar yumuşak bir tonda; "Ama asla bir adama karşı kılıcımı kaldırmam."

Tristan ona onunki kadar kurnaz bir bakış atarken jilesinin bir yerlerinde, dilindeki kadar iyi kullanabileceği en az beş hançerin gizli olduğunu biliyordu.

İskoçya'yı politik ve dini düşmanlarından kurtarma çabalarında dikkatli olmasını söylemek üzereyken Bayan Fergusson'un duyurulmak üzere, iki yanında bir erkekle girişte durduğunu gördü. Sarayın daha usturuplu, görkemli Leydilerinin yanında gergin ve yersiz görünüyordu. Lanet olsun, onu diğerleri kadar güzel olarak düşünmeyerek aptallık etmişti. Diğerleri kadar güzeldi. Aslında omuzlarına kadar dökülen uzun kırmızı bukleleriyle çoğundan daha güzeldi ve önündeki süslü kıyafetleri inceliyordu. Parmaklarına veya gerdanına hiçbir takı takmamıştı. Buna ihtiyacı da yoktu. Zümrüt yeşili elbisesinin üst kısmındaki pürüzsüz mermer gibi dekoltesi pahalı herhangi bir süsten daha fazla dikkat çekiciydi.

"Kim o?" diye sordu Mairi, sabit bakışlarını takip ederek.

Kızın sağ tarafındaki oğlan, Alex Fergusson olmalıydı. On yıl geçmişti ve Tristan onun, tehditle dolu, delici mavi gözleri unutmamıştı.

---

* 17. Yüzyılda belirli tapınma ve kilise yönetimlerini koruyacaklarına dair yemin ettiklerine dair sözleşmeler yapan ve Richard Cameron'un öğretilerini takip eden İskoç sözleşmelilerinin radikal bir koludur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kim olduğunu bilmiyorum. Hiç kimse," diye ekleyip bakışlarını girişten çevirdi. Düşmanlardı. Kızın, dayısı hakkında ne isterse onu düşünmesine izin vermişti. Tristan kızı daha fazla düşünmeyecekti.

"Güzel kız," diye yorumda bulundu Mairi, kızı inceleyerek.

Evet, öyleydi. Tristan tekrar ona baktığında, kızı doğrudan ona bakarken bulmuştu. İsmi seslenilirken ona gülümsedi. Isobel Fergusson ile kardeşleri, Alex ve Cameron. Isobel. İsmi Isobel'di.

"Fergussonlar!" Mairi'nin takdir dolu bakışları, birden buz kesilmişlerdi.

"Burada ne halt ediyorlar?"

Tristan, ona mantıklı bir düzine cevap verebilirdi ama Bayan Fergusson ve kardeşleri onun masasına doğru ilerliyorlardı. Ona, bu öğleden sonrasında kim olduğunu neden söylemediği dışında hiçbir şey düşünemiyordu.

"Gözlerim beni yanıltıyor mu yoksa gerçekten bizim masamıza doğru mu geliyorlar?"

"Mairi,"

Tristan sonunda bakışlarını Isobel'den çekebilmişti, "Daha fazla kan akmasına sebep olma. Yeterince badireler atlattılar. Bir şey söyleme ve yollarına devam etmelerine izin ver."

Mairi dikkatli bir şekilde ona kaşını kaldırdı. "Onu tanıyor musun Tristan?"

"İyi akşamlar Lordum, Leydim," diye onları soylu bir ailenin hak ettiği saygıyla karşıladı Bayan Fergusson. Lanet olsun, kıza söylemeli ve birazdan olacakların utancından onu kurtarmalıydı.

"İzinsiz bir şekilde araya girdiğim için umarım beni affedersiniz Lordum ama sizi, bahsettiğim kardeşlerimle tanıştırmak istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Erkeklerden yanında duran parlak ve kocaman gözleri olanı işaret ederken, gülümsemesi bariz bir şekilde canlandı. Eğer kardeşlerinden herhangi birinin silah çıkaracağını düşünmese, Tristan onun fazlasıyla göze çarpan yardım yakarışına gülümseyip, yardımda bulunurdu. Akrabalarının onunkilere yaptıklarından sonra, muhtemelen ona her şeyi sağlayabilirdi.

Ama Alex, onu karanlık ve çatılmış kaşlarının arasından kısılmış gözlerle inceledi.

"Isobel, bu şerefsizi tanıyor musun?"

"Onunla bu sabah konuştun mu?" diye aynı anda hemen Alex'e döndü Mairi. "Kime şerefsiz dediğine dikkat et yoksa ben..."

Tristan, elini Mairi'nin koluna koyup onu hepsinin pişman olacağı bir şey söylemeden durdurdu. "Bayan Fergusson," dedi yumuşak bir tonda, ona dönerek, "Acaba neden..."

"Ailemin masasından uzak dur," diye onun yerini lafını bitirdi Mairi ayağa kalkarak. Tristan onunla birlikte kalktı ama Lord Oxford masaya dönüp aralarında durduğunda, Tristan'ın gözünde devam etmemesi konusundaki uyarı bakışını kaçırmıştı.

"Leydiyi duydunuz," diye alaycı bir şekilde dudak bükerken, kibirli bakışlarla Alex Fergusson'un yırtık pırtık ekosesini inceledi.

"Kralın korumaları tarafından buradan çıkarılmanıza sebep olmadan önce uzaklaşın."

Tristan ona bakmak için döndü. Bir adamı, soğukkanlılıkla öldürmeye inanmıyordu ama Oxford'un kendini beğenmiş ağzındaki bütün dişleri dökmeyi istemekten de kendini alamıyordu. Eğer böyle yaparsa, Bayan Fergusson'a gerçekten barbar olduğunu kanıtlayacak olması şansızlıktı.

"Kaçıp gittiğim için özür dilerim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İngiliz adam, Tristan'ın bakışlarını üzerinde hissederek döndü. "Elimden geldiğince hızlıca döndüm."

"Bizim için ne kadar büyük şans."

Soğuk bir gülümseme, Tristan'ın dudaklarında belirdikten sonra hiç de dostça olmayan bir şekilde sertleşti. "Neden şimdi sandalyene oturmuyorsun."

Oxford ona gözünü kırptı ve Tristan, soylu adamın aptal kafasında ne tür bir cevabı toparlayacağını sabırla bekledi. Cevap gelmeyince Oxford sandalyesine oturdu. Tristan mükemmel bir şekilde zamanlamıştı. Isobel'e dönerken ayağını Oxford'un sandalyesinin ayağına hafifçe takıp biraz ötelemişti. Oxford'un haşmetli kıçı yere vurduğunda, kızın bakışları onunla buluştu ve gülümsemesi daha içten bir hal aldı.

"Kardeşim, delirdin mi?" diye sordu Mairi, şampiyonu ayaklarına devrilirken.

"Onlar bizim düşmanlarımız!"

Isobel'in küstah burnundaki kızarıklık, solarak tenini renksiz halde bırakmıştı. Ona bakarken gözleri endişeyle parlıyordu. "Sizin..." diye nefes almaya çalışırken lafına devam etti... "Gerçek isminiz, lütfen lordum?"

Neden öncesinde ona söylemediğini biliyordu. Şu anda ona söylemek istememesiyle aynı nedendendi. Lanet olsun, babası onunkini kızın gözleri önünde öldürmüştü. Bundan sonra fikrini değiştirebilecek nasıl bir şey söyleyebilirdi ki? Lanet olsun, onun hakkında ne düşündüğünü neden önemsiyordu ki?

"Kendimi daha erken tanıştırmadığım için beni affedin. Ben..."

Duraklayarak sol tarafa baktığında babası, masalarına doğru yürüyordu ve kocaman kemerli ekosesinden görünen omuzları, yirmi yıl önce Campbelllardan... Daha sonra da Fergussonlardan intikam almak için sislere doğru at

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

süren Şeytanınki kadar genişti. Lanet olsun, bu daha beter bir hale gelemezdi.

"... Ben Tristan MacGregor."

Babası, ona en yakın sandalyenin arkasında durup Alex'i, kızın nefret ve dehşet dolu bakışlarıyla karışan bir şekilde incelerken korkutucu gerçeğin Isobel'in yüzünde belirmesini izledi. Sanki içgüdüsel olarak kardeşinin önüne geçip en yakıcı aşağılamasının acısını Tristan'a çevirdi.

"Beni affedin," dedi gövdesini bir eliyle tutup diğeriyle Alex'i geriye, kılıç mesafesinden uzağa iterken.

"Ciddi manada yanılmışım."

"Lanet olsun."

Tristan, iki kardeşinin de hızlı bir şekilde gitmelerini sağlamak için elbiselerini çekiştirerek uzaklaşmasını izledi. Artık onunla asla konuşmayacaktı. Bunun için onu suçlayamazdı ama ona sanki karşılaştığı en beter pislikmiş gibi bakışı yüzünden, kıza aynı dayısı hakkında yanıldığı gibi yanılıyor olduğunu söylemeyi istiyordu.

"Archibald Fergusson'un çocuklarının bizim masamızda ne işi vardı?"

"Kız Tristan'ı tanıdığını düşünmüş," diye babasının sorusuna cevap verdi Mairi.

"Onunla dün bahçede tanıştım," diye ruhsuzca düzeltti Tristan. "Kim olduğunu ya da kim olduğumu bildiğini bilmiyordum."

"Beni aptal yerine koymanın nedeni bu muydu; onun hatırı için mi?

Callum, Tristan'ın omuzları üzerinden başındaki pudralı peruğunu düzelten titrek soyluya baktı.

"Kim bu adam?" diye sordu onu ve Mairi'nin yakınındaki yerini inceleyip hiçte memnun gözükmeyerek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lord Oxford, kontun oğlu," diye sıradan bir şekilde cevapladı Tristan, adama güçlükle bakmıştı.

"Aptal gibi görünmek için benim yardımıma ihtiyacı olmayan biri."

Babası, Oxford'a çenesini kapatıp kendi başına başarabiliyorken terk etmesini söyleyen bir bakış attı. "İngilizlere güvenmiyorum," dedi, Callum soylunun güçlükle gidişini izlerken. Güçlü bakışlarını Tristan'a çevirip bilerek kaşlarını çattı.

"Onlardan, Fergussonlardan bile daha az hoşlanıyorum. Artık kızın kim olduğunu biliyorsun. Burada ilgini tutacak yeterince kadın var evlat. O kızla bir daha konuşmayacaksın."

Bekle, konuşmayacaktı. Tristan istediği her şeyi, sonuçlarını düşünmeden yapardı. Skye'deki babalarının yarısı sayesinde, hak ettiği Şeytan'ın Azmanı lakabını kazanmıştı. Ardında bıraktığı fikirler umurunda değildi. Çoğunlukla doğrulardı. O Şeytan'ın oğluydu ne de olsa... Savaşçılarla dolu bir kalede umarsız bir çapkın olmak; kahraman bir şövalye olmaktan daha kolaydı. Bakışları kocaman odada, Isobel'in masasına çekildi.

"Düşünce şeklinde beni en çok rahatsız eden nedir biliyor musun?" dedi önce babasına, sonra da Mairi'ye.

"Gözünü kan bürüyerek intikamını aldığın adam, buna asla göz yummazdı. Robert Campbell ona meydan okuyan herkesi şişlemezdi."

"Sadece onun intikamını almadım Tristan," dedi babası, bakışlarını onunla beraber dönen ve masada tam karşısında oturan karısına çevirdi.

Evet, Tristan Fergussonların ailesinden neler aldığını biliyordu. Kardeşini kaybetmek annesi Kate MacGregor'un

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kahkahasını o kadar uzun süre kaybetmesine sebep olmuştu ki Tristan bir daha asla duyamayacağından korkmuştu. Argyll Kontu'nun karısı Leydi Anne, neredeyse üzüntüden delirecekti ve sonunda hüznünü Fransa'daki bir manastırda Tanrı'yla hafifletebilmişti. O zamandan beri onu görmemişlerdi. Ve o, dayısından çok daha fazlasını kaybeden bir yeğendi. Öğretmeninin ona öğrettiği gibi dürüst bir adam olma hevesini kaybetmişti. Onurlu bir adam. En fazla incittiklerinin yanında, bir adam nasıl onur bulabilirdi? Bulamazdı. Bir anda kaderini değiştirmiş ve hayal ettiği şey olmak yerine, olması en kolay kişi haline gelmişti. Düşüncesiz, umarsız bir çapkın. Evet, öfkeyi ve acıyı anlıyordu ama Archibald Fergusson ölmüştü. Çocukları onun suçunu ödemeliler miydi?

"Onları öksüz yaptın."

Babası otururken ona bakmadı. "O zamanlar bunu bilmiyordum."

"Bir farkı olur muydu?"

"Yeter Tristan!" diye onu tersledi annesi. "Düşünce şeklini anlıyorum, belki de bu masadaki herkesten çok daha iyi. Ama dayın bile babanın kararlarını yargılamıyordu. Sen de yapmayacaksın."

"Pekâlâ," dedi kısık sesle Tristan, Isobel'in kestane saçlarının parıltısı, dikkatini üzerinde tutarken. "O zaman benimki de yargılanmayacak."

"Aranızda ne geçtiyse," dedi Callum, oğlunun bakışlarını takip ederek, "Onu unutman akıllıca olur."

Evet, olabilirdi. Ama Tristan, onu tanıyan herkesin katılacağı gibi, akıllıca bir şey asla yapmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dördüncü Bölüm

Isobel, değerli gümüş kaşığı yumrukları arasında sıkarak tabağına baktı. Göğsünün gittikçe daraldığını, bayılacakmış gibi hissedene kadar nefesinin hızlandığını hissediyordu. Lanet olsun, üç yılda hiç atak geçirmemişti ve şu anda da geçirecek değildi! Elleri titriyordu. Gözleri, dökmeyi reddettiği utanç ve öfke gözyaşlarıyla buğulanmıştı. Çığlık atmak istiyordu. Sandalyesinden kalkıp MacGregorların masasına bir hışımla giderek, kaşığını Tristan MacGregor'un gözüne sokmak istiyordu. Ölü olmasını diliyordu. Hayır, izleyebilmesi için ölüyor olmasını diliyordu. Yüce Tanrım, ona yürekli demişti! Onunla kahkaha atıp aşktan konuşmuştu! Alex hakkındaki korkularını paylaşmıştı. Tristan onu aptal yerine koyup ailesi, hayatı ve babası hakkında konuşmasına izin vermişti! Piç kurusu! Ah, ölü babasından konuşurken ne kadar eğlenmiş olmalıydı. Ne kadar süre daha ipsiz sapsız konuşmasına izin verecekti? Başka neler söylemesini bekliyordu? Şeytan MacGregor, onun ve kardeşlerinin, kontun ölümü hakkında bir şeyler bildiklerinden mi şüpheleniyordu?

"Düşüncesiz olanın ben olduğumu iddia ediyorsun Isobel," Alex sessizce kulağına konuşmak için eğildi, "Ama düşmanımızla arkadaşlık eden sensin. Ona ne söyledin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hiçbir şey!" diye yemin etti Isobel. Öksürdü ve güçlükle nefes alırken küfretti. Gözlerini kapatıp lafına devam etmeden önce rahatlamaya çalıştı.

"Kim olduğunu bilmiyordum. Onun soylu bir centilmen olduğunu sandım."

"Tristan MacGregor bir centilmen miymiş?"

Kardeşi kahkaha attı. "Daha birkaç gündür burada ve Leydilerle olan hünerlerine dair fısıltılar her salonda duyulabiliyor. Gerçekten kardeşim, eğer bizi bütün kötülüklerden koruyacaksan, kulaklarını açık tutmalısın."

"Bu konuda senden biraz yardım alabilirim," diye belirtti kardeşine dönerek. "Alex, şimdi her şeyden çok James kral olduğu an Whitehall'ı terk etmemiz gerektiği konusunda ısrar ediyorum."

"Kraldan gelen bir daveti reddetmemizi mi istiyorsun?"

"Evet!" diye hızla söyledi. "Şeytan MacGregor'u ve sana bakarken gözlerindeki nefreti görmediniz mi? Kan davasını başlattığın için hâlâ seni suçluyor."

Alex, omuzlarını silkerek kaşığını dudaklarına getirdi. "Kontu öldüren ben değildim."

Yüce Tanrım, bayılmak üzereydi. "Alex," derken, fısıltısı panikle ve yalvarışla doluydu, "Yalvarırım bu konuda konuşma."

"Gerçekleşmemiş gibi davranamayız Bel."

Isobel, Cameron'un yumuşak bir şekilde yaklaşımının sesiyle gözlerini kapattı. Sevgili Cam. Altı erkek kardeşleri arasından en sessiz olanı, bir zamanlar olduğu halinin bir gölgesi gibi görünmez ve duyulmaz olmuştu. Babaları katledildiğinde daha sekiz yaşındaydı ve bu kaybın üstesinden hiçbir zaman gelememişti.

"Rol yapamayız." Isobel gülümseyerek onun için cesur hissediyormuş gibi yaptı. "Ama unutmaya çalışabiliriz. Eve gitmeliyiz Cameron. Sadece ikinizi güvenli bir şekilde eve götürmem gerekiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yakışıklı hatlarında, gölgeler hareket ederken koyu kestane rengi saçları, örttüğü karamsar yeşil gözlerindeki canlılığı söndürüyordu. Kardeşlerinin arasından en azından birinin mantıklı olduğu tatminiyle Isobel, çorbasını kaşıklayıp dudaklarına götürdü. Bir şekilde Alex'i onunla eve dönmesi için ikna etmesi gerekiyordu ama bunu sonra yapacaktı. Gözleri, onları arayan masalardan Tristan'ı buldu. Alev ışığı yüz hatlarında parıldarken çenesinin keskin hatlarını yumuşatıyor, doğuştan erotik hisler uyandıran üst dudağındaki eğimi ortaya çıkarıyordu. Öğleden sonra adam hızla yanından ayrıldıktan sonra onu dikkatini çekmeye çalışan bir düzine kıkırdayan Leydinin ilgisinin keyfini çıkarırken bulmayı bekliyordu. Onun yerine ikisi de aynı şekilde tehlikeli olan, asabi bir ruh hali ve büyüleyici gülümsemesiyle bir MacGregor bulmuştu. Yüce tanrım bir anlığına, kardeşlerini aşağılayan İngiliz'i kıçının üstüne düşürdükten sonra, bahçedeki yiğit yabancının kim olduğunu neredeyse önemsemeyecekti. Şimdi bakışlarını uzağa çevirirken ondan diğerlerinden bile daha çok nefret ediyordu.

Adamı daha fazla düşünmeyecekti. Kralın ziyafetine ve tabağına teşrif etmiş bütün farklı baharatların keyfini çıkaracaktı. Her birine isim vermeye ve bahçesine eklemek için unutmamaya çalıştı ama koyun sürüsünün içindeki kurdu görmezden gelmek, kolay bir iş değildi. Onunla tanıştığı andan itibaren çapkın olduğunu biliyordu. Hayat dolu gülümsemesinin, esprili cevaplarının, onu kandırmasına nasıl izin vermişti? Onun soylu, düşünceli ve tanıdığı bütün adamlardan daha heyecan verici olduğunu nasıl düşünebilmişti? Kendini durduramayarak gözü defalarca onun masasına çekilmişti. Kuşku ve tiksinme arasında kalmış halde yemek boyunca onu izlerken, dört farklı Leydi Tristan ve kız kardeşinin arasındaki sandalyeyi boş bulup onunla konuşmak için oturdular. Hepsine tüm dikkatini ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yıldırım hızındaki, havailikle karışmış sırıtışını göndermişti ki bu, onu daha cazibeli bir hale sokmuştu. Leydilerin hepsi çok istekli sütçü kızları gibi kıkırdayarak ayrılmışlardı. *Eh*, diye düşündü Isobel ekmeğini kırarken, o kahrolası bir koyun değildi. O geniş, çekici gülümsemesinin ardında ne tür bir adam olduğunu biliyordu. Bakışları Tristan'ın sağında oturan babasına çevrildi. Onlar MacGregorlardı ve hepsi aynıydılar. Mide bulandırıcı, acımasız, katil pisliklerdi. Hepsinin aynı şekilde ölmelerini diliyordu. İlerleyen saatlerde masalar toplanıp, müzisyenler aletlerini ellerine alınca Isobel, Ziyafet Evi'nin en köşe kısmında durarak dansçıların sahne almasını izliyordu. Kralın dans eden zarif misafirlerine katılmaya hiç niyeti yoktu. Nasıl dans etmesi gerektiğini bilmiyordu ve eğer bilseydi bile katılmaktan çok izlemeyi tercih ederdi. Böyle mükemmel kıyafetler daha önce hiç görmemişti ve eğer gerekli malzemelere sahip olursa, onlara benzer bir şey dikebilir mi diye merak ediyordu. Devasa şömine ateşinin önünde dalgalanan renkler onu büyülerken güzel leydiler sıraya girmiş şık erkeklerin arasından dolaşıyordu. Müzik, çok farklı bir hayat yaşadığını ona unutturmuştu. Oldukça çekici genç bir Fransız kadını olan Leydi FitzSimmons'un, Cameron'un kollarını kendi kollarının arasından geçirirken parıldayan gülümsemesi karşısında yanaklarının kızarması, belki de beyaz tenine sürülmüş bir kırmızı rujdu, Isobel'in kalbini ısıtmıştı. Isobel, kardeşinin neşesinden keyif almıştı çünkü, evde ona neşe veren çok az şey vardı. Gerçekten, onun buradaki zamanını kısa kesmekten nefret ediyordu. Eğer MacGregorlar da katılmamış olsaydı, burada Alex ile kalmasına bile izin verebilirdi. Cameron, ona atılmış yan bir bakış yüzünden kılıcına uzanmayacak tek kardeşiydi. Yine de düşmanlarının intikama susamışlıklarını dindirmek için kardeşlerinden birini gözden çıkarmayacaklarına güvenmiyordu. Ve eğer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gerçeği keşfederlerse... Yüce Tanrım, bunu düşünemiyordu. Düşünmeyecekti. Ud ve arp sesleri havaya yayılırken, bunu yapmayacaktı.

Cameron, partnerinin etrafında dönerken gülümsedi ve Tristan'ın kalabalığın arasından yol aldığını fark ettiği geceye lanet okudu. Aptalın ona doğru, ikisini de soktuğu tehlike konusunda endişe duymayan bir şekilde ilerlediğinin farkına varınca, yüreği yerinden hoplamıştı. Bakışları Alex'in tarafına çevrilirken Tanrı'ya kardeşinin yanına onu korumak için hızla gelmemesi için dua ediyordu. Kralın kadın misafirlerinden biriyle farklı bir şekilde meşgul olduğunu rahatlayarak, fark edince gergin bakışlarını yeniden Tristan'a çevirdi. Nereye doğru ilerlediği konusunda bir şüphe yoktu. Dansçıların arasından yırtıcı bir tedbirle ilerlerken, yanından geçtiği Leydilerin ona davetkar bakışlarını görmezden geliyordu. Bakışları sanki, burada sadece o varmış gibi Isobel'in üzerindeydi. Koyunların arasında bir kurt. Ondan ne istiyordu? Isobel nefesini verirken, parmakları sıkışan göğsüne doğru çekildi. Kim olduğunun dışında, erkeksi güzelliğini veya babasının ölüşünü izlediğini söylediğinde parmaklarının yanağına nazik bir şekilde dokunuşunu inkâr edemezdi. Onun için içten bir şekilde üzgün hissediyormuş gibiydi. Ama her şey bir yalandı. Tekrar bu kadar büyük bir aptallık yapmayacaktı. Adam tam ona varmak üzereyken arkasını döndü.

"Sizinle biraz konuşmak istiyorum Bayan Fergusson," diye yanında dururken kızın saçına fısıldadı. Omurgasıyla beraber omuzları da kaskatı kesilmişti.

"Tekrar bana tatlı sözler 'giydirmek' için mi? Hiç sanmıyorum."

Rahat gülüşünün, sinirleri üzerinde delirtici bir etkisi vardı. Gözlerini kapatıp dönerek, adamın gözlerini oymamak için kendini ikna etmeye çalıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Cehenneme git MacGregor," dedi kendini durduramadan. Yapmak istediği son şey, bu vahşilerden herhangi birine, hakaret için bile olsa intikam alma sebebi vermekti ama böylesi bir cüretkarlık için bunu hak etmişti.

"Benimle bahçeye gel Isobel."

Delirmiş belki de aptallaşmış mıydı? Aklında farklı, kötü dolaplar mı dönüyordu?

"Başka bir kan davası daha mı açmaya kararlısın?"

"Hayır."

Arkasında adamın yumuşak bir şekilde kulaklarına değen nefesi, sesinin tınısı kadar sıcacıktı. "Bu yüzden buradan gitmemizi teklif ediyorum. Eğer burada dans edersek, hançerler uçuşacaktır."

Dans etmek mi? Isobel ellerini yumruk haline getirip ona omzunun üzerinden sert bir şekilde baktı.

"Gerçekten bana herhangi bir şekilde dokunmanıza bir kere daha izin vereceğimi mi düşünüyorsunuz?"

Gamzeleri ortaya çıktığında, yüzünün ortasına avucuyla dokunmak için karşı konulması güç bir isteğe kapıldığını hissediyordu ama kardeşlerini düşünerek, sinirini kontrol altında tuttu. "Sizi temin ederim MacGregor," dedi, sesi biraz yumuşarken ona kendi gülümsemesinin çevikliğini kosunuyordu, "Sizinle dans etmektense bahçede kafamın koparılmasını tercih ederim. Şimdi lütfen gözümün önünden ayrılın."

Dikkatini dansçılara çevirerek önüne döndü.

"Affedin beni o zaman," diye lafına devam etti, isteğini görmezden gelerek. "Kardeşin adına babamla konuştuğum için bana teşekkür etmek istersiniz diye düşünmüştüm..."

Ona teşekkür etmek mi? Alex hakkında onunla masum bir şekilde paylaştıklarını babasına söylediği için mi teşekkür edecekti? Ah, onu öldürmek ve sonuçlarını boş vermek istiyordu! Topukları üzerinde öyle bir hiddetle dönmüştü ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tristan ağzını kapatıp bir adım geri gitmişti. "Kardeşlerimden uzak dur Tristan MacGregor yoksa yemin ederim ki kalbini söküp şeytanın dölü olan akrabalarının geri kalanı için, bir uyarı niyetine kapımın önünde sergilerim." Öncekinden daha canlı ve parlak bir gülümseme, adamın dudaklarında belirince kanını dökme konusundaki isteksizliği epey sınanmıştı.

"Akrabalarımdan korktuğunu iddia eden birine göre baya cesur konuşuyorsunuz."

"Korktuğumu asla iddia etmedim," diye onu temin etti, dediklerini kanıtlamak için gözünün içine bakarak. "Onlardan nefret ettiğimi söyledim."

"Eh, bu benim için kabul görülemez bir şey," dedi adam, kızın sert laflarından tamamen etkilenmiş görünüyordu.

"İkimizin de aileleri aynı kabahat yüzünden suçlular. Keşke..."

"Suçlarımız eşit değil!" diye neredeyse bağırmıştı ama sonra etrafa bakarken herkesin dikkatini üzerine çekmemiş olmak için dua ediyordu. Çekmediği konusunda tatmin olunca, sert bakışlarını onunla yüzleşen adama çevirdi.

"Akrabalarınız, babamızı bizden aldı."

"Biliyorum. Babanız da dayımı bizden aldı," diye duraklamadan cevap verdi. "Ama birbirimizden nefret ederek hiçbir şeyi geri kazanamayız."

Lanet olsun ona, diye düşündü Isobel, topaz gözlerini örten kalın, kül rengi kirpiklerine bakarak. Yasanın izin vermesi gerekenden bile daha fazla yakışıklıydı. Böylesi soğuk, uçarı bir MacGregor kalbinde ne büyük zayiattı. "Eğer ölümünü bu kadar kolayca kenara koyabiliyorsan, dayını o kadar da sevmiş olamazsın."

"Onu, senin dışında kimsenin bilmediği kadar çok seviyordum. Benim için... Bir baba gibiydi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Isobel adamın sabit bakışlarından gözlerini kırpıştırarak kendininkileri çekti. Ona şövalye hikâyeleri anlatan dayısı. O zaman her ikisi de gurur yüzünden acı çekmişlerdi. Bu onları eşit yapmazdı. Onları düşmandan başka bir şey yapmazdı. Eğer gerçekten dayısını sevmişse, o zaman Tristan'ın onu kaybettiği için gerçekten üzgündü. Ondan, bu üzüntü dışında daha fazlasını alamayacaktı. Daha fazla ne istiyordu? Neden ondan çok daha güzel bir düzine leydi ile daha hoş bir gece geçirebilecekken, orada durup nefret ettiği biriyle konuşmaya kararlı şekilde ateşe körükle giderek riski göze alıyordu? Isobel'i baştan çıkarmaya çalışmasının sebebi neydi?

"Benden ne istiyorsunuz?" diye ona sordu Isobel, derinden kısık sesli bir şekilde iç çekerken uğruna adamın ölmesini yeğleyeceği sırrın peşinde olmasından korkuyordu.

"Bir yürüyüş."

Uzun kirpikleri aşağı süzülürken ona doğru eğildi.

"Bir tebessüm ve tekrar ilgini kazanabilme şansı."

Isobel başını iki yana sallarken, çoktan ondan uzaklaşıyordu.

"O zaman benim en az sizin kadar deli olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"Bana vaktinizin çok ufak bir kısmını verin, ben de size hakkınızda ne düşündüğümü söyleyeyim."

Adamın gür sesinin derinliğiyle nefesinin titremesine izin vermeyecekti. Aynı zamanda bakışlarının onun üzerinde sıcak bir hale gelmesi, kız hakkında ne düşündüğünü bilmesine izin vermiyordu. Isobel onun dürüstlüğünü takdir ediyordu ama şu anki sözlerindeki gerçeklikten şüphe ediyordu. Adam zekiydi ve baştan çıkarma sanatında da ustaydı. Ama gerçekten, bir MacGregor'a ilgisini verebileceğini mi düşünüyordu? Eğer öyle düşünüyorsa, o zaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tanıdığı en kendini beğenmiş adamdı. Bu, onu reddetmenin yaratacağı tatmini daha zevkli bir hale getirmişti.

"Senden duymak istediğim hiçbir şey yok."

Sanki daha fazla bir şey söylemek istiyormuş gibi görünmüştü ama sonra gülümsemesi daha hünerli ve nazik bir hal aldı. Ona hafif bir şekilde reverans verdikten sonra,

"Pekâlâ o zaman Bayan Fergusson. Elveda," dedi.

Isobel cevap vermedi ama Ziyafet Evi'nden yalnız ayrılmasını izledi.

"Elveda, Bay MacGregor ve uğurlar olsun."

Bakışlarını Cameron'un Leydi FitzSimmons ile dansını bitirmesine çevirince kendini gülümsemeye zorladı. Çok uzun bir süredir bu kadar perişan hissetmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beşinci Bölüm

"Yarınki taç giyme töreni hakkında neler hissediyorsun?" diye Tristan'a sordu Leydi Margaret Ashley, Thames nehrine bakan Whitehall'in Heykel Galerisi'nde gezinirken. "Tristan?" Kadın, adamın kolunu çekiştirdi.

Kızın güzel ama biraz cansız mavi gözlerine baktıktan sonra dudaklarına gözünü çevirdi. "Evet?"

"Taç giyme töreni? Yarın Katolik bir kralımız olacak."

"Evet, öyle olacak."

"Bu konu hakkında ne düşünüyorsun?"

Umurunda bile değildi. Tristan'ın aklında olan tek şey Leydi Ashley'in dudaklarıydı. Politikalar hakkında boş boş konuşmadan bile, başka bir kızın çilli burnuna ve kılıç keskinliğindeki diline değil de bu kızı öpmeye odaklanmak yeterince zordu. Geçen akşam Isobel ile konuşmanın zorlu olacağını biliyordu. Kız, ondan nefret ediyordu ve Tristan onu bu yüzden suçlamıyordu. Ama kendini onun tarafından tamamen büyülenmiş şekilde bulmak beklenmedik bir şeydi. Ondan nefret eden bir kızı daha önce hiç kazanmaya çalışmamıştı. Kahretsin, ondan nefret eden bir kız tanımıyordu bile. Bu meydan okumayı dört gözle bekliyordu.

"Beni dinlemiyorsun bile." Leydi Ashley, kırmızı dudaklarını büzüp koluna şakacı bir şekilde vurdu. Isobel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fergusson'un küfürlerinin kendi dudaklarında nasıl bir tadı olacaktı?

"Babam Highlanderların akıl kısmındaki eksiklerini acımasızlıklarıyla kapattıklarından bahsetmişti. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Tristan, tek kaşını kaldırıp ona gülümsedi. Belki de bu İngiliz tüyü kendi içinde biraz ışık barındırıyordu.

"Bence bu aklı olmayan her adam için geçerli. Highlandli veya İngiliz."

"Hmm."

Ufak tatlı bir ses çıkarıp ona gülümserken, daha araya girmeden boyun eğmişti.

"Acımasız mısın Tristan?"

Onu yürüyemeyecek veya en azından bir gün boyunca düzgün şekilde oturamayacak halde babasına gönderecek kadar acımasızdı. Bu konuda ne düşüneceğini merak ediyordu? Muhtemelen kötü şöhretli mirasının istekli bir iştirakçisi olarak kollarına düşerdi. Daha birkaç gündür İngiltere'deydi ama çoktan bu hoş, pudralı Leydileri yatağına götürmenin ne kadar az çaba gerektiğini biliyordu. Onun, Whitehall'daki bütün boş kafalardan bile daha boş hissetmesini sağlayan bir çabaydı. Leydi Ashley'e burada, Oliver Cromwell'in Yeni Model Ordusu'nu İskoçya'ya liderlik ettiği bu devasa tabloya yaslayarak sahip olabilirdi. Bir ay önce İngiliz kızlarının birinin içine girerken, Cromwell'e alaycı bir sırıtış bile atabilirdi ama Isobel'in acıtan reddinden sonra sanki, ceylanlar kovalamadan önüne ölü bir şekilde düşen aslan gibi hissediyordu.

"Tristan." Leydi Ashley adımlarını durdurup dudaklarını onunkilere doğru kaldırdı. "Eğer istersen şimdi beni öpebilirsin."

Öpmemeyi tercih ederdi. Ama onu aşağılamadan bunu nasıl söyleyebilirdi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Daha fazla tedbirli olmam gerektiğini biliyorum," diye nazlanırken, kız kollarını boynuna dolamıştı, "Ama yatak odasındaki hünerlerine dair dedikodular ilgimi çekti."

Tristan onu bağlayan kollardan boynunu kurtardı. "Maalesef güzel Margaret."

Kızın ellerini dudaklarına götürüp geri çevirişini yumuşatmak için her birini öptü.

"Ama acımasız bir çapkın olduğuma dair namımın, yumuşak parmak uçlarında solup gideceğinden korkuyorum."

Kız, kızarmış yanakları ve soluk altın renkli kirpiklerinin altından ona gülümseyince, Tristan içten içe kızın kelimelerde daha derin bir mana arayacak beyni olmadığı konusunda rahatlamayla değil de aynı sebepten pişmanlıkla iç çekti. Ellerini bırakarak gözünün kenarından bir alev parıltısı gördü. İçgüdüsel olarak Bayan Fergusson'un Kalkan Galerisi'ne giderken yanından geçişini gözleriyle takip etti.

"Kusura bakmayın."

Leydi Ashley'den uzaklaşırken bakışları avının üzerine kitlenmişti. "İlgilenmem gereken bir konu var."

Kız ile arasında kısa bir mesafe bırakacak kadar yürüyüşünün hızını sabitlese bile Tristan'ın, Isobel ile tekrar konuşma arzusunun kendini veya akrabalarını savunmakla konuşma arzusunun kendini veya akrabalarını savunmakla ilgisi yoktu. Konuşmalarının rahatlığını, zümrüt gözlerindeki zekâ parıltılarını, kimse bakmaya bile tenezzül etmezken ondaki en iyiyi görme kabiliyetini özlemişti. Sessiz bir şekilde uzun koridorda ilerleyip duraksamadan galeriyi geçmesini izledi. Kızın vücudunu, kalçalarının yumuşak salınmasına başını hafifçe eğip inceledi. Jilesinin kenarları kısmen parçalanmıştı ama daha görkemli giyinmiş bir sürü Leydinin yanından, çenesi yukarıda geçmişti. Sahip olduğu gurur nefesini kesiyordu. Aniden dönüp onu kızgın bir bakışla olduğu yerde durdururken, kıza en iyi nasıl yaklaşacağına karar vermeye çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Burada kaldığım sürece beni takip etmeye mi niyetlisin MacGregor?"

Tristan bakışlarını kızın yuvarlak arkasından kaldırırken, iğneleyici ses tonuna ve tetikteki kocaman gözlerine gülmeden edememişti. Ciğerlerine giren dizginlenmemiş taze bir hava gibiydi ve daha fazlasını istiyordu.

"Şimdi manzaranın böylesinin keyfine varmışken Bayan Fergusson," Tristan sessiz bir şekilde ona doğru ilerledi, "Benzerliklerin oldukça fazla olduğunu itiraf etmeliyim."

Kızın yanaklarına yayılan kızarıklığı veya duvardan eski bir kılıcı alıp ona bununla vurmamak için gösterdiği çaba yüzünden elinin resmen titrediği gözünden kaçmamıştı.

"Diğer ufak kuzularınız gibi bayılmam gereken kısım burası mı?" diye ona sorarken, sivri diline güvenmeyi tercih etti. Keyifle savuruyordu. "Sizin bir mahmuz olduğunuzu sanıyor olabilirler ama gerçekten ne olduğunuzu biliyorum."

Kendim bile bunu bilmiyorum, diye düşündü Tristan, kızın asabını biraz bozmak konusundaki ufak oyunu birden sonlanmıştı. Dışarıdan birçok şey olabilirdi ve bukalemun gibi etrafına göre değişebilirdi. Ama içinde hiçbir yerde soğukkanlı bir katil yoktu.

"Tristan?"

Biri koridorun aşağısından seslendi. Mairi'nin sesiydi. Lanet olsun. Ailesinin geri kalanı Isobel'e olan ilgisini uzun sürmeyeceğine güveniyor ve bu konuda onu bir yere kitleme dışında yapabilecekleri bir şey olmadığını biliyorlardı ama Mairi'nin biraz şiddet eğilimi vardı.

"Benimle Yazlık Bahçe'de gece yarısı buluşun," dedi hızlı bir şekilde, kız kardeşinin onları beraber göreceği anı hesaplıyordu, "Ve size yanıldığınızı kanıtlamama izin verin."

Isobel kahkaha atacakmış gibi görünüyordu ve Tristan bir anlığına bunu izlemek için her şeyi boş vermeyi düşündü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Cevabım," dedi gergin bir şekilde, "Beni yürüyüşe davet ettiğin seferle aynı. Eğer en büyük düşmanımla gizli bir şekilde buluşmayı kabul edeceğimi düşünüyorsanız, delirmiş olmalısınız Bay MacGregor. Tamamıyla kafayı yemiş."

Kıza hak vermeliydi. İlgi sıradan bir şey; Archibald Fergusson'un kızının ilgisini kazanmaya çalışmak ise bambaşka bir şeydi. Böylesi bir ihanet için Camlochlin'den atılması olasıydı. Akrabalarına yıllar boyunca sebep olduğu onca sorundan sonra babasının neden bunu yapmadığını bilmiyordu.

"Lütfen, o zaman kardeşlerinin adına yap."

Çılgın isteğine bir tebessüm eklerken, kızı ardından bakakalmış bir halde bırakmıştı.

Dört saat sonra Isobel, pelerini omuzlarına çekerek Yazlık Bahçe'ye adımını atarken sessizce küfrediyordu. Tristan ile karanlıkta yalnız buluşarak ne yapıyordu? En az onun kadar kafayı yemiş olmalıydı ama kardeşleri için her şeyi yapardı. Ah, alçak herif! Sözleri tehdit mi yoksa onu korumak için verilmiş bir söz müydü? Hayır, koruma değildi. O, ilk başta olduğuna inandığı adam değildi. Herhangi bir MacGregor neden Fergusson'a güvenlik vaadinde bulunacaktı ki? Tristan'ın akrabalarından hiçbiri, babası öldükten sonra ona veya kardeşlerine ne olduğunu önemsememişti. Neden önemseyeceklerdi ki? MacGregorlar, Archibald Fergusson'un çocuklarından gerçekten ne aldıklarını anlamamışlardı. Çocukları hayatta bırakarak insaflı olduklarına inanmışlardı. Isobel'in, yıllarca doğru olduğundan şüphe ettiği bir inanıştı bu. Keskin bir rüzgâr saçını burnuna doğru savurmuştu. Ufak parmağıyla saçı çekerek etrafa bakındı. Ayın süt beyazı parıltısının altında, heykeller Whitehall'un özel cennetini gözlemek için gönderilmiş hayali gözcüler gibi görünüyorlardı. Görüşü, loş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ışığa alışırken her bir heykeli inceleyerek Tristan'ın bir tanesinin arkasından çıkmasını bekliyordu. Buraya gelmemeliydi. Tristan MacGregor sadece kardeşlerine karşı değil, ona karşı da çok tehlikeli biriydi. Böcekleri ateşe doğru cezbeden cinste, kadınları ona çeken tehlikeli karizmatik çekiciliğini inkâr edemezdi. Onun gerçek kimliğini bilmeden önce o da buna dahildi. Gelmediğini fark edince, neredeyse rahatlamayla iç çekecekti. Görünüşe göre Tristan, ondan daha sağduyuluydu. Saraya, ailesinin yanına gidecek ve Tristan MacGregor'u tamamen aklından çıkaracaktı.

"Isobel."

Derinden gelen sesi, sinirlerinde bir davul gibi oynuyordu. Belki de bu ses, kalbinin kulaklarında gümbür gümbür atışıydı. İsmini, ona dokunmazken bile dokunuyormuş gibi hissettiren bir şefkat ve samimiyetle söylemesinden nefret ediyordu. Adamın bakışlarını sanki yalın suratı onu sevindiriyormuş gibi yüzünde dolaştırması, Isobel'e onunla tanıştığı gün yanında ne kadar rahat hissettirdiğini hatırlatıyordu. O akşam adamı daha iyi tanımak, kendini kahkahasında sonsuza dek kaybetmek isteyerek uykuya dalmıştı.

"Ay ışığında çok daha güzelsin."

Evet, kesinlikle kalp atışıydı. Avuçları terlemiş ve nefes alışı kesik bir hal almıştı. Beraber paylaştıkları şefkatli tebessümler, ona Arthur'un ve cesur şövalyelerinin hikâyesini anlattığındaki sesinin tatlı ve müzikal tınısının aniden aklına gelen hatırası, dizlerinin bağını çözüp kemiklerini eritmişti. Alçak pislik. Güzel konuşan soylu bir adamın karizması ve üslubu üzerinde pratik yapmıştı ama kibar sırıtışları, sanki avıyla oynayan kedi gibi arzulu bir tepki ortaya çıkarmak içindi.

"Sarayda süslü sözlerinizi duymaktan keyif alacak yüzlerce kadın," sonunda yüzünü tamamen ona doğru çevirdi, "Belki de erkek varken, neden benim üzerimde bunları

harcıyorsunuz?" Dudaklarında içten bir neşe belirdi. Bakışları, kızın üzerine gün batımı gibi çökerken değdiği her yeri ısıtıyordu.

"Çünkü onların keyfi değil, kendi keyfim beni ilgilendiriyor. Bu yüzden başka biri yerine sizinle burada olmayı tercih ediyorum."

Isobel ona şüpheci bir bakış attı. Adam kesinlikle dilbazdı. Kelimelerinin ağır Highland şivesiyle karışması, onu çok daha özel kılıyordu. Isobel'in ailesi, dayısının ölümünden suçluydu. Adam ondan nefret ediyor olmalıydı. Bir şeyin peşindeydi. Isobel artık bundan emindi ve neredeyse neyin peşinde olduğundan da emindi. Akrabalarının babasından aldığı intikam ya yeterli değilse? Ya on yıldan sonra adalet istekleri geri dönmüşse ve ölümcül okun babasının ok kılıfından çıktığına dair kanıt istiyorlarsa? MacGregor Reisi, babasını öldürdüğünde oradaydı. Babasının en yakın arkadaşı Kevin Kennedy'nin, babasının ölümünden dakikalar önce ne bağırdığını duymuştu. Şeytan MacGregor'un da duyduğundan emindi. Gerçeği keşfetmek için oğlunu ona mı göndermişti? Tristan MacGregor onu, başka hangi nedenle saray boyunca kovalayacaktı ki? Buraya gelmemeliydi. Yüce Tanrım, bütün kadınları sıkıca tutundukları inançlarından bile saptırabilirdi. Ve Isobel, kendi inancına sıkıca tutunmalıydı. Omuzlarını dikleştirerek iradesini toparladı. MacGregor'un ne kadar kararlı olsa da gerçeği bulmak konusundaki denemeleri başarısız olacaktı.

"Benimle beraber yürü." Tristan ona yakınlaştı. O kadar yakındı ki, Isobel'in göğüsleri onun gövdesine hafifçe değdi. Adamdan gelen temiz süpürge otu kokusunu görmezden gelmek için elinden geleni yaparak bir adım geri gitti.

"Hayır, kardeşlerimin yanına dönmeliyim."

"O zaman onların yanına kadar sizinle yürüyeceğim."

Kolunu kıvırarak kızın kabul etmesini bekledi. Isobel, ona yanaklarına renk veren yakıcı bir öfkeyle baktı. "İstediğiniz bu değil mi?"

Adamın bakışları, göğüslerinin yükselip alçalmasına çekilirken Isobel'in nefesi neredeyse durmuştu.

"Kardeşlerimden birine sizinle savaşması için sebep vermek istiyorsunuz."

Adam keskin bakışlarını ona çevirerek konuştu. "Sizin de itirafınıza göre, eski yaraları açacak kadar aptal olan Alex. Ben sadece sizinle yürümek istiyorum eğer bunu yapmak için size içeri kadar eşlik etmem gerekiyorsa, yapacağım."

"O zaman bu konuda hiçbir seçeneğimin olmadığını söylemek istiyorsunuz," diye suçladı Isobel, kollarını göğsünde birleştirerek.

"Hayır, iki tane seçeneğiniz var," diye düzeltti Tristan. Tuhaf bir şekilde sesinde zafer tınısı yoktu.

"Yalnız veya birçok kişinin bakışının altında benimle olmayı seçebilirsiniz. Ben ilk seçeneği tercih ederim. Eğer ailemden biri beni görürse, ben de bir o kadar şeyi riske ediyorum."

"Bundan şüpheliyim." Isobel, saraya baktıktan sonra ona dönüp ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Gerçekten onu odasına kadar takip eder miydi? Bir an bile bu konuda düşünmesine gerek yoktu. Elbette yapardı. Bu adam, herkesin gözü önünde İngiliz bir soylunun sandalyesini kıçının altından tekmeleyen biriydi.

"Şimdiye kadar, babanızın sizden en kötüsünü bekleyecek kadar aptallıklarınızdan haberdar olduğunu düşünüyorum."

İfadesindeki değişim o kadar hızlıydı ki Isobel konuştuktan sonra, neyin onu bu kadar soğuk bir hale getirdiğini anlamak için kelimelerini üç defa aklından geçirmişti.

"Muhtemelen haklısınız," diye kabullendi bir an, sanki onunla konuşmakla işi bitmiş gibi görünerek. Kurnaz ve samimi olmayan gülümsemesi geri döndü.

"Ama bu akşam tahmin edilmez olmayı tercih ediyorum."

Saraya arkasını dönerek ona ikinci defa kolunu teklif etti. Isobel kabul etmedi ama adam bahçe yolunda yürümeye başlayınca onu takip etmişti. Başka ne şansı vardı?

"Burada yalnız olduğumuz keşfedilirse, durum daha kötü olacak," diye belirtti; adamın yavaş yürüyüşüne ayak uydurmak için adımlarını hızlandırarak.

"Evet, ama tehlikenin ufak bir işareti bile kanınızı hızlandırıyor değil mi?"

Başını, Isobel'in muzip gamzelerinin parıltısını yakalayacağı kadar döndürmüştü.

"Yaptığımızın sizin için anlamı bu mu?"

Isobel parmağını ikisi arasında işaret ettirdi. "Tehlike mi?"

Ona tamamen dönerken, yüzünde kocaman bir gülümseme ve gözlerinde saf bir neşe vardı. "Neden intikam veya tehlike gibi anlamsız nedenlerin beni sizinle olmaya zorladığına inanmakta ısrar ediyorsunuz?"

"Çünkü MacGregorların çoğu intikamın anlamsız olduğunu düşünmüyor."

"Ben MacGregorların çoğu gibi değilim."

Isobel bundan da şüphe ediyordu. "O zaman neden?"

Saraydaki herhangi güzel bir kadından birini seçebilecek bir adamın, onu neden seçtiğini bilmesi gerekiyordu. "Sizi bana ilgi duymaya zorlayan nedir Tristan MacGregor? Dürüst olduğunu iddia ediyorsunuz, o zaman bana doğruyu söyleyin."

"Doğruyu söylemek gerekirse, dürüstlüğümü belirten sendin."

"Anladım," dedi kızgın şekilde ama onun tuzağına kapılmayı reddediyordu.

"Sizinle buluşmamı isterken neden kardeşlerimden bahsettiniz? Klanlarımız yeminli düşmanlar. Sizinkilerin olduğu gibi, benim ismim de akrabalarınızın dudaklarından aşağılamayla dökülüyor. Dayınızı öldüren benim babamdı ve klanınınız intikamını aldı. Daha fazla bir şey yok. O zaman, bana nedenini söyleyin?"

Tristan'ın sonunda ona ne diyeceğini bilemez gibi bakmasına bakılırsa, Isobel daha önce hiçbir kadının onun nedenlerini sorgulamadığını tahmin etmişti. Ama sonra gözleri Isobel'in saçında, burnunun kemerinde gezinerek, bakışları dudaklarında yumuşadı.

"Sen bir alevsin Isobel," dedi, bakışlarını kıza çekerek. "Alev, bir avuç közden çok daha çekicidir."

Ah, tehlike arayışına girmesine gerek yoktu, diye kendi kendine düşündü Isobel, nefes alışını yavaşlatmaya çalışarak. Çünkü o, tehlikenin ta kendisiydi. Yüce Tanrım, lütfen aptal bir âşık gibi iç çekmesine engel ol. Zavallı Leydi Ashley ve bu adamın gözüne kestirdiği diğer bütün leydiler. Kelimeleri, çarpık gülümsemesinin altındaki hassasiyet kadar büyüleyiciydi. Eğer o bir MacGregor olmasaydı, zekice işlediği baştan çıkarma hamlelerine tekrardan kapılabilirdi; o kadar güçlüydü. O, bir *MacGregor'du* ve Isobel aptal bir âşık değildi. O yüzden ellerini, kalçasına yerleştirip ona imalı bir bakış attı.

"Bu konuda oldukça hünerlisin."

Gülümsemesi, şaşkınlığa benzer bir şeyle genişledi. Muhtemelen karşısında baygınlık geçirmediği gerçeğindendi. "Aslında öyleyim," diye itiraf ettikten sonra, kız arkasını dönüp uzaklaşırken onu durdurmak için elini uzattı. "Ama genellikle insanların anlattığım şeylere inanmasını umursamam."

Neden kızın inanmasını umursuyordu ve Isobel, neden hâlâ açık sözlülüğünü bu kadar... Hoş buluyordu? Tanrı yardımcısı olsun. Tekrar odasına dönüp, ondan uzaklaşmak için adımlarını hızlandırması gerekiyordu.

"Peki kardeşlerim? Neden onlar adına seninle konuşmamı istedin?"

"Bana Alex hakkında söylediklerin için güvenine ihanet etmediğime dair sözümü vermek istedim. Babama, kardeşinin birkaç sene önce attan düştükten sonra ahmak biri hale geldiğini söylediğimde, burada kalırken Alex'in söylediği hiçbir şeyi doğrudan kale almayacağı konusunda anlaştık. Eğer Alex, arkada kalırsa bu konuda endişelenmene gerek yok."

Isobel, adamın bariz bir şekilde peşinde olduğu gülümsemeyi bastırmak için elinden geleni yaptı. Alex'e ahmak demek yeterince kabaydı ama eğer kardeşini güvende tutacaksa, MacGregorların ne isterlerse düşünmesine izin verecekti.

"Bu konuda sana minnettarım."

Tristan'ın gülümsemesi, kız üzerinde yumuşak bir hal aldı. "Rica ederim."

Nefesi üzerinde kontrolünü sağlayarak, adamın tutuşundan kendini çekti. Adamın hangi kısmı daha tehlikeliydi? Doğuştan gelen çekiciliği ve samimi görünen içtenliği mi ya da neredeyse bütün konulardaki ciddiyetsizliği mi? Bunu öğrenmek istemiyordu. "Eh." Isobel ona yolu gösterdi. "Bir yürüyüş istediniz. Hadi yolumuza koyulalım o zaman."

"Eğer hatırlarsanız," diye cevap verdi Tristan, kızın bariz reddedişinden etkilenmeyerek, "Bir tebessüm de rica etmiştim."

Isobel, eğer ona bakıp isteğine boyun eğmemek konusunda kendine güvenebilseydi yüzüne kahkaha atardı. "Hiçbirini elde edemeyeceksin."

Tristan omuz silkti ve yürürlerken ikna olmuş görünmüyordu. "Burası büyük bir bahçe."

O anda, dudaklarında gülümsemenin belirdiğini hissettiğinde buradan ayrılması gerektiğini biliyordu. Kardeşlerinin yanına kaçmalıydı ama ayaklarını hareket ettiremiyor gibiydi. İçinde derinlerde bir yerde, bunu yapmak istediğinden emin değildi.

"Şimdi *ben* sana minnettarım."

"Ne için?"

Isobel, dikkatinin yalnız bir kısmını ona verirken, geri kalanı yollarını aydınlatan fenerlerdeydi. "Yüzümde gördüğünüz sadece çileden çıkmışlıktı. Birinin Tanrı'ya ona sabır vermesini dilerken yüzünü buruşturması gibi. Korkarım gördüğünüz şeyi yanlış anladınız."

Adamın bakışlarını, damga gibi üzerinde hissediyordu ve Isobel'in ona bakmasını istiyordu. "Benim için çok canlandırıcısın Isobel. Daha önce senin gibisiyle hiç tanışmadım ve ben..."

Isobel sol tarafındaki adımları duymuş ama artık yalnız olmadıklarını algılayacak zamanı güçlükle bulmuştu. Kaçması gerekiyordu. Bir an, adam yılanın Havva'yla konuştuğu gibi pürüzsüzce onunla konuşurken, diğer an Isobel kendini onun kolları arasında, kolunun oyuğuna doğru hafifçe geriye yatırılmıştı ve adamın oldukça yakın yüzüne ağzı açık şekilde bakıyordu. Geri çekilip onu bırakması için ağzını açacaktı ama kelimeleri dudaklarının onunkilerin üzerine kapanmasıyla yutulmuştu. İlk başta dehşete düşmüş olan Isobel yumruklarını göğsüne yağdırmıştı ama ondan kurtulma çabaları adamın şevkini daha fazla artırıyormuş gibiydi. Kızı kendine daha fazla çekerek vücuduna yapıştırırken kızın titreyen vücudundan nefesini kesen bir öpücükle onu tüketiyordu. Dudakları, kalıp halini almıştı

ve derinlere girmeye çalışıyordu Dili okşuyor ve kızın direnme konusundaki iradesi onu terk edene kadar her kısmının tadına bakıyordu. Tristan sonunda geri çekildiğinde, Isobel'in nefesi güçlükle çıkıyordu. Adam gülümserken, kendi güçlükle çıkan nefesi ve arzusunun dumanlı kalıntılarının gözünde bıraktığı yangınlara rağmen kendinden hoşnutmuş gibi gülümsedi.

"Bu çok..."

Kelimelerinin geri kalanı, kızın onun yüzüne çarptığı hızlı bir tokatla kesilmişti. Ama Isobel tatmin olmamıştı. Onu ikinci defa tokatladı. Tristan, parmaklarını yanağındaki sızıya kaldırırken ona bakıyordu. Konuşmak için kendine güvenmiyordu. Sızlayan dudaklarının, adamın duymayı hak ettiği küfürleri söyleyebileceğinden emin değildi. O anda kaçmaya başlamış ve odasına varıp kapıyı ardından kilitleyene kadar da durmadı. Ah, yüce Tanrım, adam onu öpmüştü. Tristan MacGregor onu öpmüştü ve mükemmel hissettirmişti.

Altıncı Bölüm

Tristan, Leydi Elizabeth Sutherland'ı dudağında küfürle terk ederek çimenlere doğru avluda ilerledi. Kendine kızgındı ama karşı cinse dair ani ve biraz da korkutucu ilgisizliği yüzünden Isobel'i suçluyordu. Bahçedeki öpüşmelerinden beri ondan vebalı gibi kaçtığı, dün gerçekleşen taç giydirme töreninde onu tamamen görmezden gelmesinin bir önemi yoktu. Kız, uyanık olduğu her ana ve rüyalarına da musallat oluyordu. Neden? İlgisini çeken en hünerli girişimlerine bile direnmesinin canlandırıcı hissi yüzünden miydi? Onu daha fazlası için acı dolu bir halde bırakan dilinin lezzetli alevi miydi? O akşam bahçede ayak sesleri duyup kim olduğunu gördüğünde, kızı kolları arasına alıp kardeşinin gözlerinden gizli tutmak için öpmüştü. Eğer onu tokatlamasaydı, bunu ona söyleyecekti. Yüzü iki gün boyunca acımıştı ama onu tatmak, buna değerdi. Belki de onu bir kere daha cezbeden, kızın gözlerinde gördüğü uzun süredir unutulmuş bir yoldu. Şu zamana kadar sahip olduğunu fark etmediği değerleri ortaya çıkarmıştı. İçine işlemiş, onun için alışkanlık olmuş, bir zamanlar özlemini çektiği yolun ufak kalıntılarıydı. Bu yüzden, zorunlu olmadığı sürece kılıcını eline almıyor, acımasız olmadığı sürece her daim doğruyu konuşuyor ve her ne konuda

olursa olsun kendini, kadınlara yardım sunarken buluyordu. Güzel Iseult'u ona, onura giden yolu göstermişti. Ama hâlâ bunu istiyor muydu? Hâlâ elde edebilir miydi? Bu konuda çok fazla düşünmemeye çalıştı. Onun yerine, Isobel'in bahçedeki yürüyüşleri sırasında Tristan'ın diğer kızlar arasından neden onu aradığını anlamaktaki çabasını hatırlayarak, gün boyunca kendini sürekli gülümserken buluyordu. Lanet olsun, onu doğru sebep dışında bütün her şey için suçlamıştı. Sanki ne kadar güzel olduğunun farkında değilmiş gibiydi ki bu, içinde ona daha fazla söyleme veya gösterme isteği uyandırıyordu.

"Tristan!"

Isobel hakkındaki düşünceleri ona doğru koşan çığlık sesiyle dağılmıştı.

"Leydi FitzSimmons." Tristan gülümseyerek öne doğru ilerlerken, botları onun hemen yanından geçmişti.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye nazlandı kolunu tutup, kırpıştırdığı siyah kirpikleri eşlik etmekten çok daha fazlasını sunuyordu.

"Eğik bahçeye," dedi, kendini kızdan kurtarmaya çalışırken sorununun ne olduğunu merak ediyordu. "Ailem beni orada bekliyor."

"Ah?" Ona, ilgisi daha da artmış bir şekilde bakıyordu. "Yarışıyor musunuz o zaman? Daha önce hiçbir Highlandliyi dövüşürken görmemiştim."

"Hayır, sadece gözlemliyorum."

"Ben de oraya doğru ilerliyordum. Eğer isterseniz bana eşlik edebilirsiniz."

"Elbette."

Kız boş bir gülümseme gönderirken, Tristan geç olmadan ondan kurtulmayı diliyordu. Whitehall'in uçsuz bucaksız arazisinde Leydi FitzSimmons ile yürümek Tristan'ın korktuğu kadar yorucu olmamıştı. Yanından geçen

insanların çoğunu tanıyor ve isimleriyle beraber onlar hakkında duyduğu tüm dedikoduları Tristan ile paylaşıyordu ki rahatsız edici derecede fazla dedikodu vardı. Sonunda ailesinin yarışmayı kısa bir çitin ardından izlediğini gördüğüne sevinmişti. Hayranının pençesinden hızlı bir vedayla kurtuldu.

"Leydi Hollingsworth seni arıyordu," dedi Mairi, onun için babasıyla arasında yer açarak. "Sahadaki onun eşi."

Tristan'ın çoktan tanıdığı, çitin hemen ardındaki direğe yaslanmış bıçağını bileyen adamı işaret etti. Tristan kız kardeşine kaşlarını çattı,

"Benim için endişelenmen çok dokunaklı Mairi. Ama Leydi Hollingsworth'a veya kocasının kim olduğuna karşı bir ilgim yok."

"Tristan, neden yarışmıyorsun?"

Annesi, kocasının gövdesinin üzerinden ona gülümsedi. "Graham çoktan işaretini verdi."

"Peki ya sen baba?" diye sordu Tristan, ona bakarak. "Birkaç İngiliz'in kafasını ezmek için bu fırsatı değerlendirmiyor musun?"

"Eğer doğru kafa kendini gösterirse, değerlendirebilirim."

"Kesinlikle yapmayacaksın!" Kate MacGregor, kocasının kolunu çimdikledi. "Bu arkadaşça bir müsabaka ve sen sevgilim, nasıl candan savaşacağını bilmiyorsun."

Tristan bakışlarını sahaya ve dövüşmeye hazırlanan iki rakibe çevirdi. Karısını başka adamın kollarında bulmanın öfkesi olmadan Lord Hollingsworth, kılıcıyla biraz sarsak görünüyordu. Ama sonunda vuruşlarının ardındaki güç, rakibini yormuştu.

Sıkıcı.

Tristan'ın bakışları, sahanın etrafındaki birçok yüzü inceledi. Yarısından çoğu, gülümseyerek karşılık vermişti. Yeterli çekiciliği ve dikkatlice seçilmiş sözlerle, buraya

katılan neredeyse her kadına sahip olabilirdi. Isobel ile tanıştığından beri, öncesinde çekici bulduğu Leydilerin nazlı gülümsemelerinin hepsi aynı; pudralı, hayatsız yüzler haline gelmişti. Azizler yardımcısı olsun ama böylesi çekici bir tat almışken, yavan bir şeyden nasıl zevk alabilirdi? Daha da kötüsü, bir kızı istemek onu diğerlerini istemekten nasıl geri tutabilirdi? Sonraki rakipler duyuruldu. Kız kardeşinin küfrettiğini duyduğunda, dikkatini sahaya verdi. Alex Fergusson devasa çitler arasından gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, gözlerinde ölümle ona bakıyordu. "Bir isteğim var!" diye duyururken elini, kalabalığı susturmak için kaldırdı. "Sahaya rakibimden başka birini çağırmak istiyorum."

Tristan hemen sonrasında neler olacağını bilerek gözlerini kapattı.

"Tristan MacGregor! Bir zamanlar başlattığını adil bir arenada bitirelim."

Sarhoş muydu? Tristan, soğuk bir şekilde gülümseyerek başını iki yana salladı. "Çoktan bitirdik Alex. Sen kazandın. Burnumu kırdın."

Gözünün kenarından Isobel'in çitlere yaklaşmak için insanları ittirdiğini gördü. Lanet olsun.

"Eğer buraya gelmeye cesaretin varsa, tekrar kıracağım."

"Alex!" diye ona bağırdı Isobel. Oğlanın bunu duyduğuna dair gösterdiği tek belirti ona gönderdiği hızlı ve karanlık bir uyarıydı.

"Hadi ama korkak. Yoksa benimle savaşması için katil babanı mı çağırmalıyım? Kılıcı olmadan ne kadar yetenekliymiş görmüş oluruz."

Tristan, babasından önce öne atıldı ve "Ben hallederim," dedi. Tristan, eğe babasının dövüşmesine izin verirse, Alex'in ne kadar kısa sürede yere düşeceğini ve muhtemelen öleceğini düşündü. Parmaklıkların ardına adım atıp,

Isobel'in korkmuş bakışlarıyla buluştu. Onu, bu güçlüğe soktuğu için Alex'e lanet olsun.

"Kılıç yok," diye görevlilere seslendikten sonra sahanın karşısındaki rakibine baktı. "Başlattığımız şekilde bitireceğiz."

Alex başıyla onaylayıp, ona yumruklarını savurarak saldırdı. Tristan rahatça üç tane yumruğu bloke edip dördüncüden kaçmak için başını eğdi. Bir anlığına ayrıldıktan sonra Alex tekrar saldırdı. Tristan, babasının dikkatli eğitimleri sayesinde herhangi bir silahla savaşabilirdi ama elleriyle ve dirseğiyle ona savaşmayı öğreten dayısıydı. Bir dirseğini Alex'in burnuna götürerek kırdıktan sonra, biraz zevk alarak kanın her yöne saçılmasını izledi. Babası tezahürat etti. Isobel yüzünü elleriyle örttü. Her şey bitmişti.

"Ödeşmemize izin verdiğin için teşekkür ederim Alex," dedi ona Tristan, arkasını dönerken.

"Henüz değil," diye seslendi Alex, kenarda bakan bir Lowlandlinin silahını kaparak.

"Aptal olma," diye uyardı Tristan.

"Hala kafanı dik tutabiliyorken bırakmayı seç."

Alex, kılıcını önünde savururken baya tuhaf ve idmansız görünüyordu. Tristan gökyüzüne bakarak kafasını iki yana salladı. Isobel'in kardeşi, Lord Hollingsworth gibi ona öfkeyle saldırmamıştı. Darbeleri daha yavaştı ama silah ona saldırma cüreti veriyordu. Callum ona kılıcını fırlattı. Tristan yerden aldığında, Isobel'in ismini bağırdığını duydu. Aptalı öldürmeye niyeti yoktu. Isobel bunun için onu *asla* affetmezdi. Sadece Alex'i incinmeden önce durdurmaya niyetliydi. Rakibinin aksine Tristan'ın kılıcı, ellerinde dans ediyor ve güneşin altında parıldıyordu. İkisi de aynı anda savurdular ve Alex, Tristan'ın darbesinin gücüyle dengesini kaybetti. Tristan sabırla doğrulup kendini tekrar hazırlaması için bekledi. Hazırlandığı an, Tristan kılıcını havaya

kıvılcımlar saçan kesme ve sürtme hareketleriyle indirdi. Alex, kendini defalarca dengesi bozulurken bulmuştu. Birçok defa Tristan onu kolaylıkla kesebilirdi ama bir kere bile bunu yapmadı. Onun yerine, metal metale geçmiş şekilde onu, önünde dizleri üstüne getirmişti. Tristan, bileğinin tek hızlı hareketiyle kılıcın kabını Alex'in parmaklarından ayırdı ve kılıç zarar vermeden çimene düştü. Kalabalık tezahürat ederken, biri işi kanla bitirmesi için ona seslendi. Tristan, Isobel'in bakışlarıyla buluşup hafifçe başını eğerken merhametinin onun adına olduğundan kızı haberdar etti. Parmaklıklardan çıkıp babasına kılıcını geri verdi.

"Aferin," dedi Reis, onu sırtından vurarak. Tristan, kan için tezahürat edenler arasında babasının olmadığına sevinmiş ve biraz da şaşırmıştı. Gözleri arazide, burnundan kan gelen kardeşinin yanındaki Isobel'i buldu. Ona söylediklerini duyamıyordu ama kardeşinin burnunu düzeltip, tekrar kendi kıracak kadar öfkeli gözüküyordu. Onu kardeşi Cameron ile gönderdikten sonra Tristan'ın bakışıyla buluşmak için döndü. Sanki Alex'i incitmediği için teşekkür edermişçesine başını hafifçe eğip çitlerden çıktı.

"İşte Leydi Hartley," dedi Tristan, ailesine ve kimse bakma fırsatı yakalayamadan hızlıca kaçmıştı. Isobel bahçenin hizasındaki ağaçlara varana kadar adımlarını sabit tuttu. Ailelerinin bakışlarından uzaklaştıklarında arayı hemen kapatmıştı. Kızın adamları, hızlı ve hafifti. Soğuk yeşil gözleri önüne odaklanırken, ona ufak da olsa bir bakış atmaya niyeti yok gibiydi. Tristan bunu kabullenecek değildi.

"Merhabalar Bayan Fergusson." Kızın yoluna çıkarak, ilerlemesini engelledi. "Korkarım bu sabah bana veda etmeden ayrıldınız."

Kız ona baktığında, Tristan'ın bakışları jilesinin altındaki dekoltesinin hızla yükselip alçalmasına, pürüzsüz teninin kontrollü nefes alışıyla beraber titremesine çekildi.

"Kardeşlerim beni bekliyor. Geçmeme izin verin lütfen."

Pişmanlık duymadan bakışlarını yukarı kaldırdı. "Hala sizi öptüğüm için kızgınsınız o zaman?" diye sorup, kızın hızına ayak uydurdu. "Sadece..."

"Aptal kardeşimi öldürmediğiniz için size minnettarım ama asla, beni öpmekten tekrar bahsetmeyin yoksa yüzünüzdeki *benim* yumruğum olacaktır."

"Lanet olsun, *bu kadar* kötü olduğunu düşünmemiştim." Kız durup, ona yeşil gözleri alev almış şekilde döndüğünde, dudaklarında beliren gülümsemeye engel oldu.

"Tam olarak ne kadar kötü olduğunu düşünüyorsunuz?"

Ah, işte peşinde olduğu ateş. Daha korkak bir adam aptalca girdiği mücadeleden nazikçe ve başıyla selam vererek çıkardı. Ama Tristan kafa kafaya gelerek, kuru çöllerde bahçe keşfetmiş susuz bir gezgin gibi ona doğru çekilmişti.

"İlk seferiniz olduğunuzu düşünüyorum. O yüzden biraz eksik gibi hissettirmesi anlaşılabilir."

Isobel çenesini kaldırırken; dolgun, kıvrımlı dudaklarından kesik kesik nefes alıyodu; burun kanatları genişledi ve omuzlarını dikleştirdi. Tristan'a, asla uslanmayacak, eğitilmemiş bir kısrağı hatırlatıyordu ve onun muhteşem görüntüsüyle gözleri bayram etti.

"Muhtemelen katlanabileceğimden çok daha ötesinde. Bu konuda daha iyi olmanıza seve seve yardımcı olurum."

Kız, belki sözünü tutarak suratına tokat atmak veya yanağındaki kızarıklara bir yumruk atmak üzereydi. "Dudaklarımın sizinkilere değmesindense sıcak katran fıçısına fırlatılmayı tercih ederim. Sizden nefret ettiğim gibi ondan da nefret ettim MacGregor."

"İsmim Tristan," derken, kızın ilk tanıştıklarında bahçede gördüğü adamı görmesini istiyordu. "Eğer geçen akşam yürüyüşümüz yarıda kesilmeseydi, size ailelerimizin yaptığını onaylamadığımı söyleyecektim."

Isobel kahkaha attı ama sesi öfkeli çıkmıştı. "Siz Şeytanın oğlusunuz."

"Ama başka bir adam tarafından yetiştirildim."

Kız, onu duymuyordu veya duyuyordu ama umursamıyordu. Dudakları bilmiş bir şekilde bükülmüştü.

"Benim onayımı kazanmaya çalışmanızın ardındaki karanlık amaç her neyse, şu anda bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Asla başarılı olamayacaksınız."

Tristan, haklı olduğunu tahmin ediyordu. Onu yatağına kadar çekmesi için Whitehall'daki zamanlarından daha fazlasına ihtiyaç vardı. Şimdi kızı, neden bu kadar fazla orada istediğini anlıyordu. Arzusunu altında, düşmanca ve ateşli bir şekilde üstünde, üzerinde ona sahip olurken zevkten mırıldanmasını istiyordu. Karanlık amacı mı? Kesinlikle, çekici bir kız gördüğünde nihai amacı her zaman buydu. Isobel de farklı değildi. Ama aslında öyleydi. Tristan'dan, insanların fısıldadığı kişi olduğundan değil de olduğu kişi yüzünden nefret ediyordu. İlk defa birinin onun hakkındaki fikrini değiştirebileceğinden emin değildi ama denemeye kararlıydı.

"Isobel," parmaklarını kızın bileklerine sararak onu gitmeden önce durdurdu, "Düşündüğün gibi karanlık amacı olan bir vahşi olmadığım konusunda seni nasıl ikna edebilirim?"

"Neden beni ikna etmeye çalıştığını düşündüğümde aklıma gelen bu oluyor," diye karşılık verdi. "Biz düşmanız. Söyleyeceğin veya yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Belki de değiştirir," diye itiraz etti Tristan, kelimeler üzerinde düşünmeden ağzından dökülmüştü, "belki de sen ile ben bütün bu nefret ve acıya son veren kişiler oluruz."

Isobel, onu sorgulayıcı bir şekilde kaşını ve dudağının bir kenarını kaldırarak inceledi. "Bir kere daha yardımını sunuyorsun."

"Evet," diye söz verdi Tristan.

"Böyle bir şeyi gerçekten umursadığına, beni inandırmaya mı çalışıyorsun?"

Umursuyordu ve bir sebepten dolayı bunu asla ona söyleyemezdi. "Eğer sana kanıtlamam için şans verirsen buna *inanacaksın*."

Isobel, kahkaha atıp kolunu çekiştirerek kurtardı. "Âşığın olarak mı?"

Bu sefer kızın onu geçmesine izin vermişti. "Arkadaşın olarak."

Kız durdu ve arkasını döndüğünde, Tristan ondan nasıl bir tepki beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Zihinsel olarak kendini gelecek her şeye hazırlamıştı. Ağaçların arasından sızan altın rengi ışıkların arasında parıldayan bir ateş ve kızarmış yanaklarla duruyordu. Bu canlı ateş buzdan oyulmuş bir öze sahipti. "Bu güven gerektirir ve sen asla güvenimi kazanamayacaksın."

"Aslında," ona doğru bir adım atarken, elleri kenarlarda yumruk halini almıştı, "Kazanabileceğini düşündüğün fikrini bile hakaret olarak buluyorum. Bu, bana ailenin benimkilerden neler aldığına dair hiçbir şey anlamadığını kanıtlıyor."

Tristan konuşmak için ağzını açtığında, kız sözünü böldü. "Nefret ve acıdan bahsediyorsun ama kardeşini, babanı yatırabileceği kadar büyük bir çukur kazarken izlemek zorunda kalmadın. Kız kardeşin, yemekte kardeşlerinin ne yiyeceğini merak etmek veya klanının onları, Reis olarak ufak bir oğlanla terk ettikten sonra gecelerini güvenlikleri için endişelenerek geçirmek zorunda kalmadı. Kaç defa rakip klanlar evini saldırılara karşı korumayacağını bilerek, ellerini kanatarak elde ettiklerini yok etti? Ailen benden sadece babamın hayatını almadı. Benim ve kardeşlerimin hayatını da bizden aldı. Daha başka ne istiyorsun?"

Tristan'ın cevabı, hızlı bir şekilde verilmişti ve daha önce Isobel dışında çok az kişiye sunduğu bir içtenlikle konuşulmuştu. "Affet beni. Niyetim çektiğin yokluğu değersizleştirmek değil de başka şekilde düşünen bir MacGregor'un olduğunu sana kanıtlamaktı."

Tristan ona doğru hareket edince, kız bir adım geri atarken gözlerindeki buz gibi bakış solup gidiyordu. "Eğer doğruyu söylüyorsan, o zaman benimle konuşarak klanına çok daha derinden ihanet ediyorsun. Neden kendi ailesine sadakati olmayan bir 'arkadaş' isteyeyim?"

Cevabını beklemeyip dönerek, Tristan'ı yalnız ve ardından bakakalmış bir şekilde bırakmıştı. Isobel, eteğini tutup üst kattaki galeriye doğru giden merdivenlere koşarak oradan uzaklaştı.

Tristan hayatında ilk defa ne diyeceğini bilemiyordu. Doğruyu, yanlışı veya herhangi bir şeyi. Kızın ayakkabısının altındaki pislik haline nasıl gelebilmişti? Çoktan öyle olmadığından değildi. Kızın peşinden giderek ona kendi hakkında yanıldığını söylemek istiyordu. Klanına ihanet etmiyordu. Eğer birine ediyorsa, doğduğu kişi olmayı sürekli inkâr ederek kendine ihanet ediyordu. Kızın aklındaki acizleri kesip biçen, kurbanının kanı yeri ıslatırken kahkaha atan görüntüyü söküp atmak istiyordu. Tristan o adam değildi. Ailesi bu adamlardan değildi. Eğer kızla birkaç haftası veya bir ayı olsaydı onu ikna edebilirdi. Zor olacağını biliyordu. Galeriye doğru gülümsedi. Hangi onur arayışı kolay olmuştu ki?

Yedinci Bölüm

Doğrudan kardeşinin odasına gitmektense Isobel, Ziyafet Evi'ne girdi. Alex'in kendiyle ilgilenmesine izin veriyordu. Bu sefer çok ileri gitmişti. Ufak ailesinden daha fazla insanı mı öldürmeye çalışıyordu? Ah, Patrick'e olanları anlatana kadar bekleyin. Patrick'e söylemeli miydi ki? Aceleci, sorumsuz kardeşi hakkında endişelenmeden de evde yeterince ilgilenmesi gereken şey vardı. Adamın teki, kalın kaslı kollarıyla ona doğru yürürken, kız Alex'e küfretmekle meşguldü.

"Sen Patrick Fergusson'un kız kardeşisin değil mi?"

Isobel, kanlanmış bir çift göz ve yemek sıçramış kırmızı, kaba sakallara baktı. Geniş gövdesi kralın misafirlerinin bir bölümünü kapatıyordu.

"Ben John Douglas," dedi, kalın kollarını omzuna dolayıp onu daha az kalabalık bir yere çekerken.

"Seni Dumfries'deki markette Patrick ile gördüm. O burada mı?"

"Maalesef burada değil."

Isobel nazikçe gülümseyip adamın tutuşundan kaçtı. "Ama diğer..."

"Duncan!"

Boğuk sesli Lowlandli, seslenip onu durdurmak için dirseğini avuçları arasına aldı. "Kollarıma düşene bir bak."

Arkadaşı yaklaşırken gülümsemesi ağzındaki boşluklar kadar genişti. John Douglas kolunu tekrar ona dolayarak yüzünü ona doğru yaklaştırdı.

"İsmini Duncan'a söylesen iyi olur kızım. Eminim yarın hatırlamak isteyecektir."

Isobel, Bay Douglas'ın üzerine doğru düşerken nefesinden gelen kötü bira kokusuyla öksürdü. Kollarını yılan gibi etrafına dolayıp onu yakınında tutarken Isobel'in ensesindeki tüyler ürpermişti. Tehlike hissi, vücuduna yayıldı. İçgüdüsel olarak yardım için etrafa bakındı. Kralın diğer misafirleri, onun kötü vaziyeti konusunda pek ilgili gözükmüyorlardı. Öyle olsalar bile içlerinden hiçbirinin bu ikiliyle kavgayı riske alacağını sanmıyordu. Douglas ve arkadaşı bir kılıcı savuramayacak kadar sarhoş olabilirlerdi ama iri yapılıydılar ve savurdukları yumruklar muhtemelen bir çeneyi rahatlıkla kırabilirdi.

"Konuşsana ufaklık," Duncan daha da yaklaştı "Isırmayız."

Isobel, dişsiz yan bakışlarına ters bir şekilde bakarak karşılık verdi. Gerçekten kardeşlerinin bitirmesi gerekeceği bir şeyi başlatmak istemiyordu ama terbiyesiz iki tane domuzun kıvranışını görmesine izin verecek değildi.

"Bu konuda hiçbir şüphem yok." Douglas'ın kolunu omzundan kaldırarak bir adım uzaklaştı. "Eğer bana izin verirseniz..."

Bileğine sarılan parmaklar, onu bir kere daha durdurmuştu. Bu sefer baya sertçe John Douglas'ın göğsüne doğru çekilmişti. "Hayır, izin vereceğimi sanmıyorum. Peki ya sen Duncan?" diye sordu arkadaşına dönerek, "Güzel Fergusson'a izin verecek misin?"

Duncan başını iki yana sallarken aç bakışları, göğüslerinin kabarıklığı üzerinde dolaşıyordu. "Belki onu odamıza gelmesi için ikna edebiliriz."

"John Douglas!"

Isobel'i esir alan kişi dönerek, onu Tristan'ın tatlı gülümsemesiyle karşı karşıya getirdi.

Isobel, onu gördüğüne mutlu olduğundan emin değildi. Olmak istemiyordu. Ondan nefret etmeye devam etmek istiyordu ama sürekli yardımına yetişerek bunu daha zor hale getiriyordu. Onun ailesi yüzünden çok şey kaybetmişti ve eğer arkadaş olurlarsa, her şeyin affedileceğini düşünmesi Isobel'i öfkelendiriyordu. O akşam bahçedeki öpüşü, neredeyse adamın hakkındaki fikrini değiştirecekti. Ama dudaklarının onun üstünde olduğuna dair bütün anıları bir kenara atmıştı. En azından bunu yapmaya çalışmıştı. Tristan MacGregor'un dudakları unutulması kolay bir şey değildi. Dudaklarının, onunkiler üzerine çökerken ki yumuşak dolgunluğu ve dilinin açlığı, iradesini ufacık bir darbeyle parçalara ayırıyordu. Bir daha asla. Onun erkeksi kurnazlıklarına bir daha asla kapılmayacaktı. Kadınlardan istediğini almaya alışıktı ve tam da şüphelendiği gibi ondan öpücükten çok daha fazlasını istiyordu. Onun 'arkadaşlığını' hatta güvenini istiyordu. Belki de sırlarını da istiyordu ama bunları asla öğrenemeyecekti.

"En son duyduğuma göre," diye onu esir alan kişiye yaklaşarak konuştu, "Yaşlı Martin MacRae, seni kızının yatak odasının camının etrafında yakaladığında vurup öldürmüştü."

Douglas onu gözlerini kısarak inceledi.

"Dedikodular çabuk yayılıyor, MacGregor."

Tristan'ın gamzeleri derinleşti. "Evet, kesinlikle öyle."

"Beni kıçımdan yakaladı," diye sonunda itiraf etti Douglas, belli ki Tristan'ın keyifli halinden dolayı pek tehdide uğramış gibi hissetmiyordu. "Ama biz Douglasları bilirsiniz. Çok uzun süre yenik kalmayız."

Tristan kahkaha atıp, canavarın omzuna güçlü bir şekilde vururken Isobel ona küfretti. Bu vahşilerle arkadaş olduğunu tahmin etmeliydi. MacGregor ona yardım etmek için burada değildi. Muhtemelen onun için planladıklarına katılacaktı.

"Ailem bunu duyduğuna memnun olacaktır." Tristan'ın bakışları üzerinde, sanki onu hiç tanımıyormuş gibi dolandı. "Bir içki içelim."

Duncan'a geniş ve beyaz bir sırıtış gönderdi. "Güçlü İskoç anayasalarımızı kutlamak için."

Duncan cevap verme fırsatı bulamadan ki Isobel yüksek sesli bir evet olacağından emindi, Tristan kolunu yakından geçen bir garsona uzatıp tepsiden iki kadeh aldı. Bir tanesini Duncan'a, diğerini de Isobel'in üzerindeki sıkı tutuşu gevşeyen John Douglas'a uzattı. Son kadehi ise kendi aldı.

"Bir de kralın en güzel şaraplarına."

Tristan, kadehini selamlarmış gibi kaldırdı. Tristan kadehin hepsini tek seferde kafaya dikerken diğer ikili mutlu bir şekilde onu takip etti. İzlemesi büyüleyici biriydi gerçekten, diye Isobel, adam kollarını bir başka çekici gülümsemeyle sıyırırken kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Tristan'ın kadehi dudaklarına vardığında, neredeyse kapalı gözlerinin arasından bakışlarının buluştuğu bir an vardı. Uzun kirpiklerinin gölgesinin ardında gözleri bir amaçla ve bunu yerine getirecek kadar kendine güvenle parıldıyordu. Amacı bu iki aptalı sarhoş edip onu kimsenin çığlıklarını duyamayacağı bir yere sürüklemek miydi? Hayır. İçkisini kafaya dikmesini hesaba katarsa, böyle olacağını hiç sanmıyordu. Tanıştıkları andan beri ona yardımını teklif etmekten başka bir şey yapmamıştı. Gerçekten de tanıştığı en yürekli adam olduğuna inanmak istemiyordu. Saraydaki bütün kadınların bildiği gibi yılan dilli çapkın olduğunu düşünmeyi daha çok tercih ediyordu. Şu anda yardımını

reddetmek için aptal olmalıydı. Ama ona tekrar teşekkür etmeyecekti.

"Mükemmellik."

Sesinin boğuk tınısı, sinir uçlarına mahrem bir dokunuş gibi dokunuyor ve kelimeleri sanki onun için söylenmiş gibi yanaklarının kızarmasına sebep oluyordu.

"Bir sefer daha kardeşlerim!"

Güçlü ses tonu geri dönmüştü. Tristan üç kadeh daha kapıp onlara verdi. "Bu sefer kralın en iyi misafirlerine içiyoruz."

Isobel'in yüzü daha da kızarmıştı. Adamın gözlerinin, jile ve korsesinin altına iliştiğini hissedebiliyordu. Adamlar kadehlerini bitirdi ve John Douglas sarhoş bakışlarını ona çevirirken ayakları üzerinde salınıyordu.

"Bu kıza kadehini harcadığın için çok büyük hayal kırıklığına uğrayacaksın MacGregor. O Patrick Fergusson'un kız kardeşi."

Tristan'ın gülümsemesi hemen soldu. Isobel eğer ağabeyi hakkında kötü bir şey söylerse onu diziyle tekmeleyip sonuçlarını umursamayacağına yemin etti.

"Patrick Fergusson mu dedin?" Tristan iki canavara endişeli bir bakış atarak, ondan bir adım uzaklaştı.

"Ah Douglas, o şerefsizin kız kardeşini bu şekilde elleyerek benden daha fazla cesarete sahipsin."

Douglas kahkaha attı ama tekrar konuştuğunda sesi endişeyle kısılmıştı. "Neden böyle söyledin?"

"Zavallı çocuk kızı öpmeye çalıştıktan sonra Jamie Mackenzie'ye ne yaptığını duymadın mı?"

Jamie Mackenzie de kimdi?

"Biz MacGregorların kimseden korkmadığını biliyorsun," diye lafına devam etti Tristan, sanki Patrick'in kalabalık arasında belirmesini beklermiş gibi etrafa bakarak, "Ama Fergusson, uyuyan on tane Mackenzie'yi baltasıyla geçirdikten sonra..."

"Uyurlarken mi?"

Duncan'ın sesi yükselirken bakışları boş bir hal aldı.

"Onları beraber değilken kızdan faydalandığı için yataklarında parçalara ayırdı. Öyle değil mi Bayan Fergusson?"

Isobel ona en yakıcı bakışını attı ama adam görmezden geldi.

"Bir düzine koyun üzerine bahse girerim, siz iki aptala o kötü gece Patrick'i evine kadar takip eden kan ve bağırsak izlerinden bahsetmemiştir. Jamie'nin dudaklarını kestiğini ve boynundaki bir kesede tuttuğunu söyledi mi?"

Duncan'ın yüzü biraz yeşil görünüyordu. Başını iki yana sallayarak Tristan'a doğru geri bir adım attı.

"Onu bıraksan iyi edersin John."

John Douglas terlemeye başlamıştı. Bir sıcak damla, hâlâ parmakları tarafından kavranmış olan Isobel'in bileğine dökülmüştü. Kendinin de biraz midesi bulanmış bir şekilde tere baktı. Eğer bu canavar onu hemen bırakmazsa, kemerinden hançerini alıp koluna saplayacaktı.

"İtiraf etmem gerekirse," dedi titrek bir şekilde Douglas, "Kızı biraz hırpaladım."

Yeni terler soluk renkli alnında parlıyordu. "Bunun için benim peşime düşeceğini sanıyor musun?"

Tristan ona acıyarak, elini John'un omzuna koydu. "Eğer dediğimi yaparsan düşmez."

"Sana borçlanmış olurum MacGregor."

"Elbette. Ne tür bir arkadaş; babanın, annenin ve muhtemelen kız kardeşlerinin delirmiş bir adam tarafından parçalara ayrılmasına izin verir?"

Douglas bu korkutucu düşünce üzerine kafa yorarken, Tristan kollarını John'un omuzlarına dolayarak onu yakına çekti. Aynı zamanda boş eliyle Isobel'i esir aldığı tutuşundan kurtararak arkasına doğru çekti. Hızlıca ve sahnede partner değiştiren bir dansçının akıcı asaletiyle bunu başarmıştı.

"Yapacağın işte şu."

Konuşurken, Duncan'ı da diğer kolunun altına almıştı. "Bu akşam saraydan ayrılın. Diğer iki kardeşine söylemeden ikiniz de gidin tamam mı? Güzel!"

Gergin bir şekilde başlarıyla onayladıklarında sırıttı ve ikisinin de sırtının ortasına sert bir şekilde vurarak neredeyse ayaklarını yerden kesip göğüslerinin çarpmasına sebep olacaktı. "Mutlu yolculuklar çocuklar!"

Isobel'in dirseğini avucu içine alarak onu kalabalıktan uzağa çekerken, kendinden fazlasıyla memnun gözüküyordu. Bir an, Isobel yanından geçen bir başka garsondan kadeh kapıp kurtarıcısının kafasında kırmayı düşündü.

Sekizinci Bölüm

"Zeki dilinin kardeşlerimin serzenişi konusunda seni başarısızlığa uğratmasını duymaktan hoşlanacak olsam da," Isobel kolunu Tristan'ın tutuşundan çekmeye çalıştı, "Salona dönüp bizi beraber görürlerse, aynı kadere mahkum olmak istemiyorum."

"O zaman bizi göremeyecekleri bir yere gidelim."

Sağa doğru, Ziyafet Evi'nin girişi istikametine dönerken, kızı beraberinde çekiştiriyordu. Bir anlığına duraksayarak ayakları üzerinde salındıktan sonra sanki kafasını boşaltmak için iki yana salladı.

"Douglas ve arkadaşı kadar fenasın," diye sıkılmış dişlerinin arasından söyledi Isobel, adam onu çekiştirirken.

"Muhtemelen daha beter ama sanırım çoktan bu konuda şüpheleniyorsun."

Isobel, kafasının arkasına kötü bir bakış atıp adam onu evden dışarı çıkarırken başıyla onayladı. Galeri boyunca adımları hızlı ve hafifti. Isobel iki defa kardeşlerinden biri takip ediyor mu diye görmek için omzunun üzerinden bakmıştı.

"Bırak beni! Hepimizi öldürteceksin!"

"Saçmalık, ben..."

Tekrar durarak ağır tırabzana tutundu. Isobel, uzun merdivenlere göz atıp onu aşağı kadar tekmelemeyi düşündü.

"Sarhoşsun."

"Senin için göze almaya niyetli olduğum bir fedakârlık."

Omzunun üzerinden ona göz kırpıp merdivenleri inmeye devam etti.

"Yardımına ihtiyacım yoktu."

Adam bu sefer sessiz kalmıştı. En azından kızın iddiasını yalanlamama veya yüzüne gülmeme nezaketine sahipti. John Douglas'ın gözlerindeki bariz niyet, midesini bulandırmıştı. Eninde sonunda, yarma onu sarayın karanlık bir köşesine ağzının suyu akan arkadaşı eşliğinde sürüklemeden önce, yardım için seslenmek zorunda kalacaktı. O anda ne olacağını yalnızca Tanrı bilirdi. Yine de Tristan MacGregor ile dışarıdaki bahçeye sürüklenmek daha iyi bir seçenek değildi. O zaman neden korkmuş hissetmiyordu? En azından fiziksel güvenliği için korkmuyordu. Adam bir şeyinin peşindeydi ve dakikalar önce istediğini elde etmek için güç kullanması veya tehdit etmesi gerekmediğini kanıtlamıştı. Kendini koruması gereken büyüleyici dilbazlığı, oyunbazlığı ve olduğu kişiye rağmen ondan hoşlanması için Isobel'i cezbeden günahkâr gülümsemesindeki tevazu izleriydi.

"İşte şimdi oldu," diye yumuşak bir şekilde konuşurken, öğleden sonrasının serin havasına adım attılar. Isobel'in kolu boyunca ilerleyip parmakları etrafına kapanırken eli, sıcak ve kendininken çok daha büyüktü. Dokunuşu samimi ve aynı zamanda cüretkârdı. Isobel'in kanını kaynatıp tepesini attırıyordu.

"Bu dört duvar arasında, tanımadığın düzinelerce yüzle kapanmaktan daha iyi değil mi?"

"Kalabalıklardan hoşlanıyor gibi görünüyorsun," diye sert bir şekilde söyledi Isobel, elini çekerken onunla yalnız kalmanın sinirlerine neler yaptığı gerçeğini dikkatlice gizliyordu.

"Her zaman değil."

Ah, evet, sesinde bazen yüzeye çıkan, yaz yağmuru kadar beklenmedik hassasiyet kalıntıları... Büyüsünün bir kısmı mıydı? Isobel, ona bakmayı kendine yasakladı.

"Eğer beni tekrar öpmeye cüret edersen, seni dize getireceğim."

"Bu konuda şüphem yok."

Derinden gelen kahkahası, karnında bir sürü yusufçuk havalandırmıştı. "Dudaklarının tadı, beni ilk seferinde neredeyse yere düşürecekti. Ama seninle sadece konuşmak istediğime söz veriyorum."

Aynı şekilde tehlikeli olduğu kanıtlanmış bir teklifti. "Son iki rakibin gibi kolayca yolumdan saptırılmam MacGregor."

"Bunun için Tanrıya şükürler olsun," diye mırıldanıp, adımlarını hızlandırdı. Isobel hemen peşinden takip etmeyince durup, kıza dönerken güneş ışığında yumuşak ve cezbedici bir şekilde gülümsedi.

"Hadi gelsene. Benimle kapının yanında otur. Yakında bir yere oturmazsam, sarhoş halimle yüzümün üstüne düşerek burnumu tekrar kırabilirim."

Isobel tekrar ona doğru veya merdivenlere hareke etmediğinde Tristan, kız olmadan banka doğru ilerledi ve ona seslendi. "Ailemden korktuğunu biliyordum ama bana dair korkacak bir şeyin yok."

Kız eteğini kaldırıp, ona doğru hızla ilerlerken mırıldandı. "Hiçbir MacGregor'dan korkmuyorum."

Bankın yanına geldiğinde topukları üzerinde dönerek kalçalarını sertçe taşa bıraktı. Adamın daha az şevkli yaklaşımına baktıktan sonra yanına kaydığında bakışlarını uzağa çevirdi.

"Açıklığa kavuşturmam gerekirse," diye ona gergince söylerken, biraz nefessiz kalmış gibiydi, "Ağabeyim Patrick asla aileleri uykularında parçalara ayırmaz. Bu söylenecek çok kötü bir şeydi."

"John Douglas ve arkadaşı gibi adamlar için," dedi, başını arkasındaki kapıya yaslayarak, "Korku saygıyı getirir."

"Eh, Patrick, onu resmettiğin gibi değil."

Adama gözünün kenarından baktı. "Nazik, ciddi ve ailemize oldukça derinden bağlı. Gece gündüz arazimizde çalışarak bizi on yıl boyunca hayatta tuttu."

"Ağabeyim Rob'a çok benziyor gibi."

Daha fazla şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra yüzü yeşil bir hal aldı. "Bulutlar dönüyor."

"Belki onlara kafanı kaldırıp bakmamanın yardımı olur."

Başını öne doğru eğerken ona minnettar bir şekilde gülümsedi.

Isobel bakışlarını çevirdi. "Ne tür bir Highlandli içkisini tutamaz ki?"

"Aklını keskin tutmayı tercih eden türden."

"Ama yine de," diye ona dönerek kendi keskin gülümsemesini, adama aptal biriyle oturmadığını hatırlatmak için gönderdi, "Solmuş bir çiçek kadar donuk şekilde oturuyorsun."

"Bunun bir önemi olmalı değil mi?" Gözlerini kapatarak kafasını bir kere geriye doğru yasladı. "Sağduyumu, sadece senin için feda edebilirim."

Ona bakarken Isobel kafasını inanamaz bir şekilde salladı. Teni sanki taştan yapılmış gibi ona savurduğu bütün aşağılamalara nasıl aldırış etmemeyi becerebiliyordu? Isobel onun hakkında yanılmıştı. Solmuş bir çiçek gibi değildi. Kafası bulanmış halde bile dilini ustalıkla savurabiliyordu.

"Bu tür tatlı sözcükleri tanıştığın her kadına mı söylüyorsun, yoksa sadece benim için mi saklıyorsun?"

"Çoğu zaman... Doğruyu konuşurum," diye gözlerini açmadan iddia etti. "Tabii, doğruyu konuşmak acımasızlık olmadığı sürece."

"Ne kadar cömertsin."

Kızın kuru ses tonuna yumuşak bir şekilde gülerek tek kelime etmedi.

Adamın fark etmeyeceği bir anda, bakma fırsatı bulan Isobel'in gözlerini muhtemelen Michelangelo'nun David'in heykelini yaparken ancak hayal edebildiği yüz hatlarında gezdirdi. Bakışları yavaşça, hizmet edilmeye bekleyen tembel bir prens gibi bankta uzanmış vücudunun geri kalanına çekildi. Vay canına, incelenecek... Takdir edilecek çok fazla şey vardı. Göğsü sıkı vücuduna mükemmel bir şekilde oturan beyaz, hafif gömleğinin altında yavaşça yükselip kalkıyordu. Düz karnına doğru yayılmış parmakları geniş, uzun ve maharetle şekillendirilmişti. Kapatılmış bacakları önünde, kendininkilerden çok daha öteye uzanıyordu.

"Neden diğerleri gibi ekose giymiyorsun?" diye ona kendini durduramadan sordu. "Soyundan gurur duymuyor musun, MacGregor olmana rağmen?"

Son kısmı ağzındaki nahoşluk hissini duyması için söylemişti.

"Olduğum kişiden, bir MacGregor ve Campbell karışımı olmaktan mutluyum."

Evet, rahmetli Argyll Kontu'nun yeğeniydi. Neredeyse bunu unutmak için kendine izin vermişti. Konuşmanın o yöne ilerlemesini istemeyerek farklı bir tarafa çekti. "Tristan bir Highlandli için ne tür bir isim? Kral Arthur hikâyene bakılırsa bir İngiliz ismi." Gözlerini açarak, dudağının kenarını kız için büktü. "Şövalyelere yakışır bir isim."

Isobel de cevap olarak ona kendi dudağının kenarını büktü. "O zaman annen sana bu ismi neden verdi?"

Adamın gülümsemesi kocaman bir hal aldı. Oldukça sinir bozucuydu. "İsmim Le Morte d'Arthur'daki Malory'nin gerçek Tristan ve Iseult hikâyesindeki Tristan yazımından geliyor. Annemin çocukken en sevdiği hikâyeydi.

Dayımla beraber bana sürekli o hikâyeyi okurlardı. Sana anlatmamı ister misin?"

"İstemem," dedi, bakışlarını ona çevirerek. Tanrım, adam çok tuhaftı. Ne tür bir çapkın, kendi sözlerine göre yaptıklarının sonuçlarını umursamayan biri, şövalyece hareketlere bu kadar saygı gösterirdi? "Pek ilgimi çekmiyor," diye yalan söyledi.

"Efsanevi şövalye ile sevdiği kadının, şövalyenin sevgili Kralına nasıl ihanet ettiğini konu alan bir hikâye."

Daha dik bir şekilde otururken, kafasını toparlamış gibi görünüyordu. "İsmim, bana her gün hatırlatmasına rağmen bu hikâyeyi uzun yıllardır hiç düşünmemiştim." Kendi kendine gülümsedikten sonra, sanki orada olduğunu hatırlamış gibi ona gözlerini kırpıştırdı. "Şimdi hatırladığıma göre," dedi yumuşak bir şekilde gülümsemesi solarken, "Hoşlanacağını düşündüğüm bir hikâye değil zaten. Sonu trajik bir şekilde bitiyor."

Isobel, adamın gözlerini ısıtan baştan çıkarıcı sıcaklığa kafasını çevirdi. Sanki böcekleri ölümüne çeken, her daim yanan, içindeki yangının kaynağı gibiydi.

"Eğer adaşım ve Leydisi gibi birbirimize ilgi duymaya başlarsak, kaderin acımasız bir cilvesi olacaktır."

Tanrım, meraklı olduğu kadar kibirliydi de. "Seni temin ederim," diye cevap verdi Isobel, "Bu endişelenmen gereken bir şey değil."

"Beni arsız dudağınla büyülemeye devam edersen, endişeleneceğim."

Isobel, ona imalı bir bakış attı. Çapkının dilinin, cephanesindeki en iyi silah olduğunu itiraf etmeliydi. Yanında veya sırtında kılıç taşımaya bile tenezzül etmiyordu.

"Kısa ziyaretimizin geri kalanında da beni büyülemeye çalışacak mısınız, Bay MacGregor? Eğer öyleyse, ancak zamanımızı harcamış olacaksınız. Ne kadar kaba olsa da

açık sözlü halinizi daha çok tercih ediyorum. Eğer bana sormak istediğiniz bir şey varsa, sorun ki bu oyuna bir son verelim."

Tristan, biraz şaşkın bir şekilde ona baktı; sonra gözleri kararark dudaklarına doğru çekildi. Isobel, Tristan'ın dayısının ölümü hakkında bir şey sormasına hazırlıklıydı. Baştan beri, onunla bu sebeple bir araya gelmeye çalıştığından şüphe ediyordu. Adam onu konuşturmak için baştan çıkarmayı umuyordu. Ondan, başka bir öpücük istemesine hazırlıklı değildi. Gözlerini kapatıp tekrar başını uzağa çevirdi. Bunu yapmasına izin verip, hâlâ ondan nefret edemezdi ama Tristan MacGregor ondan zaten bir öpücük istememişti. İstediği çok daha tehlikeli bir şeydi.

"Isobel."

Elini, onunkinin üzerine koyarak kalbinin hızla atmasına sebep olmuştu. "Babanın ölümü için en içten başsağlığı dileklerimi kabul eder misin?"

Isobel yerinden kıpırdamadı. Nefes alamıyordu. İçten bir şekilde mi konuşmuştu? Ufak bir parçası, öyle yaptığına inanmak istiyordu. Ona tam da bugün, oturdukları yerden biraz uzaklıkta, ailesi gibi düşünmediğini, yaptıklarını onaylamadığını söylememiş miydi? Ama adam zekiydi. Ondan hoşlanmasını, ona güvenmesini sağlamak için baştan çıkarmak adına her şey yapıp, söylerdi. Karizmasını kenara atıp, onun ilgisini kazanmak için samimi bir pişmanlık numarası yapacak kadar amacında kararlı mıydı?

"Bel?"

Kardeşinin birkaç adım öteden gelen sesiyle, ayağa fırladı. Gelen ses Cameron'a aitti ve onları beraber, düşmanlarıyla el ele tutuşurken görmüştü.

"Odaya gelmeyince, endişelenmeye başladık."

Bakışları Tristan'a çekildikten sonra yere çevrildi. Isobel, sırtını dikleştirip ciğerlerini genişlemeye zorlayarak

düzgün bir şekilde düşünmeye çalıştı. Burada bir MacGregor ile ne yaptığını nasıl açıklayabilirdi? Özellikle Cam'e? Onları bulanın Alex olmasını dilerdi. Onun keskin dilini, asabi hallerini Cam'in gözlerinde gördüğü şüphe ve korkuya tercih ederdi.

"Sizi endişelendirdiğim için beni affet Cameron. Ben... Ben..."

"Onu durdurduğumda, size gelmek üzereydi."

Tristan ayağa kalktığında Cam'dan bir kafa uzunluktaydı. "Suç bana ait, o yüzden affınızı dilemesi gereken..."

"Hayır," diye onu sert bir şekilde uyardı Isobel. Cam üzerinde hünerli büyüsünü örmesine izin *vermeyecekti.*

"Gel Cameron," dedi, kardeşinin kolunu tutarken. Onu, başka bir şey söylemeden Tristan'dan uzağa götürmek istiyordu. "Sabahki yolculuğumuz için toparlanmalıyız."

"Bekle," dedi Tristan onu durdurarak. "Whitehall'dan ayrılıyor musun?"

Sesindeki hayal kırıklığı, Isobel'i dönüp ona son bir kere bakması için teşvik etmişti. "Evet, eve dönüyoruz."

Tristan bakışlarını ondan çekerken, kızın onun sesinde duyabilmiş olacağı şeyleri dikkatlice gizliyordu. En azından onunla olan amacı başarısızlığa uğramıştı.

"Bay MacGregor."

Ona doğru bir adım attı, "Gitmeden önce bir isteğimi yerine getirmenizi rica edeceğim."

"Nedir?"

"Alex'i bizimle dönmesi için ikna edemem. Ondan uzak durmanızı istiyorum. Lütfen, onunla hiç konuşmayın ve ne kadar belalı bir hal alsa da ona zarar vermeyin. Bu isteğimi yerine getirir misiniz?"

Tristan ona, neden herhangi bir isteğini yerine getirmesi gerektiğini sormamıştı. Isobel isteğini kabul edeceğini düşünmemişti. Adam tekrar ona bakarak başıyla onayladığında, kız neredeyse ona gülümseyecekti.

"Elbette Bayan Fergusson. Bunu çoktan size kanıtlamadım mı?"

"Kanıtladınız," diyerek başıyla onayladı. "Ama eğer onunla konuşmak isterseniz..."

"Benden yana bir tehlike altında değildir. Bu konuda söz veriyorum."

Isobel, biraz daha iyi hissederek oradan ayrıldı. Ona inanıyordu. Nedenini veya İngiltere'deki en büyük aptal olup olmadığını bilmiyordu. Ama ona inanıyordu.

Dokuzuncu Bölüm

"Biz varana kadar," dedi Colin MacGregor ailesine, klan Reisinin misafir yatak odasında, "St. Christopher Manastırı alevlere kapılmıştı."

Tristan'ın ufak kardeşi, bir saat önce Whitehall'a Kaptan Connor Grant ve İngiliz ordusuyla varmıştı. Varlığı, ilk başta ebeveynlerin suratına neşe getirse de Rob veya konvoyundaki hiç kimsenin onunla seyahat etmediğini gördüklerinde, endişeli ve korkuya kapıldılar. Colin onları, Rob ve geri kalan herkesin güven içerisinde Camlochlin'e döndüklerine dair teselli ederken, her zamanki sakinleştirici tonu değişmemişti. Bu tesellinin ardından, çok vakit kaybetmeden kralla acil görüşme talebinde bulundu. İsteği, en azından babası Angus onları terk ettikten sonra neler olduğunu duyana kadar reddedilmişti.

"Ayrshire'ye, Leydi Montgomery'i Courlochcraigh'deki rahibelere teslim etmek için gittik ama..."

Colin'i alev ışığının karşısından izleyen Tristan, kardeşini son gördüğünden beri onu neyin değiştirdiğini fark etmeye çalıştı. Genellikle dağınık olan hali dışında Colin, babasının yanından on beş gün önce ayrılan, aynı soğukkanlı, ukala çocuktu ama şimdi sesinin tınısında yumuşaklığı işaret eden gizli bir titreme vardı...

"... Görünüşe göre Davina... Yani Leydi Montgomery Ayr'de de güvende değilmiş."

...Rob'un kurtardığı kızdan bahsederken.

Tristan, gülümseyerek kendine Colin ile sevdalanması hakkında takılmayı hatırlattı. Ama şu anda dinlemekte olduğu sıkıcı hikâyeye, ancak esneyebiliyordu. Düşünceleri gün içinde, itiraf edeceğinden de fazla Isobel'e çekildi. Kız bir hafta önce saraydan ayrıldığı için onu düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışmış ama tekrar geri gelmiş, onu botuna saplanmış sinir bozucu bir ısırgan otu gibi rahatsız ediyordu. Her zaman orada olan, ulaşamayacağı veya koparıp alması imkânsız bir şey gibiydi. Gerçekten de o içinde olmayınca, günlerinin neden daha az canlı olduğunu bilmiyordu. Kızı güçlükle tanıyordu ama tuhaf bir şekilde onu bütün hayatı boyunca beklemiş gibi hissediyordu. Kız kesinlikle ondan hoşlanmıyordu ve Tristan da ondan hoşlanmamalıydı ama lanet olsun, hoşlanıyordu işte. Ona yardım ettiğinde hissettiklerinden hoşlanıyordu ve kızın çoğunlukla kardeşiyle veya sarhoş Lowlandliler konusunda çok fazla yardıma ihtiyacı varmış gibiydi. Eğer ona hayatı konusunda anlattıkları doğruysa, yapılması gereken daha çok şey vardı. Onu kıza çeken sadece kahramanlık duygusu değildi. Kızın mizacındaki ateş, adımlarındaki gurur ve kolay bir şekilde baştan çıkarılamadığı gerçeği hoşuna gitmişti. Kızı kazanmak bir şekilde mümkün olsa bile, annesinin oturduğu yere baktı, başarılı olması ona ailesine mal olacaktı.

Kate Campbell, hiç kimsenin oğlunu veya hayatı yaşayış şeklini onaylayıp onaylamadığını zerre umursamıyordu. Ona bir kere, Maggie Halası onunla ağabeyini karşılaştırdıktan sonra, içindeki arzunun farklı bir kaynaktan geldiğini ve böylece onu aramak için farklı bir yola

yönlendirdiğini söylemişti ama Tristan, hiçbir arayışta bulunmamıştı. Görünüşe göre, kendi yolu onu bulmuştu. Onurunu geri kazanmaya giden yolun, Isobel Fergusson ile başladığını söylerse annesi ne düşünürdü? Belki ölüyü geri getiremese de yaşayanları iyileştirip, yok olmasına yardımcı olduğu şeyi tamir edebilirdi. Evet, dayısının gurur duyabileceği bir görevdi. Tristan, MacGregorlar ve Fergussonlar arasındaki kan davasını başlatmıştı; sonlandıranın da kendisi olmasını istiyordu.

"Kim o kız?" diye sordu Callum, Tristan'ı sıkıntılarından uzaklaştırarak. "İngiltere Kralının düşmanları, neden bir rahibe adayıyla manastırı yakıp yıkacak ve onu bayırlarda takip edecek kadar ilgileniyor?"

Ah, işte şimdi bir yerlere varıyorlardı. Merakı uyanmıştı. Tristan en yakın arkadaşı Connor'un, Colin'e gergin bir bakış attığını yakaladı. Sessizlikle geçen bir, iki dakikadan sonra herkes kulak kabartmıştı.

"Rob'a, kral dahil o kızın kim olduğunu söylemeyeceğime dair söz verdim," dedi, sonunda Kaptan Grant. "Ama siz onun ailesisiniz ve içinde olduğu tehlikeyi bilmelisiniz. Camlochlin'e getirebileceğinden korktuğum tehlikeyi."

Callum, sandalyesinde öne doğru çekilirken Tristan'da onu takip etti. Rob, Camlochlin'i tehlikeye mi atıyordu? İnanması zordu. Kısa bir süre sonra, herkes Leydi Montgomery'nin gerçek kimliğini öğrenip oturdukları yerde donakalmışken Callum, sandalyesinden fırladı. "Eşyalarınızı toparlayın. Eve gidiyoruz."

***

Dikkatlice inceleyip bir yararı olmadığını gördükten sonra Isobel, ufak ağacı yolundan ittirdi. Koluyla kaşını sildikten sonra taşlı dere yatağı boyunca ilerledi. Bahçesinin

en önemli eklentisini ne kadar süredir arıyordu? Dört saat mi? Beş mi? Öksürük otunun bulunması, her yıl daha da zor bir hal alıyordu. Bakmaya devam etmesi gerekiyordu yoksa tekrar dikmesi için çok geç olacaktı. Nefes almanın zor olduğu kış aylarında, çayı için ona ihtiyacı vardı. Yalnız arayışını daha zorlu hale getiren, Tristan MacGregor'un onunla her daim beraber olmasıydı. Gündüz ve gece ne yapıyor olursa olsun, onu ne kadar çok uzaklaştırmaya çalışsa da düşüncelerine musallat oluyordu. Tristan'dan ve ondan istediklerinden Whitehall'da ürkmüştü. Ona, ne pahasına olursa olsun sahip olacakmış gibi bakışından korkmuştu. Tristan, onu neden istiyordu? Neden adamın öpücüğünü aklından çıkaramıyordu? Ona musallat olduğu için ondan nefret ediyordu ve aklında bunu ona sürekli söylüyordu ama adam karşılığında sadece gülümsüyordu. Tebessümünde tuhaf bir şey vardı. Saraydayken her zaman yüzünde beliren gülümsemesi, bakan herkesin kalbini esir etmeye hazır gibi görünüyordu. Onunla kim olduğunu bilmeden önce geçirdiği ilk iki gün gerçekten keyifliydi. Adamın kahkahası, ona her şeyi unutturuyordu. Hayatı kolay ve mütevazı bir şekilde yaşamaktan çok fazla keyif alıyormuş gibiydi. Isobel, onun çökmüş dudağının kıvrımında dikkatlice gizlenmiş bir melankoli izi gördüğünden emindi. Onu içten içe rahatsız eden şey neydi? Kahraman hikâyelerinden çıkmış bir adam olmak yerine, çapkın olduğu için kendinden nefret mi ediyordu? Adamın kendinden nefret etme düşüncesine, neredeyse kahkaha atmıştı. Tristan, kesinlikle büyüleyici ve mükemmel olduğunu biliyordu. En azından bir MacGregor'a göre. Ondan bir hafta boyunca ayrı kalmak, üzerindeki etkisini hiç azaltmamıştı. Aslında, Alex olmadan eve döndükleri için nutuk atan Patrick'i dinlerken, onun gülüşünün hatırasıyla rahatlamıştı. Ne kadar

kasvetli olursa olsun, hiçbir şey gününü mahvetmeye yetemeyecek gibi umarsız ve sarsılmazdı. Isobel de bu tür bir iradeye sahip olmayı diliyordu.

Dört tane çalıyı daha ittirip parmaklarını dikenli yapraklarına batırdı. Bu kadar neşeli olacak neyi vardı? Küfretti ve kanlı parmağını dudaklarına getirip Tristan'ı bininci defa düşüncelerinden öteledi. Yakında o bitkiyi bulması gerekiyordu. Patrick'in ona ihtiyacı vardı. Alex'e lanet olsun; kocaman adam olmuştu ve Isobel onun hakkında endişelenmeyi reddediyordu. Eğer ailesini risk ve macera için terk etmeyi seçiyorsa, yapabilecekleri bir şey yoktu. Herkes görevleri bölüştürüp onsuz idare etmeye çalışacaktı. Tristan, Alex'i öldürmemeleri için vahşi ailesini durdurur muydu? Alex şu anda, Tristan ile birlikte bira eşliğinde Kral'ın kocaman odalarından birinde sırlarını paylaşıyor olabilir miydi? Yüce tanrım, Tristan'ın sözünü tutup onunla arkadaş olmaya çalışmaması için dua etti.

Sen bir alevsin Isobel. Alev bir avuç közden çok daha çekicidir.

Yanaklarına avucuyla vurduktan sonra Tristan'ın düzenbaz dili hakkında bir küfür mırıldandı. "Benden hemen uzaklaş, seni gidi şerefsiz." Eteklerini dizlerine kadar toplayarak sonraki çalının üzerinden atlarken onu unutmaya kararlıydı. Uzakta seyrek bir yeşillik fark edip hızını artırdı. Yarın arayışa çıkabilse bile evinden saatlerce uzakta olan, bu noktadan başlaması gerekecekti. Yaklaştıkça çalılardan biri yüzüne minnettar bir gülümseme kondurdu. İşte mucize bitkisi oradaydı. Annesi ona bebekliğinden beri öksürük otu çayını veriyordu. Ciğerlere zarar verebileceği için çok fazla veya asla kuru vermemişti. Isobel, annesine bu tür şeyleri nasıl bildiğini asla sormamıştı. Anneler bir şekilde biliyorlardı. Ah, Isobel onu ne kadar özlemişti. Otlar gittikçe seyrekleşiyor ve o bitkisiz bir hayatı düşünmek

Isobel'i ürkütüyordu. Beyaz ay papatyası da kullanabilirdi ama öksürük otu, daha hızlı işe yarıyordu. Parmaklarını kalp şeklindeki, elinin tamamından bile büyük yapraklardan birinin üzerinde gezdirmek için uzattı. Köküne kadar kazması... Düşünceleri, kafasının arkasında bir yerlerken gelen silah sesiyle anında dağıldı.

"Arazimde ne yapıyorsunuz leydi?"

Isobel, gözlerini kapatıp çığlık atmamak için kendini ikna etmeye çalıştı. Onu kim duyardı ki? "Ben... Ben sadece..."

"Konuş!"

Neredeyse korkudan ödü patlayacaktı ve içgüdüsel olarak onunla yüzleşmek için döndü. Adamın namlusunun, yüzüne doğrultulduğunu gördüğünde sanki vücudunda kalan son nefesmiş gibi nefesini tuttu.

"Öksürük otuna ihtiyacım var," dedi, nefesini kontrol altına almaya çalışırken. "Lütfen silahınızı indirin bayım."

Adam elli yaşlarında gibiydi. Teni bronzdu ve kırışıklıklarla doluydu. Saçı uzun, seyrek ve yağlıydı. Ona gözlerini kısarak baktıktan sonra başını çevirerek ağzından bir şey tükürdü.

"Bir... Rahatsızlığım var," annesi ona, asla "hastalık" kelimesini kullanmamasını öğretmişti, böylelikle diğerleri onun bulaşıcı olduğunu düşünmüyorlardı, "Ve öksürük otu beni iyileştiriyor. Uzun süredir onu arıyordum ve sadece burada bulabildim. Bahçeme ekmek için sadece ufak bir kısmına ihtiyacım var."

Adam, bir an itiraz edip onu kaşının ortasından vuracakmış gibi görünüyordu. "Aldıktan sonra git ve bir daha geri gelme. Üç tane kızıl saçlı, şeytanın dölü Fergusson veletlerinin kız kardeşi olduğunu biliyordum. Eğer onları tekrar atlarımın yanında görürsem, vurup öldürürüm."

Günün ilerleyen zamanlarında Isobel, eve döndükten sonra bahçesinde yeni alt üst edilmiş ufak toprağa ve ödülüne hayran hayran baktı. Ayakları su toplamış, elleri incinmişti ve bir silahın namlusuna bakmıştı. Ama yine de bulmuştu ve büyüyene kadar ona bakacaktı. Aynı kardeşlerine yaptığı gibi. Alacakaranlık vadiye çökerken, ellerini silip bakışlarını menekşe rengindeki tepelere çevirdi. Kardeşlerinin koyunlarından sonuncusunu getirdiğini fark edince elini kafasının üzerinde kaldırdı. Hepsi de aynısını yapınca Isobel gülümsedi. Onlar hayatta sahip olduğu her şeydi. Mutlu olması için gereken her şey. Tristan MacGregor'un onu, Kral'ın Yazlık Bahçesi'nde öptüğü gibi hiçbir erkek öpmediği sürece.

Onuncu Bölüm

"Bu kadar kasvetli olmak, hiç senin huyun değildir." Kate MacGregor, eve seyahat ederlerken atının dizginlerini Tristan'ın atının yanına çekti. "Neden en yakın arkadaşın ölmüş gibi görünüyorsun?"

Tristan, annesine yan bir bakış attı. Düşüncelerine musallat olanlar hakkındaki gerçeği, ona söyleyemezdi. Alex Fergusson en yakın arkadaşı değildi. Aslında, Tristan onu umursamıyordu ama bu onu Whitehall'den ayrıldıklarından beri aptalın hayatından endişe etmekten geri bırakmamıştı. "Mairi ve Colin'i düşünüyordum," dedi, onun yerine. Tamamen uydurma sayılmazdı. "Onların İngiltere'de kalmasına izin vermenin akıllıca olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet, baban Connor ve Kral'ın ordusunun geri kalanı döndüğü için daha güvende olacaklarına inanıyor. Eğer, Tanrı korusun, Camlochlin Kral'ın düşmanları tarafından saldırıya uğrarsa, erkek ve kız kardeşin kavgaya ilk katılanlardan olacaklardır."

Tristan başıyla onaylarken, haklı olduğunu biliyordu. Ufak kardeşleri kılıcı, Rob'un arazileri sevdiği kadar seviyorlardı. Eğer onların yanında MacGregorlara hakaret ederse, Alex Fergusson'u Whitehall'un boyanmış duvarına tereddüt etmeden çakarlardı. Lanet olsun, Isobel onu asla affetmezdi.

"Onlarla İngiltere'de kalmalıydım." Tristan yüksek sesli konuştuğunun farkına vardığında annesine hemen gülümsedi.

"Yalnız başına, Connor'un Mairi'nin karşısında hiç şansı yok."

Kate gözlerini gökyüzüne doğru devirirken kahkaha atarak Tristan'ın ruh halini hafifletmişti.

"Kaptanın, yardımın olmadan kendini koruyabileceğini düşünüyorum."

"Evet, ama Mairi onun zayıf noktası."

"Doğru," diye kabullendi annesi. "Ama beni daha çok endişelendiren Colin. Kral'dan hoşlanmış gibi görünüyor. Connor gibi kendini İngiliz ordusundaki bir hayata daha uygun bulacağından korkuyorum."

"Kaptan'ın pek şansı yoktu. Stuart soyundan geliyor."

Tristan başını kaldırınca, babasının atını onları yakalayacak kadar yavaşlattığını fark etti.

"Colin bir MacGregor," diye onlara ulaştığında devam etti Callum. Ürkütücü bakışları önce Tristan'ın üzerine yerleşti; sonra karısının üzerinde yumuşadı. "İngilizlerle taraf olmak için asla Camlochlin'i terk etmez."

Tristan'ın nazik gülümsemesi, babasıyla beraber onun klanının geri kalanı gibi kaba ama iş görür olmadığını anladığı, onun yerine kitaplardan öğrendiği eski ideallere imrenmeyi tercih ettiği çocukluğuyla gölgelenmişti.

"Camlochlin'den ayrıldığımda, İngilizlerle taraf olmaya niyetim yok baba," diye ona yüzüncü defa hatırlattı Tristan. "Sadece kendi hayatımı yaşamak istiyorum."

"Ordy Vadisi'nde," diye sanki Tristan bilmiyormuş gibi belirtti Callum.

Tristan omuz silkti. "Annemin evi doğuştan benim hakkım. Yalnızca benim olabilecek tek şey."

"Klanımız da senin."

Lanet olsun, diye düşündü Tristan bakışlarını uzağa çekerek. Neden babası onu evde tutmak için bu kadar savaşıyordu? Karşı cinsle gelişigüzel ilişkileri Camlochlin'e, son birkaç yılda babasının kanun kaçağı olduğu günlerden daha çok bela getirmişti. Babası ondan kurtulduğu için mutlu olmalıydı.

"Sen evine aitsin Tristan."

Öyle miydi? "Campbell Kalesi de benim evim. Kalenin tamirini yapan adamlar ailelerini getirip benimle kalabilir."

Callum bakışlarını kuzeye çevirip, Tristan'ı söyleyeceği ama söylemediği sözlerin ağırlığı altında kıvrandıracak kadar uzun bir süre sessiz kaldı.

"Neden gitmek istediğini anlamıyorum," dedi sonunda babası. "*Seni* daha az anladığımı itiraf ediyorum."

Evet, Tristan kimsenin tam olarak onu tanımamasının getirdiği yalnızlığın kendi suçu olduğunu biliyordu. Doğruyu söylemek yerine, babasını yanlış yönlendirip kafasını karıştırmayı daha kolay bulmuştu. Ufak bir çocukken, sürekli Robert Campbell'ın babası olmasını dilemişti. Bu dileğin sebebi, yanında atını süren adamı sevmediğinden veya babası onu sevmediğinden değildi. Aynı kanı paylaşıyorlardı ve hiçbir şey bunu yok edemezdi ama ortak noktaları sadece bu kadardı.

"Camlochlin'i seviyorum," dedi Tristan, içinde derinlerde bir yerde babasına çok da farklı olmadıklarını kanıtlamak istiyordu. "Ama ben Orchy Vadisi'ne aitim." Şu anda ona verebileceği tek gerçek buydu. Rüzgârlı dağ sırtının üstünde olan Tristan bakışlarını ardındaki kara dağlardan oyulmuş, dik kulelerinin sisi deldiği kaleye bakışlarını çevirdi. Camlochlin. Ailesini düşmanlarına karşı korumaya kararlı, zeki bir savaşçı tarafından inşa edilmiş, girilmesi imkânsız bir kale. Peki, Leydi Montgomery'i aramaya gelirlerse Felemenkleri tutabilecek kadar yeterli

miydi? Babasının dizgini çekiştirip vadiye doğru hızla ilerlediğini gören Tristan, karşısına çıkan herhangi bir orduya acıyordu. Ağabeyine de acıyordu. Lanet olsun, o bir Fergusson'u öpmüş olabilirdi ama Rob, Davina Montgomery'i ve belki de düşman ordusunu Camlochlin'e getirmişti. Kızla kısa süre tanışan Tristan, Rob'un kızı buraya getirerek neden böylesi umursamaz bir karar verdiğini anlamıştı. Kızın soluk renkteki ıslak bukleleri ince omuzlarına dökülmüş, ailesiyle buluşmaya giderken ona çarptığında daha fazla büyümüş gümüşi mavi gözleriyle büyüleyici bir güzelliği vardı. Hemen Rob'un onu sevdiğini tahmin etmişti. Herhangi bir adamın böylesi bir gülümseye karşı kalbini, belki de aklını kaybetmesi kolay olurdu. Tarih kitaplarındaki hikâyelere göre de bu, birçok defa olmuştu. Son birkaç haftadır kendini hatırlarken bulduğu, görevlerinden sapan sadık şövalyeler ve bir kıza olan aşkı için Kral'a bile ihanet ettiklerine dair hikâyelerdi. Tristan bu hikâyelerin, doğru olmadığını asla düşünmemişti ama sayısız kadınla beraber olmuş ve hiçbirine âşık olmamıştı. Belki de asla olmayacaktı. Kalbini böylesi güçlü bir duyguya, tekrar açmayacaktı. Çoktan hayatındaki en önemli insanı kaybetmiş ve bu onu mahvetmişti. On yıl boyunca kendisini diğer insanlardan ayrı tutmuş ve kendine kimseyle yakınlaşma müsaadesi vermemişti. Neden sevdiği birini tekrar kaybetmeyi riske alacak kadar aptal olsundu ki? Kendisine, ailesinin nefret ettiği bir kızı sevmesi için kesinlikle izin vermeyecekti. Isobel Fergusson'a düşkündü ama hepsi bundan ibaretti. Ondan önceki bütün kızlara göre kazanılması daha büyük bir meydan okumaydı. Hayatında kaybettiği her şey, kendi ailesinin de kaybettikleri, onun suçuydu ve bunu düzeltmek istiyordu. Evet, üzerine ne kadar düşünürse, bunu yapmaya o kadar daha ihtiyaç duyuyordu. Vermesi gereken bir karar verdi. Kaderini bir kere daha değiştirecek bir karardı. Onun için

bir yol çizilmişti ve bunu takip etmesinin tam da vaktiydi. Eğer başarısız olursa, bir şey değişmeyecekti. Çoktan vazgeçtikleri dışında bir şey kaybetmeyecekti. Ama eğer başarırsa...

"Şövalyelik kanında var. Bir gün onurlu bir adam olacaksın."

Başarısız olmayacaktı çünkü, dayısı onu bu konuda teşvik ediyordu. Tristan, Rob'un babasının gözüne tekrar gireceğini biliyordu. Colin, Camlochlin'e İngiltere Kralı ile peşinde ufak bir orduyla gelse bile onu da affedeceğini biliyordu. Eğer Camlochlin'i terk ettiği sabah Tristan'ın nereye gittiği keşfedilirse, onun için böyle bir umut yoktu. Yokluğunda kimsenin onu arayacağından değildi. O istediğini yapıp sonuçlarını düşünmeyen huzursuz ve umarsız evlattı. Bir başka zavallı kızı daha yıkmak için tek başına yollara koyulması alışık olunmadık bir şey değildi. Ne de olsa o... Tristan'dı.

Elgol kayalıklarını geçerken geri dönüp bakmadı. Yolculuğa çıkarken asla geri bakmazdı. Ayrılmak uyum sağlamaya çalışmaktan daha kolaydı. Belki de Isobel'in yardımıyla o da değişebilirdi.

On Birinci Bölüm

"Sözünü geri al!"

John Fergusson, yayını omzundan alarak okunu gerdi. "Doğru olduğunu bildiğim halde neden geri alayım?" Elli metre ötede, ağaca saplanmış deriyi işaret edip ateş açtıktan sonra kardeşlerine dönüp sırıttı. Doğrudan kafasına gelen ufak taşı asla görmemişti. Gözlerini bir an ardından açınca, görüşünde sadece uçsuz bucaksız gökyüzü ve genç Tamas'ın kırmızı yeleleriyle pişman olmaz bir şekilde kaşlarını çatması vardı.

"Bir dahaki sefere," dedi Tamas. "Daha büyük bir taş kullanacağım."

"Bize bununla vurmak konusunda sana ne demiştim ben?"

Lachlan, üç erkek kardeşin en büyüğü, avucuyla Tamas'ın ensesine şaplağı patlattı. Cevap beklemeden eğilip fazlasıyla eskimiş sapanı, kardeşinin yumruğundan kaptı. "Bu sefer geri alamayacaksın."

Tamas ellerini yumruk haline getirip kafasını geriye doğru savurdu. "Isobel! Lachlan bana sapanımı geri vermiyor."

"Çünkü," diye kız kardeşinin keçileri sağdığı ahıra doğru bağırdı Lachlan, "John'un kafasına fırlatıp kanamasına sebep oldu."

Ahırın içindeki Isobel, başını Glenny'nin yanına doğru bastırdı. "Tanrım, bana güç ver." Gerçekten de üçünün bir şey yapmadığı, genelde yaptıkları gibi, birbirlerini öldürme tehdidinde bulunmadıkları huzurlu bir gün geçiremeyecek miydi?

"Geliyorum!" Taburesini bıraktı; eteklerini kaldırarak ahırdan çıkarken, yolunda duran tavukları kovaladı. John'u çimenlerde biraz sersemlemiş ama şansa kanamasının olmadığı halde gördüğünde Tamas'a sert bir şekilde baktı.

"Neden ona vurdun?"

"Bana bebek dedi!"

"Ve sen de sinirini kontrol edemeyerek," diye cevapladı Isobel, John'a dikkatli bakmak için eğilerek, "Onu yanıldığına mı ikna ettin?"

Tamas başını iki yana salladı. "Bana asla bebek dememesi için onu ikna ettim."

Isobel herhangi bir yara var mı diye inceledikten sonra, bakışlarını John'un kafasından kaldırdı.

"O zaman ben, seni öyle çağıracağım," diyen Isobel'in sesi, çocuğun yuvarlak çilli suratındaki iddialı gülüşünü silmeye yetecek kadar sertti.

"Sen on bir yaşındasın Tamas ve bu hâlâ dayak yiyebilecek kadar genç olduğunu gösterir." Elinden geldiğince masum görünmeye çalışan ve sefil bir şekilde başarısız olan diğer ikiliyi inceledi. Sürekli birilerine veya bir şeylere korku salıyorlardı. Onlarla ne yapacaktı? Daha dün, evin arkasındaki kocaman arı yuvasına savaş ilan edip kaybetmişlerdi. Atlar onlardan hoşlanmıyor, keçiler ise korkuyorlardı. Komşu kasabalardaki dört çiftçi, eğer bir kere daha arazilerine adım atarlarsa onları öldüreceklerine dair tehdit savurmuştu.

"Aslında, hepiniz iyi bir pataklanmayı hak ediyorsunuz. Neden Patrick'ten bunu yapmasını istemediğimi bilmiyorum."

"Patrick bizi asla dövmez," derken John'un suratına yerleştirdiği o gülümseme, ablasının aklından, onları terk ederse kardeşlerine ne olacağı düşüncesinin geçmesine ve bu da kızın kalbinin sıkışmasına sebep olmuştu. Anneleri, Tamas'ın doğumundan kısa sonra vefat etmiş yerine aileyi çekip çevirmesi için Isobel'i bırakmıştı. Babaları da bir yıl sonra öldürülünce, ebeveyn görevlerinin diğer kısmı Patrick'e düşmüştü. Bu görevlerin bir tanesi hariç, hepsini güzelce yerine getirmişti. Hiçbirini bir kere bile olsun sopayla dövmemişti.

"Belki sorun burada yatıyor, değil mi?" John'a göz kırpıp, dizine şakacı bir şekilde vurdu.

"Artık sapanımı geri alabilir miyim?" diye sordu Tamas, sabırsızca iç çektikten sonra.

"Yarın alabilirsin."

Isobel, John'un ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra alnından damlayan kanı önlüğüyle sildi. "John'un görevlerini tamamladıktan sonra."

Tamas'ın çelik gibi mavi gözleri, duyduğuna inanamazmış gibi öfkeyle kocaman açıldı. İtiraz edecek gibiydi ama sonra ona bir yararı olmayacağını düşünerek vazgeçti. Tamas, John'a fırtınalı bakışını savurduktan sonra ayaklarını yere vurarak uzaklaştı. Isobel, John'a elinden geldiğince rahatlatıcı bir bakış attı.

"Akşam yemeğinde ne var?" diye sordu Lachlan, kolunun üst tarafındaki kovan savaşından kalma kızarıklardan birini kaşırken.

"Turp ve biberiye çorbası," dedi, Isobel eve yönelirken. "Ve Patrick ile Cameron'un beraberinde getirdiği her neyse."

"Onlarla avlanmaya gitmek istiyorum Bel."

"Biliyorum John ama... Tamas, köpekleri kovalamayı bırak!"

"İçlerinden bir tanesi, onun sıska kıçını ısırdığında duracak," diye ortaya attı Lachlan, ufak kardeşine bakıp başını iki yana sallayarak. Patrick Fergusson, geniş omuzlarının birinden sarkan cansız tavşanlar ve diğer omzuna asılı ok dolu kılıfla arkalarında belirdi ve Lachlan'ın ensesine vurdu; "Ağzını toparla."

Isobel, Patrick yanlarından geçerken ona ve tavşanlara gülümsedi. Kardeşlerini en az iki hafta boyunca beslemeye yetecek kadar vardı.

"Cam nerede?" diye sordu ardına bakarak.

"Birazdan gelir," diye cevapladı Patrick, ona dönüp bakmadan. "Andrew, Kennedy ve kız kardeşi Annie ile yol üzerinde karşılaştık. Onlarla beraber yürüyor."

Isobel'in adımları, kelimelerin kulağına gelmesiyle yavaşlayarak durdu. Durduğunda eteğini kaldırıp onun peşine düştü. "Kennedyler buraya mı geliyor?"

"Evet," diye doğruladı, soluk mavi gözlerini koyu renkli ıslak, düz saçlarının ardında gizleyerek.

"Bu akşam mı?"

Patrick sadece başıyla onaylayınca, Isobel'in sinirleri bozuldu. "Andrew'i buraya ne istediğini bildiğin halde neden davet ettin?"

"Seni istiyor."

Lanet olsun, duygularını umursamıyorsa bile bunu söylerken gözlerinin içine bakacaktı. Dirseğini çekiştirerek durmasını ve ona dikkatini vermesini emretti. "Ama ben onu istemiyorum ve bunu sana defalarca söyledim."

Patrick, parmaklarını saçından geçirip yüzünden çekerken, kızın nefret dolu bakışına kendi heybetli bakışıyla karşılık verdi. "O, iyi bir adam Bel."

Isobel kollarını göğsünde birleştirip topuklarını yere gömmüştü.

"Bu ona karşı hislerimin olması gerektiği anlamına mı geliyor?"

Patrick bakışlarını ondan ve dinlemek için duran ufak kardeşlerinden uzağa çevirdi. "Hislerin olsun veya olmasın, seninle evlenmek için iznimi istedi ve ben de kabul ettim."

"Ne?" diye ona bağırdı Isobel, kardeşi eve doğru hızla ilerlerken peşinden takip etti.

"Patrick yapmış olamazsın..."

"Şimdiye kadar evlenmiş ve kendi hayatına başlamış olmalıydın Bel..."

"Kendi hayatım var," diye lafını kesti.

"Bizimle ilgilenerek mi?"

Tekrar durarak onunla tamamıyla yüzleşti. "Bu ne tür bir hayat?"

"*Onunla* ilgilendiğim bir hayatım olduğunda, çok farklı olacak şey nedir?" diye itiraz ederken, ağlamamak veya yüzüne hiç unutamayacağı bir tokat atmamak için elinden geleni yapıyordu. "Sevmediğim bir kocayla ve ailesiyle ilgilenmekle hayatım ne kadar değişmiş olacak?"

"Andrew, Kennedylerin Reisi olacak. Arazileri uçsuz bucaksız ve akrabaları ise çok fazla. Onun yanındayken güvende olacaksın."

"Burada güvendeyim!"

"Evet."

Kuru bir kahkaha attı Patrick. "Cunninghamlar'ın sayıca az olduğumuzu bildiğinden istedikleri zaman baskın yaptıkları bu yerde öyle mi?"

"Yapmayacağım Patrick!"

"Yapacaksın. Bu konuda fikrim değişmeyecek Isobel. Bu konuda değil. Seni bu dünyada her şeyden daha çok seviyorum ve güvenliğinden, mutluluğundan emin olacağım."

"Burada mutluyum," diye yalvardı, kardeşi gitmek için döndüğünde. "Lütfen Patrick, bunu yapma."

"Çoktan yapıldı."

Kolay değildi ama Isobel, Andrew Kennedy'nin ziyaretinin ilk yarısında istekli bakışlarını görmezden gelmeyi başarmıştı. Akşam yemeğinde taze bitkilerin ve baharatların sert tavşan yahnisine kattığı lezzetle, kendine böyle yemek yapan biriyle kim evlenmek istemez diye sormak zorunda kaldı.

"İtiraf etmeliyim Patrick," dedi Andrew, uzun masanın diğer tarafında kalbini tutarak. "Kız kardeşinin yemekleriyle önümüzdeki otuz yıl boyunca mutlu bir şekilde yaşayabilirim."

Lanet olsun. Daha fazla tuz ve geçen aydan kalan mantarlardan kullanmalıydı.

"Söyle bana Isobel," Andrew, bakışlarını ona çevirerek kaba kızıl sakallarının arasında gülümsedi, "Bütün yemeklerini böylesi yetenek ve özenle mi hazırlıyorsun?"

"Hayır," dedi ona Isobel, abartılı bir pişmanlıkla, "İtiraf etmem gerekirse hazırlamıyorum. Bazen hiç yemek bile yapmıyorum. Patrick yapıyor."

Lachlan yanında kıkırdarken Patrick sadece bal liköründen bir yudum alarak kızın onu kışkırtmasına izin vermedi.

"Bir önemi yok," diye cıvıldadı Andrew, oturduğu yerden. "Yaptığın her şeyin senin kadar güzel olduğundan eminim. Karım olduğunda, beni çok mutlu bir adam yapacaksın."

Yüce Tanrım, Tamas'a sapanını geri verip ona adamın kafasını bulabildiği en büyük taşla yarması için yalvarmak istiyordu. Andrew'ın mutlu olacağına dair hiçbir şüphesi yoktu. Endişelendiği kendi ızdırabıydı. Onun karısı olduğunda, nasıl bir hayatı olacağını biliyordu. Onun karısı! Kendine sorma nezaketinde bulunmadığı için ona lanet olsun.

Patrick'e bir kez daha affetmeyeceğini belirten bir bakış attıktan sonra dikkatini, Andrew'ın kız kardeşine çevirdi.

Annie Kennedy, uzun kızıl örgüleri ve Cameron'un ona seslendiği her an kırmızıya dönen yumuşacık teniyle yeterince güzel bir kızdı. Aslında onu izlemesi çok tatlıydı; Annie'nin kardeşiyle evlenmek zorunda kalmak dışında Isobel'e düşünecek daha hoş şeyler veriyordu. Yeni nişanlısı cana yakın bir adam olmadığından değildi. Andrew neredeyse Patrick'in yaşlarında, güçlü bir yapı ve iyi dişlere sahip biriydi. Babası, Kennedy Klanı'nın Reisiydi ve kıyı boyunca uzanan arazileri vardı. Çoğu kadın, onunla evleneceği için memnun olurdu.

"Isobel," derken, ses tonu kulaklarını cızırdatıyordu. "Yemekten sonra benimle yürür müsün diye sorabilir miyim? Belki de bahçende sana kokulu çiçekler koparabileceğim, bir gezinti yaparız."

Başka bir bahçedeki öpücüğün anıları, düşüncelerine musallat olurken ufak yemek odasını aydınlatan mum ışığının altında yanakları kızardı. Isobel, her ne kadar onu kollayacağını söylese de Andrew'un onu öpmeye yelteneceğinden şüpheleniyordu. O, Tristan MacGregor kadar cüretkâr veya tatlı dilli değildi.

Adamın dili tadını almak için fazlasıyla meraklı ve açtı.

"Bahçemde hiç çiçek yok Andrew," diye neredeyse onu terslerken, düşüncelerini kontrol altına aldı. "Herhangi birinin yürümesine izin verebileceğim türde bir bahçe değil." Eğer ona olan bağlılığını kanıtlamaya bu kadar istekliyse, bunu çoktan bilmesi gerekiyordu. Şansa ne zaman bırakması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Bu, düşünmemeye çalıştığı Highlandli ile paylaşmadığı bir başka özellikti. Lanet olsun, Tristan'ın neşeli sırıtışının görüntüsü, onu ne zaman rahat *bırakacaktı*? MacGregor'un sözleri de Andrew'un sözleri kadar samimiyetsizdi ama onları, Isobel'in inanmak istemesine sebep olabilecek doğal bir yetenekle söylüyordu. "İngiltere'den keyif aldın mı?"

Isobel, Annie'ye gözlerini kırparak baktıktan sonra kızın Cameron ile konuştuğunu fark edince rahatladı. Kardeşi, onları bahçede bulduğu geceden sonra hiç Tristan'ı sormamıştı. MacGregorlardan da hiç bahsetmemişti. Şu anda bahsini açmadığı için Isobel minnettardı.

Konuşmalar gece boyunca sürmüştü. Adamlar, Isobel'in düğününden bahsederek önümüzdeki ilkbaharın iyi olacağına karar vermişlerdi. Isobel ise yüzüne silahını tutan adama kaçmaya karar vermişti. İki yılda iki defa arazilerine saldırıp mahsullerini yakan Cunninghamlara baskın düzenlemekten bahsettiler. Andrew, Isobel ile evlendikten sonra en iyi adamlarından birkaçını onların hasadını korumak için göndermeye söz verdi. Eğer, onu bu kadar önemsiyorsa neden adamlarını şimdiden göndermiyordu? Burada sadece kendi ve altı erkek kardeşi yaşadığı için Andrew ve şerefsiz Cunninghamlar ailesi savunmasız olduklarını biliyorlardı. Neden yardım etmeyi daha önce teklif etmemişti? Tristan olsaydı kesinlikle teklif ederdi. Isobel, Patrick ve Andrew viskilerinin geri kalanını bitirdikleri zaman, saatin misafirlerini yaya göndermek için çok geç olacağını biliyordu. Yine de Patrick onlara gece için kalacak yer ve sabah onları evlerine at arabasıyla bırakmayı teklif edince kardeşini öldürmek istemişti.

On İkinci Bölüm

Tristan, Lowland'in kuzey kısmına yüzünü asarak ve dudaklarında bir küfürle varmıştı. Bir kızı görmek için bu kadar uzağa yolculuk edecek ne vardı? Kahrolası aklını kaybetmişti. Hiçbir kız veya amaç, şu an içinde bulunduğu kötü duruma değmezdi. Yorgun ve açtı. Muhtemelen Loch Katrine'nin dondurucu sularında banyo yaptığından, öldürücü bir hastalık kapmıştı. Bu çılgın arayışında, neredeyse pes edip birçok defa eve geri dönmeye karar vermişti. Onu duraklatan şey, İngiltere'den döndükten sonra günlerce eyer üstünde olmanın verdiği ağrı değildi. Böyle bir yolculuğa girişmesini sağlayan, ruhsal durumuydu. İki klana da çok pahalıya mal olan on yıllık kan davasını sonlandırabileceğini düşünmek delilik miydi? Vücudu Isobel Fergusson için sızlıyordu. Eğer nereye gittiğini ve arayışının başarısız olduğunu öğrenirlerse, bu ailesinin affedebileceğinin de ötesindeydi. Ya istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyi gittiği yönde bulamazsa? Kıçı sızladıkça, amacından şüphe etmeye başlıyordu. Yine de nazik ayak bileklerinin ve kestane saçlarının hoş kokusunun anısıyla, yoluna devam etti.

"Aptalsın," diye kendine yüksek sesle söylerken, Nith Nehri boyunca yorgun atıyla ilerliyordu. "Kızın hayatında sana ihtiyacı yok ve kesinlikle senin de hayatında ona ihtiyacın yok."

Ama kendi sesine kayıtsız kalmayı tercih etmişti. Onu, kıza yakınlaştıran her fersahla beraber Isobel'i tekrar görmek için can atmaya başlamıştı. Yolda karşılaştığı ilk dört yolcu, yakınlarda yaşayan Fergussonlar hakkında bir şey bilmeyince, yolculuğunun boşuna olduğundan korkmuştu. Şansa, on beş dakika sonra kendi kemikleri kadar yüksek gıcırtılar çıkaran bir at arabasını süren beşinci adam, ona dikkatli olması uyarısıyla beraber doğru yönü işaret etmişti.

Fergusson arazisi, uzakta bir yerde meleyen keçi dışında tuhaf bir şekilde sessizdi. Atını yavaşlatan Tristan sıralı ağaçların arkasında atından indi ve gözlerden uzakta bir yerde, hayata dair bir belirti bulmak için etrafı gözetledi. Patrick Fergusson'un, arazisine davetsiz girdiği için onu, göğsünden vurmasını kesinlikle istemiyordu. Tabii ki Patrick, Tristan'ın kim olduğunu keşfedince onu vurmayacağından değildi. Lanet olsun, Isobel'in kardeşlerine burada olmasına dair ne tür bir bahane sunacağını bile düşünmemişti. Kaç tane erkek kardeşi olduğunu söylemişti? Etrafa baktı ama hiç kimseyi göremiyordu. Tuhaf. Burası doğru yer miydi? Ufak bir malikanenin bacasından yükselen duman dışında, terk edilmiş görünüyordu. Verimli yeşil tepeler boyunca, dağılmış yarım düzine baraka vardı ama hiçbiri dolu gibi durmuyor ve ciddi anlamda elden geçirilmeye ihtiyaçları olduğu belli oluyordu. Evden çok da uzakta olmayan büyük bir ahır vardı. Kalın tahtadan kapıları, hafifçe aralanmış ve öğleden sonrasında esen rüzgârla gıcırdayarak dikkatini çekmişti. Meleyen keçi içerideydi ama diğer herkes ne cehennemdeydi? Isobel'in, ona Reis öldükten sonra klanın onları terk ettiğini söyleyişini hatırladı. Kim toprağı sürüyordu? Birkaç kardeşin yardımıyla bile baş edilemeyecek kadar arazi vardı. Araziyi daha yakından inceledi. Ahırın doğu duvarının dibinde, düzenli bir şekilde toplanmış ot balyaları vardı. Yeni sürülmüş sıralar, güneş gören devasa

arazinin bir yarısını kaplarken diğer yarısı hasat halindeydi; kabak, turp, lahana, mısır ve sıra sıra arpalar, yulaf ve diğer tahıllardan oluşan inanılmaz bereketli bir görüntü oluşturuyordu. Ahır kapısının ardındaki çınlayan kahkaha, Tristan'ın ilgisini çekip onu saklandığı yerden dışarı çıkarttı. Isobel miydi? Yalnız başına mıydı? Eve daha yakın bir ağaca doğru sokulduğunda, kapı ardına kadar açıldı. Bir adam, iki elinde de kova taşıyarak dışarı çıkmıştı. Sanki az önce Tristan'ın aradığı aynı insanları ararmış gibi etrafa baktı. Onları bulamayınca, başını iki yana sallayarak malikaneye doğru yoluna devam etti. Tristan, durduğu yerden Cameron Fergusson'ı tanımıştı. Isobel'in kardeşlerinin geri kalanı neredeydi? Bakışları tekrar ahıra çekildi. Isobel içerideydi. Bir anlığına yanına gidip gitmemek konusunda kendiyle mücadele etti. Yol üzerindeyken karşılaşmalarını binlerce defa hayal etmişti ama şimdi buradayken, ayakları sanki yere saplanmış gibi hissediyordu. Ahır kapısı tekrar açıldı ve güneşin altında saçlarındaki alev ışıltılarını görünce, öne doğru hareket etmekte hiç de zorlanmadı. İlerleyip, malikaneye bakış atarak onu izliyordu. Sessizce, kızın görüş açısından uzaktaki ağaç ve çalılarının etrafından dolandı. Doğrudan eve gitmek yerine ahır duvarından kocaman bir bel alarak yakındaki bir ot yığınına batırdı. Tristan ağaçların örtüsünden kurtulana kadar Isobel, ahıra iki defa kargının ucunda ufak bir yığın taşımıştı. Üçüncü defa içeri girdiğinde, Tristan elli adım daha ilerleyerek durdu. Kıza arkadan yavaşça yaklaşmak yerine dönüp onu görmesini bekleyecekti. Sol baldırından bacağına doğru sızlayan bir acı yükseldi. Bacakları onu taşımayı bırakınca, tek bir ayağı üzerine düşerek kimin okunun botunda çıkıntı yaptığını görmek için dönmüştü. Bir başka ok omzuna girdiğine çoktan kılıcına, onsuz seyahat edecek kadar aptal değildi, uzanmıştı.

"Yemin ederim," diye ona bakan üç tane kırmızı surata dair biraz güçsüzce duyurdu, "eğer biraz daha kıpırdarsanız hayatınızla..." Lafını bitirmemişti. Göz boyutundaki bir taş kaşının ortasına gelerek onu bayıltmıştı. Isobel, Tamas'ın sallanan sapanıyla bir taş fırlattığını göreceği an ahırdan çıkmıştı. Çoktan dizleri üzerinde olan adama isabet edip adamın ölü gibi yere düştüğünü görünce boğuk bir çığlık attı.

"Ah, merhametli Tanrım."

Beli bırakarak koşmaya başladı. "Üçünüz ne yaptınız?"

"O bir Highlandli," diye aceleyle belirtti, Lachlan. Sanki bu, ona zavallı adamı vurması için gereken izni veriyormuş gibi.

"Senin peşindeydi Bel," diye savundu Tamas. "Seni ağaçların arasından takip edişini izledik. Onun atını alabilir miyim?"

Ama kız kardeşi artık dinlemiyor ve nefes alamıyordu. Tristan. Bir anlığına onu tekrar görmenin şoku kanını dondurmuştu. Burada yalnız başına ne yapıyordu? Neden gelmişti? Asla arkadaş olamayacaklarını ona güzelce açıklamıştı. Başından beri, arkadaşlığın aklından geçen en son şey olduğuna dair düşüncelerinde haklı mıydı? Yürüyüşlerinde ona şövalyeleri düşündürüp Kralın bahçelerinde gülümseyen adamı hatırladı. Yanına çökerken nefes alışları hızlanmıştı. Şeytanın en akıllı düzenbazı mıydı; yoksa gelişinde daha soylu bir amaç mı vardı?

"John," diye kardeşinin kurbanının hâlâ hayatta olduğunu anlayınca rahatlamayla hırıltılı bir şekilde soludu. "Cameron'u getir! Acele et! Tamas, onu eve taşımak için battaniyeye ihtiyacımız var."

"Eve mi?" Tamas, sanki ona tokat atmış gibi irkilmişti. "O bir yabancı. Patrick..."

"Tamas!"

Isobel onu buz gibi bir bakışla susturdu. "Hemen bir battaniye getir yoksa, Patrick'e nehrin ardındaki Wallace'in çiftliğinden iki düzine yumurta çaldığını söylerim."

Kardeşinin yüzü, eve koşmadan hemen önce bembeyaz kesilmişti. Yalnız kaldıklarında Lachlan yanına eğilip ona, Isobel'in vücudunda dolaşan aynı endişeyle konuştu. "Sana zarar vermek için geldiğini düşündük."

Isobel'in bakışları, Tristan'ın çökmüş dudaklarına çekilip orada kaldı. "Bu yüzden burada olabilir."

"Nasıl biliyorsun Bel?" diye sordu Lachlan. "Kim o?"

Yüce Tanrım, güçlükle nefes alabiliyordu ve öksürük otu... Adam öksürük otunun üzerine düşüp kökünden koparmıştı. Artık işe yaramazdı. "Adı Tristan. Tristan MacGregor," dedi ona Cameron ve John, yanına vardığında. "Onunla İngiltere'deyken tanıştım."

Başını Cam'e doğru kaldırdığında bunu yapmamış olmayı dilemişti. Whitehall'de Tristan ile yalnız vakit geçirdiğini kimse bilmiyordu. Cameron dışında hiç kimse. Onu düşmanlarıyla ne yaptığına dair veya onları bulduğunda ne hakkında konuştukları konusunda sorgulamamıştı. Ama gözleri, onu şimdi sorguluyordu. Bu MacGregor'a, onların evini arayıp bulacak ve arazilerine ayak basmaya cüret edecek ne söylemişti?

"Cam, o hayatta," dedi, ona Isobel. Onun hakkındaki düşüncesi konusunda sonrasında endişelenirdi. "Hepinizin iyiliği için onu hayatta tutmalıyız. Eğer bizim arazimizde ölürse, ailesi..."

"Biliyorum." Kardeşi başıyla onaylayıp, onu daha fazla sorgulamadı.

On Üçüncü Bölüm

Adam göründüğünden daha ağırdı ve baygın vücudunu battaniye doğru itekleyip, onu eve taşırken Isobel biraz lanet etti.

"Okları çıkarmamız gerekiyor," diye nefes nefese söylediğinde, üst kata yönlendiren meşe merdivenleri çıkıyordu.

"Alex, bütün bu olanları öğrendiğinde duyduklarından hiç hoşlanmayacak. MacGregorlar'dan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

Isobel, battaniyenin tuttuğu ucunu bırakıp Tamas'ın ensesine şaplağı geçirmek istemişti.

"Patrick, Kennedyleri evlerine götürüp geldiğinde, o da bundan hoşlanmayacaktır," diye ekledi Lachlan.

Isobel ikisine de kızgın bir bakış attı. "Onunla ahırda ilgilenmemi mi isterdiniz?"

"Alex'in yatağı gayet uygun," dedi kısık bir sesle Cam, "Isobel ile boş yere tartışmayı bırakın ve bir kere olsun dediğini yapın."

"Onunla asla boş yere tartışmadım," diye çıkıştı John, Tristan'ı Alex'in odasına taşıyıp dikkatlice yatağına yerleştirirlerken. "Belayı çıkaran şu ikisiydi."

Çenesiyle hemen saldırıya geçen Lachlan ve Tamas'ı gösterdi. Yorgun, kızgın ve korkmuş olan Isobel en yakındaki

sandalyeye çöküp yüzünü elleri arasına aldı. Bir MacGregor'u evine, kardeşinin yatağına getirerek ne yapıyordu? Veletlerin kulağının dibindeki tartışmalarından uzak düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Sorun nedir Bel?" John ona doğru eğilip, nazikçe sordu. "Okları çıkarmak konusunda hassas mısın?"

"Neden olsun ki?" Lachlan onu kenara itekledi. "Tamas geçen ilkbahar hedefi kaçırıp beni kolumdan vurduğunda gayet iyi iş çıkarmıştı."

"Senin için yapabiliriz Bel," dedi, istekli gülümsemesindeki kötü niyet kalıntılarıyla gönüllü oldu Tamas. "Kanı sorun etmiyoruz."

Evet, bunu yeterince biliyordu. "Hayır Tamas, ben yapacağım."

Sandalyeden kalkıp alnını ovduktan sonra kardeşlerinin iyiliği için kendini toparladı. "Yeni kaynatılmış suya ve temiz bezlere ihtiyacım olacak. Yatak çarşafımdan parçalar yırt. Onları bu sabah yıkadım, o yüzden güvenli olacaktır."

Tristan'ın yarasını incelemek için yatağa yaklaştı. Aman Tanrım, onun kıyafetlerini çıkaracaktı. "John bahçeme, en azından geri kalanına, gidip bana mızrak yapraklı sinir otundan dört yaprak getir. Onları benim için kaynatıp lapa haline getirmene ihtiyacım var. Lachlan iğne ve ipliğimi getir. Dikişe ihtiyacı olacak."

Elleri şimdiden titremeye başlamışken bunu nasıl yapacaktı? Başını adamın göğsüne dayadı. Kalbi yavaş ve biraz zayıf da olsa atıyordu.

"Acele edin!" diye emredip, adamın burun kemerinin üzerindeki soruna yakından bakmak için eğildi. Yanakları alev alırken bakışları adamın uzun ve gür kirpiklerine çekildi.

"Ben seninle ne yapacağım MacGregor?" diye fısıldarken; dönüşüyle, yakınlığıyla, yüz hatlarının saf güzelliğiyle

hızla atmaya başlayan kalbine lanet etti. Adam gözlerini açıp doğrudan onunkilerin içine bakarken, korkutucu gözlerinde bir anlığına intikam vaadi belirmişti. Isobel ondan hızla geriye kaçtı ama Tristan'ın parmakları, kızın bileğini sıkıca kavramıştı. Kız, neredeyse adamı yataktan düşürecekti. Lachlan'ın, Alex'e geçen Noel'de verdiği kil saksılı bitkiye uzandığını görmemişti. Kardeşi saksıyı Tristan'ın kafasına büyük bir çatırtıyla vurup onu bugün ikinci defa bayıltırken toprak ve yapraklar Isobel'in yüzüne savrulmuştu.

"Bunu hangi kahrolası sebep yüzünden yaptın?" Lachlan'ın koluna vurup onu odadan dışarı kovarak kapıyı ardından kapattı. Cameron'a dönünce onu çoktan yatağın kenarında Tristan'ın kılıcını ve ekosesini çıkarırken bulmuştu.

"Merak ediyorum da," diye kısık sesle, ona bakmadan konuştu, "Bu ikisini İngiltere'deyken değil de neden buraya gelmek için giymiş."

"Evet," diye cevapladı Isobel, kardeşinin dikkatli gözleminin farkına vararak. Cameron'un, diğer kardeşlerinin hoşlandığı bir kaosun ortasında neleri fark edebileceğini insan unutabiliyordu. Ama bir şeyin *onun* dikkatinden kaçtığına inanmak aptalcaydı. "Ben de aynı şeyi merak ediyorum."

Yataktan daha fazla bir şey söylemeden uzaklaştığında, yanına giderken doğruyu bilip ona inanması için çaresiz durumdaydı. "Ailesinin, babamıza ne yaptıklarını hatırlıyorum Cam. Onunla arkadaş olmadım. Neden buraya geldiğini bilmiyorum."

Gülümsemesi içtendi. Ama zaten Cam'in gülümsemeleri her zaman öyleydi. "Bunu biliyorum Bel," dedi konuya nokta koyarak. "Şimdi konuşmayı bırak da adamı kurtarmaya bak."

Isobel, annesi öldükten sonra yas tutmaya zamanı olmadan kardeşlerine bakmaya başladığını ve bunun, gerçekleştirdiği en zorlu görev olduğuna inanmıştı. Ama yanılıyordu.

Tristan'ın kıyafetlerini çıkarmak çok daha zorluydu. Botunu keserek çıkarmak bile onun çok fena kızarmasına sebep olmuştu. Gömleğinin iplerini çözmek neredeyse atak geçirmesine sebep olacaktı. Kendini nefes almaya ve adamın gömleğini açtığında ellerini sabit tutmaya zorladı. Parmakları, adamın çıplak göğüs uçlarında dolanırken, kendini zorlamasına rağmen nefes nefese bir şekilde bakışları gergin karnına çekildi. Gerçekten en iyi bir artistin rüyasından oyulmuş gibiydi.

"Pantolonunu benim çıkarmamın uygun olduğunu düşünmüyorum Cam. Sen yap ve işin bittiğinde onu kendi ekosesiyle kapat ki işime başlayayım."

Tristan'ın yaralarıyla ilgilenirken, yanında yalnızca Cameron ve John kalmıştı. John'un oku en büyük hasara yol açsa da yalnızca bu ikisine güveniyordu.

"Bacağı yerine onu kalbinden vurabilirdim ama onu öldürmeyi hedeflememiştim."

"Bu çok iyi." Cameron, John'un omzunu nazikçe sıkarken Isobel dikkatlice Tristan'ın baldırına lapayı uyguluyordu. "Onun hayatını bağışlayarak karşılığında bizimkini kurtardın."

Isobel, Cam'in dediklerine katıldığını belirtmek üzereyken kapı ardına kadar açıldı ve Tamas odaya daldı; "Patrick döndü!"

Başını kaldırıp, Cameron ile endişeli bir şekilde bakıştıktan sonra işine geri döndü. Patrick'e ne halt diyecekti? Eğer en nefret edilen düşmanının buraya geldiği için ölmeyi hak ettiğine karar verirse, onu nasıl durduracaktı?

"Onunla işin bittiğinde," diye lafına devam etti Tamas, "Adamı yatağa bağlamanı istediğini söylememi sana istedi."

Isobel başını iki yana salladı. "Bunu yapamam."

"Aynı zamanda bu konuda onunla tartışmamanı söyledi." Tamas, içinde bulundukları durumu tersyüz etmekten

hoşlandığını belli ederek sırıttı. Bandajları bırakarak en ufak kardeşini hizaya getirecek bir bakış atan Isobel, "Öyle mi?" Tamas, neşeli bir şekilde başını sallayınca Isobel sandalyesinden kalktı. "Peki o nerede?"

"Dışarıda tavuklarla ilgileniyor."

Cama gidip ahıra doğru bakınca, Patrick'e seslendi. Cevabı için kulak kabarttı ve geldiğinde daha da öne eğildi. "Eğer yaralı kolunu yatağa bağlarsam, omzu düzgün bir şekilde iyileşmeyecek ve Şeytan MacGregor'un oğlunu eve sakat şekilde göndermiş olacağız. Bunun akıllıca olduğunu sanıyor musun?"

Nefesini tutup cevabını bekledi. Patrick'in onları güvende tutmak için hayatını vereceğini biliyordu ama aynı sebepten dolayı bir MacGregor'un hayatını bağışlar mıydı? Eğer gerekirse sonrasında onunla tartışmaya hazır olmak için şu anda öğrenmesi daha iyi olacaktı.

"Pekâlâ," diye sonunda bağırarak karşılık verdi, "Sadece bir bileğini bağla o zaman."

Isobel, Tamas'a kazanmış bir ifadeyle gülümsemek için döndü ama o, Tristan'ı işaret etmekle meşguldü.

"Adam uyanıyor!"

Tamas'ın elindeki kanlı su dolu kâseyi kapma çabası içinde, neredeyse sandalyesine takılıyordu ama yine de yetişemedi. Kâse, sert bir şekilde Tristan'ın kafasına gelmişti ve sonunda Isobel, MacGregor'un evine canlı bir şekilde dönemeyebileceği gerçeğini kabul etti.

***

Isobel, herhangi bir objenin kafasına inmediğinden emin olmak için Tristan uyurken yanında kaldı. Ekosesinin altında düzenli bir şekilde nefes alışını izlerken, burada ne yaptığını tekrar merak etti. Onu ve dudaklarının, kendininkiler

üzerindeyken yaşattığı hissi aklından çıkarması bir ayını almıştı. Birkaç gün içerisinde onu dikkatlice nasıl baştan çıkarmıştı! Çaba göstermeden ayaklarını yerden kesme yeteneğiyle, onu korkutmuştu. Ondan kurtulduğunu düşünerek bunu ummuştu. Bu sefer, kardeşinin yatağına esir bir melek gibi uzanmış, çıplak erkeksi fiziğinin görüntüleriyle rüyalarına musallat olmak için geri dönmüştü. Alex'den daha uzundu ve ayak bilekleri yatağın kenarından sarkıyordu. Gözleri adamın üzerinde yavaşça, yarasını iyice temizleyebilmek için bir tanesini tıraş etmek zorunda kaldığı şekilli bacakları üzerinde, dolandı. Sıcak teninin ve koyu renkli tüylerle kaplanmış bacağındaki baldırları boyunca uzanan sert kasların, avucunun altındaki hissiyle parmakları karıncalanmıştı. Daha da nefes nefese kalarak kalçalarının aşağılarına, örtülmüş ekoseye gözleri çekildi. Kumaşın altında çıplaktı. Yanaklarının kızardığını hissetti. Tristan kıyafetlerini çıkarıp, kadınlara sahip olmaya hazırken ona kaç tanesi gülümsemişti? Avucunu kaşlarında gezdirerek küfür mırıldandı. Andrew Kennedy'nin, üzerinde hiç böyle bir etkisi yoktu. Hiçbir adamın da olmamıştı! Zaten o da daha önce, dudaklarının eğiminde dahi böylesi saf bir hayvani çekicilik olan herhangi bir adamla karşılaşmamıştı.

Hayır! Onlar, aralarında çekime yer olmayan değişmez düşmanlardı. Hem o nişanlıydı! En azından bu işten bir çıkış yolunu bulana kadar. Gerçeğe odaklanması gerekiyordu. Tristan'ın buraya gelmesi için sadece iki tane olasılık vardı. Ya dayısının ölümü hakkında ondan bilgi istiyordu ya da buraya babası tarafından ailesini öldürmek için gönderilmişti. Onu bahçesinde ölüme terk etmeliydi. Çoktan onun öksürük otunu öldürmüştü ne de olsa ama hayatı, kardeşlerinin hayatına değer değildi. Onu kurtarmaktan, birbirlerinden nefret etmelerine rağmen yaralarıyla ilgilenmekten başka şansı yoktu. Kapı açılınca, o gün odaya ilk

defa giren Patrick'e dönüp baktı. Girişte dururken kardeşinin yatağında baygın yatan adamı sessizce izliyordu. Bakışları Tristan'ın alnına sardığı sargılara çekilince dudaklarında Isobel'in bakışlarını uzağa çekmesine sebep olan bir şekilde hafif bir tebessüm belirdi.

"Kılıcı nerede?"

Isobel yorgun omuzlarını silkti. "Cam aldı."

"Nasıl kullanacağını bildiğini varsayıyorum?"

Alex karşısında yetenekli bir şekilde nasıl savurduğunu hatırlayarak başıyla onayladı. "Oldukça iyi."

Patrick, odada yürüdü ve yanında yatağa bakarak durdu. "Çocuklardan duyduklarıma göre onunla ilk Whitehall'de tanıştığını anlıyorum."

"Evet." Başıyla onayladı. Ona söylemeliydi. Şimdi söyledi. Alex'in aptallığını, Tristan ile öpüşmesini eklemeyerek ona her şeyi anlattı. Patrick'in bunlardan haberdar olmasını gerektirecek bir sebep yoktu. Hiçbir anlamı yoktu.

"O zaman Alex'i babasından korudu," diye düşünceli bir şekilde üzerine düşündü, "Ve seni, John Douglas'tan."

"Evet, John Douglas'a, böyle bir yetkisi olmadan bana dokunan son adamın dudaklarını kestiğini söyledi."

Patrick'in gülümsemesi, bu sefer daha genişledi ama hemen sönmüştü. "Peki bunları neden yaptı?"

"Bilmiyorum," diye kısık sesle cevap verirken o da Tristan'a bakıyordu. "Bir isim için belki de."

Ağabeyi ne demek istediğini biliyordu ve uzun bir şekilde soluğunu verdi. "Uyandığında beni çağır," dedi, odadan çıkmak için dönünce. "Ve onun bir Highlandli olduğunu hatırla. Onu bağlı, kılıcını ise dikkatlice gizlenmiş şekilde tut. Eğer buraya gelişi hakkında şüphelerin doğruysa, onunla dövüşmek zorunda olmadan bu işi sonlandırmak daha kolay olacaktır."

Isobel o çıktıktan sonra kapıya baktı. Eh, en azından Patrick, Alex'ten daha fazla sağduyuya sahipti. Doğruyu söylemek gerekirse hepsinden daha fazla sağduyuya sahipti. Onu, Andrew ile evlendirme isteği dışında. Eğer Tristan'a zarar verirse Skye'deki bütün MacGregorlara karşı Patrick ne yapabilirdi ki? Ah, neden İngiltere'ye gitmişti? MacGregorların kana susamışlığını tekrar ortaya çıkarmaktansa, Kralın onlara kızmasına izin vermek ailesi için daha iyi olurdu. Tristan, uykusunda inleyerek ismini sayıkladığında onu düşüncelerinden irkilerek uzaklaştırmıştı. Adama doğru içgüdüleri onu ele geçirerek eğildi. "Şşş," diye fısıldadı, "En kötüsü... Şimdilik geride kaldı."

Adam, başını sanki rüyasında bir şeyle savaşıyormuş gibi ileri, geri savurdu. Çoktan yaralanmış kafasına bir hasar verebileceğinden korkarak elini alnına bastırıp onu nazik bir dokunuşla durdurdu. "Uyu ve kendi iyiliğini düşünüyorsan buradan çekip git Tristan MacGregor."

Kendi kendine gülümserken başa çıkılmaz kardeşlerini düşündü. Ona yaptıklarına rağmen niyetleri iyiydi. "Bir ordu olmayabiliriz ama keşfettiğin üzere kendimizi koruyabiliriz." Parmaklarıyla, adamın ipeksi dalgalarını okşadığının hemen farkına varmamıştı, vardığında ise kendini durdurmamıştı. Bir kısmının ona fazlasıyla ilgi duyduğunu inkâr edemezdi. O kadar mükemmel bir şekilde yontulmuştu ki neredeyse gerçek dışıydı ve onun sadece bir adam olduğuna kendini inandırmak için adama dokunuyordu.

"Ah, neden buraya geldin ki? Neden rüyalarıma musallat olup, kendi rüyalarında benim ismimi sayıklıyorsun? Benden istediğin nedir?"

Adam uyumaya devam ederek ona tek bir cevap bile vermemişti. Uyanıkken bile ondan cevap almanın neredeyse imkânsız olacağını bir şekilde biliyordu.

On Dördüncü Bölüm

Tristan, Brigid MacPherson'un babasının, onları yakalayıp onu bacağından vurduğu günü rüyasında görürken daha önce kokladığı her şeyden daha hoş bir kokuya sahip olan aroma bilincini açmıştı. Bilinci, mutlu bir şekilde tamamen açılmamıştı. Onun yerine kafasından gelen şiddetli bir acıyla uyanmıştı. Ona neler olduğunu hatırlayamayınca paniklemeye başladı. Doğrulmaya çalıştı ama hemen kafasına saplanan acıyla ve bileğinin, yanındaki yatak başlığına bağlı olmasıyla geriye savrulmuştu.

Isobel. Amacı.

Bir okla vurulmuştu. İki defa. Şimdiye kadar işler plana göre ilerlemiyordu. Ama zaten bir planı yoktu. Genellikle de olmazdı ve bunun aptallığını şimdi her zamankinden daha fazla görmekteydi. Bandajlanıp, çıplak göğsüne sarılmış diğer koluna baktı. Biri okları çıkarıp yaralarını sarmıştı ama kafasına ne halt olmuştu? Onu esir tutan deri bağları çekiştirdiğinde omzuna yayılan acıyla, çabasını sona erdirdi. Çaresizce aklını başında tutmaya çalışarak durumunu düşündü. Gerçekten de sıkıntılıydı. Pantolonuyla beraber kılıcı görünürde yoktu. Vücudunda iki tane delik, kafasında kahredici bir baş ağrısı vardı ve ailesinin en büyük düşmanının evinde bir yatağa bağlanmıştı. Durumu daha da kötüleştirecek şey ise aç olmasıydı ve kapının

arkasında her ne pişiyorsa ağzının sulanmasına, midesinin guruldamasına sebep oluyordu. Fergussonlar onu öldürmeden önce yedirirler miydi? Onu, öldüreceklerse bunu zaten çoktan yapmazlar mıydı? Kapının ardında sesler duydu ve açıldığında gözlerini kapattı. Pişmiş tavşanın lezzetli kokusu burnuna dolmuştu.

"Hâlâ uyuyor."

"Güzel, Isobel bizi fark etmeden gel."

Zemin gıcırdadı ve iki oğlan odayı geçerken, Tristan'ın nabzı hızlanmaya başladı. "Eğer planımızı öğrenirse, derimizi yüzer Lachlan. Onunla ilgilenmesine bakılırsa adamdan hoşlandığını bile düşünürsün."

"O bir MacGregor Tamas. Onlar hakkında ne düşündüğünü biliyorsun."

"Evet," diye diğeri onayladı. "Hem onu öldürmeye çalıştığımız filan yok. Bizde arı sürüsü tarafından sokulduk ve başımıza kötü bir şey gelmedi."

"Evet, ama delicesine acıtmıştı."

Tristan tek bir gözünü açıp, veletlerin açık pencerenin önünde dikilişini izledi. Uzun olanının yayını gerip oku omzuna fırlatışını hatırlamıştı. Diğer ufak hergele, ona başka bir şeyi ölümcül bir keskinlikle fırlatmıştı. Bir taş mıydı? Evet, şimdi hatırlıyordu.

"Etrafa balı yaymalısın Lachlan," diye neşeli bir şekilde emretti ufak olan. "İşimiz bittiğinde birazını da yatağına koyacağız. Arıları doğrudan ona çekecektir."

Ah, böyle olmalıydı ama değil mi? Tristan gözünü açıp dudaklarını dertli bir tebessümle kıvırdı.

"Bana karşı yapılan akıllıca bir dalavere veletler," dedi zavallı bücürlerin ödünü kopartarak. "Ama sizi uyarıyorum, karşılığını daha beter şekilde alacaksınız."

Tehdidi, ufak olanının gözünde meydan okuyan bir parıltının belirmesini sağlamıştı. "Öyle mi?" dedi ufaklık,

yanından asılan deri sapana uzanarak. "Bu sefer nereye fırlatayım Lachlan? Baya kalın bir kafası varmış gibi görünüyor."

Oğlan cebinden bir taş çıkarırken Tristan, bağlarını çekiştirdi. "Yapma," diye uyarırken şu anki güçsüz haliyle ettiği aceleci tehdide lanet okuyordu. "Yemin ederim," diye lafına başlarken gergince çocuğun taşı kesesine bırakmasını izledi, "Eğer..." Velet sapanı kafasına sallamıştı. Siktir...!

"Isobel!" diye kükredi Tristan, başka bir şey yapamayarak.

Oğlan hemen sapanını bırakarak ona intikam dolu bir şekilde baktı. Tristan, ona kendi tehlikeli bakışını attı. Cüceyle daha sonra ilgilenecekti. Kapı, seslenişinden hemen sonra ardına kadar açıldı ve beti benzi atmış Isobel Fergusson, odaya hızla girdi. Arkasında kapının girişini kaplayan adamın cüssesi ve kaşlarını çatışı Camlochlin'in en acımasız savaşçılarına rakip çıkardı. Tristan, belki de diğer zamanlardan daha fazla dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Ama gözlerini ona doğru gelen kızıl saçlı tanrıçadan çekemiyordu. Ya da yanına geldiğince gözlerindeki alevle buluşmadan edemiyordu. Lanet olsun, onu özlemişti.

"Eğer hâlâ aklın yerindeyse," diye mırıldandı, başındaki bandajı inceleyerek, "Onları şimdi ihbar etsen iyi edersin."

"Öncelikle," diye diğerlerinin duymaması için kulağına yakın şekilde fısıldadı, "Bir konuyu açıklığa kavuşturalım."

Isobel ona yukardan bakarken Tristan'ın gözleri, dekolte sinin kabartısına çekildiğinde nefesleri birbirine karışıyordu.

"Bağlanmaktan hoşlanmıyorum." Bakışları tekrar kızla buluştuğunda, gamzesi belirdi. "Kendi önerim olmadığı sürece."

"MacGregor." Kapıdaki dev, aralarındaki kelimelerin önünü kesmişti. Tristan ona baktığında gülümsemesi soğudu. "Ben Patrick Fergusson ama zaten seslendiğin isimden

tahmin etmemiz gerekirse, çoktan nerede olduğunu biliyorsun."

"Evet." Tristan başını sallamaya çalıştı ama kafasına yayılan ağrıyla gözlerini kapadı. "Nerede olduğumu biliyorum."

"Kendini burada bulmayı mı umuyordun?" diye acımasızca devam etti Isobel'in kardeşi. "Yoksa, yanlış bir dönüş mü yaptın?"

Tristan yavaşça gözlerini açtı. "Aslında," diye itiraf etti, keskin ve düşünceli bakışların onun herhangi bir aldatmacasını göreceğini bilerek, "Kaybolmadım."

Patrick'in bakışları, bir anlığına Isobel'e dönüp sonunda odanın içine doğru bir adım attı. "Birkaç sorumu cevaplayacak kadar iyi görünüyorsun MacGregor. Hadi başlayalım. Neden sana izin verilmediği halde kız kardeşimi vaftiz edilmiş ismiyle çağırdın?"

Nefesinde en ufak bir değişim olmadan, Tristan camın önünde duran veletlere bir bakış attı. "Çünkü korktukları *senin* ismin değil."

Patrick'in oğlana gönderdiği karanlık bakış, Tristan'ı büyük ağabeylerinden korkmak için çok akılsız olduklarına veya Isobel'in asabiyetinin düşündüğünden daha fazla olduğuna inandırmıştı.

"Siz ikiniz ne yaptınız?" diye emretti Isobel, oğlanlarının dikkatini üstüne çekerek. "Neden buradasınız?"

"Her şey Tamas'ın suçu," diye cevap verdi uzun boylu oğlan, hiç düşünmeden ufaklığı bırakarak.

"Eh?" Isobel ellerini kalçalarında topladı. Odadaki herkes, Tristan'da dahil, Tamas'a bakarak cevabını bekliyordu.

"Pekâlâ." Oğlan çenesini asi bir şekilde kaldırarak pes etti. "Arı yuvasını buraya çekmek için çerçeveye bal sürdüm."

Isobel, ciyaklayan bir ses çıkararak cama doğru gitti. Doğruyu söylediğini gördüğünde dönüp önlüğünü bacağına vurdu. "Bunu... Akşam ahırı temizledikten sonra temizleyeceksin!"

Tamas başıyla onaylayıp, Tristan'a en kötü bakışını attı.

"Başka ne yaptın?" diye lafına devam etti, oğlana sertçe bakarak.

"Hiçbir şey," diye cevapladı bakışlarını yere çevirerek.

Onu izlerken Tristan, Tamas'ın parmaklarının kemerinin altındaki sapana takılı olduğunun farkına vardı.

"Bay MacGregor?" Isobel'in sesi Tristan'ın dikkatini çekmeye çalışırken aynı şekilde sertti. "Bana seslenmenizi sağlayacak başka ne yaptı?"

"Başka bir şey yapmadı," diye sakin bir şekilde cevap verdi Tristan, odanın karşısında duran Tamas ile bakışları buluşurken. Kahrolası yatağından çıktığında kafasına vurduğu için çocuğa hesabını ödetecekti. Şimdilik bu aralarında kalacaktı. Onu kardeşi gibi kolayca ele vermeyecekti.

"O zaman MacGregor," dedi Patrick, sesindeki neşeyi gizlemek için pek bir şey yapmayarak. "Böceklerden korktuğun için mi bir kızın yardımını istedin?"

"Arı yuvalarından evet." Isobel, oğlanları kapıdan çıkarırken Tristan adamın gülümsemesine karşılık verebilmişti. Gitmeden önce Tamas, dönüp meraklı bakışlarını son bir kez üzerine çekti. Tristan ona göz kırptı ama veledin ifadesi kapı yüzüne kapanırken anlaşılmaz haliyle kalmıştı. Yalnız kaldıklarında Patrick, kollarını geniş göğsünde birleştirip Tristan'ı, başka bir adamı huzursuzca hareket ettirecek kadar uzun bir süre inceledi. Tepeden tırnağa her yeri acıdığı için Tristan, olabildiğince az hareket etmeye dikkat ediyordu.

"Sonraki sorum."

Kız kardeşi gibi bu adam da havadan sudan konuşmalarla zaman harcamıyordu. Açık sözlü ve konunun özünü hedef alan biriydi ki bu, Patrick'in ufak kardeşi Alex ile benzerliklerine rağmen Tristan'ın sevdiği bir sıfattı.

"Buraya gelmekteki amacın nedir?"

Kapıda duran Isobel, Tristan'a attığı gergin bakışı gizliyordu. Kardeşlerinden biriyle her konuştuğunda endişeli görünmesinden hoşlanmamıştı. Onlara ne söyleyeceğini düşünüyordu? Bir öpücük ve yasaklı tebessümler paylaştıklarını mı? Ona, neye mal olacağını bilerek, aileleri hâlâ düşmanken bunu itiraf etmeyecekti.

"Bayan Fergusson'a kardeşi Alex hakkında haber getirmek için geldim." Yatağın dibine gelmek için Patrick'in etrafından döndüğünde gözleri onu takip ediyordu. "Ailem İngiltere'den ayrılırken o da saraydan ayrıldı."

Yüz ifadesinin rahatlamayla yumuşadığını gördüğünü sandı. Ona Alex'in, Colin ve Mairi ile Whitehall'de istediklerini yapabilecekleri şekilde yalnız olduklarını söylemek için bir sebep göremiyordu.

"MacGregor," dedi Patrick, şüpheci bir şekilde kaşını kaldırarak. "İngiltere'den buraya kadar kız kardeşime bunu söylemek için seyahat ettiğinize inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Aslında Skye'den geldim," diye onu düzeltti. "Onu Whitehall'de ailemle bıraktığı için fazlasıyla huzursuz gözüküyordu. Ben oradayken başına bir belanın gelmeyeceğine dair ona sözümü vermiştim."

Tamamen yalan sayılmazdı. Amacı hakkında konuşarak kendini savunamayacak kadar çaresiz durumdayken, yalancı olduğunu düşünecek Fergusson'un gazabını uyandırmak için bir sebep göremiyordu. Tristan'ı tepeden tırnağa incelerken Patrick'in gülümsemesi, ince bir tebessüme döndü. "Anladım. O zaman onurlu bir adam olduğuna inanmalı mıyım?"

Tristan, Patrick'in alaycı tonundan alınmamıştı çünkü onurlu bir adam olmadığını biliyordu. Onun yerine kendini Isobel'in ilk tanıştıklarında onda gördüğü nitelikleri bu adamdan öğrenip öğrenmediğini merak ederken buldu. Ruh hali baya hafiflemişti. Belki de Patrick buraya neden geldiğini anlayabilirdi. Burada olmak ve gözlerini tekrar güzel Iseult'a çevirmek, Tristan'ın gerçek amacını sorgulamasına sebep olmuştu.

"Aslında," diye itiraf etti. "İddia ettiğin kişi değildim. Ama üzerinde uğraşıyorum. Bu arada istediğine inanabilirsin. Ama bu tür varsayımları kendine saklamanı isteyeceğim, yoksa namım büyük bir darbe alacaktır."

Isobel, gözlerini tavana çevirerek tekrar camın yanına gitti. Patrick ona bir anlığına, sanki aklında bir kanıya varmış gibi bakıyordu ve Tristan'ın gülümsemesiyle beraber onun ki de genişlemişti. Takip eden saatlerde Tristan, Patrick'in Alex'in yarısı kadar bile kibirli olmadığını keşfetmişti. Tristan'ın ağrıyan başı ve acıyan uzuvlarını endişelenmeden sorduğu bir sürü sorunun hepsi ailesinin güvenliği üzerineydi. Herhangi bir yaygara koparmadan Tristan'ı, eğer ailesine herhangi bir şekilde zarar getirirse, onu öldürüp cesedini ahırın arkasına gömeceğine dair uyarmıştı.

"Niyetim," diye sonunda itiraf etti Tristan, "Ailelerimiz arasındaki bu nefreti sonlandırmak."

Patrick, odanın bir köşesinden kız kardeşine baktı. "Neden?" Ama Tristan cevap vermeye çalıştığında lafını kesip bir kere daha ona dönmüştü. "Yardımına ihtiyacımız yok MacGregor. Sadece yalnız bırakılmak istiyoruz."

Odadan çıkmak için döndüğünde, Isobel'e onunla gelmesi için işaret etti. Tristan bir küfür mırıldandı. Patrick ona inanmamıştı. Neden inanacaktı ki? Neden bir MacGregor kan davasını sonlandırıp karşılığında, mesela kız kardeşini istemesindi ki? Lanet olsun, aklı olan herhangi bir adam

hain, gizli bir plandan şüphelenirdi. Şimdi Patrick onları ayrı tutacaktı.

"Bayan Fergusson."

Kız durup yavaşça dönerek ona baktı.

"Ağrı için bir karışımınız var mı? Belki de kardeşlerinizden biri beni bayıltmak için kafama vurur?"

Endişe, kaşlarında iz bırakırken yanına gitti. "O kadar kötü mü?"

"Evet." Ateşini ölçmek için yanına geldiğinde sesini kıstı. "Eğer gidecek kadar iyileşmiş olana kadar seni göremeyeceksem, iyileşme sürecimi uyuyarak geçirmeyi tercih ederim."

"Ah Tanrım," diye yayarak konuştu Isobel, ondan uzaklaşarak. "Hiç bıkmaz mısın?" Tristan'ın gülümsemesi, karnında binlerce kelebeği uyandırmıştı.

"Ona içeceği bir şey yaparım," diye kapıda kardeşinin yanından geçerken söyledi Isobel.

"Cam ona yedirir," diye seslendi Patrick, kızı haberdar ederek.

"Ben yediririm," diye cevap verdi Isobel, tartışmayı sonlandırarak.

Tristan holde ilerleyip merdivenlere dönerken kalçalarının sallanışının bir an keyfini çıkardı. "Fergusson," diye Patrick kapıyı kapatmak için çektiğinde seslendi. "Kolumu serbest bırakma konusunda konuşabilir miyiz?"

Kapı sertçe kapandı.

Lanet olsun.

On Beşinci Bölüm

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Isobel mutfağa giderken duraklayıp, Tristan'ın iksirinden geri kalanına baktı. Patrick'in, davetsiz misafirleri konusunda böyle bir soru sormasını beklemiyordu. Isobel'in ne düşündüğünü çok iyi bildiğini anlamıştı.

"O bir MacGregor."

Salonunun karşı tarafında ocağı temizleme işine ara vermiş bir şekilde duran kardeşine baktı. "Eğer onun hakkında düşündüklerimi dile getirirsem, bizi sarmalayan duvarları kirletmiş olurum."

Patrick küreğinin sapına yaslanırken, loş ışığın altında beliren yüz hatları sakin ve anlaşılmazdı.

"Bana kıl payı unutturmayı başaracakken, kim olduğunu nasıl hatırlayabiliyorsun?"

Isobel omurgasının dikleştiğini hissetti. Her zaman mantıklı bir kardeş olan Patrick, bazı şeyleri aklında, savaşla yüreği katılaşmış bir savaşçı keskinliğiyle toparlamıştı. Onunla baş etmek için her zaman tetikte olması gerekiyordu.

"Unutmasan iyi edersin. Şimdi işini bırak da akşam yemeği için yıkan." Gitmek için döndü ama Patrick, onu bir kere daha durdurdu.

"Yeterince basit bir soruydu Bel. Cevap vermeyecek misin?"

Artık başka şansı yoktu. Aksi halde bir şeyler gizlediğini düşünecekti ki kesinlikle böyle bir şey yapmıyordu. "Belki," dedi ona hafifçe omuz silkip mutfağa ilerlerken, "Senden daha güçlüyüm."

"Bu durumda," diye manalı bir şekilde cevap verdi, "Dua edelim de öyle ol."

Isobel dua ediyordu. Ah, hem de nasıl ediyordu. Yine de Tristan'ın yakınında olduğu her an, ona peşinde olduğu gülümsemeyi bahşedeceğinden korkuyordu. Silahlarının arasından en iyi hangisini kullandığından emin değildi. Karnının hoplamasına sebep olan gamzelerinin çapkın parıltısı mı yoksa dudaklarından dökülen herhangi aptal bir kadının kalbine dans ettirecek kelime senfonileri miydi? Ona karışımı içirirken, adamın isteğinin hatırasıyla nefesi daraldı.

"Beni gördüğüne sevindin mi Isobel?"

"Hayatta olmana sevindim. Bana sadece Alex'ten bahsetmek için geldiğin için tam bir aptalsın. Gerçi seni buraya getirenin tamamen başka bir sebep olduğundan şüpheleniyorum."

"O zaman sadece büyüleyici değil, aynı zamanda akıllısın da."

Yavaş yavaş yayılan seksi gülümsemesi, karnının altındaki ateşi alevlendiriyor ve vücudunu yanaklarına kadar ısıtıyordu. Eğer son on yılını onun ailesinden nefret ederek geçirmeseydi veya onu sadece fetihlerinden biri haline getirmek istediğini düşünmeseydi, kedi ve fare oyununa katılmaya ikna olabilirdi. Onu reddedişiyle debelenmesini, keyifle izlerdi. Ama süslü sözlerinin arkasındaki asıl

amacı biliyordu. Maharetleri olduğunu itiraf edecek kadar bu konuda kibirliydi. Fazlasıyla tehlikeliydi. Onu en büyük düşmanı dışında başka bir şey olarak görmek için çok fazla şey tehlikedeydi. Isobel adamın odasından uzak duracak ve kardeşlerinin onunla ilgilenmesine izin verecekti. Gülümsedi. Evet, adam bu kadarını hak ediyordu.

"Lachlan!" diye sac ayağına doğru eğilip ateşin üzerine koyulmuş kazandaki yoğun tavşan yahnisini karıştırırken seslendi. "MacGregor'a akşam yemeğini götür."

Yemek için beklediği sandalyesini ittiren Lachlan, mutfağa doğru hantalca yürürken Isobel'in kepçesini kazana batırmasını izledi.

"Ama nasıl yiyecek? Bileğini çözmeli miyim?"

"Hayır, onu yedirmek zorundasın."

Ağabeyini peşinden kâsesi elinde takip eden Tamas, Lachlan'ın cılız itirazlarına kıkırdadı.

"Sen de onunla gidebilirsin," dedi Isobel, kepçeyle Tamas'ı işaret ederek. "Adam arılar tarafından saldırıya uğramadan o pencereyi temizlemelisin."

Bir anlığına Tamas, ona aklını kaybetmiş gibi bakmıştı. "Ama ben yiyene kadar akşam yemeğim soğumuş olacak! Şimdilik panjurları kapatırım. Hiçbir şey... Patrick!"

Patrick odaya girince, ona doğru döndü. "Benim karnım açken neden bir MacGregor sıcak yemeğin keyfine varacak ki? Birkaç arı tarafından ısırılırsa ne olur? Onu adam eder!"

"Seni ısırdıklarında adam oldun mu?" diye sordu Patrick, Isobel kâsesini doldururken.

"Daha saldırmadan önce bir kıza bağıran ben değildim."

Patrick gülümsedi ama pes etmedi. "Sana söyleneni yap yoksa..."

Tristan'ın hoş ama endişeli sesi kapının arkasından sözlerini bölmüştü.

"Eğer biriniz beni buradan duyabiliyorsa, tuvaletimle alakalı acil bir konu var."

Tamas'ın gözleri kocaman oldu ve Isobel ile Patrick'in ona baktığını görünce çilli yüzünün beti benzi atmıştı. "Bunun dışında her şeyi yaparım. Yalvarırım onu çözün."

Buna katılan Patrick, işi görmek için yol aldı. Isobel, Lachlan'a dumanı tüten yahni dolu kâseyi uzatıp isteksizce ağabeyini takip edişini izledi.

"Neden ondan hoşlanıyorsun?" diye sordu Tamas, Isobel'in ona verdiği bez parçalarını kabul ederek. Highlandli çapkınla tanıştığından beri aynı soruyu kendine defalarca sormamış olsaydı, ufak kardeşinin yüzüne doğrudan gülerdi.

"Neden bana bu kadar komik bir soru soruyorsun?" Ona önlüğüyle bir şaplak attı. "Her gün Patrick'e daha fazla benziyorsun." Onu nazikçe ittirip yoluna gönderdi.

Kardeşlerinin kâselerini doldurmayı bitirip, her birini yemek masasına taşımıştı. Her seferinde de elinin daha fazla titrediğini fark etmişti. Adama lanet olsun. Bakışlarını merdivene çevirirken, önlüğüyle ellerini büzüyordu. Tristan MacGregor'dan kurtulduğunu sanmıştı. Yüzünün her zaman düşüncelerinde belirmesiyle yaşamayı öğrenmeye çalışıyordu ama *onunla yaşamak... Onunla...* Bir kat üstünde, çıplak ve onun merhametine kalmış şekilde yatarken yaşamak... Çok fazlaydı. Varlığı evi ve bütün duyularının yalpalamasına neden olacak şekilde farkındalıkla dolduruyordu. İki kardeşinin de adam hakkındaki hislerini sorgulayacak kadar kendini bariz bir şekilde gösteren ne yapmıştı? Bu konuda yapabilecek yalnızca bir şey vardı. Açık ve net bir şekilde yapacaktı. Cam ve John eve, kollarının altında yanacak odunları taşırken girdiğinde kendini gülümsemeye zorladı. Patrick'e salona dönüp masanın başındaki sandalyesine oturduğunda her şeyin nasıl gittiğini sormamıştı. Umurunda değildi ve bütün kardeşlerinin bunu bildiğinden

emin olacaktı. Lachlan merdivenlerden ayağını vura vura inip MacGregor'un, Bayan Fergusson dışında başka birinin elinden yemek yemeyi reddettiğini duyurduğunda bunu daha iyi planlamış olamazdı. Özürlerini iletiyordu ama onu zehirlemeyeceğine güvendiği tek el ona aitti.

"O zaman bırak aç kalsın," diye mırıldandı Patrick, kaşığını ağzına sokarken.

"Hayır," dedi Isobel sandalyesinden kalkarak. "Eğer benim onu yedirmemi istiyorsa o zaman elbette yapacağım."

Lachlan'ın elinden kâseyi alıp Patrick'in kolunu çekiştirdi. "Geçen kış Andrew Kennedy ile ahırın arkasında mayaladığınız o kötü viskiyi içmeyeceksin değil mi?"

"Önümüzdeki bir hafta boyunca köpek gibi hasta şekilde yatmak istemiyorsam içmeyeceğim."

Gülümserken biraz Tamas gibi görünüyordu. "Lachlan, benim için onu getir olur mu?"

"MacGregor'un onu içmesini sağlamayacaksın değil mi Bel?"

"Hayır Cam," diye cevapladı ona dönerek.

"Ona yedireceğim."

Patrick, kadehine doğru yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi. John, izleyip izleyemeyeceğini sordu. Isobel reddedip Tristan'ın yahnisinin bir kısmını yer açmak için boşalttı. Lachlan döndüğünde, şişeyi elinden alıp mantarını ağzıyla açtıktan sonra kötü kokulu sıvının iyi bir kısmını adamın akşam yemeğine döktü.

"İkinci bir kaşığı yemesine onu ikna edemeyeceksin kardeşim," dedi Patrick kahkaha atarak, Isobel merdivenlere ulaştığında.

"Hayır," diye kısık tonda, kardeşlerinin duymayacağı şekilde cevapladı. "Her damlasını yemesini sağlayacağım."

Odaya girdiğinde Tristan'a bakmadı. Bakmamanın en iyisi olduğunu düşünmüştü. Tamas camları ovalamaktan

dönmüştü ve ona savaştan yara görmüş en çaresiz savaşçının yüzünde bulabileceği bir şekilde kaşını çatmıştı.

"Kardeşin Lachlan İskoçya'daki bütün kızlardan daha iyi yemek pişirdiğine dair böbürlendi." Tristan'ın sesi, güneşten ısınmış bir bal gibi kemiklerine sızmıştı.

"Abartıyor," dedi, adamın boğuk ses tonunun onu amacından saptırmasına izin vermeyi reddederek. "İksirim ağrını dindirdi mi?" Yatağın yanındaki sandalyeye oturup sonunda ona bir bakış attı. Tristan başıyla onayladı ve kız yahniyi karıştırırken, gözlerini bir kurt gibi üzerine dikti. Isobel'in eli hafifçe titredi ve adam, onun üzerinde bıraktığı etkiyi görecek diye sessizce küfretti. Kolu, hâlâ yatağın başlığına bağlıydı. Vücudunun geri kalanı, onun için bir tehlike teşkil etmiyordu ama yine de adamın tamamen kontrol altında olduğuna ve burada avın kendi olduğuna dair rahatsız bir hisse kapılmıştı.

"Hiçbirimize inanmanızı beklemiyorum Bay MacGregor ama kardeşlerimin hiçbirinin sizi zehirlemeyeceğini bilmenizi isterim." Kaşığına biraz yahni aldı.

"Hayır, onlar beni sadece okla vurup kafama taş atarlar."

Kız sonunda bakışlarını onunla buluşturduğunda, gülümsedi. Lanet olsun, öfkeli bile değildi; belki de öyleydi ve güzelce gizliyordu.

"Seni öldürmeye çalışmıyoruz," diye camın önünden Tamas'ın sert sesi geldi. "Eğer öyle olsaydı, ölmüş olurdun."

"Doğruyu söylüyor," diye temin etti Isobel. "Seni evine canlı bir şekilde gönderip ailenin daha fazla intikam için kana susamasından kaçınmak istiyoruz. Şimdi ağzını aç lütfen."

Tristan, kız ağzına doğru götürürken kaşığı takip ederek bakışlarını tekrar birleştirdi. "Kötü kokuyor. Sandım ki..."

Ustaca kaşığın içindekileri adamın ağzına döktü. Tadı, tat alma duyularına yerleştiğinde yüzünde dehşet ifadesi

belirdi. Tükürecekmiş gibi gözüküyordu ve Isobel yapmayacağına kendine söz verdiği şeyi yaptı. Ona gülümsedi. "İyi mi? Bütün yemeklerimiz gibi kendim hazırladım. İskoçya'daki en iyi aşçı," bir tane daha kaşık dolusu yahnı aldı, "Olduğumu iddia etmiyorum ama yemeklerimle gurur duyuyorum."

Biraz zorla yutkundu ve kaşık ikinci defa ona doğru gelirken yastığına biraz daha gömülmüştü.

"Daha birkaç gece önce Andrew Kennedy, yemeklerimle önümüzdeki otuz yıl mutlu bir şekilde yaşayabileceğini iddia etti."

Tristan daha fazlasını kabul etmek için ağzını açtı.

"Kim bu..."

Ayak parmaklarından omuzlarına kadar titrerken, yavaşça çiğneyip çok daha hızlı yutkundu. "Andrew Kennedy?"

"Patrick'in arkadaşlarından biri." Ona üçüncü kaşığı yedirdi.

"Peki senin için kim oluyor?"

"Yemeklerimin... Bir hayranı," diye güneş kadar parlak bir şekilde gülümseyerek ekledi.

Adam gözlerinin önünde eriyormuş gibi görünüyordu. Ah, güzel, içki etkisini gösteriyordu. İngiltere'de Kralın en iyi şaraplarından iki kadeh içtikten sonra ne kadar sarhoş olduğunu hatırladı. Şu anda midesine giren viskinin kuvveti karşısında, gergin bir kıkırtıyı bastırmaya kendini zorladı. Önümüzdeki birkaç günde kendini berbat hissedecekti ama bu, kardeşlerine yeminli düşmanları için hiçbir şey hissetmediğini kanıtlayacaktı.

"Bilirsin," dedi gözleri ve sesi onun üzerinde yumuşak bir hal almıştı. "Benim gözümde her gün daha da güzelleşiyorsun."

Beceriyle birleştirilmiş kelimeler değil de onları konuşma şekline hazırlıksız yakalanarak kaşığı neredeyse adamın

göğsüne düşürecekti. Şefkatle, manalı bir şekilde, sanki dünyada Isobel'in ona inanmasından daha önemli bir şey yokmuş gibi. Tamas'a bakınca çocuğa balı temizletmemiş olmayı diliyordu. Tristan'ın gülümseyen ağzına daha fazla yahni dökerken ona doğru yakınlaştı.

"Kardeşlerimin önünde böyle konuşmamalısın."

"Güzel de kokuyorsun."

Artık daha yavaş çiğniyor, hatta dudaklarını yalıyordu.

Dilinin bu kadar yakından görünmesi, neredeyse sandalyesinden fırlayıp odadan kaçmasına sebep olacaktı.

"Çimin üzerindeki çiğ damlaları gibi temiz ve taze..."

Böylesi güzel sözler. Biraz daha yahniden sonra onu birkaç gün boyunca dinlemek zorunda kalmayacaktı.

"... ve cennetin kaybolmuş bir anısı gibi âdeta bana dadandın."

Isobel, kaşığı havadayken yutkundu. Ona mı dadanıyordu? Hayır, yalan söylüyor ve onu baştan çıkarmaya çalışıyordu.

"Ne söylüyor?" Tamas, camdan uzaklaşıp yatağa doğru bir adım attı. Isobel, hızlıca parmaklarını Tristan'ın dudaklarına bastırdı. "Konuşmayı kes MacGregor!" diye hızlıca fısıldadı. "Aramızda bir şey olduğunu düşünmelerine izin..."

Adam parmağını öptü.

Isobel bir çığlıkla geri çekildi ve Tamas hızlıca yanına yetişti.

"Ne oldu? Ne yaptı?"

"Hiçbir şey." Sesinin sakin çıkmasını sağladı ama Tristan'ın davetsiz ve mahrem öpücüğü nefesini kesmişti.

"İşte." Kâseyi Tamas'ın eline tutuşturup ayağa kalktı. "Onu yedirmeyi bitir. Ben... Artık onu görmeye katlanamıyorum."

Daha önce kardeşlerine hiç yalan söylememişti ve odadan kalbi jilesine doğru gümbür gümbür atarak çıkarken,

korkunç bir şekilde suçluluk hissediyordu. Adam onu tekrar öpmüştü. Şerefsiz! Cüretkâr, umarsız ve son derece çekici köpek... Tamamen kafayı bulmak üzereyken bile onu yine öpmüştü! Tamas baygın esirini düşünceli bir şekilde incelerken yahni kâsesini burnuna kaldırdı ve bir hırlamayla kendinden uzaklaştırdı. Patrick'in başarısız içkisi. Öfkeli kokarcalar tarafından ev saldırıya uğramış gibi kokunun etrafa işlediğini hepsi hatırlıyordu.

"Kız kardeşim yemeği bitirdiğinden emin olmak istiyor ve ben de her zaman dediğini yaparım. Ama önce..."

Kâseyi cama taşıyıp balı temizlemek için kullandığı bezi aldıktan sonra neredeyse yatağa sekerek dönmüştü, "eğer üstüne dökersem diye buna ihtiyacın var." Bezi kurbanın çıplak göğsüne yayarken sırıttı. MacGregor, onun sırıtışına karşılık verdiğinde sadece birazcık suçlu hissetmişti.

On Altıncı Bölüm

Tristan, bilinç kaybından iki gün sonra uyandı. Ya da daha çok diriltilmişti. Bir insan ölümden uyanamazdı ne olsa. Gözlerini açtığında kafasına gülle isabet etmiş gibi olmuştu. Yüce Tanrım, bunun gibi bir şey daha önce hiç hissetmemişti. Tamas'ın iyi zamanlanmış taşı canını bu kadar acıtmamıştı. Nefes alması bile canını acıtıyordu. Bu sefer ona ne yapmışlardı? *Isobel* ona ne yapmıştı? Lanet olsun, kız onu zehirlemişti ve bunu yüzünde bir tebessümle yapmıştı. Hepsi kafayı yemişlerdi! Bir şekilde hareket etmesi gerekiyordu. Sonunda mağlup edildiğini itiraf etmek zorunda kalmıştı. Delirmiş pençelerinden kaçmalıydı ama onu ele geçiren mide bulantısı dalgasından düşünemiyordu bile. Aklını başına toplama umuduyla kendini sakinleştirmeye ve kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Isobel kardeşlerinin hiçbirinin onu öldürmeyi istemediğini iddia etmişti ama kız onu kandırmıştı. Hayatını yavaşça ve acı bir şekilde sona erdirmek için sıraya giriyorlardı. İki saat sonra kızın ona elleriyle zehir yedirdiğine hâlâ inanamıyordu. Gözlerini yine açmaya çalıştı ve ilk defa bütün gün odaya kimsenin girmediğinin farkına vardı. Muhtemelen ölü olduğuna inanmışlardı. O zaman ne gereği vardı ki?

Deliler.

Kafasındaki acı biraz azalmıştı ama kaşının üstündeki bandajlar onu delirtiyordu. Yaralı omzunu biraz oynatınca

iyi hissettiği için mutluydu ve rahatlamıştı. Kolunu askısından kaydırarak kafasındaki bandajları çekiştirdi ve diğer bileğini yatağa bağlayan kalın düğüm üzerinde çalışmaya başladı. Hâlâ nefes alabiliyorken buradan çekip gidecekti. İyileşen kolu kaskatıydı. O yüzden düğümün geri kalanını sökmek için dişlerini kullandı. Serbest kaldığı an vücuduna ne tür bir acının yayıldığının farkına vardı. Hayır, vücudu boyunca değil üzerine yayılıyordu. Teni, sanki alev almış gibi hissettiriyordu. Sızlıyor, kaşınıyor ve biraz da yanıyordu... Kendini sağlam dirseğiyle doğrultup göğsünü ve belini kaplayan kızarık izler gördü. Göğsünü kaplayan paçavranın altında daha fazlasının olduğunu biliyordu. O çürümüş bücür Fergusson'ın işiydi bu. Ah, Tristan oğlanın ne kadar ufak olduğunu umursamıyordu. Tamas buna pişman olacaktı. Tamamen doğrulup yatağın kenarına yaslandıktan sonra midesindekileri kustu ve iki gün boyunca yemek yemediği için midesinde neredeyse hiçbir şey kalmadı. Kendini kalkmak için ittirirken, göğsündeki paçavrayı söküp kılını da çekmenin verdiği acıyla dişlerini sıktı. Bunlar ne tür bir şeytanın işiydi? Ağzını kumaşla sildikten sonra duvara fırlattı. Lanet olsun, acıkmıştı. Güvenli bir uzaklıkta olduğunda ilk iş avlanması gerekiyordu. Pantolonunu ve atını bulmalıydı. Odayı inceledi. Kılıcı neredeydi? Bulduğunda ona doğru yürüyebilecek miydi? Sağlam ayağını kenardan sarkıttıktan sonra dikkatli bir şekilde diğerini de yere doğru indirdi. Kapı açıldığında, ayağa kalkmak üzereydi. Ah, cesedi kontrol etmeye gelen güzel Isobel'di. Oturduğunu gördüğünde kızın şaşkın bakışına neredeyse gülecekti.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim kalpsiz kadın," diye tersledi.

"Nasıl...?" Gözleri onu bağlayan iplerin serildiği yatak başlığına çekildi. Tristan'ın onu bacağından vurduğunu hatırladığı çocuğa ait ufak bir kafa Isobel'in sol kolunda belirdi. Lanet olsun, bunlar kaç taneydi?

"John," Isobel onu kapıdan uzaklaştırdı, "Git de Patrick'i getir."

"Evet," diye arkasından bağırdı Tristan. "Tamas'ı da getir ki onu camdan fırlatayım!"

Isobel'in şaşkınlıkla nefesi kesilmişti ve ona baktığında gözleri ince bir çizgi halini almıştı. "Böyle bir şey yapmak konusunda nasıl şaka yapabilirsin?"

"Şaka yapmıyorum Bayan Fergusson," diye tersleyerek cevap verdi. "Sıradaki de sen olacaksın."

"Onu tehdit etmeyi bırak MacGregor."

Bu sefer Tristan yanında beliren yüzü tanıyordu. Cameron. Şerefsiz, Tristan'ın kılıcını almıştı.

"Hepiniz anladığım kadarıyla bir avuç hırsızsınız."

"Hareket etme!" diye uyardı Cameron, Tristan yataktan kalkmaya çalıştığında kılıcı ona savurarak.

"O zaman," diye onunla dalga geçti Tristan, "Beni kendi kılıcımla mı öldürmeye niyetlisin?"

Neredeyse hemen Cameron silahını ve beraberinde bakışlarını yere indirmişti. "Hiç kimseyi öldürmeye niyetim yok."

"Evet." Tristan içi boş bir kahkaha attı. "Hiçbirinizin niyeti yok."

"Laflarımla dalga mı geçiyorsun?" diye öne atıldı Isobel, artık onun hissettiği kadar öfkeli gözüküyordu.

"Evet, onlarla dalga geçiyorum! Orada durup beni zehirlediğinizi inkâr mı ediyorsunuz Bayan Fergusson?"

Kız ağzını açtığında, öfkesinin gücüyle kızın lafını kesti. "Camdaki balı silip ballı kumaşı ben ölümle mücadele ederken göğsüme yerleştirenin kendi kardeşiniz olduğunu inkâr mı ediyorsunuz?"

"Ölümle mücadele ederken mi?"

Isobel, gülmek üzereymiş gibi görünüyordu ve Tristan kanının kaynadığını hissetti.

"Bak!"

Tenini yakan kızarıklıkları işaret etti. "Bir de sizin bana zarar vermeye niyetiniz olmadığına mı inanacağım?"

Patrick, kapıda John ile belirdi. Tamas görünürde yoktu.

"Onu kim çözdü?"

"Ben çözdüm!" Tristan ona bağırdı. "Buradan çekip gidiyorum. Atım hâlâ hayatta mı?" Isobel'i en karanlık bakışıyla yakmak için döndü. "Yoksa beni öldürmeye çalışırken bana yedirdiğin o muydu?"

"Neden bahsediyorsun MacGregor?" diye emretti Patrick kapıdan. Tristan Cameron'un ona kılıcı uzattığının hemen farkına vardı.

"Sana seve seve söyleyeceğim Fergusson."

Ekosesini beline dolayıp yatağın ayak kısmındaki başlığa destek için tutunarak kendini ayağa kaldırdı.

"Buraya gelerek aptallık ettim. Herhangi bir şeyi değiştirebileceğimi sandığım için aptalım. Eve gidiyorum."

"Gidemezsin!"

Isobel odaya bir adım attı. Patrick onu durdurdu. "Yaraların hâlâ tazeyken gidemezsin. Baban onları gördüğü an bizim peşimize düşecektir."

Lanet olsun, babasının ne kadar korkunç biri olduğunu dinlemekten bıkmıştı.

"Aileme barbar diyorsunuz Bayan Fergusson ama şu ana kadar okla bir değil iki defa vuruldum, uçan bir taşla bayıltıldım ve Tanrı bilir neyle zehirlenip babamı yumuşak başlı gösterecek haylaz bir çocuğun yönettiği arı ordusu tarafından saldırıya uğradım! Geçmişin peşini bırakmayan sizsiniz."

"Geçmişi kenara bıraktık," diye itiraz etti Patrick. "Kimse seni zehirlemeye çalışmadı. Seni bu konuda temin edebilirim."

"İçecekten bahsediyor," diye sözcükleri uzatarak konuşan Isobel, Tristan'a İskoçya'daki en büyük aptal olduğunu söyleyen bir bakış attı. "Güvecinde viskiden daha zararlı bir şey yoktu MacGregor."

Tristan ona bir an gözlerini kırparak baktı. "Viskinin bana bunu yaptığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, Patrick'in kendi karışımı ama satmak için biraz fazla tesirli. Sürekli içki içmediğinden muhtemelen sen de daha güçlü bir etkisi olmuştur."

Tristan, kızın dudaklarının kenarlarını çekiştiren bir tebessüm gölgesi görmüştü. Kızı boğazlamak istiyordu. Böylesi etkili bir içkiyi içmenin üzerindeki etkilerini fazlasıyla iyi biliyordu. Ona güvenebileceğini sanmıştı. Yanılmıştı. Ne yazık. Kardeşleri kadar kötü bir yanı vardı. Kız kiminle baş ettiğinin daha farkında değildi. Hiçbiri değildi.

"Bakın Bay MacGregor," dedi, sesinde hala alaycı bir tınıyla, "Eğer oturup yaralarınıza bakmama izin verecek kadar nazik olursanız..."

Kahkaha atarken ekosenin omzunun üzerindeki gevşek kısmını bırakmıştı. "Bana tekrar dokunmayacaksın ama atımı eyerleyip bana elbisemin geri kalanını getirebilirsin."

Kemerinin de aynı zamanda kayıp olduğunu fark edince geriye doğru ipe uzandı. Yaralı bacağı, desteğini bırakınca kesilmiş bir ağaç gibi yere düşmüştü. Kapıda toplanan diğerlerinin korkularına rağmen John, kurtulup imdadına yetişmişti.

"John seni gidi aptal, buraya gel!" diye emretti Patrick, Tristan'ın kılıcını omzunun üzerine, saldırmaya veya görünmeyen bir şeyi yolundan uzaklaştırmaya hazır bir şekilde kaldırdı.

"Ah, lanet olsun." Tristan yerden ona kızgın bir bakış attı. "Kahrolası kılıcımı indir tamam mı? Çocuğa zarar vermeyeceğim."

Sonra Cameron yardımına gelmişti ve ellerini Tristan'ı yatağa götürmekte yardımcı olmak için kollarının altına koymuştu. Adamı oturttukları an tekrar ayağa kalkıp bu sefer John'un omuzlarına yaslanmıştı. "Uzun süredir yataktayım," dedi, Isobel'in gözlerindeki endişeye cevap vererek.

"Sizi yatıştırmak için eve dönmeden önce birkaç gün daha bekleyeceğim. Ama beni tekrar bağlamaya niyetiniz yoksa ayaklarım üzerinde olmayı tercih ediyorum."

"Ama ayağın..."

"Ayağım güzel bir şekilde iyileşiyor. Sadece biraz kaskatı halde. Eğer bana kılıcımı geri verirsen, yürümeme yardımcı olması için kullanabilirim."

"Hayır," dedi hemen Patrick. "Geri almayacaksın. Silahlı bir MacGregor'un evimde boş boş dolanmasına izin vermeyeceğim."

Tristan ona karanlık bir bakış attı. "Pekâlâ, bir baston verin o zaman. İyileşirken birinin kafasını kırmayacağıma dair söz veriyorum."

"John, ona bir baston getir," dedi Isobel ve Patrick'e döndü. "Uyanık olmamız gereken adamın dili."

Tristan, bakışlarını ona çevirerek soğuk bir şekilde gülümsedi. Kız ellerini yanlarında yumruk haline getirip bakışlarını uzağa çevirerek cevap verdi. "Yaralarıyla daha fazla ilgilenmek istemiyorum," diye dişlerini sıkarak, Tristan'ı tatmin eden bir şekilde biraz titrek sesle söyledi. "Eğer kendiyle ilgilenebiliyorsa, o zaman izin verin." Topukları üzerinde dönerek uzun örgüsünü Patrick'in göğsüne savurdu ve kapı girişinden ayrıldı.

"Her zaman bu kadar asabi mi?" diye sordu Tristan, Cameron'a dönerek.

Ona cevap vermeden yanından ayrılan Cam, kız kardeşini odanın dışarısında takip etti. Patrick ile yalnız kalmış olan Tristan, iç çekti.

"Ailenin benden korkmasını gerektirecek bir şey yok. Sözümü veriyorum. Öfkem dindi."

"Sana inanmak istiyorum ama seni tanımadığımdan sözünün benim için bir anlamı yok."

Bir hafta öncesine göre daha çok kendi gibi hisseden Tristan'ın dudakları, keyifli bir sırıtışla genişledi. "O zaman beni tanımak zorundasın."

Patrick onu incelerken, ifadesi çekingendi. John yürümesine yardımcı olmak için uzun bir dal getirdikten sonra Tristan'a onu takip etmesi için işaret etmek dışında bir şey demedi.

"Fergusson," dedi Tristan, odadan çıktıklarında, "O içkinin içine ne halt koydun? Kesin bir şekilde öleceğimi sandım. Ama etkileri geçtikten sonra..."

Yaralı omzunu oynatıp kendi kendine gülümsedi, "... İtiraf etmem gerekir ki aylardır hissetmediğim kadar güçlü hissediyorum."

Patrick, merdivenlerin başında dururken bunu duyduğuna o kadar da mutlu olmuş görünmüyordu.

"İlk nereye gitmek istersin? Yapmam gereken çok fazla iş var."

"O zaman beni takip mi edeceksin?"

"Evet." Patrick, ona bu konuda fikrini değiştirmeyeceğini söyleyen bir bakış attı. "Takip edeceğim."

Tristan'ın dudağının kenarı kıvrıldı. "Pekâlâ o zaman. Tuvalete."

On Yedinci Bölüm

Camlochlin'in büyük holleri ve güçlendirilmiş duvarlarına göre Fergusson Malikanesi, en fazla yedi kişiyi rahatça ağırlayabilecek kadar genişti. Ama Tristan'a göre içerisi daha büyük görünüyordu. Her köşeye güneş ışığının yayılmasını sağlayan şeffaf camlar mı yoksa evi böylesi bir sıcaklık ve samimiyetle dolduran başka bir şey miydi; emin olamıyordu. Masalardaki ketenler ve pencere pervazlarını süsleyen saksılı çiçekler kadar ufak detaylar vardı. Böyle kişisel detaylar kalelerde bulunmuyordu. Patrick, Tristan yemeğinin hazırlanmasını izlemekte ısrar ettikten sonra ona mutfağa kadar eşlik etti.

"Zehir veya yahni," dedi Isobel'in kardeşine, "Ölüm uykumdan uyanmanın eziyetini tekrar hissetmek istemiyorum."

Bu kısmen doğruydu. Öte yandan eve yayılan kızarmış tavuk ile yeni pişirilmiş ekmek kokusu onu tekrar riske etmesi konusunda cezbediyordu.

Isobel, ot yığınını doğramaktan kafasını kaldırınca bronz saçlarının bir tutamını yanaklarından üfleyerek uzaklaştırdı. "Patrick, Bay MacGregor'a ahırları göstermeye ne dersin? Böylelikle atının üst katta yere döktükleri arasında olmadığını görebilir."

Tristan, bir düzine arı sokmasıyla beraber sivri laflarının tenini deldiğini hissetti. Gülümserken buraya gelme nedenlerinden birini hatırlıyordu. "Buradan ayrılmayacağım Bayan Fergusson. Sizi izlemek istiyorum."

Doğrama bıçağı, ufak bir farkla parmağını kaçırmıştı. Bakışları Patrick'e çevrildi.

"Sana yemeğim konusunda güvenmediğim için kusura bakma."

Neredeyse sessiz bir şekilde nefesini bıraktıktan sonra ona omuz silkti. "Sana Whitehall'de söylediğim gibi, güvenimi asla kazanamayacaksın."

"Evet, hatırlıyorum," diye cevapladı Tristan, Patrick'i onların yokluğunda akrabalarının davasına ihanet etmediğine ikna etmek için üzerine düşeni yaparak. "Şimdi aramızdaki nefreti daha iyi anlıyorum."

Kız, doğramayı bırakarak ona baktığında Tristan mutfağın duvarlarını kaplayan bir sürü raflardan birine yöneldi ve ufak bir kavanoz alıp açtı.

"O zaman benden nefret ettiğini kabul ediyorsun? Bizden nefret ettiğini?" diye ekledi yalnız olmadıklarını hatırlayarak. Tristan, kavanozun içindekileri kokladıktan sonra başını kaldırıp ona nazik bir gülümseme gönderdi.

"Bana İngiltere'de söylediğin gibi, biz düşmanız. Böyle olmamasını diliyorum ama kabullenmeme yardımcı oldun."

"Güzel. Yardımcı olduğuma sevindim." Mutlu görünmüyordu. Aslında bıçağını ona fırlatmak istiyormuş gibiydi. İkisi de kapı girişinde ileri geri dolanmaya başlayan Patrick'e döndü. "Cam nerede? İkiniz de umutsuz bir vaka üzerine tartışırken boş boş oturmaya vaktim yok. Otları kurutmayı bitirmem gerekiyor. Lachlan!" diye ön kapı açılınca, yandaki odaya seslendi. "Misafirimizin başında nöbet tutması için Cam'i getir."

Tristan'a kederli bir şekilde dudağını kıvırarak baktı. "Seni, kız kardeşimin etrafında yalnız ve serbest bırakmaya güvenemediğim için kusura bakma."

"Elbette."

Tristan, başını hafifçe eğerek bunu kabul etti ve Isobel sacayağına giderken bakışlarını hızlıca, kalçalarının büyüleyici kıvrımlarına çevirdi. Patrick, herhangi bir adamı onunla yalnız bırakmak için aptal olmalıydı. Bakışlarını Isobel'in büyük kardeşine çevirdi. Tristan, Patrick'in bir aptal olmadığının farkındaydı. Geri kalanına gelirse, şimdiye kadar şans ondan yana değildi.

"Çok fazla otun var."

"Ne dedin?"

Patrick bir an ona döndü ve Tristan'ın kimle konuştuğunun farkına varınca, Cameron'ı beklemeye döndü.

"Sen bir şifacısın," diye lafına devam etti Tristan, kız sonunda işinden döndüğünde gözlerini Isobel'in üzerinde tutarak.

"Bunun çok bariz olduğunu düşünmüştüm." Ellerini önlüğüyle temizlerken, ona iyice baktı. "Yataktan kalktın değil mi?"

"Evet," diye katıldı Tristan, kollarını gererek kendi kendine gülümsedi. Bakışlarını kıza çevirdiğinde kız da aynı görüntüye bakıyordu. "Beni bu kadar güzel bir şekilde toparladığın için teşekkür ederim."

Gözlerinde çakan şimşeklerin ve kızaracakmış gibi görünen yanaklarının sebebi, onu baştan çıkarma isteği değil; öfkesiydi. "Başka seçeneğim yoktu. Sizden birinin topraklarımızda ölmesine izin verecek değildim."

Tristan, Isobel'in onu geri çeviren ısrarcı tavrı yüzünden reddedilmiş hissetmesi gerektiğini biliyordu. Yine de bu, kızın da etraflarında çatırdayan havanın farkında olup olmadığını merak etmesine engel olmuyordu. Teni

hassaslaşıyor, kanı kaynıyordu. Kızı kazanmalıydı. Cameron kapıda belirdi ve Patrick ile yer değiştirdiler. Isobel'i tarçın renkli kirpiklerinin altından selamlarken, Tristan'ın selamını geri çevirmişti. Bir kere daha esas amacı konusunda azimli olan Tristan, hepsini kazanması gerektiğini biliyordu. Kısa süre sonra akşam yemeği hazır olduğunda Tamas mutfağa tabağını doldurmak için aheste aheste girince, kendisini "Belki de hepsini değil," diye düzeltti.

Birbirlerine en kötü bakışlarını attıktan sonra cüce, Tristan'ın göğsündeki arı sokmalarını işaret ettiği yere bakıp omuz silkti. "Üst katta olduğun için şanslısın, yoksa uyandığında yatağında bir ayı bulabilirdin."

"Sen de merhametli bir kalbim olduğu için şanlısın," diye cevap verdi Tristan, oğlanın açık sözlüğünden biraz şaşırmış halde. "Yoksa sen de yatağında zehirli bir meşe odunu bulabilirdin."

Tamas, Tristan'ın şaka yapıp yapmadığına karar vermeye çalışırken gözlerini kısarak ona baktı. Biri yanında kıkır kıkır gülünce, Tristan bastonunu getiren velede dönüp baktı. Ona "John" diye sesleniliyordu. Yakından bakınca, Tristan onun alnında kendininki kadar büyük bir morluk fark etti. Tristan ona göz kırptı. "Ufak kardeşlere aptallıklarını ödetmenin bir sürü yolu var."

John'un gülümsemesi, diğer kardeşlerine göre daha az tereddütlüydü. "Senin de kardeşlerin var mı?"

"Evet var," dedi ona Tristan; "Bana egzersiz yaparken bunu verdi."

Dirseğinden başlayıp, bileğinin yarısına kadar uzanan yara izini göstermek için kolunu John'a doğru kaldırdı.

"Bunu hak etmek için ona ne yaptın?"

"Bay MacGregor!" Isobel, Tristan cevap veremeden onu azarlamıştı. "Misilleme yapma, sizin yetiştirilme tarzınızın bir parçası olabilir ama bu evde böylesi bir şey için kimseyi cesaretlendirmiyoruz."

Tristan bakışlarını John'un kocaman açılmış gözlerinden, kıza çevirdi. Ondan nefret etme kararlılığından memnun kalsa da kızın basit bir gerçeği kabullenme zamanı gelmişti.

"O zaman kendiniz daha iyi bir örnek oluşturmalısınız, Bayan Fergusson."

Gözleri alev almış, dudakları gerilmişti ve elleri, Tristan'ın kumaşın yırtılışını duyacağı kadar sertçe, önlüğünü büküyordu. Aksini ispat etmek konusunda bocalamasını izlerken, gülümsemeden edemedi. Çok da farklı olmadıklarını inkâr etmek zordu.

"İşte." Burnunun dibine bir tabak uzattı. Akşam yemeğinin muhteşem kokusu ciğerlerini doldurduğunda, neredeyse konuya dair ilgisini kaybetmişti. "Dışarıda yiyebilirsin," dedi Isobel, Tristan gözlerini açtığında. "Seni hayatta tuttum. Varlığına katlanmak zorunda değilim."

Tamas ona alaycı bir şekilde güldü ve oğlan yanından geçerken Tristan, bir an yürüyüş bastonunu uzatmayı düşündü. Isobel'in bakışlarındaki uyarıyı yakalamıştı ve haylazı olay çıkarmadan kendi haline bıraktı.

"Cam," dedi kardeşinin tabağını doldurup ona uzatırken, "Bay MacGregor'a kapıya kadar eşlik et."

Yüzünde taşıdığı endişe gölgeleriyle Cameron, itiraz etmeden Tristan'ı mutfaktan çıkardı.

Tristan Isobel'in kardeşlerinin arasından kazanılması en zor kişinin Cam olacağını biliyordu. Diğerleri ona en azından savaşacak bir şey vermişti. Biri Tristan MacGregor'a karşı silah çektiğinde, hızlıca kendini savaşın dışında bulurdu. Ama Cameron ona hiçbir şey vermiyordu. Öfkeli bir söz veya zekâ işareti... Tristan'ın orada olduğunu kanıtlayan bir bakışı dahi yoktu. Tristan'ın tamamen savunmasız hissetmesine sebep oluyordu ve bu his umurunda değildi. "Sanırım yedikten sonra atımı kontrol edeceğim. Eğer senin için sorun değilse."

Cameron cevap vermedi ve savaşa giden bir asker gibi kapıya doğru yürümeye devam etti

"Güzel, sessiz tiplerdensin," diye denedi Tristan, ona neşeli bir gülümseme göndererek. "Geri kalanınla tanıştıktan sonra hoş bir özelliğe sahipsin."

"Kapı." Cameron kenarda durup, boş elini Tristan'a dışarıyı göstermek için uzattı. Onlar için daha fazla yapacak bir şeyi olmayan Tristan, dışarı adım atıp kapı ardından kapanırken tabağına baktı. En azından yemeği sıcaktı ve tartışmasız ağzına koyduğu en lezzetli yemekti. Et o kadar yumuşak ve lezzetliydi ki neredeyse iki defa iç çekmişti. Lanet olsun, yemek pişirme yeteneği bile Isobel'i uğruna ölmeye değer bir ödül yapıyordu. Çiğnemeyi bırakıp, bunu düşünen tek erkek olmadığını hatırladı. Kapı ardından açılınca, John'u kapı ağzında kendi akşam yemeği elinde dururken buldu. Tristan ona gülümsedi. John da aynı şekilde parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Seninle beraber yiyebilir miyim?" diye sordu oğlan, çoktan ona doğru gelerek.

"Eğer kız kardeşin sorun etmezse."

John, dar omuzlarını silkti. "Çok memnun olmadı ama burada yalnız başına oturmanın, adil olduğunu düşünmüyorum."

Tristan başıyla onaylayıp, ona yanındaki boş yeri teklif etti. "Diğerlerinin ne düşündüğünü önemsemeden, doğru düşündüğün şeyi yapıyorsun o zaman ha?"

"Bazen zor oluyor," dedi John iç çekerek, bacaklarını altında topladı.

"Kesinlikle öyle," diye katıldı Tristan ve yemeye devam etti. "Bu yüzden takdir edilebilir bir özellik." Gözlerini çocuğa çevirerek göz kırptı. "Merhamet de aynı zamanda takdir edilen bir şey. Merdivenlerde dengemi kaybettiğimde bana yardım ettin. Bunun için sana teşekkür ederim."

John'un yüzü parladı. "Cam de yardımcı oldu."

"Evet, oldu"

Bir süre sessizlik içinde yemek yedikten sonra bakışlarını tepenin ardındaki uçsuz bucaksız arazilere çeviren Tristan, bir kere daha John'a döndü. "Ellerini görmeme izin ver."

Şüphelendiği gibi çocuğun parmaklarından avuçlarına kadar nasırları vardı. Bu ufak aile her şeyle kendisi ilgileniyordu. Kimse esirgenmiyordu. "Kendi başıma yürür yürümez sana işlerinde yardımcı olacağım. Bana yardımcı olmanın karşılığı olarak düşün."

"Teşekkür ederim," oğlan sırıtıp, yemeye devam etti.

"Andrew Kennedy'nin ablanın iyi bir aşçı olduğunu düşündüğünü duydum. Aynı zamanda onu beğeniyor mu?"

"Öyle olmalı. Nişanlılar."

Tristan kaşığını kâsesine düşürüp ona bakmak için döndü. "Isobel nişanlı mı? Bana söylemedi."

John, ona gözleri kocaman açılmış şekilde baktı. "Söylemeli miydi?"

Ah, lanet olsun. Evet, söylemeliydi! Eğer okşamak, dokunmak ve öpmek istediği kadın evli, ya da neredeyse evliyse neden bir kadının peşine düşsün ki? Lanet olsun, ona *sormuştu*. Isobel yalan söylemişti. Neden?

"Bu Andrew Kennedy nasıl biri?"

"İdare eder biri." John biraz daha yemeği kaşıklarken Tristan'ın artan sinirinden habersizdi. "Biraz fazla çenebaz ve çok viski içiyor."

Isobel neden böyle bir adamla evlenmek istiyordu? Onu öpmüş müydü? Kaç kere öpmüştü? Neden düşüncesi bile birinin kafasını kırma isteği uyandırıyordu? Kâsesini bırakan Tristan, doğrularak etrafına baktı. Bir anda, sanki içinde bir yerde bir kafes kapısı kapanmış gibi kapana kısılmış hissiyle doldu. Göğsündeki fena halde kaşınmaya başlayan arılardan kalma izleri kaşıdı. Hayır, Isobel kocasını, itibarını bir gecelik bir zevk için kenara atmaya hazır kadınlardan

değildi. Isobel, ailesine sıkı sıkıya bağlıydı. Ayrıca onunla müstehcen bir kaçamak peşinde de değildi. Kahretsin, sadece onu öptüğü için çenesinin iki gün boyunca sızlamasına neden olmuştu.

"Biraz yürümem lazım," dedi Tristan, sopasını almak için eğilerek.

"Kaybolma," diye ona seslendi John, Tristan vurulduğu ağaçların hizasının ötesine doğru yürürken. Isobel nişanlı olamazdı. Ellerini saçından geçirirken, ayağının altındaki çimleri eziyordu. Neden olmazdı? Isobel ona ait değildi. Ondan nefret ediyordu. Ona neden başkasını sevdiğini söylesindi ki? Tristan'a defalarca söylediği gibi onlar düşmanlardı. Isobel ona hiçbir şey borçlu değildi.

"Ayaklarını bahçemden çek!"

Isobel'in çığlığının geldiği yere dönerken, kız ona sert bir şekilde bakıyordu.

"Beni duydun mu?"

Elleri kalçasında yumruk haline gelmiş, kızıl örgüsü rüzgârda savrularak dururken gözleri adamın ayağındaydı.

"Bir adım daha atma!"

Ayağının altında olan kekik, nane ve kasıkotu yapraklarına baktı. Onun bahçesi.

"Sadece sola doğru adım atıp oradan çık."

Tristan, tekrar göğsünü kaşıyarak dikkatlice hareket etti ki bu sopanın yüzünden biraz daha zordu. "İlk seferinde üzerine düşemediklerini mi, öldürmeye çalışıyorsun?"

"Sen nişanlısın."

Elleri yanlarına düşmüştü. Eh, en azından öğrendiği için şaşkın gözükme terbiyesine sahipti.

"Evet, nişanlıyım."

Tristan başıyla onayladı ama bakışlarını sonrasında ne söyleyeceğini bilemeyerek uzağa çevirdi. Neden umurundaydı ki? Değildi.

"Sana İngiltere'de sorduğumda neden bana dürüst davranmadın? Senin gibi kaç tane kız tanıdığımı biliyor musun?"

Kızın ifadesi bir anda yumuşaktan buz kesmiş bir hale dönüştü. "Kaç tane kız tanıdığını bile düşünmek istemiyorum seni gidi hilebaz şerefsiz!"

"Ne?" Tristan kahkaha attı. "Ben mi? Sensin..."

"Sen buraya varmadan birkaç gün önce bana nişanımın haberi verildi. Sana yalan söylemedim. Ben tanıdığın sürtüklerden değilim Tristan MacGregor, bir tek şey dışında. *Sen bana* yalan söyledin!"

Birkaç gündür bildiğini mi söylemişti? Lanet olsun. Ne yapmıştı? Neden yapmıştı?

"Isobel bekle."

Eline uzandı ve hızla uzaklaşmadan önce onu durdurdu.

"Lanet olsun, ben... Beni affet, neden böyle yaptım bilmiyorum..."

Kelimeleri onu şu anda terk edemezdi. Neredeyse herhangi bir durumdan konuşarak kendini kurtarabilirdi. Neden ona söyleyecek tek bir şeyi dahi düşünemiyordu?

"Bırak beni."

"Onu seviyor musun?"

"Isobel?" İkisi de Patrick'in arkalarından geldiğini duymuştu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bırak beni," dedi bu sefer panikten sesi yükselerek.

Tristan elini bırakıp, onun ağabeyine dönmesini izledi.

"Bay MacGregor'la öldürdüğü bitkiler hakkında konuşuyorum."

Patrick onu evden bu yana takip eden üç kardeşine baktı. "Sizlerin yapacak işleri yok mu?" dedi, arazileri işaret ederek. Isobel ile Tristan arasında bakışlarını gezdirirken ifadesi anlaşılmaz bir haldeydi. "Artık içeri gidebilirsin," dedi Tristan'a. "Oturma odasında seni ısıtacak bir ateş var ya da odana gidip dinlenebilirsin. Biz sonra döneceğiz. Gel, Bel."

"Birazdan geleceğim."

Patrick tereddüt etti ama Isobel, kollarını göğsünde birleştirerek dediğini yaptıracağını belli etmişti. "Ona baksana." İkisi de baktığında Tristan'ı ekosesini sıkıca tutarken bulmuşlardı. "Bana zarar verebilecek bir durumda değil."

Erkek kardeşleri sonunda gittiğinde, Tristan'a hakaretinin kalıntıları hâlâ gözlerinde apaçık belliyken baktı. Tristan, o anda ona düşüncesiz piç diyen bütün kızların haklı olduğuna karar verdi.

"Sana yalan söylediğimden bahsettiğinde haklıydın Isobel. Tanıdığım hiçbir kimseye benzemiyorsun. Senin gibi birini asla tanıyamayacağımdan korktuğum için bu şekilde tepki verdim."

Kızın bakışları bir anlığına yumuşadı ama sonra uzun örgüsünü omzuna savurup sırtını dikleştirdi. "Bunu daha ne kadar devam ettireceksin?" diye ona sordu. "Ne zaman burada ne yaptığını itiraf edeceksin? İkimiz de Alex ile alakası olmadığını biliyoruz."

"Sana nedenini söyledim. Kan davasını sonlandırmak... Ve seni tekrar görmek istedim."

"Neden?"

Ekoseyi kaldırıp yanan teninden uzaklaştırdı. Haylaz ufak p...

"Daha mı kötüleşiyor?"

Tristan ona baktığında, şüphe yerine gözlerinde gördüğü endişeden hoşlanmıştı. "Evet, çok fena kaşınıyor."

Tek kelime etmeden Isobel onu iterek yanından geçip bahçesinin köşesindeki uzun çalıya gitti. Üç tane yaprağı kopardıktan sonra bir tanesini ağzına atıp çiğnemeye başladı. Ona yanına gelmesi için işaret ederken adımlarına dikkat ettiğinden emin oluyordu. Tristan yanına vardığında, ekosesini kenara çekip kırmızı göğsünü ortaya çıkardı. Tristan'ın kızın ne yapmak istediğine dair hiçbir fikri

yoktu. O yüzden çiğnediği yaprağı dudaklarının arasından çıkarıp ona uzanmaya çalıştığında geriye doğru adım attı. Isobel öne doğru bir adım atıp iç çekerek, "Seni zehirlemeye çalışmıyorum MacGregor. Bu kaşınmana sebep olan tahrişi ve enfeksiyonu engelleyecek," dedi. Rızası için beklemek yerine parmaklarını adamın tenine yayıp ezilmiş yaprağı, ısırıkların üzerine sürdü. Ona dokunmaktan tamamen etkilenmiyormuş gibi görünüyordu ama Tristan'ın vücudundaki bütün sinirler hayata geçmişti. Kızın dokunuşu nazik, sıcak ve duyularını bulandıracak derecede erotik hisler yayıyordu. Ağzına bir tane daha yaprak attı ve Tristan büyülenmiş bir şekilde çiğnemesini, sonraki tedavisini uygulamak için dudaklarını aralamasını izledi.

"İyi geldi mi?"

"Evet," diye boğuk bir fısıltıyla cevap verirken, kızın parmakları karnının aşağılarına doğru ilerliyordu. Kasları kızı kollarına alıp dolgun dudaklarından doyumsuz şekilde öpme isteğiyle gerildi.

"Bir tane daha." Son yaprağı ağzına attı ama ona dokunmak için hareket ettiğinde Tristan bileğini tutup onu durdurdu.

"Isobel, eğer beni sana karşı olan arzumdan deliye çevirmek istemiyorsan, şimdi durmamız en iyisi olacak."

Kızın yüzü, batan güneşin altında soluklaştı. Ağzı Tristan'ın dudaklarından kendi dudaklarıyla söküp almaya can attığı bir çeşit itiraz için açılmıştı. Onu yakınına, ellerini ise sertleşen vücudunun geri kalanına doğru çekmek ve iyileşmenin başlamasına izin vermek istiyordu! Bunu istiyordu. Tanrım hem de çok istiyordu. Ama ona, kendine kanıtlaması gereken şeyler vardı ve nişanlı olan bir kızla bunları kanıtlayamazdı. O yüzden onu bıraktı.

On Sekizinci Bölüm

Isobel, Tristan'ın dönüp eve doğru sekerek ilerlemesini izledi. Uzun bir süre yalnız başına, ayakları bahçesinin yanındaki toprağa batmış, duyguları içinde alt üst olmuş şekilde durdu. Yüce Tanrım, bu adam ona ne yapıyordu? Aklını başında tutması gerekiyordu. İpeksi sözleri ve büyüleyici çekiciliği ondan önceki sayısız kadın üzerinde denenmişti. Onu İngiltere'de ne diye çağırdıklarını duymuş ve ona verdikleri isimlerin doğru olduğunu bilecek kadar karizmasının etkisini hissetmişti. Kelimelerinin içten olduğuna inanmak için kendine bir anlığına nasıl izin verebilirdi? Tanrı korusun, ona olan arzusundan delirmekten bahsettiğinde sesi bir kanıt olarak titremişti. Hâlâ bileğinde, parmaklarının batışını hissediyordu.

Adamın yanına ilk geldiğinde sanki onu boğazlamak istiyor gibi gözüküyordu. Onu daha önce hiç öfkeli görmemişti. Tanrım, kaş çatışı sırıtışı kadar büyüleyiciydi. Nişanlı olması gerçeği mi yoksa ona yalan söylediğini düşünmesi mi, Isobel'e hakaret etmesine sebep olacak kadar sinirlenmesinin nedeniydi bilmiyordu. Çabucak pişman olmuştu ama her ikisini olasılığı da neden önemsiyordu ki? Adam eve girmeden önce arkasını döndü. Tristan MacGregor'un alıştığı kadınlardan daha güçlüydü. Adama dokunup dizlerinin bağının boşalmamasıyla bunu kendine çoktan kanıtlamıştı. Elbette,

Tristan'ın göğsünü okşarken Andrew Kennedy'i düşünmenin etkisi olmuştu. Onun baştan çıkarıcı yeteneklerine veya biçimli vücuduna kurban gitmeyecekti. Onun için arzudan aklını yitirse de yitirmese de hâlâ buraya neden geldiğine dair gerçeği söylememişti. Bu kadar uzağa, düşmanın arazisine sadece onu görmek için veya onunla yatmak için bile geldiğine inanamıyordu. Nefreti ve kan davasının sağladığı acıyı dindirmek istediğini söylemişti ama neden? Onun için ne tür bir amaca hizmet ediyordu?

Kardeşleriyle tarlada buluşup işe koyulurken, aklını Tristan'la yormamakta kararlıydı. Çukur açarak geçirdiği bir saat içinde, adamın sert karnının sıcaklığı düşüncelerine girmeye devam edip ona karşı fikirlerini etkilerse, kendi için bir mezar kazmasının iyi olabileceğini aklından geçirdi. Çaresiz hissediyordu. Onun hakkında çekici bir şey bulmadan neden adamın yakınında olamıyordu? Hızlı bir şekilde tamamen iyileşip yoluna koyulmasını diliyordu.

"Neden ona ateş önünde keyif yapabileceğini söyledin?" diye Patrick'e sordu, ağabeyi arkasından gelip elinden küreği alınca. En çok kollaması gereken kardeşleriydi. Tristan'ın ikna edici yeteneklerine aşina değillerdi. Ona güvenmek, hayatlarına mal olabilirdi.

"Vücudu yeni iyileşiyor ve soğuğa duyarlı," dedi ona Patrick. "Daha çok hastalanıp, burada daha fazla mı kalmasını istiyorsun?"

Isobel bu mantığa karşı çıkamazdı. "Yine de kim olduğunu ve onu buraya getiren şeyi unutmamalıyız."

"Aradığı şey her neyse onu benden alamayacak Bel," diye onu temin etti Patrick.

"Benden de" diye söz verdi Isobel.

Patrick gülümseyerek nazikçe onu döndürdü. "Eve geri dön. John'u yanında götür ve..."

"Hayır," Isobel ona döndü; "Bunu yalnız başına yapmana izin vermeyeceğim."

"Burada yapılacak pek bir şey kalmadı," diye ısrar etti Patrick. "Biraz solgun görünüyorsun ve öksürük otun olmadan çok fazla çalışmana izin vermeyeceğim. Şimdi git. Geri kalanımız yakında sana katılacak."

Isobel, araziden John ile beraber ayrılırken başka bir kardeşi aklındaydı. Burada ona ihtiyaç varken İngiltere'de kaldığı için Alex'e lanet olsun. Ama yine de Tristan'ı yaralı ve çaresiz bir şekilde arazilerinde bulan kişi Alex olsaydı; onu seve seve öldürürdü. Tristan. Malikaneye doğru baktı. Hayatta, canlı ve yatağında uyuyor olduğunu umuyordu. Ev sessizdi ve girdiğinde holler boştu ama adamın varlığını vücudunun etrafında, erkek kokusu almış bir dişi aslan gibi hissediyordu. John ondan ayrılıp mutfağa yol alırken, merdivenlere doğru baktı. Yavaşça hafif aydınlatılmış holden oturma odasına doğru yürürken ateşin çatırdamaları gittikçe yükseliyordu. Ne yaptığından veya neden odasına koşturmadığından emin değildi. Eğer uyanıksa Tristan ile konuşma niyeti yoktu. Onunla zekâ yarışına girmek için fazlasıyla yorgundu. Kapıya uzandığında aralık bulmuştu ve içeriden hole altın rengi ışık ve sıcaklık yayılıyordu. İçeri baktı. Ateşin önünde kısmen kapıdaki açısından gizlenmiş şekilde, Patrick'in uzun sırtlı sandalyesinde oturuyordu.

Isobel'in bir kısmı, içeri dalıp ona Reis'in koltuğundan kalkmasını emretmek istiyordu. Bir kısmı hareket etmeyi, gözünü kırpmayı, hatta nefes almayı reddediyordu. Hepsine lanet olsun ama adamın yüz hatları alev ışığında yakışıklıydı. Ateşe sanki hayatın tüm sırlarının cevabına sahipmiş gibi bakarken, neyi düşündüğünü merak etti. Isobel'in sırlarını.

"Ne yapıyorsun Isobel?"

Hızla arkasına dönerek, John'a çok sert bir şekilde kaşlarını çattı. "Ne yaptım?" diye sorduktan sonra oturma odasında etrafa bakındı. Tristan'ın içeride olduğunu görünce geri çekilip ona ve sonra yine kapıya baktı. "Eh,"

dedi, aklında Isobel'in yanlış olduğuna emin olduğu bir varsayıma vararak, "İçeri girsek iyi olacak."

Isobel giremezdi. Oraya girip Tristan'ın onun utancına gülümseyişini görmek istemiyordu. Ama John'u, Tristan'ın ona soracağı soruların korkusundan yalnız göndermek de istemiyordu. Kardeşini takip etmekten başka seçeneği kalmayarak eteğini düzeltti ve omuzlarını dikleştirdi. "Sadece kısa bir süreliğine kalacağız."

John başıyla onaylayıp etrafından dolandı. Isobel, kendini toparlamayı bitiremeden içeri girmişti. Lanet olsun. Bir ayağını diğerinin önüne koyarak kendini öne atılmaya zorladı. Odaya girdiğinde, Tristan'ın sandalyeden kalktığını görecek kadar bakışlarını kaldırmıştı. John, onu ortaya çıkarmadan önce kapının dışında durup onu gözlediğini biliyor olmalıydı ama onu kendini beğenmiş bir şekilde karşılamadı. Aslında biraz rahatsız görünüyordu. Sanki varlıkları üzerine iyi düşündüğü bir ikilemi bozmuş gibiydi.

"Seni kontrol etmek için geldik," diye onu bildirdi John, Isobel'i konuşma çabasından kurtararak. "İyi durumda mısın?"

"Evet," diye cevapladı Tristan, çekici gülümsemesi tam anlamıyla geri dönmüştü ve Isobel'e hedeflenmişti. "Sadece bu odayı ne kadar sevdiğimi düşünüyordum. Bana başka bir yeri hatırlatıyor. Sessiz ve huzurlu."

"Öyle mi?" diye sordu kardeşi, Tristan tekrar sandalyesine otururken kendi de sandalyelerden birine oturdu. "Kalendeki bir odayı mı?"

"Hayır, uzun süredir olmadığım başka bir yeri."

"Yaşadığın yerde çok insan mı var?"

"Evet, bazen katlanabildiğimden çok daha fazlası."

Bakışları hâlâ kapının yakınında duran Isobel'e çekildi. "Bayan Fergusson, sandalyenizde mi oturuyorum?"

Isobel, gözlerini kırparak bahçedeki ateşli ve şu ankine kıyasla daha kaba olan bakışlarını aklından uzaklaştırmaya

çalıştı. "Patrick'in sandalyesine oturuyorsun," diye soğuk bir şekilde ağzından kaçırdı.

"Patrick sorun etmeyecektir," diye duyurdu John, Tristan'a dönmeden önce ona kısa bir bakış attı. "Kaleniz nasıl bir yer Bay MacGregor?"

Ah, onu tokatlayabilirdi! Onun yerine yakındaki sandalyeye oturup, Tristan'ın nefret edilen klanından konuşmasını dinlemişti. Hepsi çok fazla mahrem ve rahatlatıcıydı. Bir MacGregor en sevdiği odada, onun şömine ateşinin karşısında kardeşiyle sanki arkadaşlarmış gibi yumuşak bir tonda konuşuyordu. Arkadaş değillerdi. Asla olmayacaklardı. John neler olduğunu hatırlayamayacak kadar küçüktü ve Alex'in çok fazla içtiği zamanlar dışında bu konuda pek konuşmamışlardı. Yarın, John'u Tristan'dan uzak durması için uyarması gerekiyordu. Ama şu anda uykuyla savaşıp tetikte kalmalıydı.

"... ve babamın kız kardeşi Maggie et yemiyor ama Isobel'in yemeklerinin fikrini değiştireceğine inanıyorum."

Tristan odanın karşısından ona gülümsedi. Isobel, gözlerini kapatıp Tristan'ın boğuk sesi yerine kardeşinin tatlı ses tonuna odaklandı.

"Uzaktayken senin görevlerinle kim ilgileniyor?"

Bir duraksamadan sonra, "Ağabeyim Rob babamla beraber çoğunluğuyla ilgileniyor," dedi.

"O zaman, sen bütün gün ne yapıyorsun?"

Isobel gözlerini açıp Tristan'ın cevabını bekledi.

"Bana... Sizin burada birbirinize duyduğunuz kadar ihtiyaç duyulmuyor. Camlochlin'de günlük işlerle ilgilenen bir sürü güçlü adam var."

"O zaman hiç kimse seni özlemeyecek mi?"

Odaya girdiğinden beri ona ilk defa yakından bakan Isobel, Tristan'ın kafasını sallarken takındığı zorlama gülümsemeyi fark etti. "Beni özleyecekleri kadar çok uzun süre

ortadan kaybolmayacağım. Ayrıca ailem, önümüzdeki ilkbaharda onlardan temelli ayrılmayı planladığımı biliyor."

"Neden ayrılacaksın?" Isobel doğuştan sahip olduğu, ailesiyle ilgilenmesini sağlayan içgüdüsüyle ona aynı soruyu sormak için kendisini öne çekilirken bulmuştu.

Tristan omuzlarını silkti. "Çünkü oraya ait değilim."

Ona nedenini sormak istiyordu ama Patrick odaya Cameron ile girip Tristan'ın sandalyesinde oturduğunu görünce durdu. Tristan ayağa kalkmak üzereydi ama Patrick ona olduğu yerde kalmasını işaret etti.

"John hadi yatağa," diye nazikçe emrettikten sonra otururken Isobel'e döndü. "Biraz sıcak bal likörü lütfen kardeşim."

"Elbette." Isobel kalkıp, tek kelime etmeden odayı terk etti.

Isobel, kısa bir süre sonra dört tane kadehle tepsiyi taşıyarak geldi. Patrick ve Cam kendi kadehlerini aldıktan sonra tepsiyi Tristan'a tuttu. Isobel, Patrick'in kadehini parmaklarından alıp ona Tristan'ın kadehini verene kadar adam şüpheci bir şekilde kadehe bakıyordu. Patrick gülümsemesini kadehinin ardında gizlerken Isobel, dudaklarından bir dizi küfür mırıldanarak yerine geri oturmuştu.

"Eğer bana servis yapmasını söyleseydim; kız kardeşim bana cehenneme kadar yolumun olduğunu söylerdi," dedi Tristan içkisini yudumlarken.

"Belki," dedi Isobel, öfkesinin sadece Tristan'ı sevindirdiğinden nefret ediyordu, "Bu bütün işi baban ve ağabeyin yaptığı içindir."

Kelimelerinin istediği etkiyi yaratıp yaratmadığını görmek için ona bakmadı. Onun yerine Cam'e baktı fakat onun onaylamayan bakışlarını gördüğünde, hiç bakmamış olmayı dilemişti. Lanet olsun, yorgundu ve servis ettiği her

şeyi ağzına sokmaktan korkan bir adama karşı nazik olacak ruh halinde değildi. Sandalyesine gömüldü ve geçen kış sandalyenin yastıklarını doldururken ekstra koyun yünü kullandığı için bir kez daha sevindi; ardından bir MacGregor'a karşı böylesi sabırlı oldukları için kardeşlerine öfkelendi. Gözlerini kapatıp uykuya dalmak üzereyken, Patrick'in Tristan'a satranç oynamak ister mi diye sorduğunu kısmen duymuştu. Onları durdurmalıydı. Tristan, çatal dilli bir yılandı. Gün batımının rengine sahip gözleri ile ona yasaklı zevklerini fısıldayıp, bir de üzerine onu tutabilen hızlı ve güçlü elleri olan Şeytan'ın oğluydu.

***

"Her gece horluyor mu?" diye Patrick'e sordu Tristan, kalesini yana doğru iki boşluk oynatırken. Evde yüzlerce defa satranç oynayıp her zaman yenmişti ama bu akşam kendini kaybederken bulmuştu. Isobel'in baygın vücudu sandalyesine yayılarak örgüsü kucağına düşmüş, dolgun dudakları rahatlayıp nazikçe ayrılmış halini gördükçe konsantre olamıyordu. Vücudundaki her kas ona gidip nazikçe kollarına alarak yatağına taşımamak için sızlıyordu.

"Dikkatini mi dağıtıyor?" diye kardeşi sordu, onun şövalyesini kaparak.

"Hayır, sadece..."

Kahrolası ne söylemeye çalışıyordu? Tatlı biri olduğunu mu? Keskin diline rağmen hoş bir soluk olduğunu mu söyleyecekti?

"Ben... Demek istediğim..."

Lanet olsun ne zaman Isobel söz konusu olsa diyecek bir kelime bulamaması onu endişelendirmeye başlamıştı.

"Güveneceğimden korkma, MacGregor. Seni adil bir şekilde yenmek istiyorum." Patrick, tek kelime etmeden sandalyesinden kalkıp kız kardeşinin yanına gitti.

"Hadi canım yatağına geç," diye Patrick kız kardeşini nazikçe kaldırırken, Tristan kızın mırıldandığını duydu. Oyunu sessizce izleyen Cameron'a, odasına götürmekte yardımcı olmasını işaret etti. Isobel, bir anlığına salınırken uykulu bakışları önce Tristan'a, sonra da Patrick'e çekildi.

"Ona güvenme," dedi geniş gövdesine doğru düşerken. Patrick, ona Tristan'ın duyamayacağı bir şey fısıldadıktan sonra Isobel'i, Cameron'a yönlendirdi. Kız gülümsedi; "Ve seni öpmesine izin verme."

İki kardeş de kaskatı kesildi. Yavaşça dönerek Tristan'a tehditkâr bakışlar attılar. Birinin bakışları gecelerin hâkim olduğu gökyüzünden bile daha karanlık, diğerininkiler korkulu ve ihtiyatlıydı. Tristan ayağa kalkarak bastonuna yaslanırken Patrick, Cam'in Isobel'i oturma odasının dışına yönlendirmesini bekliyordu. Yalnız kaldıklarında, iri yarı Reis satranç masasının etrafından dolandı.

"Klanlarımız arasındaki nefreti bu şekilde mi sonlandırmaya niyetin var? Kız kardeşimi öperek mi?"

Tristan, hayatında hiçbir şeyden kaçmamıştı. Eh, neredeyse hiçbir şeyden... Yine de asla bir adamdan kaçmamıştı. Patrick Fergusson'un kolları, uzun saatler süren çalışmanın mirası olan kaslarla doluydu ve Tristan onunla savaşmak istemiyordu. İddiaları kolayca inkâr edebilirdi ama dalavere, ona bir onay veya saygı kazandırmayacaktı.

"Isobel bundan hoşlanmadı," diye itiraf etti ve Patrick'in yumruğu havada uçup çenesini bulduğunda, gözlerini kapattı.

Tristan tamamen bayılmamıştı. Sert bir darbeyle sandalyeye geri düşmüştü ve üç şeyin farkındaydı. Ağzının arkalarında bir dişin çıktığını, patavatsızlığının sonunda onu bulduğunu ve sonuncu olarak Patrick'in yerine geri otururken derinden homurdanıp, "Senin hamlen, şerefsiz herif," dediğinin farkına varmıştı.

On Dokuzuncu Bölüm

Tristan gözlerini açtığında inledi. Bu kahrolası ufak yatakta, acının vücudunu dağlamadığı bir gün gelecek miydi? Avucuyla çenesine dokunduktan sonra bir küfür mırıldanarak elini çekti. Patrick'in yumruğunu ve satrançta ona kaybetmeyi hak ettiğini tahmin ediyordu ama Isobel'in kardeşlerinin biri tarafından yumruk yiyecekse, bunun John olmasını tercih ederdi. Yine de bu genç Fergusson Reisi'nin soğukkanlı yapısını gösteriyordu çünkü, Tristan'a sadece bir kere vurmuştu. Ayağını yatağın kenarından sarkıtıp, esneyerek omuzlarını gerginleştirdi ve bastonu için etrafa bakındı. Bastonu, açık pencerenin önünde görünce kafasını kaşıdı. Orada bıraktığını hatırlamıyordu ama Patrick'in ağır yumruğu duyularının çoğunu karıştırmıştı. Merdivenlerden düşmeden yatağa vardığı için şanslıydı.

Doğrulduğunda, ekosesinin belinden kayıp ayak bileklerine düştüğünü hissetti. Kemeri hangi cehennemdeydi? Bir anlığına, sanki tamamen uyanmamış ve hâlâ rüya görüyormuş gibi kafası karışmıştı. Kafasına yediği bütün yumruklar, sonunda etkisini mi göstermişti? Eğilip ekosesini aldıktan sonra bastonunu almak için cama doğru yavaşça yürüdü. Manzaraya bakarken kasıklarını toparlanmış ekosesiyle dikkatlice gizliyordu. Patrick'i, Cam ve Lachlan ile

arazide çalışırken görmüştü ama Isobel görünürde yoktu. Dün akşamki horlamasını hatırladı ve yatağında onunla beraber uyanmanın nasıl bir şey olacağını düşünerek gülümsedi. Andrew Kennedy'i hatırlayınca, sessizce küfretti. Isobel onu seviyor muydu? Eğer öyleyse kız başkasına aitken, Tristan onu kazanmak için çabalamaya nasıl devam edecekti? Geçmişte, bir kızın nişanlı olması onu durdurmayabilirdi ama artık farklı biri olmaya çalışmıyor muydu? Bu yüzden buraya gelmemiş miydi?

Topuklarının üzerinde dönerek, ağırlığını destek için yürüyüş bastonuna verdi. Öne doğru yuvarlanmadan önce ağacın hafifçe çatırdadığını duymuştu. Sere serpe yerde uzanırken, ekosesi birkaç adım öteye savrulmuştu. Bacakları, kolu, başı ve çenesi darbe yüzünden zonkluyordu. Bir süre, orada dururken ne halt olduğunu ve pencereden düşmeye ne kadar yakın olduğunu düşündü. Siniri erimiş lav gibi birden yükseldi ve bakışlarını, kırık bastona çevirdi. Baktığı yerde ne bulacağını tahmin etmişti. Kırık, temiz ve düzdü. Biri bilerek ağacı neredeyse ortasından kesmiş ve Tristan tamamen ağırlığını verene kadar kırılmaması için bir kısmını sağlam bırakmıştı.

Tamas.

Tristan, ayağa kalkarken çok az ağrı hissediyordu. Haylazın cezalandırılma zamanı gelmişti. Bücürün hayatını cehenneme çevirmenin yollarını düşünmekle meşgulken, Tristan yerdeki iki sopayı alıp, ekosesini gevşek bir şekilde beline bağladıktan sonra odadan hızla çıktı. Merdivenlerden inerken Isobel'e yardım etmenin vücudundaki hasarlara değmeyeceğini kendine söylüyordu. Bu kan davasına lanet olsun! Eğer MacGregorlar buraya gelirse, onları doğrudan Tamas Fergusson'a yönlendirecekti.

Ölümcül veledin peşine düşmeden önce aç olduğu için mutfağa girdiğinde hâlâ kendi kendine mırıldanıyordu.

Ekosesinin bitiş kısımlarını belinin altında düğüm yapmaya çalışırken, başını kaldırdığında Isobel'in kafasının üzerindeki raflardan birine çömleği yerine yerleştirdiğini gördü. Tristan'ın gözleri, hemen yün eteğinin altındaki yuvarlak ve şekilli kalçalarına gitti. Kalın kestane rengi saçları, ince belinin hizasına doğru sıvı bir ateş gibi dökülüyordu. Ellerini aralarından geçirip yüzünü gömerek kokusunu ciğerlerine çekmek istiyordu. Tristan'ın girdiğini duyunca, omuzlarının üzerinden bakmak için döndü. Bir anlığına Tristan her şeyi unutmuştu ve çenesinin büyüleyici kıvrımına, burnunun üzerindeki soluk kırmızı çillere ve ona yaz güneşinin altındaki çayırlık yeşilliği gibi parlayan gözlerine gülümsedi. Lanet olsun, bu kız her şeye *değerdi.*

"Yaklaştığını duymadım." Gözleri kocaman açılmış bir şekilde adamın göğsünde geziniyordu.

"Beni affet."

Çıplak karnını kapatmak için ekosesiyle uğraştı ama sıkıca kalçalarına bağlamıştı. Vazgeçip elleri yanlarına düştü. "Belki de kıyafetlerimi bana geri verirsin? Beni bakılamayacak kadar barbar görmeni istemem."

"Bunu düşünmezdim."

Sesinde Tristan'ı sevdiğine karar verdiği hoş bir tını vardı.

"Ben..." Gözlerini kırpıştırarak ona bakarken, yanaklarının kızarıklığı daha da koyulaşmıştı. "Sadece arıların soktuğu yerlerin ne kadar güzel iyileştiğini fark ettim."

Tristan, dudaklarına sızmaya çalışan gülümsemeye engel olamadı. "Kıyafetlerim?"

"Elbette, onları getireceğim... Sana... Sana ne oldu?" diye bir anda nefesi kesilmiş şekilde elini ağzına götürdü. Maalesef her şeyi hızlıca tekrar hatırlamıştı.

"Başıma kardeşin geldi Isobel. Yemin ederim o ufak şerefsiz beni öldürmeye niyetli. Ben...", "Bunu sana Tamas mı yaptı?" diye araya girdi, parmağıyla adamın çenesini göstererek. "Sana neyle vurdu?"

"Bana o değil Patrick vurdu."

Kızın gözleri daha da büyüdü ama Tristan ona daha fazla sorgulama şansı vermedi. Onun yerine kırık bastonunu kaldırdı.

"Bunu gördün mü? Kesilmiş! Tamas keserek onu camın yanında bıraktı."

Isobel ona aklı karışmış bir şekilde bakınca, Tristan çenesini sıktı ve ardından içten içe derin bir acıyla küfretti.

"Tek parçaymış gibi görünür halde camın kenarında, kırılacağını ve düşerek öleceğimi umarak bırakmış! Ve neredeyse öyle de olacaktı!"

Sinirlenirken sesi de yükseliyordu. "Ah, bununla da kalmadı. Hayır! Eğer düşersem çıplak olayım diye kemerimi de aldı. O şeytanın zeki, şeytani bir çalışması ve... Bunu komik mi buluyorsun?"

Kız başını iki yana salladı ama Tristan, elinin altında gizlemeye çalıştığı gülümsemesinden gelen kıkırtıyı duyduğundan emindi.

"Cezalandırılması gerekiyor Isobel."

Isobel başıyla onaylayarak ona doğru hareket etti. "Bu konuda Patrick ile konuşacağım." Önünde durduğu an, topraksı kokusu ciğerlerini doldurup aklını bulandırdı. Kafasını toparlamak için salladı.

"John'u sana yeni bir baston getirmesi için gönderirim."

"İhtiyacım yok," dedi ona, sesi kızın kestane rengi başının üstünden kısık ve boğuk çıkıyordu. "Ayağım daha iyi durumda."

Ayakları, kızı yerden kaldırıp bacaklarını beline dolayarak, ona duvarda sahip olacak kadar iyiydi.

"O zaman yakında eve dönecek misin?"

Sesinde hayal kırıklığı tınıları mı duyuyordu? Lanet olsun, böyle olduğunu düşünmek hoştu. "Gitmem gerektiğini zannediyorum." Ama gidemezdi. Henüz değildi. Yapılması

gereken çok şey vardı. Isobel hâlâ ondan hoşlanmıyordu. Kardeşleri ona hâlâ güvenmiyordu. Yaraları yüzünden onurunu tekrar kazanacak hiçbir şey yapamamıştı.

"Çenen morarmış."

Parmaklarını daha yakından incelemek için kaldırdı, "Patrick sana neden vurdu?"

Bakışları, kızın burnunun altındaki göğüslerinin dalgalı kabarıklığına çekilince Isobel geri çekilip onu öylece bıraktı. "Seni öptüğüm için öfkeliydi."

Isobel geriye doğru dehşete düşmüş halde savruldu. "Ona söyledin mi?"

"Hayır, sen söyledin ve Cameron da yanındaydı."

Yemek için mutfakta etrafa bakındı. Herkes çoktan yemek yemiş gibiydi.

"Sen delisin! Onlara böyle bir şeyi asla..."

"Uykulu haldeydin ve Cameron'ı, onu öpmeme izin vermemesi konusunda uyardın. Onlar da gerisini çözdüler."

Gözleri cama çevrilmiş; önlüğünü kırıştıracak kadar bükerken yüzü solmuştu.

"Neden Patrick bana, bundan sabah bahsetmedi?"

"Ona öpülmekten hoşlanmadığını söyledim. Sana değil bana kızgındı."

Yüzünün rengi biraz yerine gelmişti ve derin bir nefes aldı.

"Bunu ona söylediğin için teşekkür ederim," diye öyle yumuşak bir tonda söylemişti ki neredeyse onu duyamayacaktı.

"Doğru olan buydu değil mi?" diye ona sordu Tristan, karnının gurultusuyla konuşurken. Mucize gerçeklemişti, Isobel gülmüştü! "Masada oturabilirsin. Sana biraz yemek getireceğim."

İşte bu daha iyiydi. Tristan, ona neşeli bir şekilde teşekkür ettikten sonra Isobel başka bir raftan tabak alıp mutfaktan çıkmak için döndü. Biraz sonra yere düşüp kırılan

kilin sesi, onu durdurdu. Döndüğünde Isobel'in arkasına ağzı açık şekilde baktığını gördü. Omzunun üzerinden aşağıya doğru baktı. Çıplak arkasına. Dudaklarında pişman bir tebessüm belirdikten sonra arkasında toplanmış ekosesini serbest bıraktı.

"Bunun için özür dilerim," derken kızı kendini toparlaması için yalnız bıraktı. Isobel altı tane erkekle bir evde yaşamıştı. Daha önce de bir erkeğin arka tarafını görmüştü ama Tristan'ınkini görmek, dünyasının dengesini bozmuştu. Ağzını kurutup avuçlarını alev aldıran sadece sıkı ve kıvrımlı yapısı değildi; Tanrı yardımcısı olsun, bu bile yeterli olurdu. Mükemmel kalçalarının ve kalın kaslı uyluklarının bütün görüntüsü, içinde adamın geri kalanını görmeye dair dehşet bir arzu uyandırmıştı. Ve o yaramaz sırıtış! Yüce Tanrım, ne kadar acımasız derecede yakışıklı olduğunu biliyordu ve Isobel'in de bunu bildiğini bilmekten keyif alıyordu. Önüne yeni bir tabak savurarak uzaklaşmak için döndü. Bu kadar çekici olduğu için ona sinirli değildi ama ona karşı olan tek savunmasıydı ve her gün bir öncekinden daha fazla buna ihtiyacı vardı. Yoğun bakışları, içini eritiyordu. Ustaca gülümsemeleri ciğerlerinden nefesini alıyordu ve konuştuğunda, kelimelerindeki arzuya karşı gelmek için sahip olduğu bütün kontrolü toparlamak zorunda kalıyordu. Dürüst olmak gerekirse, tanıdığı en canlı ve sinir bozucu derecede en karşı konulamaz adamdı. Neden, ah neden bir MacGregor olmak zorundaydı?

"Benimle biraz oturur musun?" Isobel, uzaklaşmadan önce Tristan bakışlarını ona çevirdi. "Yalnız başıma yemeyi sevmiyorum."

Tanrı yardımcıları olsun, gülümsemesini yumuşatan tevazu izleri, binlerce yaramaz sırıtışından daha tehlikeliydi.

"Oturmamalıyım."

"Neden?"

"Yapacak çok şeyim var."

"Ne yapacaksan, sana yardım ederim. Sadece senden birkaç dakika rica ediyorum."

Isobel, Patrick'e öpücüklerinden hoşlanmadığını söylediği için ona birkaç dakika borçlu olduğunu düşünüyordu. Onun da anladığı gibi doğrusu buydu ama kardeşine söylemek zorunda değildi. Onu bir kere daha korumuştu ve hâlâ bunu neden yaptığını bilmiyordu. Ayrıca geldiğinden beri kardeşlerinden dayak yemiş ve bu konuda o kadar da şikâyet etmemişti. İddia ettiği adam olma olasılığı gerçek olabilir miydi?

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Bir sandalye çekip yanına oturdu.

"Sadece bir soru mu?"

"İyi bir soru."

Tristan, tabağından başını kaldırıp ona baktığında Isobel gülümsemesine karşılık vermeden edemedi. Tanıştığı güne benzer bir anı paylaşıyorlardı. İkisi de bunu hatırlıyordu.

"Alex, onunla dövüşmen için seni provoke ettiğinde neden sadece burnunu kırmakla yetindin"

"Gururlu olduğu için kanını mı akıtmalıydım?"

"Başka bir adam bunu yapardı."

"Ben, başka bir adam değilim."

Evet, değildi. İki adamdan oluşuyordu. Biri zarif diğeri ise yabani. Biri, dehşet derecede sorumsuz diğeri ise karşı konulmazdı. Çapkındı ve kendi de itiraf ettiği şekilde yaptıklarının sonuçlarından endişelenmiyordu ama yine de onunla ilgili olmayan karmaşaları konusunda yardım etmek için çabalamıştı.

"O zaman sen kimsin?" diye ona, kısık sesle sorarken cevabı almaya ihtiyacı vardı. Ona gelen bu cesur adamın, kadınları iğfal eden bir çapkından daha fazlası olduğuna inanmak istiyordu.

"Sana bunu söyleyemem."

Söyleyemez miydi, yoksa söylemeyecek miydi? Lanet olsun, aradığı cevap bu değildi. "Pekâlâ o zaman," dedi sandalyesinden kalkarak. Eğer ona gerçeği söylemeyi reddediyorsa o zaman burada onunla bir dakika daha oturmayacaktı.

"Sana çenen için bir şey getireceğim. Canını acıtıyormuş gibi görünüyor ve yapmam gereken işler var."

Tristan kızın elini yakalayarak uzun ve dolgun kirpiklerinin arasından ona baktı.

"Kal. Çok acımıyor ve zaten benim için yeterince şey yaptın. Yaşlanana kadar sana borçlu olacağım."

İki adam.

Adamın elini, nazikçe dudaklarına doğru çekmesini izlerken vücudu kaskatı kesilmişti. "Ellerin ağabeyim Rob'un elleri kadar sert. Çok fazla iş yapıyorsun."

"Benden istenen neyse, onu yapıyorum."

Adam, başını eğip dudaklarını parmağının boğumlarına koyduğunda Isobel'in nefes alışı yarıda kesilmişti. "O zaman sana yardım edeyim güzel kız."

"Lütfen yapma..."

Isobel, kendini çekerken adamın mahrem dokunuşu sesini titretmişti.

"Yardım mı etmeyeyim?"

"Beni tekrar öpme."

Kızı bırakırken gülümsemesi solmuştu. "Affet beni, nişanlısın sen."

Bunun, bir çapkın için ne zaman önemi olmuştu? Adam yakınında sandalyesinden kalktığında Isobel geri çekildi.

"Yemek için teşekkür ederim. John'a işlerinde yardım edeceğime dair söz verdim. İşe koyulsam iyi olacak."

Gülümsemesi belirdi ve o gitmeden bir an sonra kaybolmuştu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Tristan, dirgeni ot yığınına sokup ahırın içine taşıdı. Kolları ve bacakları hâlâ sızlıyordu ama otlar ağır değildi. John ve Lachlan'ın bitmek bilmez soruları aklını sızıdan, Isobel'den uzaklaştırıyordu.

"Patrick'in senin için etrafta taşıdığı kılıcı nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Tristan dışarı tekrar çıktığında Lachlan'ı başıyla onayladı.

"Çok adam öldürdün mü?" diye sordu John, burnunu kaşıyarak.

"Hiç kimseyi öldürmedim."

"Neden?"

"Çünkü, sana karşı duran her adamı öldürmek her zaman doğru bir şey değildir."

Lachlan, ona şüpheci bir bakışla karşılık verdikten sonra omuzlarını silkti. "Okumla yüz adım öteden hedefimi vurabilirim."

"O zaman," dedi Tristan, kuru bir şekilde tekrar yığına dirgeni batırırken, "bana vurduğunda kalbimi hedef almıyor muydun?"

"Seni öldürmeye niyetimiz yok," diye söz verdi John.

Tristan ona gülümsedi. Bu ufaklıktan hoşlanmıştı. John ona, o yaşlarda olduğu zamanları hatırlatıyordu.

"O zaman sen doğru yoldasın."

"Tamas adına bu şekilde konuşamayız ama," diye itiraf etti John, tebessümü halden anlar bir şekilde gölgelenmişti. "O, çok yaramaz bir çocuk."

Tristan bunu çok iyi biliyordu. "Evet," dedi, otu tekrar ahıra taşırken. "Bunu çoktan öğrendim."

"Tamas seni vurduğunda, bahçesine düştüğün için Isobel çok sinirliydi," diye seslendi Lachlan, onu kendi balyasıyla takip ederken. Tristan, kardeşlerine onu vurduğu için mi yoksa ekinin yarısını yok ettiği için mi sinirliydi diye merak etti. Sinirli olsun veya olmasın, onunla ilgilenip sağlığına kavuşturmuştu. Hepsini, bir MacGregor'un kendi arazisinde ölmemesi için yapmıştı.

"Sadece, onun öksürük otunu öldürdüğün için sinirliydi," diye Isobel'i savundu John, Tristan tekrar yanına geldiğinde.

"Neden öksürük otu diğerlerinden daha değerli?"

"Kışın, nefes almasına yarıyor."

Lachlan'ın, John'u kaburgasından dürtüklemesini Tristan haksızlık olarak görüyordu çünkü Lachlan, John'un iki katı boyutundaydı ve omuzları Camlochlin'de doğan herhangi bir Highlandli kadar genişti. Ona buna söylemek üzereyken, oğlanların ötesine bakarak Isobel'in en ufak ve haylaz kardeşiyle beraber evden çıkıp onlara doğru yürüdüklerini gördü.

Kollarında, öncesinde söz verdiği kıyafetleri taşıyordu. Kısa bir süre Tristan, Tamas'ın parmaklarından sallanan botlarını inceledi ve bakışlarını kıza çevirdi. Dudaklarını inceledikten sonra gözlerini daha iri ve yeşil gösteren yanaklarındaki sağlıklı kızarıklığa bakıyordu. Bu mükemmel bir şekilde inatçı kızın, nefes sorunu olduğu doğru olamazdı. Gerçek miydi? Eğer öyleyse, neden bu kadar çok fazla çalışıyordu? Onun adına yapacak başka kimse yok, diye

kendi sorusuna cevap verip bu konuda bir şey yapmaya söz verdi. Kız yanlarına geldiğinde yüzünde, ona Alex için yardımını teklif ettiği günkü tebessümün olduğunu görmesi hoş bir şaşkınlık yaratmıştı.

"Gerçekten Bay MacGregor, bizim işlerimizle ilgilenmenize gerek yok. Biz zaten alışkınız...", "Bana Tristan de lütfen," dedi çatalı yere batırıp ona yaslanırken. "Ayrıca yardımcı olmak istiyorum."

"O zaman teşekkür ederim," diye ikna olup bakışlarını indirdiğinde, Lachlan'ın ona Tristan'ın sağ tarafından baktığını gördü. "İşte kıyafetlerin."

Kıyafetlerini ona doğru uzattı. "Yıpranmış botlarını, Alex'in botlarıyla değiştirdim. Ondan daha uzun olduğun için biraz dar olabilirler."

Bakışlarını kardeşlerine doğru kaldırdıktan sonra topukları üzerinden dönerek Patrick ve Cameron'un çalıştığı araziye doğru hızla yürüdü. Tristan bir an, kızın gidişini izledikten sonra Tamas'ın ona doğru ittirdiği botları kabul etti. Tamas, kız kardeşini takip etmek için döndüğünde önüne çıktı.

"Bunları benim için tutar mısın?"

Tamas'a itiraz etme şansı vermeden, ona gömleğini ve pantolonunu uzattı. İki botu da çevirerek içindeki taşları silkelerken zalime gülümsüyordu.

"Daha beterini bekliyordum. Bu hayal kırıklığı."

Tamas gülerek, Tristan'ın kıyafetlerini yere düşürüp üzerine çıkarken ona dil çıkardı. Ukala bir şekilde Tristan'ın ayağının, ayak bileklerinin önünde olduğunu görmemişti ve Tristan'ın pantolonunun üzerinde sertçe zemine savruldu.

"Ateşkes olmasını ister misin?" diye sordu Tristan, ona yukarıdan bakarak. "Yoksa deneyimli bir haylazın neler yapabileceğini öğrenmek mi istersin?"

Tamas, sırtı üzerinde yuvarlanarak ona baktı. "Bunu yemeğine kurt koyduktan sonra bana sor."

"Pekâlâ," diyerek iç çekti Tristan ve kıyafetlerini almak için eğildi.

"Senin seçimin."

Tristan, Tamas'ın kapısına doğru karanlık duvarda sürtünürken ses çıkarmıyordu. Oğlanı incitmeye niyeti yoktu. En azından ciddi olarak. Tamas, biraz onur ve tevazuyla beraber dikkatli bir yönlendirme olmadan erkekliğe geçiş dönemi yaşıyordu. Ufak Tamas'a yapacak olduğu şey, onun iyiliği ve ailesinin gelecekteki huzuru içindi. Patrick, ufak kardeşinin sahip olması gereken özelliklere sahipmiş gibi görünüyordu ama oğlana nasıl bir erkek olacağını öğretecek vakti yoktu. Alex, örnek alınacak parlak bir özelliği olmadığını çoktan kanıtlamıştı. Cameron, Tamas'ın haylaz olmasını ve kız kardeşine eziyet etmesini engellemek için fazla sessiz ve pasifti. Tamas'a vazgeçmeyecek biri tarafından, bu dersin öğretilmesi gerekiyordu. Velet üçkağıtçıydı ve kazanması zordu. Tristan, ona bu konuda hakkını veriyordu. Gülümserken, bu meydan okuma için sabırsızlanıyordu.

"Neredeydin?" diye bir ses gölgelerden konuştu.

"Gelmeyeceğini sandım."

"Her zaman sözümü tutarım John." Tristan, suç ortağına sırıtışını çevirip elini uzattı. "Yeterince alabildin mi?"

"İki torba," dedi John ona bir tanesini uzatarak. Tristan, yardım almıştı ve velet için yaptığı planını anlattığında John hemen atlamıştı. Tamas'ın bunu hak ettiği kadar John'un da bunu ona yapmaya ihtiyacı vardı.

"Güzel. Hadi gidelim."

Gölgeler ardına saklanan hırsızlar gibi Tamas'ın odasına o uyurken girdiler ve John'un topladığı devedikenlerini yere, Tamas'ın botlarına, ceplerine ve uyuduğu yatağına

yaydılar. Kapıdan çıkarken Tristan, aradığı şeyi sandalyeye asılmış Tamas'ın dar pantolonunun üzerinde buldu. Alıp, pantolonunun ceplerine sokuşturdu.

"Sicime neden ihtiyacımız var?" diye fısıldadı John, sonra bu önemli davaya bağışladığı ikinci şeyi verdi.

"Sana göstereceğim."

Tristan, girişin önünde dizlerinin üzerine çökerek sicimin her iki tarafını kapı girişinin iki kısmına, ayak bileği boyunda yerleştirdi. Torbaları alıp dikenli bitkinin geri kalanını kapının önüne döktükten sonra dikkatlice kapıyı kapattı. John devedikenlerinin amacını hemen anlamıştı ve yollarını ayırmadan önce Tristan'ın kolunu çekiştirmişti. Konuşmadan önce Tristan eğilip omzuna hafifçe vurdu. "Korkma, gecelik giyiyor. Batmalar hafif olacaktır."

John başıyla onaylayıp gülümsedikten sonra hızla uzaklaştı.

Tristan doğrudan odasına gitmemiş, aç olduğu için mutfağa inmişti. Bir elma bulup gömleğine sürttükten sonra camdan dışarı baktı. Merak uyandırıcı bir şekilde ahırdan ışık geliyordu. O ve John dışında, bu kadar geç saatte kim ayaktaydı? Elmasını ısırıp mutfaktan çıktı. Gecenin bir yarısı Patrick mi çalışıyor diye merak ederken, malikaneden çıkmadı. Muhtemelen Patrick'in görmek istediği son kişiydi kendisiydi ama Tristan ona yardım teklif eder ve belki böylelikle aralarındaki bazı şeyleri çözmeye başlarlardı. Ahırın kapısını açıp etrafa yayılan bir gıcırtıyla girdiğinde, elmasından bir ısırık daha aldı. Ama irkilen Patrick değil, Isobel'di ve onu görmek Tristan'ın olduğu yerde kalmasını sağlamıştı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kız, bakışını ondan çevirerek işine geri döndü. Yanındaki yumuşak fener ışığında ifadesi hem düşünceli hem de endişeli gözükmüştü.

"Keçiyi sağdığımı göremiyor musun?"

Tristan ona yaklaştı.

"Bu saatte mi?"

"Gün içinde yapacak zamanım yoktu ve Glenny'nin memeleri doluydu."

Isobel ona bakmayarak keçinin yanına nazikçe vurdu.

"Dolu olmaktan hoşlanmıyor. Bu kadar geç saatte ayakta ne yapıyorsun?"

Tristan, bir tabure çekip yanına otururken Isobel ona kısa bir an bakmıştı. Gülümseyerek elmasını kaldırdı ve Glenny kafasını savurup parmaklarını koparmaya çalışınca geri çekti. "Paylaşabiliriz kızım. Vahşi olmana gerek yok." Bir ısırık daha aldıktan sonra gerisini ona verdi.

"Bunu yapmamalıydın," dedi ona Isobel, elleri keçinin karnıyla meşguldü. "Şimdi seni her gördüğünde senden yemek bekleyecek."

"O zaman, ona biraz getiririm," diye söz verdi Tristan ve Glenny'nin kafasını okşadı.

"O zaman, kendi tabağından getirmek zorunda kalacaksın," diye belirtti Isobel. "Eğer fark etmediysen, buradaki çoğu yiyeceğimizin hasadını yaptık. Her zaman yetecek kadar olmuyor, o yüzden eminim onu sürekli görmeyeceksin."

O ana kadar Tristan, Patrick ve Isobel'in bu aileye olan sorumluluklarının ağırlığını tam anlamıyla anlamamıştı. Camlochlin'de günlük işlere yardım edecek çok fazla insan vardı ve ağabeyi Rob, çoğunu yapmaya her zaman istekliydi. Tristan o kadar da ihtiyaç duyuluyormuş gibi hissetmiyordu. Ama burada yardımını isteyeceğin, tehlikeden kurtarması için yardımına güveneceğin kimse yoktu. Eğer kardeşleri hayatta kalacaksa, bu işi sağlamak onların elindeydi. Şimdi, babasının hayatlarını çaldığına öncekinden daha üzgündü.

"O zaman onu sağıp, meyveyi tamamen unutmasını sağlayacak heyecanlı hikâyeler anlatacağım."

Isobel, ona loş ışığın altında gözlerini kırpıştırdıktan sonra Tristan'ın süzülen kalbini sevindirecek şekilde gülümsedi.

"Mükemmel karizmana direnen biri veya bir şey yok mu?"

Tristan başını iki yana sallarken kız, onunla dalga geçtiği halde ciddi görünüyordu.

"Sadece bir kişi var."

Isobel'in gülümsemesi hemen soğuklaşmıştı. "Kardeşlerimi kazanabileceğini düşünüyorsun o zaman?"

"Zamanla kazanmayı umuyorum," diye ona dürüstçe söyledi. "İki ailenin arasındaki barışı sağlamanın tek yolu."

Aileleri arasındaki nefreti azaltmasını neden istemiyordu? Böylesi bir şeyin mümkün bile olduğunu bilmiyordu ama kızın iyiliği için denemek istiyordu.

"Babana karşı geleceksin o zaman?"

Tristan omuz silkti. "Bunu ilk yapışım olmayacak."

Kız bir anlığına onu incelerken, gözlerinde bir şey arıyordu. Tristan ne olduğunu bilmeyi diliyordu.

"Bir keresinde bana çoğu MacGregor gibi olmadığını söyledin. Dayının ölümü için ailemden intikam almayacağına mı inanmalıyım?"

"Dayımı öldüren adam, onunla beraber öldü Isobel."

"Peki ya hayattaysa?"

Tristan, Glenny'e gözlerini kırparak bakarken gittikçe kararan bakışlarını kızdan uzaklaştırdı. "O zaman belki de işler farklı olurdu."

İşler farklı olurdu. Isobel'in ciğerleri göğsünü dağlıyordu. Tristan o zaman ne yapardı?

"Gitmelisin," diye emretti, tekrar işine dönerek. "Patrick burada olduğunu fark ederse öfkelenir."

Tristan'ın bakışları, keçinin sallanan memelerine sarılıp aşağı yukarı sıkan parmaklarına çekildiğinde ellerini aynı şekilde üzerinde hissetme arzusuyla vücudu gerilmişti.

"Bunu göze alıyorum."

Isobel, iç çekerken başını geri savurdu.

"Ben almıyorum! Ne istediğini ve burada ne yaptığını bilmiyorum. Ailelerimiz arasında olanlar asla tamir edilemez Tristan."

"Yanılıyorsun," dedi ona Tristan. "Ailem MacGregor ve Campbelllerden oluşuyor. Onların aşkı, klanlarının arasındaki üç yüz yıllık kan davasını bitirdi. Ben sanmıyorum ki..."

"Aşk mı?" diye kıkırdayarak lafını kesti Isobel. "Beni kendine âşık etmeye mi çalışıyorsun?", "Hayır," dedi Tristan, kızın alaycı tavrından biraz alınarak. "Ben..."

"Sana mı âşık olacağım? Oynadığı her kadının kalbini kırmakla meşhur bir çapkına mı? Onların kaç tanesini sevmiştin?"

"Hiçbirini ama..."

"Aynen öyle. Senin ne olduğunu biliyorum ve..."

"... Seni kendime âşık etmeye çalışmıyorum. İstediğim son şey..."

"... Senin deneyimli baştan çıkarmalarına kapılarak..."

"... Bir kızın beni kendi kocası yapmaya çalışması."

"... Giderken seni daha çok arzuluyorum."

İkisi de birbiriyle aynı anda konuşmayı bitirip, aralarındaki havayı çatırdayarak bırakmışlardı. Bu sefer Tristan, kızın hissettiğini biliyordu. Onunla kafa kafaya geldiği için gözleri, meydan okurcasına parlıyordu. Aralanmış dudaklarının arasından aldığı hızlı nefesler yüzünden dekoltesinin kremsi yuvarlaklığı kabarıyordu. Lanet olsun, onu öpmek, kurumuş otların üzerinde şu anda ona sahip olmak istiyordu.

"Sanırım gitsen..."

Bileğini kızın taburesinin bacağına sararak, kızı hâlâ otururken kendine, bacakların arasına doğru çekti. Şaşkınlıkla nefesini tutmasına acımadan, kızın yüzünü avucu arasına alıp onu öpmek için eğildi. Kızın dudakları hatırladığı gibi yumuşaktı ve nefesinin korkuyla karışık bir sıcaklığı vardı. Tristan, Isobel'i nazikçe tutarken dudaklarına yavaşça, arzu dolu bir şekilde sahip olurken inledi. Kızın geri çekilmemesinin tuhaf olduğunu düşünmemişti. Dilinin nazik ve aç hareketleriyle onu ayakta duramayacak kadar güçsüz hale getirmeye niyetlenmişti. Parmaklarını ensesine dolayıp, öpücüklerini derinleştirirken kızın sarhoş edici tatlılığının daha fazla tadına bakmak ve tamamen onu solumak için dudaklarını bastırdı. Pantolonunun gerginliğinden ve kalbinin hızla atmasından, daha da zorlaşmadan durmasının gerektiğini biliyordu. Yavaşça geri çekilirken, kızın gözlerinin derinliğine bakıp gevşemiş dişini tokat atarak ağzından çıkarmamasını umuyordu.

"Affet beni," diye kızın çenesine doğru fısıldadı. "Karşı konulması zor birisin."

Isobel, ona kısmen kapanmış göz kapaklarının arasından bakıp, gözlerini kırparken arzulu öpüşmelerinin etkisi gözlerinden solup gidiyordu. Ellerinin eteğini bükmesinden bir şey söylemek veya yapmak istediği belli olduğu halde ona bir şey dememişti. Sonunda bir şey yaptı. Ayağa kalkıp ona şefkatli bir şekilde gülümsedikten sonra taburesini kıçının altından tekmelemişti.

"Şansınıza Bay MacGregor," diye sinirle solurken, süt kovasını almak için eğildi, "*Size* karşı koymak o kadar da zor değil."

Hızla uzaklaşırken sütü taşırıyordu. Tristan ahırdan ayrılışını dinledikten sonra dirsekleri üzerinde doğruldu. "Tekrar Bay MacGregor oldum öyle mi?"

Önce düşmüş tabureyi doğrulttu ve ayağa kalktığında Glenny'e hüzünlü bir bakış attı. "Üzülerek söylüyorum; karşı koymak en iyi olduğum konulardan biri değil ama üzerinde çalışıyorum."

Isobel ahır kapısını ardından kapattı ve bir eliyle göğsünü tutarken kapıya yaslandı. Nefes almak, gücünü toparlamak ve kafasını boşaltmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Sonuncunun imkânsız olduğunu fark edince, bir anlığına panikledi. Tanrı yardımcısı olsun ama bu adam nasıl öpüşmesi gerektiğini biliyordu! Geçmişte üzerine düşünmek için güçlükle zamanı olduğu yerlerini nasıl ateşe vereceğini biliyordu. Gözlerini kapatarak adamın dudaklarını onunkilerle birleştirmeden önce alev alan bakışlarındaki özlemi hatırladı. Adamın bakışı, onu arzusu tatmin edilemez ve güçlükle engellenmiş şekilde bıraktığında daha da alev almıştı. Öpücükleri yeterli değildi. Tristan onunla beraber olmak istiyordu. Bunu, adamın dilinde tatmıştı. Ateşli erkek arzusu tenini alevlendirip, bütün sinir uçlarının karıncalanmasını sağlamıştı. Tristan MacGregor'un sert ve çıplak vücudunun üzerinde, ona sahip olmaya, zaferini takip etmeye kararlı haldeki müstehcen görüntüleriyle doluyken aklını nasıl boşatacaktı? Her gülümsemesi ve ona her attığı ateşli bakışı, Isobel'i yenilgiye daha da yaklaştırırken adamı nasıl uzaklaştırmaya devam edebilirdi? Adamın ahırın içinde dolanıp Glenny ile söz verdiği gibi konuştuğunu duyunca, Isobel duvardaki deliklerden birinden ona bakmak için bir adım attı. Isobel ondan nefret etmek için elinden geleni yaparken, adam onu güldürmüştü. Aileleri arasında barış istediğini iddia ediyordu. Ona inanabilir miydi? Buna cüret edebilir miydi?

Ve gerçeği öğrenirse ne yapardı?

"İşler farklı olurdu."

Yirmi Birinci Bölüm

Isobel daha yataktan bile çıkmadan kardeşlerinin birinin veya birkaçının yardım için seslendiği duydu ve bu, o kadar da tuhaf değildi. Normalde John veya Lachlan, Tamas'ın başlattığı bir problem için onu çağırırdı ama bu sabah işler farklıydı. Isobel'i ayağa dikip kapının dışına getiren, Tamas'ın acınası bağırışlarıydı. Hole çıktığında kardeşleri hatta Tristan bile odalarından yardım çağrısına cevap vermek için çıkmışlardı. Bütün kapılar açıktı. En ufak kardeşinin odasının önündeki zeminde yüzü koyun yatmış olduğunu görünce Isobel'in kalbi ve nefesi neredeyse durmuştu. Ona ilk ulaşan Patrick olmuştu ve çıplak ayağıyla Tamas'ın düşmüş vücudunun altından yayılan devedikenlerine basınca küfretti.

"Bu da ne halt..." diye tekrar küfrederken, dikenli çiçekleri yolundan itekledi.

Isobel peşinden takip etti ve yol temizlendiğinde Tamas'ın yanına eğilip ayağa kaldırmak için ona yardım etti.

"Hayır!" diye haykırdı ufaklık. "Ayağımdalar! Onları çıkar Bel! Çıkar onları!"

Dehşete düşmüş şekilde, Tamas'ın ufak geceliğini inceledi. Önden arkaya kadar devedikeniyle kaplanmıştı. Bazıları hâlâ sağlamken, bazıları da parçalara ayrılmış ve ufak iğneleri onu sarmalayan ince kumaştan dışarı çıkmıştı.

"Yatağımdalar," diye ağladı Tamas. "Ve zeminde. Onlara basmamak için botumu giydiğimde, onun da içindeydiler! Ve sonra..." burnunu çekti; "... üzerlerinde tökezleyince geri kalanının üstüne düştüm!" Kapı girişinin bir kısmından gevşek bir şekilde sallanan ipi işaret etti. Isobel, kurulmuş tuzağı yanakları öfkeden kızararak inceledi. Doğrudan Tristan'a baktığında onu kapısında, dudağının bir kenarı hafifçe tebessümle kıvrılırken buldu.

"Hangi cüretle?"

Isobel'in şaşkınlığına ve dehşete düşmesine sebep olacak şekilde John öne çıktı.

"O..."

"O hak etmişti," diye lafını kesti Tristan. "İyi olacak ama ayakları birkaç gün boyunca sızlayabilir."

"MacGregor," diye ona gürledi Patrick, "Oturma odasına. Hemen!"

Tristan'ı merdivenlerden aşağıya doğru takip ederken emirler yağdırmaya devam etti. "Cam, Tamas'ı Isobel'in odasına taşı. Lachlan, o sırıtışı yüzünden yok et ve atları yedirme işine koyul. John, sen bizimle geliyorsun."

John, Isobel'e endişeli bir bakış attı ama ona denileni yaparak Tristan ile beraber merdivenlerden indi.

"Patrick ona gününü gösterecek," diye sızlandı Tamas, kardeşi onu dikkatlice yerden kaldırırken. Arkalarında Isobel ellerini sıkarak merdivenlere doğru sertçe bakıyordu. Bu Tristan'ın barış anlayışı mıydı? Ah, ne aptaldı! Babası gibi kinci bir yabaniden başka bir şey değildi.

"Cam," dedi, oğlan Tamas'ı yatağına yatırmasına yardım ettikten sonra. "Oturma odasına git ve söylenenleri gelip bana anlat. Patrick'in, Bay MacGregor'a tekrar vurmadığından emin ol. Daha fazla morluk, bir süre daha burada kalmasını sağlar."

Cam gittiğinde Isobel, önce kardeşinin elleri ve ayaklarıyla ilgilenmeye başladı. Olabildiğince fazlasını çıkarmaya çalıştı ama tırnağıyla almak için fazla ufaktılar. Çıkartıcı bir krem uygulaması gerekecekti. Geri kalanı çok fazla derine batmamıştı ve teni yerine geceliğine takılmıştı. İşi bittiğinde, Tamas'ın gözyaşlarıyla ıslanmış suratını öpüp ona iyileştirici bir merhem ve karnı için sıcak bir şeyle geri döneceğine dair söz verdi. Lachlan'ın dışarıdan bağırışı, onu olduğu yerde durdurduğunda odadan çıkmak üzereydi.

Cunninghamlar geliyordu.

"Kim?" Tristan oturma odasındaki sandalyesinden kalkarak, Patrick ile kapıya kadar koştu.

"Cunninghamlar," dedi ona Patrick, kemerinden bir hançer çıkarak.

"Hasatlarımızı yakmak için geldiler. Cam, John'u üst kata çıkar!"

Lachlan'ın bağırışı, ev boyunca yankılanırken Patrick ön kapıyı savurarak açtı. At nallarının sesi, sabah havasıyla beraber Tristan'ın kalbini titretmişti. Bir an sonra zamanda geriye gidip babasının Campbell Kalesi'nin kapılarını açtığında hissettiği aynı korkuya geri dönmüştü. Yalnız bu defa Tristan, hiç kimsenin ölmesine izin verecek değildi. "Burada kal!" diye Isobel'e emretti, onu merdivenlerin başında gördüğünde. Sözüne itaat edip etmediğini görmek için beklemeden Patrick'in yanına koştu. Üç atlı, sahada Lachlan'ı çember altına alıp oğlan dirgenini onlara savurduğunda gülüyorlardı. Aralarından bir tanesi, elinde kılıç gibi tuttuğu meşaleyle oğlanı dürterek sataşırken, Lachlan kendini ateşlere karşı korumaya çalıştı. Patrick altlarındaki zemini sarsan bir kükremeyle öne atıldı. Kardeşine yakın olan atlılardan birine uzanıp onu tek eliyle atından savurdu. Hızlıca etrafı sarılmıştı ve sonraki atlı için etrafında döndü. Yüzüne yediği bot onu bir anlığına durdurmuştu.

Tristan Patrick'e sonrasında kimin vurduğunu görmek için beklemeden öne atılarak meşalesini hasada atacak atlı için zıpladı. İki adam da gümleyerek yere düştüğünde Tristan, üstte olduğundan daha az darbe almıştı. Rakibinin nefes almasına izin vermeden, adamı çenesine savurduğu tek ve kemik kıracak kadar güçlü bir yumrukla bayılttı. Tekrar ayağa fırlayınca, Cameron'ın yanında meşalenin ateşini söndürmeye çalıştığını ve atı sadece biraz ötede olan başka bir Cunningham'ın, ona doğru geldiğini gördü. Tristan, şimşek hızıyla Cam'i çekti ve atlı onun saniyeler önce durduğu yeri atıyla tepti. Şerefsiz, ikinci bir saldırı için döndü ama omzuna gelen bir okla atından düştü. Tristan, John'a döndü ve oğlan bir ok daha yerleştirip tekrar ateş etmeye hazırlanırken ona gülümsedi. Lachlan, Patrick'i uyarmak için bağırdı. Tristan ile John döndüğünde, geri kalan atlıların Fergusson Reisi'nin etrafını kılıçları çekmiş şekilde sardığını gördüler. Kan için gelmişlerdi değil mi? Aralarından biri, kılıcını savurup Patrick'i kolu boyunca çizdiğinde Tristan'ın kalbi buz kesmişti. Patrick'in hançeri elinden düştü. Cameron, ağabeyinin yanına atılıp ikinci darbeyi, Lachlan'ın öncesinde savurduğu dirgen ile engelledi. John'un oku uçarak Patrick'e saldıranı uyluklarından yakaladı. Adam düşmedi ama ağzından tükürükler çıkararak küfür savurdu. Karanlık bakışlarını John'a çevirerek ona doğru atıldı.

Tristan'ın kalbinin çırpınması kan akışını hızlandırıp duyularının bir kemanın melodileri gibi ahenkle hareket etmesine neden olmuştu. Bir kavga için gelmişlerdi ve Tristan, buna seve seve uyacaktı. Derin bir nefes alarak ufak bir oğlanı öldürmeyi hedefleyen bu şerefsizi yenmenin vereceği heyecana kapıldı. Kendi kılıcının olmamasının bir önemi yoktu. Tristan, rakibini alt edecekti. Silahsız olduğu için bunu yapabilecği o anı kollayacaktı. Bunun için önce

atlının saldırmasına izin vermeliydi. At neredeyse onlara yaklaşmışken, yoluna çıktı. Atlı devasa kılıcını savurdu. Tristan, kılıç kafasının üzerinden bir vızıltıyla geçecek şekilde eğilip diğer tarafa geçti. Adamın uyluğundan çıkan oka atılarak, bütün gücüyle çekip kurbanı atından sürükledi ve adam düşerken kılıcını kaptı. Kılıcın sapını çatırdayacak bir darbeyle burnuna vurdu. Lachlan, ağır bir taşla adamın işini kolayca bitirmişti. Tristan geriye bakmadı. Çaldığı kılıçla, hâlâ geri kalan iki işgalciyi savuşturmaya çalışan Patrick ve Cam'e doğru koştu. Üçüncü, Patrick'in atından düşürdüğü adam arkasından sinsice sokulurken kılıcı sabah güneşinde parlıyordu. Tristan'ın arkasındaki oğlanlardan biri, ağabeyine bağırdı ve Patrick kılıç kafasına doğru gelirken döndü. Ama Tristan'ın kılıcı darbeyi, Patrick'in yüzünün önünde karşılarken sadece omuzlarından aşağı kıvılcımlar dökülmüştü. Saldırganı kenara savuran bir hırıltıyla Tristan, uyaran bir şekilde gülümseyerek döndü. "Devam etmek istediğinden emin misin? Seçimi sana bırakıyorum."

Adam hızla ona saldırırken, kılıçlarının çarpışması çayırlık boyunca yankılandı. Patrick ve Cam'i hâlâ tehdit eden kılıç ustaları yüzünden bu şerefsize, incelikle kaybetme dersini öğretecek vakti yoktu. Adam, hızlı bir şekilde yenilmek zorundaydı.

Kılıcını diğerine vuran Tristan, öne atılarak omzu boyunca döndürürmüş gibi yapıp yön değiştirerek kılıcının düz kısmını rakibinin dizinin arkası boyunca kaydırdı. Adam sırt üstü düştü ve gözlerini açtığında, Tristan'ın kılıcını boğazına dayanmış şekilde bulmuştu.

"Akrabalarını geri çek," diye onu, yüzüne yakın bir şekilde uyardı Tristan.

"Şimdi!" diye emrederken, kılıcın keskin kısmını daha derine batırdı. "Yoksa kafanı, diğerleri reisine götürsün diye koparırım."

Adam tereddüt etmedi; ona denileni yaptı ve geri kalan diğer iki atlı geri çekildi.

"Ayağa kalk."

Tristan, adamı ayakları üzerine çekti. Kılıcını Cunningham'ın göğsüne doğrulturken adamın kılıcını parmaklarının arasından alıp, Patrick'e fırlattı. "Neden bu aileye saldırıp arazisini mahvediyorsunuz?"

"Sen kimsin de soruyorsun?" diye dikleşti adam, oldukça cesurca. Tristan ona, kimin üstün olduğunu hatırlatmak için kılıcın ucuyla adamı dürttü.

"Tristan MacGregor soruyor. Tekrar mı sormam gerekiyor?"

"Ben John Cunningham..."

Tristan, onu bir kere daha dürttü. "İsmini sormadım. Değil mi Cameron?" Bakışları Cam'e çekildi ve oğlan başıyla onayladığında gözlerini Cunningham'a geri çevirdi.

"Gördün mü? Cevap vermek için süren doldu."

Bakışlarını, atlarının üzerinde olan iki Cunningham'a çevirdi.

"Tek bilmeniz gereken şey eğer tekrar buraya gelirseniz, ailenize sağ bir şekilde dönemeyeceğiniz."

"MacGregorlar ne zamandan beri Fergussonlar ile saf tutuyor?" diye kılıcın ucu göğsüne doğrultulmuş olan sordu.

"Ah, tam da bugün itibariyle."

Tristan'ın gülümsemesi, tuttuğu kılıç kadar soğuktu.

"Bunun oldukça açık olduğunu sanmıştım. Ailemin geri kalanı birkaç gün içinde buraya vardığında, onlara sormak için geri gelebilirsiniz. Eminim beni doğrulamak için istekli olacaklardır."

Üç Cunningham da başlarını iki yana salladı.

"Dönmeyeceğiz."

"Güzel!"

Tristan'ın tebessümü, kılıcının ucundan onunla yüzleşen adam üzerinde sıcacık bir hal aldı. "Sözünü veriyor musun, John Cunningham?"

Adam başıyla onayladığında Tristan, onu serbest bırakıp kılıcını omzuna doğru savurdu. "Düşen adamlarını alıp gitmekte özgür olmadan önce, senden istediğim bir şey var. Bu malikanenin Leydisini bir daha gördüğünüzde, korkuttuğunuz için ondan özür dileyeceksiniz."

"Ondan şu anda da özür dileyebilirler," diye mırıldandı Cameron, Tristan'ın omzunun ötesine bakarak. Tristan dönüp Isobel'i, John koltuğunun altına sokulmuş bir şekilde durmuş, uzun ve dağınık saçları rüzgârda savrulurken buldu. Tristan, kızın bakışlarıyla buluştuğunda gülümsemesi yavaş bir şekilde başlamış, karnına yakından ok yemiş gibi sona ermişti. Isobel'in, ona teşekkür etmesine gerek yoktu. Her şey yüzünde ve gözlerindeydi. Sanki kitap sayfalarından çıkmış, günü ve beraberinde Leydisini kazanmaya gelmiş bir kahraman olmuştu. John Cunningham, pişmanlığını dile getirirken Isobel beklemiş ve gözlerini adamdan asla ayırmamıştı. Cunninghamlar gittiğinde, Patrick'in yarasına hızlıca bir baktı. "Ciddi değil. Gel hadi."

Kardeşlerinin yanından geçmesine izin verdi ve Tristan'a tekrar omuzunun üzerinden bakmak için döndü.

"Hadi eve gidelim."

Yirmi İkinci Bölüm

Isobel, Tristan'ın Tamas'a yaptığını unutmamıştı ama geri kalanları için yaptıkları, suçunu dengelemişti. Cunninghamlarla savaşarak, hayatını tehlikeye atmak zorunda değildi. Fergusson arazisini ateşe vermelerini veya kardeşinin hayatlarının kılıçla tehdit edilmesini neden umursamalıydı ki? Masanın karşısında kardeşleriyle oturup kahvaltı ederek, onlara gülümsemesine baktı. Ustaca kullandığı çekiciliğine rağmen onda tamamen içten olan bir şey vardı. İddia ettiği gibi farklı düşünen bir MacGregor olabilir miydi?

"Onlara neden ailenin buraya geldiğini söyledin?" diye sordu Lachlan, Isobel Patrick'in yaralı kolunu sararken.

"Çünkü onlar korkaklar," diye cevap verdi Tristan, yulaf kâsesine daha fazla bal dökerek. Parmaklarını yaladı ve Isobel onu izlerken omurgasında bir sıcaklık dalgalandı.

"John Cunningham ailesinin neden sizinkilere saldırdığı konusundaki sorumu geçiştirince, Cunninghamların burada sayıca az olduğunuz için savunmasız kaldığınızı bildiğinden şüphelendim. MacGregorların sizinle saf aldığını bilmek, onları uzakta tutacaktır."

Akıllıca, diye düşündü Isobel; Patrick'in yarasını sarmayı bitirirken. Aynısını Whitehall'de John Douglas ve sarhoş arkadaşıyla da yapmıştı.

"Neden bütün erkeklerin, medeni davranmak için korkutulmaları gerekiyor?"

Tristan ona baktığında, topaz rengi gözleri sıcaklıkla parlıyordu.

"Bütün erkekler aynı değildir."

"Sen hiçbir şeyden korkmuyor musun?" diye sordu Cameron, başını yulafından kaldırarak.

Tristan başını iki yana salladı. "Ufak kardeşlerden."

Masadaki bütün kardeşleri gülmüş hatta Patrick bile ona gülümsemeden edememişti. Diğerlerini doğuştan bir yetenekle kendine çekerek, aralarında bir ortak nokta varmış gibi hissetmelerini sağlıyordu. Aslında Isobel ile sevdikleri birinin kaybını yaşamanın verdiği hissi paylaşıyorlardı. John Douglas ile iyi şarap ve kadınlara karşı duyduğu şükran, kardeşleriyle ise ufak bir korku... Cana yakın ve davetkârdı ama bir şekilde hayatındaki insanlara karşı inanılmaz derecede soğuk kalmayı da becerebiliyordu. Onları, hatıralarından başka bir şeyle bırakmadan önce cazibeli gülümsemesi ve hokkabaz diliyle kaç kadını kurban etmişti? Ailesini ilkbaharda bırakmayı bile planlıyordu. Hiçbir şey ona dokunmuyordu. Birçok şeyin ustasıydı ama kimse, onun üzerinde hâkimiyet sağlayamayacaktı. Isobel buna inanıyordu.

"Bugün yanımızda durduğun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi Patrick. Isobel, masanın diğer köşesindeki yerini alırken gözlerini kapattı ve hepsinin zırh kılığına girmiş yetenekli bir katil tarafından kandırılmıyor olmaması için dua etti.

"Adil olmayan bir dövüştü," diye yanıtladı Tristan, yaptıklarını hafife alarak.

"Evet," diyerek kahkaha attı John, kâsesine gömülerek. "Sen bize katıldıktan sonra öyleydi." Isobel'e dönerken gözleri takdirle kocaman olmuştu. "Edward Cunningham'ın elinden kılıcı nasıl aldığını görmedin Bel, O..."

Ama görmüştü. Güvenli bir uzaklıktan, Tristan'ın doğrudan John'un önüne geçerek saldıran attan ve ölümcül kılıçtan abisini koruduğunu görmüştü. Patrick'i kurtararak Edward'ın kardeşi John'u kılıcının birkaç hamlesiyle devirdiğini görmüştü. Savaştığı amaç mı yoksa akıcı bir asaletle ve şimşek hızıyla savaşması mı, onu izlemeyi nefes kesici... Ve John'un kafasını koparma konusundaki vahşi tehdidini duymak dehşet vericiydi. John'a gözlerini kırpıştırdıktan sonra gülümsediğinde, onun da bunu beklediğinin farkına vardı. "Kesinlikle yetenekli. Ona çok şey borçluyuz."

John'un yüzü parladı. "Bizimle kalabilir mi?"

Kaşığı ağzında duraklamıştı. Ah lanet olsun, ona buna sormamıştı. Bakışlarını Tristan'a çevirdiğinde, John'u sorudan uzaklaştırmak için esprili ve akıllıca bir şey söylemesini umuyordu. Hiçbir şey gelmeyince, Patrick'e baktı ve ondan da yardım gelmeyince cidden şaşkına dönmüştü. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum John," dedi kardeşine, onlar için hayatını riske atan adama hakaret etmeden başka ne diyeceğini bilemeyerek.

"Sırf soyadı yüzünden mi?" diye konuyu bastırdı John. Babasını öldürdüklerinde, neyi kaybettiklerini hatırlayamayacak kadar çok küçüktü. En sonunda Patrick araya girdiği için müteşekkirdi; "Bay MacGregor'un dönüşünü bekleyen bir ailesi var John. Şu anda bile muhtemelen yokluğu yüzünden endişelenmişlerdir."

"Aslında," Tristan boğazını temizleyerek kaşığını bıraktı, "Muhtemelen endişelenmemişlerdir. Sürekli seyahat ederim."

Öyle mi? Isobel kulakları kabarmış şekilde dinledi. Nerelere giderdi? Kimi ziyaret ederdi? Şüphesiz kadınları.

"Eğer kalırsan," diye aynı istekle araya girdi Lachlan, John kadar Tristan'ın cazibesine kapılmış şekilde. "Bana kılıç kullanmasını öğretir misin?"

Tristan masadaki kardeşleri tek tek incelerken sıra Patrick'e geldiğinde bakışları durdu. "Bugün neden hiçbirinizin kılıcı olmadığını merak ediyordum. Aranızda nasıl kullanılacağını bilen var mı?"

"Ben biraz biliyorum," dedi ona Patrick.

"Babam..." Ne söylemek üzere olduğunu fark edince sözünü kesti. Kararını değiştirmeden önce bakışları bir anlığına Isobel ile buluştu. "... Oku tercih ederdi. Her zaman öğrenmek istemişimdir ama yiyecekle takas etmeye yetecek kadarına sahibiz. Kılıç karşılayamayacağız bir lüks."

Eğer Tristan, babalarının silah tercihini ve Argyll Kontu'nun ölüm şeklini düşünmüşse bile kocaman sırıtışından belli olmuyordu.

"Eh, artık üç tane kılıcımız var. Benim ve Cunninghamların."

Isobel'e altın kahverengi gözlerinde parıltılarla döndü. "Çok zamanımızı almaz. En fazla bir ay sonrasında gözünüzün önünden kaybolmuş olurum."

Aynı herkesle olduğu gibi. Neden umursuyordu ki? Olabildiğince erken gitmesini istiyordu. "İstediğinizi yapın, Bay MacGregor. Zaten öyle yapacağınızdan eminim."

Aralarında söylenecek daha fazla bir şey kalmayınca, Isobel ayağa kalkıp kâsesini aldıktan sonra masayı terk etti.

Tristan holde, Isobel'in kapısı hafif aralık bırakılmış yatak odasına doğru yol aldı. Dışarıda, kızın kardeşlerinin günlük işlere başladığını duyabiliyordu. Yakında onlara katılacaktı ama öncelikle Tamas'ı kontrol etmek istiyordu. Kapıya vardığında, Isobel'in içeriden gelen sesini duyarak durdu. Öncesinde Cunninghamlarla olanları yumuşak bir tonda anlatıyordu. Tristan bir süre dinleyerek John'u kurtarışını hafifçe nefesi kesilerek anlatmasının keyfini çıkardı. Eğer elli yaşına kadar yaşarsa, kavga bittiğinde ona gülümseyiş şeklini asla unutmayacaktı. Ama

kızın gözlerine, şüphenin ve güvensizliğin gölgeleri kısa sürede geri gelmişti. Kahvaltıyı bitirene kadar tekrar ondan nefret etmeye başlamıştı. Kapıyı iterek açtı ve Isobel ile Tamas varlığından irkildiğinde gülümsedi.

"Günaydın Tamas," diyerek içeri girdi. "Nasılsın?"

Oğlan ona kötü bir bakış atıp, sargılı bacağını yatağın dışına uzatarak gösterdi.

"İlk fırsatta sana göstereceğim."

"Tamas!" diye azarladı Isobel.

"O zaman, iyileştiğin ve kaldığımız yerden devam edeceğimiz günü merakla bekliyorum." Tristan'ın dudak kenarının şeytani bir şekilde kıvrılması, oğlanın yüzünde endişeli bir ifade oluşturmuştu. "Bayan Fergusson," dedi Tristan ona dönerek, "Sizinle yalnız konuşabilir miyim?"

Aynı bakış, Isobel'in yüz hatlarından da geçmişti ama başıyla onaylayarak onu kapıya kadar takip etti.

"Sabah ki işlerini bitirir bitirmez," dedi Tamas'a odadan çıkarken, "Patrick seni temiz yatağına taşıyacak."

Kapıyı ardından kapatarak buz gibi bakışını Tristan'a çevirdi. "Ona zarar vermekle tehdit etmene izin vermeyeceğim."

"Sen ve Patrick'le bu konu hakkında daha sonra konuşmaya niyetliyim. Bu konuşma bizim hakkımızda."

"Bizim mi?"

Gözlerini kırpıştırıp sanki ona gelecek darbeye karşı azmini korumak istermiş gibi elini göğsüne götürmüştü.

"Evet." Kıza daha da yaklaştı. Isobel, geri bir adım atarak öğleden sonrasının oluşturduğu gölgelere gömülmüştü. "Senin gözüne girmem için ne yapmam gerektiğini bana söyle."

"Eğer gözüme girersen, bu konu hakkında ne yapacaksın?"

"Sana kim olduğumu göstereceğim. Başka herkesten sakladığım adamı."

Adamın yüzü, onunkine yaklaşırken Tristan'ın çenesine doğru nefesi kesilmişti. Tristan, kızın nişanlı olduğunu biliyordu. Bir zamanlar olmak istediği kişiye dair içinde bir ışıltı gören tek kadının, şerefine leke sürerek kaybettiğini nasıl bulabilirdi? Ama bunu şu anda düşünmek istemiyordu. Dudakları kızın dudaklarına bu kadar yakın, Tristan'ı onu öpme isteğiyle çılgına çevirirken bunu düşünemezdi.

"Beni küstah dudağınla ve sallanan kalçalarınla heyecanlandırıyorsun ama benden nefret etmeye kararlı iradeni takdir ediyorum çünkü, kalbinin ailene bağlı olduğunu kanıtlıyor."

"Peki ya senin kalbin?" diye yumuşak bir şekilde sordu Isobel, bakışlarını uzağa çevirerek. "Aynı şekilde o da ailene mi bağlı?"

Bunu nasıl cevaplayacaktı? Her şekilde onu, kızın gözünde mahvedecek miydi? Isobel'e doğruyu söyledi. "Öyle olması gerektiğini biliyorum ama inançlarıma olan bağlılığım önce geliyor."

"İnançların nedir?"

Tristan, parmaklarıyla kızın çenesine dokunup nazikçe bakışlarını ona çevirerek dudaklarını yakınlaştırdı.

"Bana bir süre daha kalmamı istediğini söyle ki..." Nefesleri birbirine karışırken Tristan'ın parmakları, kızın hızla atan nabzının üzerinde gezinerek ensesine sarıldı "... ben de sana anlatacağıma söz vereyim."

Tristan, kızın dudaklarına acı verici bir naziklikle sahip oldu. Aslında yapmak istediği şeyin öpüşünün gücüyle kızı duvara yaslayıp pantolonunu çözmek olduğu düşünülürse, takdire şayan bir başarıydı. Diğer kolunu kızın beline dolayıp, onu kendine çekerek dudaklarını daha kısa ve istekli öpücüklerle aralaması için uğraşıyordu. Dili, kızın derinliklerine dalarken Isobel kollarını boynuna dolayıp ona aynı coşkuyla cevap vermişti. Yumuşak vücudunun ona boyun

eğmesi hissiyle sertleşti ve onu zapt eden ince kumaş için fazlasıyla minnettardı. Isobel ile zaferden fazlasını istiyordu. Yine de kızın dudakları çok ateşliydi ve öpücükleri o kadar tatlı bir şekilde edepsizdi ki kalçalarını ona bastırıp kalın uzunluğunu sıcaklığa bastırmadan kendini durduramamıştı. Isobel, dudaklarına doğru nefesini bırakırken kontrolünü neredeyse kaybedecekti. Ama sıradan bir kaçamak gibi bu kıza sahip olamazdı. Isobel, bundan daha fazlasıydı. Çok daha fazlası. Daha önce toparlaması gerektiğinden çok daha fazla bir güçle öpücüklerini keserek geri çekildi.

"Affet beni."

Isobel duvara doğru nefessiz ve güçsüz şekilde sendeledi. "Bu," dedi parmaklarının tersiyle kızarmış yanaklarına götürerek, "Beni öpüp ardından özür dilediğin üçüncü sefer."

Gözlerindeki mahmur bakışları, Isobel'i yatağına taşıyıp onunla yavaşça ve delilerce sevişmek sonrasında da kollarında uykuya dalışını izlemek için onu cezbediyordu. Tristan ona gülümserken, doğru şeyi yapmak için kendini zorlayarak uzaklaştı.

"Hakkında yanılmamışım Isobel. Daha iyi bir adam olmamı sağlıyorsun."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Öğlen güneşi, ilkbahar soğuğundan geri kalanı kovalayıp Isobel bahçesinde dizleri üzerine eğilirken tenini ısıtmıştı. Yanındaki sepetin içindekileri inceleyip salata için başka neye ihtiyacı olduğuna karar vermeye çalıştı. Kereviz otu, karga üzümü, maydanoz, kır menekşesi... Çalınmış öpücükler. Alnını elinin tersiyle sildikten sonra; Tristan'ın kollarının ona dolanması, dilinin ağzını fethederken ki müstehcen dokunuşları, uyarılmış sert halinin ona bastırılmasından başka bir şey düşünmeye çalıştı. Eline doğru öksürüp, etrafa bakarken düşüncelerinden utanmıştı. Gözleri, sonunda adamı bulmuştu. Patrick'in yanında duruyordu ve kardeşlerine, kılıçla dövüş eğitiminin ilk dersini verirken kendininkini önünde uzatmıştı. Bu kadar arzulu şekilde onu öpmesine nasıl tekrar izin verebilmişti? Görünmeyen bir rakibe doğru atılıp, kılıcını vuruşlarının gücüyle havaya savururken dar pantolonunun altındaki kaslarının oynayışına bakarak anlamasına izin verdi. Adamın, hızına ve John kılıcı iki defa düşürdüğündeki sabrına hayran kalmıştı. Dayısını onlardan aldıkları için silahını kolayca çevirip, onları öldürebilirdi. Ona, onurlu adamların o kadar da nadir olmadığı başka zamanlara dair, hikâyeler öğreten dayısını... Ama o, tüm bu intikam senaryoları yerine, Fergussonlara kendilerini nasıl savunabileceklerini öğretmeyi seçmişti. Ah, ona nasıl karşı

koyabilirdi? Herhangi bir kadın, ona nasıl karşı koyabilirdi? Tanrı yardımcısı olsun, kaderine terk edilmişti.

Bundan daha zavallı bir hale gelemeyeceğini düşünürken, eğitim için verdiği talimatlar arasından kafasını kaldıran Tristan, kıza göz kırpıp gülümsediğinde Isobel'in yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bakışlarını çevirirken aptal kalbine lanet okuyordu. Gerçekten onun gibi birinin kendisiyle ilgileneceğine inanmış mıydı? Elini, kendine güvensiz bir şekilde saçlarına doğru kaldırdı. Sabah saçlarını örmek için güçlükle zaman bulmuştu ve rengi de onu hoşnut etmiyordu. Neden erkekler, siyah saçın canlı parlaklığını sonbahar kabağının tonlarına tercih ediyorlardı? İki parmağını burnuna sürttü. Neden Isobel, Patrick ve Alex'inki gibi lekesiz, çilsiz bir cilde sahip değildi? Toprağa bulanmış kirli ellerine doğru bakışlarını indirdi ve o an, gözleri tekrar adamı ararken, çilli yüzünde bile toprak lekeleri olduğunu fark etti.

Adam, güneşten rengi açılmış yelesini geriye doğru savurarak Lachlan ile sanki bütün hayatı boyunca buradaymış gibi gülüyordu. Isobel, onu izlerken gözlerini bile kırpmadı. Ah, o neden bir MacGregor olmak zorundaydı? Eğer adamın hercai kalbini gerçekten kazanabilirse, ömrünü onun öpücüklerinin tadına vararak geçirmekten memnun olabilirdi. Ama Tristan ona söylediklerinde ciddiyse bile hiç kimsenin bilmediği, sadece ona göstermek istediği bir yanı varsa, Patrick ve MacGregorlar aralarında bir şeylerin olmasına asla izin vermezlerdi. Adam sızlayan omzunu ovalarken, Isobel onun diğerlerinden sakladığını iddia ettiği yanını merak etmeden duramıyordu. *Bir önemi yok,* diye düşündü ayağa kalkarken. Balyalaması gereken otlar ve gizli kalması gereken bir sır vardı.

Akşam yemeğinden sonra Isobel ve kardeşleri oturmasına odasına çekilecekleri sırada Tristan'ı da onlara katılması

için davet ettiler. Tamas'a yaptığı şeyi tartışmak istiyorlar; böyle bir şeyin kalacağı süre boyunca bir daha tekrarlanmayacağından emin olmaları gerekiyordu. Isobel, Patrick'in konuyu bir saat boyunca görmezden gelmesinden Tristan'ı onlar için yaptıklarından sonra azarlamak istemediği sonucuna varabilirdi. Ne de olsa Tamas ciddi bir şekilde incinmemişti. Yine de söylenmesi gereken bir şey vardı. Tristan'ın, Tamas'ın sadece bebek olduğunu anlaması gerekiyordu. Ona, bunu söylediğinde Patrick'e olan sabrı bitmişti ve şaşkınlık içinde ağabeyini karşı tarafta bulmuştu.

"Tamas artık bir bebek değil Bel."

"Patrick!" Ona ağzı açık şekilde baktı. "Daha on bir yaşında!"

"Doğruyu ve yanlışı bilecek kadar büyüdü." Cameron, Lachlan'ın şövalyesini kaptı ve odanın karşısından bakışları buluştu.

"Yatağındaki devedikenlerini hak ettiğini düşünüyorum." John rahat bir şekilde şöminenin karşısında uzandığı yerden Tristan'a gülümsedi. Isobel, ufak kardeşi ona dönmeden önce Tristan'ın ona kaçamak attığı göz kırpmasını yakalamıştı. Demek bu numarayı beraber *yapmışlardı*. John'un kinci bir yanı olduğunu hiç bilmiyordu. Tamas'a daha önce hiç karşılık vermemişti. John iki yaş daha büyük olmasına rağmen Tamas, ondan daha hızlı koşabiliyor, kurnazlıkla onu alt edebiliyor ve ondan daha iyi dövüşebiliyordu.

"Ve sadece Tristan'a yaptıkları için değil," dedi ona John, ilk defa Tamas'ın aleyhine konuşarak. "Aynı zamanda Lachlan ve bana yaptıklarından dolayı da hak ediyor."

"John tatlım, kardeşinin seni sevdiğini biliyorsun." Tristan'a baktı. "Sadece biraz yabani. Ona karşı oldukça sertim ama inatçı bir atmış gibi ona sopa vurmayacağım."

"Eğer öyle yapsaydın oldukça hayal kırıklığına uğrardım," diye ona katıldı Tristan ve Patrick'e döndü.

"Açıkça konuşabilir miyim?" Ağabeyi başıyla onayladığında lafına devam etti. "Tamas genç ve tehlikeli bir yola doğru ilerliyor. Eğer adil ve onurlu bir adam haline gelecekse tevazu öğrenmesi gerekiyor. Başkalarına yaptıklarının ufak bir kısmını hissetmesi ona merhameti öğretecektir."

"Tamas merhametli zaten," diye savundu Isobel ama üzerine gerçekten düşündüğünde merhametli olduğu bir zamanı hatırlayamamıştı.

"Komşu çiftçilerin onu vurmasına kaç defa engel oldum Isobel?" diye ona sordu Patrick. "MacGregor haklı. Onu disipline etmek için John veya Lachlan'a kalıcı bir zarar verene kadar bekleyecek miyiz?"

"Elbette hayır ama..."

"Bir gün birini öldürdüğü için asıldığını görmek istiyor musun?" Tristan'ın sesi, onunkinin üstüne çıkmıştı. "Belki de yanlış adamlarla kavgaya girdiği için öldürüldüğünü?"

Isobel durup, adamın sözleriyle gözlerini kapattı. Ah, sadece düşüncesi bile... "Hayır," dedi kısık sesle. "Ama ben..."

"Onu seviyorsun," diye onun yerine lafını bitirdi Tristan ve kız ona baktığında gülümsedi. "Biliyorum."

Ah, gülümsemesi... Sahip olduğu öldürücü bir silahtı. O gülümseme her zaman dudaklarının kenarında bekliyor ve sanki her şeyin onun istediği şekilde yürüyeceğini biliyormuş gibi gözlerinin özgüven ve iyimserlikle parlamasını sağlıyordu. Kim olduğunu bilmesine rağmen bunu sakinleştirici bulması çılgınca mıydı? Dayısını gerçekten kimin öldürdüğünü keşfederse yapabileceklerine rağmen? Ona karşı bir savunması yoktu. Adam onu ne kadar sinirlendirse de veya ondan ne kadar korksa da ele avuca sığmaz gülümsemesi, savunmasını her zaman indirmesini sağlıyordu.

"Ne teklif ediyorsun?"

"Bana güvenmeni."

Ah, işte buydu. Onun zaferi. Başından beri istediği bu değil miydi? Güvenini kazanabilmek için arkadaşlığını istemiyor muydu?

"Oğlan için kalbimde kötü bir düşünce yok," diye içten bir şekilde lafına devam ederken, gözlerinin koyu sarısının sıcaklığı, yoğun ve dumanlı bir kahverengine dönüşüyordu. "Üzerime arı yuvasını saldığında bile ona zarar vermek istemedim. Ağabeyin Patrick'in ona sağlayabileceğinden çok daha sıkı ele ihtiyacı olan bir oğlan o."

Isobel ağabeyinin itiraz etmemesini tuhaf bulmamıştı. Tristan hepsinin doğru olduğunu bildiği ama itiraf etmesi zor olduğu şeyi dillendirirken nasıl yapabilirdi ki? Gerçeği biraz balla tatlandırmak onun her zaman alıcı cazibesinin bir parçasıydı. Isobel kazanılmak istemiyordu. Ona güvenmek, sonrasında da büyüleyici gülümsemesinin ardında gizlenen acımasız kalbe kurban düşmek istemiyordu. *Bu* hata ona çok pahalıya mal olurdu.

"Benden çok fazla şey istiyorsun Tristan. Bizden," diye düzeltti kardeşlerine bakınca. "Tanımadığımız bir adama nasıl güvenebiliriz?"

"Yılmaz olduğunu biliyoruz," diye araya girdi Lachlan, Tristan'a gülümserken papazını kaybederek. "Üç ok, bir taş ve kil saksıdan sonra bunu kanıtladı."

"Kil saksı mı?" diye sordu Tristan, elini sanki hatırlarmış gibi kafasının tepesine götürdü.

"Eğer başkasının kardeşi Tamas'ın ona yaptıklarını bana yapsaydı, ben bile bu kadar sabırlı olamazdım," diye araya girdi kısık tonda Cam ve Lachlan'a hareketindeki hatayı açıkladı. "Ayrıca unutmayalım," diye hepsine söyledi Tristan, sanki böylesi bir şeyi unutabilirlermiş gibi, "Babam Şeytan MacGregor tarafından dağların tepesinde

yetiştirildim. O, azmimi Tamas'ın bana fırlatacağı herhangi bir şeye karşı dayanıklı hale getirdi."

"Tamas'ın sana fırlattığı herhangi bir şeyden bahsetmişken," diye Cameron konuşmuştu ve koyu kirpiklerinin gölgesinden kısa bir anlığına baktı, "Birimizin, sapanını alması gerekiyor."

Tristan sırıttıktan sonra pantolonunun cebine uzanıp, Tamas'ın sevdiği silahını kaldırdı. "Çoktan bende."

Kardeşleri, hatta Cam bile güldü ve onları böyle izlemek, Tristan MacGregor'un yapacağını söylediği şeyi yaptığına dair büyüyen korkusuna rağmen, Isobel'i de güldürmüştü. Kardeşlerini elde etmişti. Bir tanesi hariç. Sonraki birkaç gün zavallı Tamas için olduğu kadar Isobel için de zorlayıcı olmuştu. Evet, ufak kardeşi mucizevi bir şekilde toprak farelerinin ailesine ev olmuş bir yatağa bağlı kalmıştı. Ufak ayaklarının Tristan'ın üzerine yağdırdığı dehşetlerden kaçamayacak kadar sızladığı doğruydu. Bu ufak bebeğin, ağabeyinin onayıyla acı çekmesi kalbini parçalara ayırıyordu ama kafasının üstündeki çığlıklar ve kırılan mobilya sesleri de canını sıkmaya başlamıştı. Geceleri Tristan, Tamas'a eziyet ederek geçirdiği bir günden sonra onlarla beraber yemeğini yiyor, kardeşlerinin geri kalanına savaşmayı öğretiyordu. Isobel adamın yemeğini önüne sertçe bıraktıktan sonra ona bakmadan ve tek kelime etmeden yemeğini yiyordu. Tamas'a iyi gelsin veya gelmesin, Tristan'ın Highland taktiklerinden hoşlanmamıştı. Tamas, onun sorumluluğundaydı. Bütün kardeşleri öyleydi ve bunu özellikle bir MacGregor'a bırakmaya hazır değildi. Ailesinin oturma odasındaki her akşamki konuşmalarında onu güçlükle dinliyordu. Çoğunlukla konuşmayı Tristan yapıyordu. Kennedyler dışında daha önce defalarca duymadıkları hikâyeleri anlatan birkaç tane ziyaretçileri olmuştu. Oğlanların bu hilekârın maceraları tarafından büyülenmeleri çok doğaldı. Adam, eğlence

odaklı bir hayat yaşıyordu. Evet, bu kelimeler onu tarif etmenin en doğru yoluydu. Isobel dikişini yaparken sayabildiğinden de fazla, çoğunlukla kadınlar tarafından kendini tehlike altında bulduğunu ve her zaman yara almadan kaçtığını dinlemişti. Sesindeki kaygısız tını, dinleyicilerinin dikkatini üzerinde topluyor ancak anlattıkları; onun hiçbir zaman okla vurulmadığı, bıçaklanmadığı ya da hiç yumruk yemediği anlamına gelmiyordu. Espri anlayışı oldukça iyiydi; en azından kendini birinin kılıcının ucunda bulacağı ana kadar.

"Ufak bir oğlanken ne yaptın?" diye ona sordu John, ayaklarını çatırdayan ocak ateşinin önünde ısıtırken.

Isobel, tek duyabildiği çatırtılar olduğunda başını bir kadeh bal liköründen kaldırdı. Hepsi Tristan'ın cevap vermesini bekliyor ama adam tek kelime etmiyordu. Bakışları ise onların göremedikleri bir yere odaklanmıştı.

"O zaman da başın çok belaya girdi mi?" diye bastırdı John, Tristan'ı onlara geri dönüp tebessümünün yerine gelmesi için zorlayarak.

"Çok az. Tamas'tan çok senin gibiydim. Ayrıca annem kuzenlerimin çoğu gibi yumruk sallamamıza katlanamazdı."

"Ne yaptın o zaman?" diye sordu Patrick, ateşe daha fazla odun atarak.

"Kitaplar okudum ve..."

"Okuyabiliyorsun o zaman?" diye sordu John, gözleri kocaman açılarak. Tristan başıyla onaylayınca ona daha da yaklaştı. "Ne tür kitaplar okudun?"

Isobel, Tristan'ın sandalyesinde kıpırdanmasını, ateş önündeki her zamanki yerini aldığından beri ilk defa rahatsız görünmesini izledi. "Çoğunlukla Monmouth, Chaucer, Sir Thomas Malory tarafından yazılmış kitaplar."

John ona şaşırmış şekilde baktı. "Ne konu hakkında yazıyorlar?"

"Şövalyeler," dedi kısık sesle Tristan. Bakışlarını Isobel'e çevirdi ve sıcak gülümsemesini John'a yönelttiğinde dikkatini özleyecek kadar uzunca bir süre ona bakmıştı. "Kahramanca hareketler, saray aşkları ve onur arayışları hakkında yazıyorlar."

"Bize bir tane anlat," diye yalvardı John, sonrasında esneyerek sandalyesine yayıldı.

Tristan, biraz isteksizce onlara "Şövalye'nin Hikâyesi" adında bir hikâyeyi, hatırladığı kadarıyla anlattı. Bu, yaşadıkları zamanlarda cömert prensipleriyle örnek olan iki şampiyonun hikâyesiydi. İki şövalyenin de kalbini kazanmaya çalıştığı güzel kız Emelye'nin hakkında Tristan'ın söylediği süslü kelimelere, John gülmüştü. Isobel, Tristan'ı sesindeki ihtiras ve onurdan bahsettiği anda gözlerinde beliren parlaklığa kapılarak dinlemişti. Böylesi değerleri henüz çocukken yüreğine bu denli işlemiş bir adamın, sonrasında birçok kadının kalbini kıran bir erkeğe nasıl dönüştüğünü merak ediyordu. Hangi kısmı gerçekti?

"Haydi çocuklar yatağa," diye Tristan'ın hikâyesi bittikten sonra nazikçe duyurdu Patrick; "Geç oldu."

"Ama..."

"John," dedi Patrick, Cameron ile oynadığı satrançtan kafasını kaldırmadan.

Hemen John ve Lachlan botlarını toplayarak yolları üzerindeki Isobel'i öptüler ve yataklarına yöneldiler.

Oturma odası âdeta öldürücü, ateşli bir salgından kırılan bir kasaba kadar sessizleşmişti. Isobel, Tristan'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Ona bir şey söyleyecekti ve Isobel'in cevap vermesi gerekiyordu. Ona hâlâ Tamas konusunda sinirliydi ve bu şekilde kalmak istiyordu. Kalbi için böylesi daha güvenliydi. Onun, soyadından bu kadar uzun zamandır nefret ederken ve gösterdiği iki farklı karakter arasından hangisi olduğunu bilmezken, ona âşık olmak için kendine izin vermeyecekti. Çapkın mı, kahraman mı?

"Iso..."

Ayağa fırlayıp, dikiş iğnesiyle parmağını deldi. "Ben de yatağa gidiyorum. İyi geceler."

"O zaman sana, odana kadar eşlik etmeme izin ver," diye cüretkâr bir şekilde söyledi Tristan.

Isobel arkası ona dönük bir şekilde durdu ve adam yanından geçip kapıya uzanırken omuzları kaskatı kesildi. Ah, korkusuz ve kararlı bir aptaldı. Kardeşlerinin ikisinden de tek kelime çıkmadan geçen şaşırtıcı bir an sonra ellerini yumruk haline getirerek kapıdan fırlarcasına çıktı.

"Seninle konuşmak istemediğimi biliyorsun." Isobel, holde yalnız kaldıklarında zehirli birer oka benzeyen laflarını adama fırlatmak için durdu.

"Evet, bunu açıkça belli ettin."

"Görünüşe göre yeterince belli edememişim." Merdivenlere doğru ilerlerken adamın önünde kalmak için eteğini ayak bileklerine kadar kaldırmıştı.

"Tamas yüzünden bana öfkelisin," dedi hızını onunla eşit tutarak.

"Neden öfkeleneyim ki? Ah bekle, belki de yatağında bıraktığın karıncalar, fareler veya örümcekler yüzündendir veya Tamas geç saatte uyanıp, yüzündeki beyaz boyayı görüp seni ölüm meleği sandığı ve onun aklını çıkardığın için gözlerini oyabilirdim."

"Korkusuz olduğunu sanıyor."

Tristan, hatıraya gülümserken Isobel ona sert şekilde bakmayı bıraktı. "Ve sen de ona aksini kanıtlamaya kararlısın. Ailenden farklı olduğunu söylemiştin ama tek görebildiğim bir çocuktan intikam alan bir adam."

Gözlerinde bir suçluluk hissi ya da Tamas'a uyguladığı taktikler konusunda ufak da olsa bir şüphe görmeyi umuyordu ama adam, etkilenmemiş görünüyordu ve soğuk bir şekilde cevapladı, "O zaman gözlerini kapa ve sen elinde

bir başka Alex ile kalmadan evvel hayatını kurtarmama izin ver."

Isobel, topuklarının üzerinde dönerken adamın mantığını dinlemek istemeyerek tırabzana uzandı. Adamın belindeki kolları onu durdurdu. Ensesindeki sıcak nefesi öfkesini dindirip karnının derinlerine kıpırtılar gönderiyordu. Ondan nefret etme iradesini takdir ettiğini söylemişti ama Isobel, ondan nefret etmiyordu. Ne zaman nefret etmeyi bırakmıştı? Tamas'a karşı davranışları yüzünden ona ciddi manada öfkeli bile değildi. Artık adamın kolları arasındayken... Eğer Isobel izin verirse, ona yaptıracak gücü olduklarından korktuğu için uzak kaldığını biliyordu.

"Bana ne zaman güvenmeye başlayacaksın Isobel?"

"Asla."

Kızı kollarında döndürerek vücudunu kendininkine bastırdı. Isobel, sırtını bükerken adamın yakınlığından, temkini nasıl havaya fırlatmayı istemesine sebep oluşundan korkuyordu. Kıza doğru eğilerek onu takip eden Tristan, onun savunmasını parçalara ayırıp kanını kaynatan bir çaresizlikle gözlerinin içine bakıyordu.

"Pekâlâ o zaman, beni daha fazla uzaklaştırma. Hiç yokmuşum gibi davranmandansa bana sövdüğünü duymayı tercih ederim."

Yüce Tanrım, göğsünde hızla çarpan kendi kalbi miydi, onunki mi? Bir vahşi bu kadar ikna edici bir ton ve alçak gönüllülükle nasıl konuşabilirdi? Whitehall'de Alex ile başlayan bütün tehlikelere karşı onu korurken, ona nasıl zarar vermek isteyebilirdi? Ailesi gibi değildi. Olamazdı.

Tristan yüzünü kıza doğru yaklaştırırken Isobel, gözlerini kapatarak öpücüklerinin neşeli hatıralarına kendini kaptırdı. Dudaklarını kızın boynunun kıvrımında gezdiren Tristan, kızı bir aşığın hakkı olan mahremlikle kokluyordu. Isobel savunmaları düşerken adamın kollarında titredi ve

dudakları kendi çaresiz ihtiyacıyla onunkileri aradı. Bir eli sırtında, diğeri ise boynunu tutarken Tristan, boynundan yukarıya doğru yalayarak yükseliyordu. MacGregor'un kollarında kıvranan kendi miydi? Umurunda değildi. Adamın yüzünü elleri arasına alıp parmaklarını saçlarına dolayarak onu yakınına çekti. Beraber zevkten inlerken dudakları birleşti. Isobel dudaklarını açarak dilinin içeri girmesine izin verdi ve onu dilinin kendi dokunuşuyla şaşırttı. Adam hakkında birçok şeyden şüphe ediyor olabilirdi ama öpüşme yeteneği kesinlikle bunlardan biri değildi. Tam kendine bu anın tamamen tadını çıkarmak için izin vermeyi düşünürken oturma odasının kapısı açıldı. Tristan'ın sarılışından sıçrayarak kaçtı ama adam elini yakalayıp onu karanlık mutfağa çekti. Kalpleri, birbirlerinin göğsüne değerek hızla atarken, Patrick ve Cameron'un birbirleriyle yumuşak bir tonda konuşarak merdivenlerden çıkmalarını dinlediler.

"Benimle dışarıya kadar yürü." Tristan'ın nefesi, kardeşleri daha ortadan kaybolmadan gölgelerin içinden yanağına vuruyordu. Beraber oldukları her seferinde ortaya koyduğu heyecan konusunda temkinli olacak kadar bundan haberdar olduğu için başını iki yana salladı.

"Ben... Ben nişanlıyım." Ah, bunu yüksek sesle söylemekten nefret ediyordu. "Yalnız olmamalıyız."

"Şu anda yalnızız."

Onu ön kapıya doğru çekip kızı nereye giderse oraya kadar takip etmesi için cezbederken sesinde kahkaha tınıları vardı. "Tam bir centilmen gibi davranacağıma dair söz veriyorum." Bu kadar ufak bir şeyde bile ona güvenmeye cesaret edebilir miydi? Gülümseyerek onu evin dışına kadar takip etti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Dolunayın yumuşak ışığının altında beraber yürüdüler. İkisi de bir süre boyunca dünyanın güzelliği, gümüşle yıkanmış görünen gökyüzü ve parmaklarının birbirine dolanmasının verdiği tuhaf bir rahatlık yüzünden suskun kalarak konuşmadılar. Tristan'ın gözleri, yanındaki Isobel'e kaydı. Onunla kavga etmeyi, ona gülümsemeyi ve onun da gülümseyerek karşılık vermesini görmeyi özlemişti. Son birkaç gündür ona cehennemi yaşatmıştı ve Tristan nedenini anlıyordu ama bu onun umursamazlığını katlanılması kolay hale getirmemişti. Artık Tamas veya onu tekrar öpmesi konusunda öfkeli değildi. Lanet olsun, bu sefer onu öperek karşılık vermişti ve eğer dudakları onunkiler kadar aç değilse, lanetlenecekti. Kıza bakınca, ona dokunduğu için sonunda onu kazandığına dair umut veren o nefis ufak inlemelere sebep olduğu için lanetlendi mi diye merak ediyordu. Burada onunla kalmaya niyetlenmemişti. Isobel'e, ondan önceki kızlardan çok daha fazla değer veriyordu. İngiltere'de onu ve ailesini çağırdığı gibi barbar olmadığını kıza kanıtlamak istiyordu. Hayatında sebep olduğu hasarı tamir etmek belki de biraz onurunu geri kazanmak istiyordu. Onu sevmek istememişti. Sevebileceğini bile bilmiyordu. Başkasına ait bir kızı sevmenin neye yararı olacaktı?

Eğer onu sevseydi, onu kaybetmek kalbinden geri kalanı da parçalara ayıracaktı. Ama kızın görüntüsü ve tadı onu daha fazlası için arzudan delirtirken sözünü nasıl tutacaktı?

"Bana daha önce, sana sevdiğin hikâyeleri öğretenin dayın Robert Campbell olduğunu hiç söylememiştin."

Tristan, kız ona bakarken konuya hazırlıksız yakalandığını belli edercesine bakışlarını kırpıştırıp Isobel'den uzaklaştırdı. "Evet, oydu."

"Sana bunu sordum," diye yumuşak bir şekilde devam etti, "Çünkü bana kim olduğunu göstereceğini söyledin ve ben de bilmek istiyorum. Bilmeye ihtiyacım var. Hikâyelerini mi yoksa onu mu çok seviyordun?"

Tristan, kızın ona güvenmesini istemişti. Öncelik olarak kıza güvenmesi gerektiğini biliyordu.

"Hikâyelerdeki adam o, Isobel. Hayatını her adamın yaşaması gerektiği şekilde yaşadı."

Isobel gözlerini kapatıp, kendini adamın gözlerinde gördüğü acı ve pişmanlığa karşı koruyordu.

"O zaman bu dünyadan göçtüğü için özür dilerim."

Tristan kızın ay ışığında aydınlanmış yüzüne baktı. "Ben de öyle."

"Ondan bahsederek seni hüzünlendirmek istemiyorum."

Tristan durup kıza döndü ve parmaklarını, soğuk gece havasıyla yanaklarına vuran bronz buklelerine doğru kaldırdı. Kız tekrar gözlerini açarak onunkilere baktı.

"Hatıraları beni hüzünlendirmiyor. Yıllardır onun hakkında kimseyle pek konuşmamıştım ve bu daha da büyük bir acı hissetmeme sebep olmuştu."

Isobel'in üzerindeki bakışları yumuşayarak nefesini kesmişti.

"Onun hakkında daha çok şey duymak isterim o zaman," dedi ona, Tristan'ın ellerini kendininkiyle kavrayarak.

"Pekâlâ," diye cevap verdi Tristan, elini kızın elinin içinde çevirip dudaklarına götürerek. "Sana anlatacağım."

Parmaklarını onun elleri arasından geçirerek tekrar yürüdüklerinde, ellerinin aralarına düşmesine izin verdi.

"Beni neden kayırdığını bilmiyordum. Ağabeyim Rob onun ismini taşıyordu, ben değil. Belki de bana verilen ada göre yaşamamı istediğindendi."

Yumuşak bir şekilde kendi kendine gülümserken, kelimelerin dilinden ne kadar da kolay döküldüğüne şaşırmıştı.

"Yazlarımı onunla ve karısıyla Campbell Kalesi'nde geçirmem için beni davet etti ve orada beni kendi gibi olmam için eğitti. Bu şekilde orası evim haline geldi."

"Senin için bir baba oldu," dedi Isobel, kontu ona tarif etmek için ilk kullandığı sözleri hatırlayarak. "Gerçek baban çok mu kötü müydü?"

Tristan, babasını öldüren adam hakkında muhtemelen iyi bir şey duymak istemediğini biliyordu ama provoke edilmeden öldüren, kana susamış bir canavar tarafından peydahlanmadığını da anlamasını istiyordu.

"Babam hiç de kötü biri değil. Çocuklarından hiçbirine asla kötü davranmadı. Sadece başka bir kalıptan yaratılmış biri. Ailemin kalanıyla beraber hakkı olanları korumak adına savaşması gerekti. Babam ismini hayatta tutmak için dönüşmesi gereken kişi oldu."

Tepelere ve ağaçların hizasının ötesine beraber yürürlerken Isobel bir süre sessiz kaldıktan sonra sanki onun tam olarak kim olduğunu biliyormuş gibi dönüp sordu, "Sadece savaş ve kan dökmeyi bilen bir kalabalığa, senin gibi efendi ufak bir oğlan nasıl uyum sağlayabildi?"

"Asla Camlochlin'e ait olmadım," diye kısık sesle itiraf etti Tristan. "Dayım öldükten sonra dünyada benim için hiçbir yer yokmuş gibi hissettim. O öldükten sonra tekrar yerimi bulmak konusunu önemsemeyi bıraktım."

"Ama neden?"

"Çünkü onu seviyordum ve bana hayatımda sevdiğim şeylerden bile çok daha fazlasını öğretmişti..."

... Bir adamın hayatında verdiği kararların, kaderini etkilediği birçok an vardır.

"... ve öfkeli bir anda, gururlu MacGregor kanımın beni yönetmesine izin verdiğim kısa bir vakitte, her şeyi yok ettim. O yüzden dayımın ve babamın değerlerine sırtımı döndüm."

Ağaçların olduğu yere vardıklarında Isobel durup ona döndü.

"Nasıl yok ettin?"

Kızın vücudunu, esnekliğini ve kadınsı halini arka planda yıldızların eşliğinde inceledi. Vücudu, titreyerek kızı kollarına alıp ona öğrenmek istediği her şeyi anlatmayı, sonrasında da inanana kadar onu öpme arzusuyla doluyordu. Ona âşık olmak istiyordu ama âşık olmayan herhangi bir adam aptaldı.

"Alex ile kavga ettim."

Gözyaşları kızın yüzünden dökülüyordu ve süt beyaz ay ışığının sisinde, gözleri deniz gibi parlıyordu. İçinde dalıp sadece onun sağlayabileceği serin suların tazeliğinde kendini temizlemek istiyordu.

"Onun ölümü için kendini mi suçluyorsun? Tristan, buraya intikam almak için geldiysen söylemeni rica ediyorum. Senin için değerini şimdi anlıyorum..."

Kızın sesindeki korkuyla kalbi burkuldu. Kızın gözyaşlarını silmek için elini kaldırdı. Isobel geri çekildiğinde ona doğru yaklaşırken bir an bile ondan uzak duramaz haldeydi.

"Isobel, benim için olan değeri yüzünden zaten onun intikamını almadım."

"Babam, onu elinden aldığı için özür dilerim. O... O akşam içki içiyordu. Ne yapmak istediğini bilmiyordum. Çocuktum. Hepimiz öyleydik."

Tristan'ın kendini suçlamasını istemiyordu ve şimdilik adam, onun istediğini yapacaktı. "Evet, masum çocuklardık." Tristan kızın yüzünü elleri arasına alarak dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

"Evet," diye adamın dudaklarına doğru nefesini vererek söyledi. Isobel gözlerini kapatıp dudaklarını aralayarak Tristan'ın efendi kalmak konusundaki iradesini parçalara ayırmıştı. Bir elini kızın dolgun saçlarından geçirip diğerini sırtına kaydırarak kızı yakınına çekti ve tatlı nefesini bir öpücükle yakaladı. Ağaç hizasında, yıldızlar ve yavaşça uzaklaşan ayın altında bir hafta boyunca buluştular. En zor günlerinde hayatlarına devam etmeleri için onları zorlayan geçmişleri ve hayalleri hakkında konuştular. Isobel ona en kötü korkularını ve kardeşlerinin gelecekleri hakkındaki en içten umutlarını anlatmıştı. Daha önce onun dışında, Patrick ile bile paylaşmadığı şeyleri. Elbette Tristan'a her şeyi anlatmamıştı ama gece ziyaretleri sürecinde adamın evine gelmesinin dayısıyla alakası olmadığına güvenmeye başlamıştı. En azından korktuğu şekilde değildi. İlk yürüyüşleri Tamas'ın odasında sonlandığında Tristan'ın en küçük Fergusson'a tavırlarını tamamen affetmişti. Tristan onu, şafağı oturarak bekledikleri Tamas'ın yatağının kenarına götürmüştü. Tristan, kardeşine Tamas'ın kayıp sapanını aldığını itiraf etmesini ve Tamas'ın tekrar kazanması için bunu hak etmesi gerektiğini açıklamasını sessizlik içinde dinledi. Kardeşi feryat edip ufak ayaklarını yatağından kenarından sarkıtırken Tristan kadar sakin kalmıştı. Çocuk zayıf ayakları üzerinde tökezlerken ona önce Tristan ulaşmıştı ve Isobel temkinli kalbi yumuşarken Tamas'a odada yürümesine yardım edişini izledi.

En azından kardeşlerinin bazılarının, Tristan ile gizli buluşmalarından haberinin olduğundan emindi ama nişanlı olmasına rağmen hiçbiri itiraz etmedi. Aynı onun gibi

herkes Andrew Kennedy'i tamamen unutmuş gibiydi. Yaz yağmuru gibi ansızın Annie ile kapılarında belirene kadar. Isobel yemek odasına girdiklerini gördüğünde, Patrick'in kafasına en ağır çömleğini geçirebilirdi. Andrew'ın gözleri onunkilerle buluştuğu anda o adamla asla evlenemeyeceğini biliyordu. Andrew ona gülümserken mutfak girişinde kızı gördüğü için yeterince memnundu ama gözleri, Tristan'ın bakışlarındaki arzu ve parıltıdan yoksundu.

"Umarım yük olmuyoruz," dedi Andrew, ondan çok Patrick'e.

"Merak etme Andrew," dedi Isobel, ellerini önlüğüne silerek. "Bizimle yiyebilmen için sadece daha az yemek yememiz gerecek."

"Gördün mü?" Annie ağabeyinin koluna vurdu, "Davetsiz ve habersiz gelmenin kötü bir hareket olduğunu söylemiştim."

"Gelmemizin sebebi," diye hızlıca açıkladı Andrew, "Yaşlı Edward Tanner'ın iki gün önce arazimize gelip bir süre önce yolda ona Fergussonları nasıl bulacağını soran bir adamla tanıştığını anlatması. Endişelendim. Tanner o adamın bir Highlandli olduğunu söyledi."

"Evet, o," Patrick lafına başladı ama Tristan kapıda belirince durdu, "Kesinlikle bir Highlandli. Tristan, bu Andrew Kennedy, Isobel'in nişanlısı ve kız kardeşi Annie."

"Isobel'in nişanlısı!"

Arkasında Tristan'ın dişlerinin elmayı yüksek sesli ısırışı, Isobel'in yüzünü buruşturmasına sebep oldu. "Ne kadar şanslısın."

Andrew başıyla onaylayıp sanki onu uyarmaya çalıştığı şekilde korkunç bir tehlikedeymiş gibi elini uzattı. Annie tek kelime etmedi. Sadece Isobel, onu tokatlamak isteyecek kadar Tristan'a ağzı açık bakıyordu.

"Andrew." Isobel gözlerini kısarak ona çevirdi. "Güvenliğimiz için endişeli olduğundan kız kardeşini de beraberinde mi getirdin?"

"Ah, ne kadar akıllı ve sezgileri olan müstakbel bir eş değil mi Kennedy?" dedi Tristan gururla, sonra Tamas'ın yavaşça merdivenlerden indiğini görünce, Isobel'in etrafından dolandı. "Tanrı sana gülümsüyor."

Annie'nin kocaman, hülyalı gözleri onu takip ederek, Tristan yanından geçerken dar pantolonuna çekilmişti. "Bir Highlanderlı gibi gözükmüyor," dedi hafifçe iç çekerek. Isobel Tristan'ın ekosesine, nadiren giydiği, İngiliz kıyafetlerini giymeyi tercih ettiği gerçeğine lanet etti. Andrew'un soğuk bakışları da onun üzerinde takılı kalmıştı. "Bir adam için akrabalarımdan oluşan bir topluluk mu getirseydim?"

"Eğer bize zarar vermek isteseydi," diye belirtti John, sandalyesine oturarak. "Bu yeterli olmazdı."

"Ah?" Andrew, Tristan'ın Tamas'a son basamaklarda yardım etmesini incelerken şüpheli bir şekilde kaşını kaldırdı.

"Kemerinde kılıcı olmadan ne tür bir tehlike oluşturabilir?"

Ah Tanrım. Isobel başını tavana doğru iki yana sallarken dizini dövdü. Zorlu bir akşam olacaktı. Andrew belli ki Tristan'ın varlığı yüzünden sinir olmuştu. Ama hangi adam onunla aynı odadayken değersiz hissetmezdi ki? Tristan'ın dostça tebessümü hiç kaybolmazken içten olmadığını bilecek kadar onu tanıyordu. Tristan'a cevap verecek kadar cezbedici gelecek bir meydan okuma daha ortaya atılmadan önce Andrew'ı masaya doğru yönlendirdi.

"Madem buradasınız, neden oturup Patrick ile muhabbet etmiyorsunuz?"

Isobel sonrasında Annie'ye döndü. "Annie dışarı çıkıp Cameron ile Lachlan avdan döndü mü diye bakar mısın?"

"Kim?" Annie, Tristan Tamas'ı sandalyesine nazikçe yerleştirirken ona gülümsedi.

"Ona ne oldu?" diye sordu Andrew, Tamas'ı işaret ederek.

"Hiçbir şey," diye tersledi Isobel, Annie'ye kötü bir bakış atarak. "Kendi sandalyesine, kendi başına oturacak kapasitede."

"Ayaklarım hâlâ sızlıyor Bel."

En ufak kardeşi ona kaşlarını çattıktan sonra misafirlere döndü.

"Tristan botlarımın içine devedikeni koydu."

Andrew'ın gözleri Patrick'in üzerinde kocaman büyürken, Tristan'ın üzerinde karanlık bir bakışa döndü.

"Hak etmiştin," diye savundu John.

"Ve sana da bir taş..." Tristan eğilip kulağına bir şey fısıldadığında Tamas'ın tehdidi yarıda kesilmişti. Isobel derin bir nefes aldı ve Annie, Tristan'ın arka kısmına gülümserken sabır için dua etti. Bu akşama katlanmaları gerekiyordu. Sonrasında Andrew gidecekti. Andrew'a söz vererek onu bu açmaza soktuğu için Patrick'e son bir kez daha delici bir şekilde baktı. Hâlâ bu işten nasıl çıkacağını bilmiyordu ama bu akşam düşünmemeye çalışacaktı. "John, gel de akşam yemeğini servis etmemde bana yardım et."

"Yardım edeyim." Tristan, o veya herhangi biri itiraz edemeden Isobel'e parlak bir şekilde gülümsedi ve yanından salınarak mutfağa geçti.

"Söylesene Isobel, yalvarırım," dedi, kafasının üzerinde olan raftaki kâselere ulaşarak, "O kıllı avanakla evlenmeyi cidden düşünmediğini söyle."

"Sesini alçalt," diye uyardı Isobel, elinden bir kâse alarak. "Zaten senden hoşlanmıyor."

"Yazık." Tristan'ın gülümsemesi ince bir çizgi halini aldı. "Onunla uzun bir arkadaşlık yapmak için sabırsızlanıyordum. Belki de kız kardeşiyle evlenmeliyim, böylelikle çocuklarımızı beraber yetiştirebiliriz."

Isobel, sacayağının önünde duraklayarak ona öldürücü bir bakış attı.

"Bana öyle bakma," dedi kaba bir şekilde. "Benim kız kardeşiyle evlenme ihtimalim, senin kardeşinle evlenmen kadar saçma."

"Ne yapmamı bekliyorsun Tristan?"

Kâseyi tavşan yahnisiyle doldurup ona uzattıktan sonra parmaklarından bir kâse daha kaptı. "Reis olan Patrick. Benim için en iyi olanı yapmaya çalışıyor."

"Andrew Kennedy senin için iyi bir seçenek değil," diye itiraz ederken sonraki kâseyi doldurmasını izliyordu.

"Kim iyi o zaman?"

Tristan sessiz kalınca, birinin yemeğini kafasından aşağı dökme isteğiyle doldu. "En azından Andrew'ın kalbinin tamamen bana ait olduğunu bileceğim."

Mutfaktan hızla çıkıp Tristan peşinden takip ederken yemek odasına döndü. İkisi de taşıdıkları kâseleri masaya vururken Patrick ve Andrew'ün onlara ters ters baktıklarını fark edemeyecek kadar birbirlerine kötü bakışlar atmakla meşguldüler.

"Benim kalbimin sana sadık olmayacağını mı söylüyorsun?" diye emretti Tristan, mutfağa döndükleri an.

"Kalbin sevmek için değil, fethetmek için yaratılmış."

Geri kalan kâselerle beraber salınarak yanından geçti. "Eminim Whitehall Sarayı'ndaki veya Skye'deki bütün kadınlar bana bu konuda katılacaktır."

Tristan'ın, Isobel'in bileğine sıkıca kapanan parmakları onu durdurdu. Tristan yüzleşmek için onu döndürdüğünde kızın üzerindeki bakışları sert ve biraz da kırgındı.

"İnkâr ediyor musun?" İnkâr etmesi için dua ediyordu. Ona olan aşkını ilan edişini güzel sözlerle süslemesi için dua ediyordu. Hiçbiri gelmediğinde gözündeki yaşların sızısını kırpıştırarak giderdi. Ondan hoşlanacağına inanması için kendine izin verdiğinden aptal gibi hissediyordu.

"Bırak beni."

Onu acılı bir tebessümle bırakarak gitmek için topukları üzerinde döndü. Kapının önünde duran Patrick ile yüz yüze geldi.

"Tristan," dedi ağabeyi kısık sesle, gözlerini kızın yaşlarla parıldayan gözlerinden Tristan'ın karanlık bakışlarına çevirdi. "O Andrew'a ait. Aranızda olan şeye izin vermemeliydim."

"Aramızda bir şey yok," diye araya girdi Isobel.

Patrick onu susturmak için elini kaldırıp bakışlarını Tristan'a çevirdi. "Ona sözümü verdim ki şu an bile bana bunu hatırlattı. Sözümden geri dönmemi mi istersin?"

"Hayır."

Tristan başını iki yana sallayarak, etrafından dolandı. "Senden bunu isteyemem."

Yirmi Beşinci Bölüm

İki tane keçi sütüyle dolu kovayı ahırdan eve taşırken, Isobel küfürler mırıldanıyordu. Öğleden sonrasının parıltısına karşı gözlerini kısarak Andrew'ün evin önüne yaslanarak kılıcını cilaladığını görünce tekrar sessizce küfretti. Zonklayan başı, keyifsiz halini veya Andrew'ün iki gece önce buraya vardığında, Annie ile malikanede birkaç gün daha kalmak konusundaki ısrarının hatırasını değiştirmemişti. Elbette, Andrew'ın kalma isteğinde Tristan'ın etkisi vardı. İki gün boyunca Andrew'ün onu gittiği her yerde takip etmesine, Tristan aynı odaya girdiği an koluna tutunmasına katlanmıştı. Andrew her zaman ona karşı nazikti ama bu aralar mide bulandırıcı derece tatlı ve kaşığı daha ağzına sokmadan yemeği hakkında övgüler yağdırıyordu. Isobel, neden istenmeyen nişanlısının bu kadar sahiplenici şekilde davrandığını anlayamıyordu. Tristan, Patrick ile mutfaktaki ufak konuşmasından beri onunla pek konuşmamıştı. Onu zar zor görmüştü. Gün ışığı vakitlerinin hepsini kardeşleriyle, evin arkasında onlarla pratik yaparak veya onu Isobel'den uzak tutacak bir iş bulmak için elinden geleni yapıyordu. Ufak kardeşlerini hayal kırıklığına uğratan bir şekilde oturma odasındaki akşam muhabbetlerini de bırakmıştı. İstekli bir şekilde yokluğu Isobel'i deliye çeviriyordu. Onu ufacık da olsa önemsemiyor muydu? Önemsediğine,

suçu olmayan bir trajedinin cezasını çekme ihtiyacından biraz daha önemi olduğuna inanmaya başlamıştı ama kıskançlık veya öfke işaretleri göstermiyordu. Sadece ona dikkatini vermeyi bırakmıştı. Bu Isobel için onun bir MacGregor olduğunu öğrenmekten daha beterdi.

"O kovalarla yardıma ihtiyacın var mı canım?"

Isobel Andrew'e kaşlarını çattı. Yardıma ihtiyacı var mıydı? Ayaklarına dökülen süt ona yeterince ipucu vermemiş miydi?

"Hayır ama eğer çok zahmet olmazsa kapıyı açabilirsin."

Neden kılıcını cilalıyordu ki? Tristan onu tehdit etmemişti. Ona gülümsemişti ama bu, Andrew Highlanderlının kim olduğunu öğrendikten ve onu aşağılamasından sonra olmuştu. Tristan'ın istifini bozmayan, etkilenmemiş görünme kabiliyetine şaşırmıştı. Sütü testilere dökerken mutfaktan ön kapının sertçe kapandığını duydu.

"Sana ekmende yardımcı olabilirim," diye yalvarmıştı Annie, nefessiz sesiyle. "Isobel'in yaptığını görmüştüm. Nasıl yapılacağını biliyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok ama teklifin için teşekkür ederim."

Isobel, Tristan'ın doğrudan ona ilerlediğini göreceği anda dönmüştü. Tristan kızın bakışlarıyla buluştuktan sonra başını çevirdi.

"Gördün mü kızım? Sana sütü tek başına taşıdığını söylemiştim. Eğer yardım etmek istiyorsan, Isobel'e etmelisin."

Başka bir şey söylemeden veya onun tarafına bakmadan dönüp mutfaktan çıktı. Isobel gidişini izledi. Tekrar onun yardımına koşmuştu. Ya da koşmaya çalışmıştı. Ama arazide çalışırken onu nasıl görmüştü? Nasıl gördüğünü önemsemiyordu. Peşinden gitmek istiyordu. Onunla konuşmak, beraber yürümek, tekrar ona gülümsediğini görmek ve dudaklarını kendi dudaklarında hissetmek istiyordu.

"O tam anlamıyla olağanüstü," diye iç çekti Annie.

Isobel efendisinin parmaklarının arasındaki kemik için yalvararak gezinen bir köpek yavrusu gibi Tristan'ın etrafında dolanmasından dolayı kızı gerçekten suçlayamazdı. Omuz uzunluğundaki saçını geride bir kumaş parçasıyla toplamış, nemli gömleği kaslı gövdesine yapışmış, dar pantolonu kaslı bacaklarından daha fazlasını ortaya çıkaran haliyle Tristan en dini bütün rahibeye bile kendini müstehcen ve arzulu hissettirebilirdi.

"Gerçekten Annie, Cameron'un senden hoşlandığını biliyorsun," diye onu tersledi Isobel. "Tristan'a olan çekimini bu kadar açıkça belli ederek ona karşı acımasızlık ediyorsun."

"Aslında Cameron'un benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum," diyerek dudağını büzdü Annie. "Her zaman çok sessiz."

"Eh, şimdi sana söylediğime göre, lütfen Tristan'ı takip etmeyi bırak."

Annie'nin dudakları, Tamas'ınki kadar haylaz bir tebessümle kıvrıldı. "Isobel, eğer bilmesem Tristan'ı arzuluyorsun sanacağım."

"Saçmalama."

Isobel kahkaha attıktan sonra hızlıca sütüne döndü.

"Onun da belki seni arzuladığını düşünürdüm," diye acımasız şekilde devam etti Annie. "Ne zaman sen etrafta olsan yaptığı işi bırakıp senin peşinden bakıyor. Ona, seni Andrew'den çalma niyetini sordum."

"Peki cevabı ne oldu?" diye sordu Isobel, titredikleri için ellerine sessizce küfretti.

"Beni hırsız olmadığına ikna etti."

Bu kadar mıydı? Isobel ellerini önlüğüne silip gözlerini kapattı. Neden onun cevabı kalbine kılıcını batırmış gibi hissetmesine neden olmuştu? Çünkü, Tanrı yardımcısı olsun

ama onu önemsiyordu. Oynayıp terk ettiği diğer kadınlar gibi Tristan'ın onu baştan çıkarmasına izin vermişti. Onu da aynı şekilde bırakırdı. Başlangıçta onun gitmesini istiyordu ama şimdi istemiyordu. Şimdi günlerinin onun canlı gülümsemesiyle dolmadan, gecelerini ise arzulu öpücükleri olmadan düşünemiyordu. Ama Tristan, onu sevmiyordu. Onu kaşını bile kaldırmadan Andrew'e teslim etmeye istekliydi. Isobel ondan bu yüzden nefret etmek istiyordu. Tristan ve Isobel, o akşam yemekten sonra oturma odasına gitmemişlerdi. Isobel, kafasını yastığına koyduğunda, onu sevmeyen bir adama asla âşık olmayacağına dair kendisine söz vererek yatağa girmişti.

Andrew'ın onu sevdiğini düşünmüyordu ama en azından onun için savaşmaya niyetliydi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Tristan, Andrew Kennedy ile tanışana kadar bir adamı hiç öldürmek istememişti. Alex ile küçükken olanlardan sonra Tristan, sinirli olmamasıyla gurur duyuyordu. Diğer adamların kalplerinde kabaran duygulara karşı kendini nasıl güçlendireceğini öğrenmişti. Kardeşleri başarılı olduğu konularda babalarının dudaklarından övgü almayı becerirken, kıskançlığın ruhunu kemirmesine izin vermemişti. Dayısını kaybetmenin öfkesine veya hemen ardından gelen ve hiç terk etmeyen acıya, yalnızlığa asla kapılmamıştı. Duygularını gizlememişti, sadece onlar üzerinde kontrol sağlamıştı. Ama Patrick'in Isobel'i Kennedy ile evlendirme sözünü onurlandırma kararı, çabucak bozulmaktaydı. Eğer ufak Annie sürekli ayağının altında olmasaydı Isobel'i tepelere, ahıra veya birkaç dakika yalnız kalabilecekleri herhangi bir yere çoktan sürüklemişti. Ah, doğru olanı yapmayı ve Patrick'in isteklerine saygı duymayı ne kadar denemişti ama dilini ısırıp ellerini, Kennedy'nin boynuna dolamak yerine yanında bıraktığı üç günden sonra aradığı onuru asla bulamayacağından korkuyordu. En kötü kısmı ise umurunda olmamasıydı. Isobel'in Andrew ile evlenmesine izin veremezdi. Onu kaybetme düşüncesi içinde asla dışarıya salmak istemediği bir korku ve öfke uyandırıyordu. Onunla yalnız

başına konuşup Andrew'ün ona layık olmadığını söylemek istiyordu. Aslında hiçbir fani erkek ona layık değildi ama Tristan, denemek istiyordu. Eylem planını daha detaylı düşünmesi gerektiğini biliyordu ama dikkatli olmak doğasında yoktu. Akşam yemeğinden sonra herkesin elinde sıcak bal likörleriyle oturma odasına geçmesini bekleyip Isobel'in kolunu tutup onu hole çekti.

"Benimle tepelere gel. Seninle konuşmak istiyorum."

Isobel şaşırmış ve rahatlamış gözüküyordu. Tristan onu oracıkta öpme isteğiyle ayartılmıştı.

"Onu sevmiyorsun değil mi Isobel?"

"Hayır, onu sevmiyorum." Kız başını iki yana sallayıp ona gülümsedi. Lanet olsun, çok güzeldi. Yüzünü, ona bakış şeklini özlemişti. Ona söylemek için dışarıda olmalarını beklemek istemiyordu.

"Son birkaç gündür sensiz perişan haldeydim."

"O zaman neden uzak durdun?" diye yumuşak bir tonda sordu Isobel, ellerini adamın çenesine götürerek.

"Doğrusunun bu olduğunu düşündüm."

Ellerini kızınkilere sararak parmaklarını dudağına doğru götürdü. "Ama onunla evlenmene izin veremem..."

"MacGregor!" Andrew'ün sesi hol boyunca yankılandı. "Ellerini onun üzerinden çek!"

Yüzü kıza doğru bakan Tristan, gözlerini kapatarak canı sıkkın bir şekilde iç çekti.

"Patrick, buna izin mi veriyorsun?"

Harikulade. Tristan karanlık bakışlarını onu itham eden adama çevirirken çenesini sıktı. Artık Patrick de dahil olmuştu ve arkadaşlıkları teste tabii tutulmuştu. "Neye izin verdiğini ima ediyorsunuz Bay Kennedy? Cevabınız üzerine iyi düşünün," dedi, sesinde nazik bir uyarı tınısıyla. "Çünkü söz konusu Isobel'in onuru olunca, ufacık bir şeyin bile cezasız kalmasına izin vermeyeceğim."

Arkasında Isobel koluna sıkıca tutup onu bir anlığına babasının oğlu olduğu ve Andrew'ü kılıcıyla doğradığı ruh halinden çekip çıkardı.

"Ne anlama geldiğini biliyormuşsun gibi onurdan bahsediyorsun," diye tükürerek konuştu Kennedy. "Sen bir MacGregor'sun. İskoçya'nın belası. Kökünün kazınması gereken bir isim..."

"Andrew!" Patrick lafını kesti. "Bu MacGregor, Cunninghamların hasadımızı yakmasına engel oldu. John'un ve benim hayatımı kurtardı. Ona evimde bir kere daha hakaret etmeyeceksin."

"Onu istersen arkadaş diye sayabilirsin Patrick. Ama hâlâ burada ne işi var? Bana yaralı olduğunu söyledin ama yola koyulabilecek kadar dinç gözüküyor."

"Bize yardım ediyor," dedi Lachlan, Patrick'in etrafından dolanarak Tristan'a gülümsedi.

"Evet, onun gitmesini istemiyoruz," diye araya girdi John. "Değil mi Isobel?"

"Evet John, istemiyorum."

Kızın yanındaki Tristan, sanki on yıldır tutuyormuş gibi nefesini bıraktı.

"Bu oldukça dokunaklı." Andrew, onlarla dalga geçme hatasını yapmıştı. "Ama o benim karım olacak ve bu adamın kirli ellerini üzerinde istemiyorum."

"Ancak ben ölürsem senin karın olabilir," dedi Tristan ılımlı, tamamen kontrol altında bir sesle. Kibar olmakla işi bitmişti. Isobel'i kaybetmek istemiyordu ve kesinlikle bu şerefsizin ona sahip olmasına izin verecek değildi.

"Kolayca ayarlanabilir," diye hırladı Andrew. "Onların babalarını öldüren bir adamın oğlunu öldürmekte, bir zorluk görmüyorum."

"İkimizin ailesi de suçlu Andrew," dedi Isobel, Tristan'ın etrafından dolanarak. "Tristan dayısını kaybetti. Bu hüzün ondan olduğu kadar bizden de çok şey aldı."

"Duyduğum kadarıyla Campbell tarafında o kadar da büyük bir kayıp değilmiş."

"Kennedy," diye göğsünün derinliklerinden hırladı Tristan. "Bunun izin özür dile yoksa dilini kaybedeceksin."

"Tristan." Isobel ona dönerken, yumuşak ses tonu onu sakinleştirmek için telaşlıydı. "Yapma..."

"Akrabalarının nesiller boyunca hizmet ettiği Krallığa dayın sırtını döndü."

"Andrew, bu kadar yeter!" Isobel ona bağırmak için döndü ve Tristan'ın elinin görüntüsünü engelliyordu.

"Kanun kaçaklarıyla saf tuttu." Andrew öne doğru bir adım atıp Isobel'i yolunun üzerinden ittirdi. "Çünkü onlardan korkuyordu."

Tristan Isobel'in elini kendi elleri arasına alarak onu arkasına doğru ittirdikten sonra Andrew'ın hançerini kemerinden bir nefeste kaptı. Hemen sonra şerefsizi tek eliyle saçından kapıp diğeriyle hançerinin ucunu boğazına bastırdı.

"Ona karşı güç kullanmaya mı cesaret ediyorsun?" Kendi ölümcül fısıltısını veya Annie'nin korkmuş çığlığını tanımamıştı. "Bir adamla iyi olduğu için mi dalga geçiyorsun?" Bıçak Kennedy'nin tenini kestiğinde kan hafifçe sızdı.

"Tristan!" Patrick onlara yaklaşıp, hançer için uzandı.

"Lütfen almasına izin ver Tristan," diye feryat etti Isobel.

Geri çekilirken Tristan'ın delici bakışları, Kennedy'nin üzerindeydi. Hançeri elinde çevirerek Andrew'ın kemerine geri koyduktan sonra ondan uzaklaştı.

"Patrick," diye serbest kaldığı an sızlandı Kennedy. "Sizlerden birini öldürmeden önce onu dışarı at!"

"Sanırım gitmesi gereken sensin Andrew," dedi ona Patrick, Isobel'in yanında durarak. "Geç oldu, o yüzden Annie kalabilir. Cam sabah onu evine getirecek."

"O tehlikeli biri," diye itiraz etti Andrew, boynundaki kanı avucuyla silip onlara gösterdi. "Babası gibi bir katil.

Gözlerinde gördüm! Cameron'u öldürmeyeceğini nasıl biliyorsun?" Tristan neden Cameron'u öldürebileceğini bilmiyordu ama çoktan Andrew'ın dişlerini dökmediği için üzgündü. Önce Patrick'in beti benzinin attığını sonunda Isobel'in yanında bağrını tuttuğunu fark etti.

"Isobel?" Tristan ona doğru hareket etti. Kısa kısa ve yüzeysel nefesler alırken Patrick'in gövdesine sarıldı. Nefes alamıyordu.

"Isobel!"

Ona uzanıp parmaklarını kızın soğuk yanaklarına dokundururken bir kere daha güçlükle nefes alışını izlemişti.

"Atak geçiriyor!"

Patrick onu kolları arasına alıp yemek odasına taşırken Cam ve Lachlan'a bahçeye gitmeleri için emirler yağdırıyordu.

"Ama öksürük otu yok." John kardeşlerini kapıya kadar takip ederken parmaklarını çevirerek sıkıyordu.

"Beyaz ay papatyası, John. Git!"

Öksürük otu daha iyiydi. John ve Lachlan ona bitkiyi yok ettiğini öğrendiği gün nefes almasında yardımcı olduğunu söylemişti. Lanet olsun, onun yüzünden hiç otu kalmamıştı. Patrick onu sandalyeye oturttuktan sonra kıza doğru eğilen Tristan, soğuk ellerini kendi elleri arasına aldı. Uyanıktı, gözleri kocaman açılmış, donuk ve korkuluydu. Burun kanatları genişliyordu ve kanın çekildiği dudakları hızlı ve sığ nefesler almak için geriliyordu.

"Ne yapabiliriz?" Tristan, Patrick'e baktı. "Ona nasıl yardımcı oluruz?"

Oğlanlar eve dalarak doğrudan Cameron ile beraber mutfağa koştular.

"Ona çay yapacağız. Yardımcı olacak değil mi Bel?" Patrick bir şekilde kız kardeşi için gülümsemeyi başarmıştı ve Tristan onu, öncekinden bile daha fazla takdir etti. Isobel

başıyla onaylayıp Tristan'ın elini sıktı. Tristan, karşılığında elini öperken Patrick veya görmüş olabilecek herhangi birine kafasını kaldırıp bakmadı. Çayın kaynaması çok uzun zaman almış gibiydi ama Tristan bu zamanı onunla otururak, sabit bir ses tonuyla Isobel'i sakinleştirip onunla ilgileneceğine söz vererek geçirmişti. Isobel ona iki kere gülümseyerek kalbinin tek sahibi haline gelmişti. Andrew kenarda dehşete düşmüş, biraz da mahcup bir şekilde duruyordu. Hastalıklı bir eş almayı hesaba katmamıştı. Tristan'ın midesini bulandırıyordu. Cameron tıbbi çayı hazırladı ve buharı tütecek kadar sıcakken kıza içirdi. Tekrar normal bir şekilde nefes alması, iki fincan çay ve bir saat kadar sürmüştü. Tristan ve Cam, kızın yatağının başında beklemişti. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar sessiz ve dikkatli bir şekilde kızın başında nöbet tuttular. Sessizlik, Tristan'ı rahatsız etmedi. Utangaç Cameron'dan bunu bekler hale gelmişti. Şafak sökmeden bir süre önce Cam, kafasını ona doğru kaldırıp o soruyu sorduğunda Tristan daha fazla şaşıramazdı.

"Onu seviyor musun?"

"Onu... Onu sevmek istemedim," diye cevapladı Tristan, bakışlarını kızın yüzünden kardeşine çevirerek. "Ama seviyorum."

Cam'in tebessümü o kadar ufaktı ki Tristan hayal ettiğini düşünmüştü. "Neden onu sevmek istemedin? Fergusson olduğu için mi?"

Tristan başını iki yana salladı. "Korktuğum için."

"Öyle mi?" Cam'in tebessümü alaycı değil nazikti. "İnanmam."

"Sevdiğim son insan benden alınmıştı. İkinci bir seferden sağ çıkabilir miyim bilmiyorum." Bir süre sessiz kalarak Isobel'in nefes alışını dinlediler. "Gerçekleri hep bu kadar açık sözlülükle mi konuşursun Tristan?"

"Sana söylediğim her şeyin gerçek olduğunu nereden biliyorsun?"

Cam omuz silkerek uyuyan kız kardeşine baktı. "Bazen bir insanı izlediğinde, çok daha fazla şey duyarsın."

Tristan ona sırıttı. "Bu durumda, evet genellikle kendimi doğruyu söylerken buluyorum."

"Dürüstlük, sahip olunması onurlu bir özellik."

"Yuvarlak Masa Şövalyeleri hakkındaki hikâyelerimi dinliyorsun o zaman?" Tristan kahkaha attı.

"Evet, ama korkarım isimlerini John kadar iyi hatırlayamıyorum."

"Hatırlanması gereken şeyler isimleri değil, sahip oldukları değerler."

Cam başıyla onayladıktan sonra bir süreliğine sessiz kaldı. "Tristan?"

"Evet?"

"Annie Kennedy'i seviyorum."

Tristan sessiz kalarak kızın son birkaç gündür ona âşık olmuş bir kedi yavrusu gibi kıkırdadığı gerçeğini aklında döndürdü.

"Şu aralar abayı biraz sana yakmış olduğunu biliyorum."

Tristan itiraz etmeye çalıştığında onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Eğer Isobel'i kazanabilirsen, bana Annie'yi kazanmamda yardım edebileceğini biliyorum. Eder misin?"

Tristan sandalyesinde öne doğru çekilerek Cam'e daha yakına gelmesi için işaret etti.

"Birkaç günlüğüne uzağa gideceğim."

"Neden?" diye kısık sesle sordu Cam. "Ben öyle demek..."

"Geri döneceğim," diye ona güvence verdi Tristan. "Ama ben yokken Annie ile şunu yapmalısın."

Ertesi sabah Isobel, oturma odasındaki şöminenin ateşi önünde önlüğünü düğüm yapacak şekilde bükerek dolanıyordu. Dün akşam Isobel'in iyileşmesi beklenirken saat, Andrew'ü tek başına evine göndermek için çok geç olmuştu. O yüzden şimdi Patrick ile sessizce oturup onu izliyor ve Cameron'ın sabah işlerini bitirip onlara katılmasını bekliyorlardı.

"MacGregor'un gidişi yüzünden neden bu kadar canının sıkıldığını anlamıyorum," dedi Andrew, on dakika boyunca ileri geri gidişini izledikten sonra.

Isobel, adama yakıcı bir bakış attıktan sonra dudağını ısırdı. Bütün bunlar onun suçuydu ve dün akşamdan beri düşünüp durduğu şeyi tekrar aklından geçirdi; gözü kara bir adam zamanı geldiğinde klanını nasıl yönetecekti?

"Neden bu kadar ani şekilde terk ettiğini bilmiyorum Andrew," diye adama neredeyse bağırmıştı. "Sen Cameron'ın ismini yumurtlayana kadar babamın onun dayısını öldürmediğine dair hiçbir fikri yoktu."

"MacGregor'a neyi söyleyip neyi söylemediğinizi nasıl bilecektim?"

Isobel ona döndü. Ah, Patrick böyle bir adamı kocası olarak alacağını nasıl düşünebilmişti? "Eğer bilseydi; Tristan'ın Cameron'a karşı bu kadar arkadaşça ve nazik davranacağını düşünüyor musun? Gerçekten herhangi birimizin Şeytan MacGregor'un oğluna, kontu öldürenin Cameron olduğunu itiraf ettiğimizi mi düşünüyorsun?"

Söylemesi bile karnının gerilmesine ve nefesinin kesilmesine sebep oluyordu. Ama gerçekten, bir adam bu kadar aptal olabilir miydi?

"Gitmeden önce onu gördüm," dedi kısık sesle Annie, ateşin önünde otururken. "Gittiğini söylemedi ama dün akşam korkuttuğu için benden özür diledi."

"O benim ne demek istediğimi anlamadı ve bence bilmiyor Isobel," diye kendini savundu Andrew.

"Senin aksine, o fazlasıyla akıllı Andrew," dedi Isobel. "Neden Cameron'ı öldürmesini bekliyorsun? Neden Patrick, Lachlan değil de Cameron? Neden Cameron dedin! Dayısını öldüren kişi olmadığı sürece, hiç kimseyi öldürmesi için bir sebebi yok!"

"Benim olduğumu bilmiyor," diye kısık sesle söyledi Cameron, odaya girip kapıyı ardından kapatarak.

"Daha küçük bir çocuktun."

Isobel hızla yanına gitti. O korkunç gün hakkında asla konuşmamışlardı. Şu anda da konuşmak istemiyordu ama belki de zamanı gelmişti. Cameron, bu suçluluk hissiyle, babalarının onun yerine öldüğünün pişmanlığıyla çok uzun süre yaşamıştı.

"O zamanlar Tamas'tan bile daha küçüktün. Babam seni yanında götürmemeliydi."

Ellerini kardeşinin koluna yerleştirirken titriyordu. Yüce Tanrım, kendi ailesine ve Tristan'ın ailesine çok fazla şeye mal olan trajik bir kazaydı. İki gün sonra MacGregor Reisi intikam almaya gelene kadar kontun öldürüldüğünden bile haberi yoktu. Callum MacGregor atını ön kapılarında yavaşlatıp babasının ismini bağırdığında gözlerindeki kutsal olmayan ateşten çaresizce kaçmaya çalışan korkmuş çocuklardı. Isobel o günü veya malikaneden çıkarken babasının yüzünü asla unutamayacaktı. Patrick, Alex'i içeride tutmaya çabalarken Cameron ile camdan izlemişlerdi. Archibald Fergusson; iri yarı, burnundan soluyan savaş atının önüne çıktığında bakışlarını bu görüntüden çekememişti. Babasının gözleri önünde ezileceğini düşünmüştü ama başka tarafa bakamıyordu. MacGregor atından indiğinde Cam'ın bakışını engellemeye çalıştı. Babalarına göre MacGregor kocaman, zinde, güçlü ve kılıcını çekerken sessizdi.

Şimdi bakışlarını Andrew'a çevirdi. MacGregorlar, Andrew'ün babası olmasaydı, öldürücü okun Archibald'ın ok kılıfından çıkmadığından asla şüphelenmezlerdi. Kevin Kennedy, babalarıyla beraber Campbell Kalesi'ne gitmişti. Cam'ın oku olduğunu biliyordu ve Archie'ye kendini kurtarması, Şeytan'ın önünde masumiyeti için yalvarmasını bağırarak söylemişti. Ama babası, oğlundan vazgeçmeyi reddetmişti. Isobel, MacGregor'un kılıcının babasının göğsünde kayboluşunu dehşetle izlemişti. Çığlık attığını hatırlamıyordu ama yapmış olmalıydı çünkü; adamın öldürücü bakışları camdan onunkileri bulmuştu. Adamın içeri girip geri kalanları öldüreceğini düşünmüştü ama babalarının yere düşmesine izin verdikten sonra gitmişti. Ah, Tristan'ın etrafında korumasını nasıl indirebilmişti? Başından beri onun hakkında haklı olduğuna, babası gerçek katilin ismini istediği için buraya geldiğine inanmak istememişti. Ama neden evi bir veda etmeden, atıyla beraber birkaç günlük erzak alarak terk etmişti? Neden Andrew, Cam'ın korkunç bir şey yaptığını ima ettikten sonra yapmıştı?

"Onunla konuşan son kişisin Cameron," diye kardeşiyle yumuşak bir şekilde konuştu. "Nereye gittiğinden hiç bahsetmedi mi?"

Cameron başını iki yana salladı. "Geri döneceğini söyledi. O kadar."

Ama kiminle? Babasıyla mı? Bir orduyla mı? Isobel paniğin kusmuk gibi yükselmesine engel olmak için gözlerini kapattı. Cameron'ın sesi onu durdurduğunda, neredeyse mutfağa varmıştı. Dönerek ondan gizlemeye çalıştığı gözyaşlarını sildi.

"Bize zarar vermeyecek."

"Bunu nereden biliyorsun Cam? Ailesi bizimkinden on yıl boyunca nefret etti."

"Çünkü o iyi bir adam."

"Bunu biliyorum ama işlerin farklı olacağını söylemişti."

Kardeşi ona şaşkın şekilde baktı. "Hangi işlerin? Nasıl farklı olabilir ki? Bel, mantıklı konuşmuyorsun."

"Eğer adam yaşasaydı, dayısını öldüren adamdan intikam alıp almayacağını sordum ve cevabı bu oldu. İşler farklı olurdu dedi."

"Bu demek değil ki..."

"Cam, dün akşam Andrew, Robert Campbell hakkında kötü konuştuğu için onu öldürmeye ne kadar yakınlaştığını görmedin mi? Bizim için ne yapmış olursa olsun veya ona ne kadar değer versek de dayısını, hayatındaki herhangi birinden daha çok sevmişti. Bana, böyle söyledi. Onun intikamını alacağından korkuyorum."

"O, sana âşık kardeşim. Bana da bunu söyledi. Bütün gece boyunca yanında kaldı."

Isobel gözyaşlarını sildi. Tristan'ın onu sevdiğine inanmak istiyordu. Neredeyse dün akşam onu eşi yapmaktan bahsederken buna inanmıştı. Ama onun kalbini gerçekten kazanmışsa, atak geçirdiğinin, gerçeği öğrendiğinin sabahı onu bırakmazdı. "Sana ne söylediyse Cam, herhangi birimize her ne söylediyse, şu anda kendi nerede?"

Kardeşi ona herhangi bir cevap veremediği için bakışlarını uzağa çevirdi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Saatler, Isobel için gittikçe çoğalan dehşet dolu günlere çevrilmişti. MacGregor sürüsünün tepelerden aşıp onları parçalara ayırmaya hazır olduğunu, bu sefer doğru adamı öldürdüklerinden emin olacaklarını düşünmemeye çalışıyordu. Tristan, ev dışında başka nereye gitmiş olabilirdi? Ah, eğer onlara ihanet etmişse onu öldürecekti. Onu parçalara ayırmadan önce Tristan'a sunacağı içkiyi zehirleyecekti. İşlerin buraya gelmemesi için dua etti ve ilk defa sadece Cam'ın uğruna değil, çok daha fazlası için dua etmişti. Tristan'ın harikulade karizmasının kurbanı olmuştu. Kollarında olmanın heyecanı, sıcaklığının verdiği zevk ve öptüğü dudaklar yüzünden aklında beliren bütün uyarıları bir kenara atmıştı. Tarlalarda çalışırken veya kardeşlerine nasıl kılıç kullanacağını öğrettiğinin görüntüsü, kanını ve beraberinde yanaklarını kaynatıyordu. Kolayca kahkaha atabilmesini, çabasız tebessümlerini seviyordu ve Andrew'ın varlığında, bu gülümsemeleri bir hafta boyunca sergilemeye devam ettiği için ondan nefret etmişti. Bahçesinden kafasını kaldırıp tepelere doğru gözünü kısarak baktı. Lütfen, diye Tanrı'ya yalvardı, onun dönmesine ve yalnız olmasına izin ver.

Cameron, gömleksiz şekilde tarlaya doğru giderken yanından geçti. Isobel onun için endişeliydi. Tristan'ın terk

ettiği sabahtan beri tuhaf davranıyordu. Kaderini değil de sadece Annie Kennedy'i etkilemeyi önemsiyormuş gibiydi. Geceleri oturma odasında ona sıcak bal likörü getirip cüretkâr şekilde yakınında oturuyordu. Önceki kadar sessiz değildi ama çoktan sahip olduğu gizemli havayı daha artıracak kadar konuşuyordu. Onda gömleksiz şekilde boş boş dolanması dışındaki en büyük değişim, gözlerinin Annie üzerinde gezinme şekliydi. Hatta güzel gözlerini kirpikleri arkasında gizlemek yerine ona baktığını kızın yakalamasına izin veriyordu. Isobel, özellikle yeni yaklaşımının bir hafta daha kalmak isteyen Annie üzerinde mucizeler yarattığından onun adına mutlu olmak istiyordu ama rahatlayamıyordu. Muhtemel ölümü bu kadar yakınken, yapamıyordu.

"Eğer evlenirlerse," dedi Isobel, Patrick'e, akşamın ilerleyen saatlerinde Cam ile Annie ateşin karşısında gülerlerken, "Ve Andrew her gün buraya ziyarete gelirse, yine de onunla evlenmem."

Patrick papazını kontrol etti. "Kiminle evlenmek istiyorsun o zaman?"

"Ne?" Isobel masadan başını kaldırıp ona baktı. "İtiraz yok mu?"

"Bana Alex kadar gözü kara olduğunu kanıtlandıktan sonra Andrew ile evlenme izin veremem. Ayrıca şu anda uygun olan tek kişi olduğu için de bir adamla evlenmeni istemiyorum."

"Fikrini değiştirdiğine memnun oldum."

Kardeşi omuz silkip kısık sesle, "Onu holümüzde öldürmesi için Tristan'ı provoke etmeden çok öncesinde fikrimi değiştirmiştim."

"Ah?" Isobel ona meraklı bir şekilde baktı.

"Tristan ile birkaç gün önce ettiğim bir sohbetten sonra. Bana seni tutku ve gaye ile sevmeyen bir adamla evlenirsen solup giderek öleceğini söyledi."

Isobel sandalyesine gömüldü. Tutku ve gaye ile... Bu, Tristan'ın hayatı ve kalbini kaptırdığı kadını seveceği şekildi. Ağlamak istiyordu. Hayatında başka bir adam olmasını hiç umursamamıştı. Çoktan hayatında altı tane erkek vardı ve bu yeterliydi, ta ki Tristan hayatına girip sersem gamzelerini gösterip kalbini mahvetmeye kararlı öpücükleriyle dikkatli planlarını süpürüp götürene kadar. Tristan kızda, sahip olduğundan bile haberi olmadığı arzular alevlendiriyordu. Onu heyecanlandırıyor, öfkelendiriyor ve bakıcı yerine bir kadın gibi hissetmesini sağlıyordu.

"Sana bunu söylemekte haklıydı. Solup gider ve sonunda ölürdüm."

"Biliyorum," dedi ona Patrick. "Buna onun yardım etmesiyle farkına vardığım için özür dilerim. Görünüşe göre kız kardeşimi benden daha iyi tanıyormuş."

Görünüşe göre gerçekten daha iyi tanıyormuş. Tristan tenine, damarlarına sızıp kalbini çalmıştı.

"Neden gittiğini düşünüyorsun?" diye Patrick'e sordu, oyunu unutarak.

"Bilmiyorum. Ama Alex'i ailesinden, Tamas'ı kendinden ve geri kalanımızı Cunninghamlardan kurtardıktan sonra bizi tehlikeye atacağına inanmıyorum. Biraz ona inancın olsun Bel. Ben inanıyorum."

"İnanmak istiyorum," diye itiraf etti. "Her şeyden çok inanmak istiyorum."

İki gün sonra Tristan hâlâ dönmemişti. Isobel onu, korktuğundan daha çok özlemişti. O olmadan günler daha keyifsizdi. Kardeşleri de yokluğunun etkilerini hissetmişlerdi. Onlara günlük işlerinde yardım edecek ekstra bir çift el olmadan, Patrick geceleri satranç oyununu bitirene kadar güçlükle uyanık kalabiliyordu. John sürekli ondan bahsederek, Tristan'ın bu veya şu konuda ne söyleyeceğini geri kalanlarına hatırlatıyordu. Bu, Isobel'i neredeyse deli

edecekti. Tamas, Highlanderlının sapanı da beraberinde götürmesi dışında, onun gittiğine memnun olan tek kişiydi. Yokluğunun yedinci gününün sonunda hepsi asla geri gelmeyeceğinden şüphelenmeye başladılar. John mutfağa, bir atlının tepelere yaklaştığını bağırarak girdiğinde Isobel neredeyse bir kâse tavşan yahnisini yere düşürecekti.

"Tristan mı? Yalnız başına mı?"

John'un cevap vermesini beklemeden onunla beraber koşarak kapıyı açtı. Biraz ötede attan indiği görüntüsünün karşısında olduğu yerde durdu. Patrick ve diğerlerinin onun etrafını çevrelemesi, sıcak tebessüm ve istekli sorularla onu karşılaması dışında Tristan, yalnızdı. Yüce Tanrım, ne kadar yakışıklı olduğunu unutmaya çalışmıştı ama hepsi bir gülle gibi göğsüne oturmuştu. Başını savurup, saçlarını yüzünden çekmesi onların omuzlarına dökülmesine sebep olmuştu. Sanki Isobel'in kalbinin kaburgalarına hızla vurduğunu duyabiliyormuş gibi ona döndü. Bakışları buluştuğunda, gülümsemesi derinleşti ve etraftaki herkesi unutmuş gibi göründü. Daha önce hiçbir adam ona böylesi bir neşeyle, sanki hayatına ona geri dönmüş gibi bakmamıştı. Isobel, ona doğru koşmak istiyordu ama John onu bu konuda geçmişti. Onların bir araya gelişinin şefkatini, nefesi kesilmiş bir şekilde sadece izleyebilmişti. Tristan gerçekten onu ve hepsini seviyor muydu? Yavaşça ona doğru ilerlerken John'un neşeli sorularından dikkatini çalmayı istemiyordu.

"Geri dönmeyeceğini sandık."

Kardeşi, Tristan onun kızıl saçlarını karıştırırken güldü. "Nereye gittin?"

Tristan bakışlarını ona çevirirken kızın yakınlaşmasını durdurdu.

"Beni özledin mi?"

Isobel ona cevap vermedi. Cevap veremedi. Eğer ağzını açarsa kalbinin adamın ayaklarının dibine düşeceğinden

korkuyordu. Gittiği için ona öfkeliydi ve nereye gittiği konusunda korkmuştu. Onu tekrardan ve yalnız başına gördüğü için o kadar sevinçliydi ki dizlerinin bağı neredeyse çözülecekti.

"Evet, seni özledik," diye ona hemen güvence verdi John, kızı konuşmaktan kurtararak. "Isobel eve gittiğinden korktu."

Bunu inkâr etmek için ağzını açtı ama Tristan, ona pişman bir şekilde gülümsedi. Atından uzun bir paket ve eyerine bağlanmış kocaman bir çanta daha almak için döndü.

"Ailemle İngiltere'ye seyahat ettiğimde gördüğüm Glasgow'daki market alanına gittim."

"Glasgow'a mı?" Isobel, adam ona döndüğünde çok zayıf bir fısıltıysa sordu.

"Ne için?"

"Bunun için," dedi çantaya uzanıp iple bağladığı bir başka keseyi çıkararak.

"Nedir o?"

"Öksürük otu."

Ona doğru uzattı ama Isobel hediyeyi hemen kabul etmedi. Ah, ondan nasıl şüphe etmişti. Babasına değil de Glasgow'a gitmişti. Onun için. Öksürük otu almaya. Kabullenmesi neredeyse çok fazlaydı ve Isobel adamın sunduğuna sisli gözlerle baktı.

"Bir tüccarla konuştum ve bana seni rahatsız eden şeye burunca otunun da iyi geldiği söyledi. Ondan da biraz satın aldım ve..."

Kollarının Tristan'ın boynuna dolanışı kelimelerinin geri kalanını ve adamın nefesini durdurmuştu çünkü, kızın sıkı sarılışıyla nefes alamıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ona tutunarak, adamın kollarının ona dolanmasına hayal edebileceğinden daha çok sevinerek. Onlara ihanet etmemişti.

"Tristan?"

Isobel, John'un sesiyle sarılmayı bıraktı. Yanakları kızardıktan sonra Tristan'ın normalde durgun olan kontrolü üzerindeki etkisini açıkça görünce gülümsedi.

"Glasgow'dan bana bir şey aldın mı?"

"John!" diye onu azarladı Isobel, ama Tristan sadece gülümseyerek az önce kızın kollarındayken kaybettiği şeyi geri kazanmıştı.

"Elbette aldım John. Seni unutmadım."

Isobel gözlerine batan gözyaşlarını kırpıştırarak uzaklaştırdı. Tristan'ın açıklamasının onları sevdiği ve Isobel'in sonunda ona güvendiği gerçeği dışında onu aptal gibi neden ağlattığını bilmiyordu.

"Hadi gel," diyerek John'u nazikçe dürttü. "Senin için getirdiğimi evde göstereceğim."

Cam ona takdim ettikleriyle yardım etmek için yakınlaşınca Tristan boş kolunu ona doladı. "Peki seninle işler nasıl gidiyor Cameron? Söylediklerimi yaptın mı?"

"Yaptım." Cam ona sırıtırken hâlâ biraz çekingendi ama daha önce sahip olmadığı bir özgüven yerini almıştı.

"Sonuç?"

"Ona kur yapmama izin verdi."

Isobel beraber gülen ikiliye baktı. Tristan'ın, Cam'ın cesur hareketlerinde bir parmağı olduğundan şüphelenmişti. Kardeşi ondan Annie konusunda yardım istemiş olmalıydı ve Tristan da ona yardım etmişti. Belli ki Tristan, Andrew'ün neyi ima ettiğinden şüphelenmemişti. Veya belki etmişti ve önemsemiyordu. Ah, neredeyse umut etmek için çok fazlaydı.

"Haklı olmaya bayılıyorum."

Başını kaldırıp Patrick'e bakarak gülümsedi ve elini tutarak Tristan ile diğerlerinin ardından onu eve götürmesine izin verdi.

"Hiçbirimizin beklediği gibi değil, değil mi Bel?"

Hayır değildi. Başından beri yiğit karakterinin izlerini görmüştü ama bir MacGregor'un bu kadar nazik, düşünceli ve onurlu olabileceğine inanmak için kendine izin vermemişti. Ama Tristan MacGregor, farklı şekilde düşünen bir adamdı. Isobel'in beklediği gibi biri değildi. Çok daha iyisiydi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Tristan evin içine girdiğinde havayı içine çekmek için durdu. Kahretsin, uzaktayken Isobel'in yemek pişirmesini hayal etmişti. Sıcak ve birbirine geçkin odaları, onun için ufak olan yatağıyla bu evi hayal etmişti. Herkesin gördüğünden ötesine bakan ve ona eve doğru bir yol gösteren Isobel'i hayal etmişti. Camlochlin'e yönlendiren bir yol değildi çünkü, doğduğu yeri sevse de oraya asla uyum sağlayamamıştı. Uyum sağlamayı da istememişti. İstediği yok olmuştu ve kendini hiçbir kimseye veya bir yere bağlı olmayan bir kimsesiz hale getirmişti. Ta ki Isobel ile tanışana kadar. Tekrar hissetmek için kendine izin vermesi ödünü patlatıyordu ama kızın gözlerine, gülümsemesine bakıp da evi gördüğünde buna karşı bir savunması yoktu.

Isobel yanından geçip eve girince, gülümsedi. Her gece eve, onun yanına gelmek istiyordu. Isobel'in onun olduğunu bilmek ve gecenin sonunda onu yatağına götürmek istiyordu. Ömrü boyunca sadece onu götürmek. Bir Fergusson'a kur yaptığı için ailesinin ne diyeceğini veya onun hakkında ne düşüneceğinin üzerinde durmayı reddediyordu. Onlar kadar çok şey hatta daha fazlasını kaybetmişti çünkü Robert Campbell öldüğünde, amacını kaybetmişti. Amacını burada tekrar Isobel ve ailesiyle bulmuştu ve ailesinin suçu,

Isobel ve kardeşlerine bırakmasına izin vermeyecekti. Onlar masumdu ve ailesinin eski nefretleri bırakma zamanı gelmişti. Bundan emin olacaktı.

"Yemek odasında otur," dedi Isobel, mutfağa ilerlerken. "Sana akşam yemeği getireceğim."

Gerçekten eve gittiğinden mi korkmuştu? Burada kalmasını mı istiyordu?

"O uzun paketi aç John," dedi masada sandalyeye otururken. Bir gün bunun gibi Isobel ve çocuklarıyla oturabileceği bir masa istiyordu. Bir elinde bir kâse, diğerinde ise kadehle döndüğünde gözleri kıza çekildi.

"Ah, lanet olsun kadın, nasıl yemek pişireceğini biliyorsun," diye ağzı yemekle doluyken iç çektikten sonra John ve Lachlan'ın hediyeleri üzerine heyecanlanmalarına gülümsedi.

"Kendi kılıçlarımız!"

"Evet, sadece üç kılıçla eğitime devam edemezdik ve ikinizde kendi kılıçlarınıza sahip olmak için artık hazırsınız."

"Tamas için de bir tane var." Lachlan ufak kardeşine kuşkucu bir bakış attı.

"O Cam için," dedi ona Tristan, ağzına bir kaşık dolusu yahni götürdükten sonra Isobel'e göz kırptı. "Bu Tamas için." Cebinden yeni deri bir sapan çıkarıp oğlana fırlattı.

"Ben gitmeden önce bunu hak etmiştin. Benim üzerimde kullanmayacağına güveniyorum." "Kesede başka ne var?" diye sordu John, masaya zorla kaldırıp Tristan'ın dikkatini güçlükle Isobel'in üzerinden çekerek. Hâlâ kıza bakarken Tristan elini deri çantanın içine soktu ve bir tane daha ufak bir çanta çıkarıp Patrick'e doğru kaydırdı. "Yeni satranç parçaları. Bana anlatılana göre usta bir marangoz tarafından oyulmuş."

Patrick ona teşekkür etti ve Tristan, Isobel'e dönmeden önce ona hafifçe gülümsedi. Bir kavanoz merhem çıkarıp

ona uzattı. "Güzel ellerinin nasırlaşmasını engellemek için ve bu..." ona bir yumak sarı ipek verdi, "Özel bir günde giyeceğin güzel elbise için."

Kızın yanaklarındaki kızarıklık çoğalınca, sandalyesinden fırlayıp onu kollarına çekerek Isobel'e binlerce gün batımından daha da güzel olduğunu söylemek istedi. Gözlerini kızın uzun ve parıldayan saçları üzerinde gezdirdi. Güneşten bile daha parlaktı. Isobel'i onu reddettiği zamanlardan daha fazla istemesine hiçbir şeyin sebep olamayacağından emindi. Ama yanılmıştı. Onu kazanmak çok daha iyiydi. İyi bir sebeple onunla çok savaşmıştı ve öncelerinde hayal ettiği adamlar gibi olmayı istemesine sebep olmuştu. Isobel'in karısı olmasını istiyordu ve hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti. Eğer Camlochlin'e hiç dönemeyecekse, öyle olsundu. Onun için her şeyden vazgeçerdi. Bunu ona söylemek istiyordu. Ama bunun beklemesi gerekiyordu. Şimdilik Isobel'in kardeşleri dikkatini istiyorlardı ve onlara seve seve istediklerini verecekti.

"Hikâyelerini özledim," dedi Lachlan, Tristan akşam yemeğini bitirdikten sonra oturma odasına doğru yollanırken. "Bize bir tane anlatsana."

"Daha iyisini yapacağım," diye duyurdu Tristan, çantadan son eşyayı çıkarak. "Size okuyacağım." Bulmak için dört Pazar yeri dolaştığı ve uğruna çok para ödediği kitabı elinde kaldırdı.

"Lyones'li Sir Tristan'ın ilk ve ikinci kitabı."

"Senin hakkında bir kitap mı?" diye sordu John, Tristan'ın yanındaki yerini alarak.

"Ben de yakınlarda kendime aynı soruyu sordum," diye itiraf etti Tristan, oturup kitabı açarak. "Görünüşe göre annem şövalyeliğin karanlık tarafının benim yolum olacağını biliyormuş."

John daha fazla sorular soracakken parmaklarını dudaklarına götürüp okumaya başladı. Hikâyenin çoğunu unutmuştu ve Fergussonların odasında, şömine ateşi çatırdarken yüksek sesli okumak onu çocukluğuna ve Robert dayısının hikâyeyi ona okuduğu zamanlara götürmüştü. Eve. Ah Tanrım, Tristan evindeydi.

"Ama eğer Sir Tristan'ın onuru varsa, neden karısını alarak Kral Mark'a ihanet etti?" diye sordu Cam, hikâyeye başlayalı bir saat olmuşken.

"Bazı yazarlar Tristan'ın Kralın karısına âşık olmasını sağlayan şeyin aşk iksiri olduğuna inanmamıza sebep oldular," diye açıkladı Tristan, "Ama ben kalbini gerçekten kadına kaptırdığına ve bu konuda çaresiz olduğuna inanıyorum."

Sandalyesinde bal likörünü yudumlayan Isobel'e baktı. "Sir Tristan," dedi Tristan, dikkatini etrafındaki çocuklara çevirerek, "Percival ve Galahad kadar hatasız değildi. Iseult'a olan sevgisi yüzünden hissettiği utanç ve suçluluk, onuruyla ilgili çabasını daha inanılır yapmıştı. Dayım eskiden öğrenmek için çaba gösterilmediğinde, ne tür bir ders alınabileceğini sorardı."

"Bilgeymiş," dedi Cameron katılırcasına başını sallayarak.

Herkes konudaki farklı görüşleri üzerine düşünürken oda sessizleşti. Isobel sandalyesinden kalkıp onlara yatma zamanının geldiğini bildirdi. Oğlanlar itiraz etmeden giderken, Patrick ve Cam, Tristan'ın getirdiği yeni satranç parçalarını yerleştirip oyuna başladılar. Isobel izin isteyerek omzunun üzerinden Tristan'a sessiz bir bakış atıp oturma odasını terk etti. Tristan birkaç dakika daha sandalyesinde kalıp botunu yere vururken Patrick, tahtadan kafasını kaldırıp ona nazikçe odayı terk etmesini söyledi.

Neredeyse sandalyesinden fırlamıştı.

Isobel'i üst kata kadar takip ederken kızın ikinci katın gölgelerine doğru tırmandığını kalbi göğsünde delice atarak izledi.

"O kadar zamandır yüzünü hayal ettim," diye karanlığa doğru fısıldadı, en üst basamağa ulaştığında, "Ve sen benden yüzünü gizliyorsun."

Kızın parmakları, onunkilere dokundu ve Isobel uzaklaşmadan önce onları tuttu. Kız geri kalan mesafeyi kollarına zıplayarak onunla beraber birkaç adım geri tökezleyecek kadar Tristan'ı şaşırtmıştı. Dudakları kızınkilerin üzerine kapanırken kahkaha atıp kızı daha bir istekle kaldırıp kendine doğru bastırıyor ve gölgelerin derinliğine doğru ittiriyordu. Yüce Tanrım, ona yardım et. Hiçbir kadın onu böyle hissettirememişti. Düşünceleri, vücudu, kalbi artık ona değil Isobel'e aitti. Kızın dudaklarının içini yalayıp kokusunun ve tadının zevkini çıkarıyordu. Isobel ateşine aynı hararetle karşılık verip kaslarının yay gibi gerilmesine sebep oluyordu. Ona söylemek istediği her şey aklından uçmuştu ve sadece içinde kaynayan arzuya yer bırakmıştı. Parmaklarını kızın dağınık buklelerinin arasından geçirerek kızın kalçalarını kavrayıp, ereksiyonuna doğru sertçe çekti. Isobel nefesini tutarak öpücüklerini kesmişti ama Tristan onu tekrar geri çekti. Bu sefer onu tekrar öpmeye çalışmayarak sadece yakınında tutmuştu. Kokusunu içine çekerek, sadece onu kabul ettiğini bilmekle yakınlığını istemesiyle memnun olacağını düşünmüştü. Şimdilik yeterliydi.

"Seni kollarımda tutmaktan başka hiçbir şey istemeyebilirim."

Isobel ona doğru hareket ettiğinde yalan söylediğini biliyordu. Kızın saçını okşayarak yumuşak sesi kulaklarına ulaştığında alnına doğru gülümsedi.

"Buradaki sakin hayatta mutlu olamazsın."

"Sadece her gün yüzüne bakarak her neredeysem orada mutlu olurum."

"Ne kadar tatlı kelimeler bunlar, kurt." Isobel'in çenesine doğru tebessüm ettiğini, daha sonrada Tristan kulak memesini ısırdığında kıkırdadığını hissetti. Tristan yüzünü eğerek dişlerini kızın boynuna sürttü. Isobel sırtını onun kolunun kıvrımına doğru büktüğünde Tristan eğilip köprücük kemiğine doğru yavaşça öperek sıcak bir yol çizdi. Tristan onu herkesten veya daha önce istediği her şeyden daha çok istiyordu. Sahip olduğu ne tür bir kontrol varsa Isobel baldırını Tristan'a doladığında parçalara ayrılmıştı. Bu, holün diğer tarafında ufak bir erkeğin sesinden kısık kahkahaları duyana kadardı.

"Tamas! John!" diye azarladı Isobel, hâlâ Tristan'ın kolları arasındayken.

"Hadi yatağa!"

Tristan, alnını kızınkine yaslarken kaçan oğlanların ayak seslerini dinlediler. Kız iç çekince gülümsedi. Kesinti yüzünden sinirli değildi çünkü, Leydisini bulmuştu ve onun şerefine leke sürmeyecekti. Ama lanet olsun, bu oldukça zordu.

"Gitmelisin," diye fısıldadı Isobel sesindeki arzu, nazik emriyle çelişiyordu.

"Evet."

Gitmek istemiyordu. Daha önce bu kadar kendini dizginlemesi gerekmemişti.

"Tristan," diye yumuşak bir tonda seslendi, Tristan ondan uzaklaşınca.

"Bize... Bana döndüğün için mutlu oldum."

Isobel'in bakışlarındaki saf duyguları görmediği için neredeyse mutluydu çünkü, onu kızdan ayırmaya çalışan herhangi birine ne yapabileceğini düşünmek onu korkutuyordu. Geçmişi geride kalmıştı. Hantal olmayan cilalı bir zırh içinde tekrar doğmuştu. Ona doğru hızla giderek kollarına aldıktan sonra iyi geceler öpücüğü verdi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Günışığı, Tristan'ın odasına sızarak girmiş ve dudaklarının Isobel'in çıplak, bembeyaz göğüslerinin üzerinde olduğu sıcak ve ıslak girintisinin etrafında zonkladığı rüyasını bölmüştü. Demir kadar sert bir ereksiyonla uyanmıştı. Daha önce birçok kadınla beraber olmuştu ama fiziksel olarak bir kız için hiç sızı hissetmemişti. Alex'in ufak yatağında uzanırken vücudunun, kalbinin arzusuna göre hareket edip etmediğini merak etti. Çünkü diğerlerinin hiçbirini sevmemişti. Şimdi ise kahramanların, sevdiği kadınlar için neden öldüğünü anlıyordu. Sir Tristan ve kendi ağabeyi gibi adamların, neden Krallara karşı durduklarını... Onun için savaşır, Krala veya babasına karşı gelirdi. Ondan bu kadar uzun süredir sakladığı gülümsemesini görmek için her şeyi yapardı. Ona dokunmak için sabırsızlanıyor, tadını arzuluyor ve açlıktan ölen bir hayvan gibi ona aç hissediyordu. Yataktan kalkarak hızlıca giyindikten sonra ekosesini düzgün şekilde katlanmış olarak eyer çantasına bıraktı. Bugün, ona hissettiklerini anlatacaktı. Eğer yüzüne gülerse, birkaç gün içerisinde tarlada nemli gömleği olmadan çalıştıktan sonra şansını deneyecekti. Birkaç kere hayranlıkla baktığını yakalamıştı. Gözlerinde ve yanaklarındaki ateşin gözden kaçması zordu. Eğer ona kur yapmak için terleyen

vücudunu kullanmak zorunda kalacaksa, öyle yapacaktı. Odasından bir ayağı üzerinde sekerken, diğerini de bota sıkıştırmaya çalışarak çıktı ve aynı zamanda odasından çıkan Isobel ile neredeyse çarpışacaktı.

"Günaydın günışığı," dedi, biraz nefessiz kalmış şekilde iki ayağını da yere koyarak. Gömleğini henüz bağlamamıştı ve kızın, dar beline doğru yönelen bakışlarını yakalayınca gülümsedi. Belki de açık bırakmalıydı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Isobel, etrafında dolanarak.

"Aslında," dönerek onu takip etti, "uykum biraz can sıkıcı rüyalarla doluydu, o yüzden hayır, iyi uyuyamadım."

Beraber merdivenlerden aşağı inerlerken Isobel ona alaycı bir bakış attı. "Rahatça uyuman için sana bir içecek hazırlayabilirdim."

Kızın dudaklarından çıkacağını umduğu soruyu Isobel'in bilerek sormadığını fark edince, gülümsemesi genişledi. Yine de onu bu konuda bilgilendirdi.

"Ama o zaman uyandıktan sonra seni daha çok özlemiş olacağım."

Kızın gülümsemesi, neşeli ve büyüleyiciydi. Tristan neredeyse tökezleyecekti.

"Anladım," diye takıldı.

"O zaman beni rüyalarında görüyorsun ve bunu sinir bozucu buluyorsun öyle mi?"

Başıyla onayladı ve daha yakınına gelerek kulağına eğildi. "Evet, rüyalarımda vücuduna yaptıklarımı gerçekte yapamadığım için."

Bu, onu hemen ciddileştirmişti. Tristan kendi ağzına lanet okudu. "Hoşlanmayacağın bir şey değil," dedi patavatsızlığını düzeltmek için. Üç basamak daha inine kadar kızın durduğunu fark etmemişti. Başını kaldırdığında Isobel'i ona bakarken bulmuştu. Bir anlığına sanki merdivenlerde değil de uçurumun kenarında dikiliyormuş gibi

korkmuş görünüyordu. Bir basamak daha yakınlaşırken ondan korkmasını gerektirecek bir şey olmadığına dair kıza söz vermek istiyordu. Yanına yaklaştığında kızın ifadesi gülümsemesiyle beraber yumuşadı. Aralarındaki boşluğu telaşla kapatırken elleri birleşti. Onu kollarına alan Tristan, dudaklarını kızın dudaklarına, uzuvlarını halsiz bırakacak kadar cüretkâr dokunuşlarla kapattı. "Seninle yalnız başına konuşmak istiyorum. Nereye gidebiliriz?" diye sordu, kızı cevap vermeden önce tekrar öperek.

"Ahıra?"

Tristan parmaklarını kızın saçından geçirerek, onu daha yakına çekti. Dudaklarını kızınkiler üzerinde hareket ettirirken ufak, doyumsuz öpücüklerle, ağzından küçük nefesler çıkmasına sebep oluyordu. Lanet olsun, bir ahırda onu sevdiğini söylemek istemiyordu. Dağ yamacının altında süpürgeotlarıyla kaplı alan daha hoş olurdu. "Sonrasında benimle at sür."

Isobel başıyla onaylayıp, adamın dudaklarına doğru gülümsedi. "Seni reddetmediğim için zavallı mıyım?"

"Hayır, mantıklısın çünkü sormayı hiç bırakmazdım."

Isobel kahkaha attı; Tristan'ın kalbi sanki göğsünde barınamayacak kadar kabarmıştı. "Isobel, ben..."

John, merdivenlerden hızla inerken kapıya olan yarışında neredeyse ikisini de düşürecekti. "Camın dışarı baktın mı Bel?"

Birbirlerinin kollarında olan ikiliye güçlükle bakmıştı. "Büyükbaşlar burada!"

"Büyükbaş mı?" Tristan, John'un dışarı doğru yok oluşunu dönüp izledi.

"Evet, gel gör!" Isobel, parmaklarını onunkilere dolayarak Tristan'ı merdivenlerin geri kalanında çekiştirdi. "Yılda iki kez gelirler."

"Ne demek gelirler?"

Isobel onu beraberinde sürükleyerek acele ederken, sorguladı Tristan. "Onları kim getiriyor?", "Bilmiyoruz."

Isobel dışarı çıkıp durdu ve ahırın etrafındaki ufak çitli alanda otlanan altı tane yünlü büyük büyük baş gördü. Uzun, dalgalı postları ve kalın boynuzlarıyla Highland Kyloe türünün kırmızı cinsindendiler. Her hayvanın sırtında ağzına kadar dolu ağır çantalar vardı.

"Birileri onları gece getiriyor," diye lafına devam etti Isobel; "Kim olduğunu bilmiyoruz ama Patrick babam öldükten sonra terk eden kiracılarından biri olduğunu düşünüyor. Belki de kuzenimiz James Fergusson. Aberdeen'de iyi durumda olduğunu duyduk."

"Çantalarda ne var?" diye sordu Tristan, onlara doğru yürüyerek. John çoktan bir tanesini açmıştı ve Patrick ile Cam malikaneden çıktığında, onlara gelmeleri için el salladı.

"Kuru et, tahıl, kumaş topları, baharatlar ve kitaplar." Isobel gülümserken Tristan, onu ilk defa bu kadar mutlu görüyordu. "Dumfries'deki tüccarların satın almaya istekli olduğu şeyler."

"Kitaplar mı?" Tristan çitleri aşıp, John'a gülümsedikten sonra elini Kyloe'lerden birinin kalın kürkünde elini gezdirdi. Babası, Camlochlin'de bu tür büyükbaş hayvanlar besliyordu.

"Evet."

John, torbalardan birinin içine gömüldü. "Neredeyse her şeyi, büyükbaşları bile tohum, ekim araçları, Isobel için saksılar ve her ne ihtiyacımız varsa onun için satıyoruz." Aradığı şeyi bularak Tristan'a uzattı. "Hiçbirimiz okuyamadığı için kitapları da satıyoruz. Belki de Patrick markete götürmeden önce onları bize okuyabilirsin."

Tristan, elindeki deri ciltli kitaba bakıp adını görünce gözlerini kırpıştırdı. Geoffrey Monmouth'un yazdığı Historia Regum Britannae veya diğer adıyla Britanya Krallarının

Tarihi. Monmouth'un çalışmaları, Kral Arthur hakkında yazılan ilk hikâyelerden birini içeriyor. Tekrar büyükbaşlara baktığında kalbi göğsünde hızla atıyordu. İmkânsız.

"Bu hediyelerin baban öldüğünden beri bırakıldığını mı söylüyorsun?"

Isobel, Patrick ile çitli alana girdiğinde cevap vermesini beklemeden bir torbayı daha açıp içini karıştırmaya başladı.

"Evet, tahıllarımızın kuruduğu ilk yılda bizi hayatta, karnımızı da tok tuttu." Isobel konuşmuştu. Patrick, sessiz kalırken Tristan'ın kolunun altındaki kitaba bakıyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sonunda sorarken, Tristan bir çeşit kök, iki tane farklı tonlarda yeşil ve kahverengiye boyanmış yünden jile, ketenden eğrilmiş bir paket gömlek ve üç tane kalaylı kurnayı dışarı çıkarmıştı. Bunlar, herhangi bir Highland evinden çıkmayacak şeyler değildi. "Bel," diye seslendi John, güneşte parlayan ufak bir broş tutarak.

"Şuna bak! Sanırım gümüş!"

Isobel yanına gidip nazik kıskaca uzandı ama Tristan, broşu kızdan önce John'un parmaklarından kapmıştı. Gördüklerine inanamayarak kanıta baktı.

"Bunu daha önce gördün o zaman?" diye kısık sesle sordu Patrick.

Tristan başıyla onayladı. "Halam Maggie'nin."

Başını kaldırıp büyük başlara baktı. Çantalar dolusu ürünler, babasının öksüz bıraktığı çocukları desteklemeye yardımcı olmak içindi. Gülümsemeden edemedi. En çılgın hayallerinde bile babasının en nefret ettiği düşmanının çocuklarına yardım edeceğini tahmin etmezdi. Callum MacGregor hakkında bunca yıldır yanılıyor olabilir miydi? Bu gururlu bir savaşçının işi değildi. Bu merhametti. Bu şefkatti.

"Ne söylüyorsun?" diye kısık sesle sordu Isobel, ona daha da yaklaşarak. "Bütün bunlar MacGregorlardan mı geliyor?"

"Evet," dedi ona, hayatında ilk defa MacGregor olmaktan gurur duyarak.

"Hayır." Başını iki yana sallayarak, Tristan yüzüne uzanmak için elini uzattığında geri çekildi. "İnanmıyorum."

"Öfkelenme," dedi Tristan nazikçe, ona yaklaşarak "Bütün bunların ailemden geldiğini kabul etmenin senin için zor olduğunu biliyorum. Ama bu iyiye işaret."

"Kim için?" diye sordu Isobel ona bakarken.

"Bizim için." Tristan öne adım atıp kızın ellerini tutup gövdelerinin arasına getirerek. "Görmüyor musun Isobel? Bunlar ailemin bağışlayıcı olduğunu kanıtlıyor. Babam ve halam Campbell zindanlarında babalarının suçlarını ödemek için uzun yıllar geçirdiler. Babamın kalbinin sonsuza kadar size karşı döndüğünden korkmuştum ama masum olduğunuzu biliyormuş."

Kızın gözlerine dolan yaşlar, Tristan'ın kalbini kırıyordu. "Güzel Iseult, ağlama, korkularını parçalara ayıracağım. Seni üzen şeyleri kalbine neşeyi getirmek için değiştireceğim. Söylemiştim," dedi dudaklarında nazik bir tebessümle, "En iyi yaptığım şeydir."

Kızın dudaklarında ortaya çıkardığı yumuşak tebessümden tatmin olarak Patrick'e döndü. "Takas etmek için bunları Dumfries'e götürmeme izin ver. Değerlerini biliyorum ve adil bir ücret alabilirim."

Isobel'in elini bırakıp itiraz edecekmiş gibi görünen Patrick'e elini uzattı. "Ellerine burada ihtiyaç olacak ve en ağır işler Cam'e düşecek. Eğer ben gidersem ekinler hakkında endişelenmene gerek kalmayacak."

"Evet," dedi, Isobel'e manalı bir bakış atarak. "Onun yerine kız kardeşim senin yanında diye endişelenebilirim."

Tristan endişesini elini savurarak geçiştirdi. "Cam bizimle gelebilir o zaman," dedi, Isobel'i yanında getirmeye niyetlendiğini inkâr etmeye tenezzül etmeyerek. "Gerekenden bir

gün daha fazla kalmayacağız. İkisine de bir zarar gelmeyeceğine dair sana söz veriyorum."

Patrick bunun üzerine birkaç dakika düşündükten sonra parmağıyla Tristan'ın onu biraz öteye takip etmesi için işaretti. Tristan takip etti ve diğerlerinin duyabileceği mesafeden çıktıktan sonra Patrick, ona döndü. "Cameron kalbini kız kardeşime kaptırdığın konusunda beni bilgilendirdi."

"Evet," diye kısık sesle itiraf etti Tristan, adamın önünde biraz alçakça hissederek. "Hak ettiğin saygıyı sana veremediğim ve ilk sana gelmediğim için beni affet."

"Hiç sorun değil." Patrick omzuna hafifçe vurup, günün ilk gülümsemesiyle onu kolayca rahatlatmıştı. "Duyduğuma şaşırmadım. Aslında onu ne kadar sevdiğini Isobel anlamadığı için şaşkınım."

"Yakın zamana kadar kendim de farkında değildim."

"Lanet olsun," Patrick ona şüpheci bir şekilde kaşını kaldırdı, "ben bile farkındaydım."

"Ve beni, kıçımın üstüne atmadın öyle mi?"

"Sen iyi bir adamsın Tristan. Adil, dürüst ve merhametlisin. Aslında senden, tanıştığımız ilk gün hoşlanmıştım. Tamas'ı Isobel'e şikâyet etmemiştin."

Beraber gülümseyerek veledin sapanını gizlice kemerine koyduğunu hatırladı.

"Ama peki ya ailen?" diyerek ciddileşti Patrick. "Bize erzaklar göndermek bir şey; kalbini Archibald Fergusson'un kızına vermek başka bir şey."

"Bunun cevabını bilmiyorum. İş oraya geldiğinde seyahat etmem gereken bir yol bu. Ama şunu biliyorum. Onu korumak ve mutlu etmek istiyorum. Ailemin senin de ailen olmasını, tekrar zarar vermek yerine eğer ihtiyacın olursa yardımına gelecek şekilde evliliğimizle bağlanmasını istiyorum."

"Bunun için müteşekkir olurum." Patrick tekrar gülümsedi ve Tristan, ağabeyi Rob'dan ne kadar hoşlanacağını düşündü çünkü, ailelerine göz kulak olma arzuları aynıydı.

"Benden Isobel ile evlenmek için rızamı mı istiyorsun Tristan MacGregor?"

"Evet."

"Desteğim ve rızam senindir." Patrick, omzunun üzerinden kız kardeşine baktı. "Isobel burayı çok seviyor. Ayrılmak istemeyecektir."

Hiçliğin ortasındaki ufak malikaneye göz gezdiren Tristan, başıyla onayladı. "Ben de çok seviyorum. Sık sık ziyaret edeceğiz."

"Pekâlâ o zaman." Patrick omzunu tutup yumuşakça vurdu. "Dumfries'e gidip bana erzaklar için güzel bir fiyat getir ve kız kardeşimle erkek kardeşimi güvende tut."

"Söz veriyorum."

Otuzuncu Bölüm

Dumfries'in kraliyet kasabasının kanlı tarihiyle tanındığını, söyledi Isobel, Tristan'a Nith Nehri'ni köprü üzerinden geçerlerken. İngilizler kasabayı, farklı sebeplerle yedi ya da daha fazla kez işgal etmişlerdi. Politik savaşlara din de karışınca, kasabanın büyük kalelerinden biri on üç günlük kuşatmanın ardından Presbiteryen Sözleşmelilerine teslim edilmiş ve mekânı bugünkü harabe haliyle bırakmışlardı. Dumfries, Katolik Kralın düşmanları için bir sığınaktı. Tristan başını iki yana sallayıp gözlerini Isobel'den uzağa, yola doğru çevirdi. Bir de İskoçların barbar olduğunu söylerler.

"Burada ekoseni giymediğin için şanlısın Tristan," diye at arabasının arkasından seslendi Cam. "Katolik olduğunu ilan ediyor."

"Sadece farklı şeylere inandığın için bir adamla kavga etmek yerine ortama uyum sağlamak daha iyi," diye omzunun üzerinden cevap verdi Tristan. Tekrar yola döndüğünde Isobel'in gülümsemesi gözüne çarptı.

"Bunu sana dayın mı öğretti?"

"Hayır kızım," dedi, ona kelimelerinin acısına rağmen gülümsemekten başka bir şey yapamayarak "Bu dersi kendi kendime öğrendim."

Isobel'in gülümsemesi solduktan sonra söylemediği şeyleri anlayınca yumuşak bir ifadeyle geri döndü. "Daha sonra bana hikâyesini anlatır mısın?"

"Evet," diye söz verdi, ona her şeyi, herkesten, kendinden bile gizlediği doğruları anlatmayı isteyerek. "Daha sonra yalnız kaldığımızda."

Sabırsızlanıyordu. Kızın çilli burnundaki kızarıklığı öpmek, dudaklarının balı ile vücudunun her bir kısmının tadına varırken, önyargılarını ve arzularını ona bırakmak, vücudunu kollarında hissetmek istiyordu. Eğer onurlu olan şeyi yapmak istiyorsa, hızlı bir şekilde rahip bulması gerekiyordu.

"Andrew Kennedy ile evlenmemen konusunda seni ikna eden neydi?"

Isobel ona gözünün kenarından bakarken, Tristan karşılaştıkları ilk handa at arabasını yavaşlattı. "Onunla evlenmeyeceğimi kim söyledi?"

Isobel'in şakacı gülümsemesine kahkahalarla güldü. "Ben söylüyorum," dedi, Isobel'i yere indirirken parmakları tutuşundan kaçarak.

"Siz kimsiniz de uğruna düğünümü iptal ettireceğim?"

Arabadan atlayarak atın etrafından dönüp kızın arkasına geçti. "Senin için yeterince iyi olmaya çalışmak adına elinden geleni yapan adamım."

Tristan Cam'in ona fırlattığı ilk torbayı yakalarken Isobel ona döndü. Kenara çekmeden önce yığının üzerinden kıza baktı. "Şu anki hayatından daha iyisini sana vermek isteyen adamım."

"İyi bir hayatım var," diye hızlıca ona söyledi Isobel.

"Çok fazla çalışıyorsun. Güçlükle nefes alana kadar otları balyalayıp toprağı alt üst etmeni izledim."

Isobel sonraki çuvalı yakalamak için elini uzattı. "Yapılması gereken işler."

"Yapman gereken tek iş," diyerek çuvalı ona ulaşmadan yakaladı, "Bebeklerin ve kocanla ilgilenmek."

Isobel gerçekten yüzüne karşı gülmüştü. Tristan alınmalı mı yoksa sevinmeli mi bilememişti.

"Bütün bu zarafet ve inceliğin altında," dedi yeşil gözleri güneşin altında parlarken, "Düşünme şeklin oldukça çağdışı ve sinir bozucu."

Tristan ona sessizce baktı. Çağdışı mı? Sinir bozucu mu? O mu? Cam bir çuvalı daha yanına fırlatıp omzuna vurduğunda neredeyse yere düşecekti. Isobel yere düşmüş çuvalı alıp geri kalanla birlikte yığına fırlattı.

"Kadınlar bebeklere ve kocalarına bakmaktan çok daha fazla şey yapma kapasitesine sahipler. Eğer hasat kötü gittiğinde ailem aç kalacaksa, kalmamaları için elimden geleni yapacağım. Geceleri de kocam için yatakta tembel ve işe yaramaz şekilde kalmayacağım."

Tristan onu başıyla onaylarken gülümsüyordu. Kelimeleri bu kadar ferahlatıcı, dürüst ve... Isobel'e özgü bulurken onunla nasıl tartışabilirdi? Belki de bir eş söz konusu olduğunda, düşünceleri gerçekten demodedir. Camlochlin'de herhangi bir erkek kadar iyi kılıç kullanan yeterince kadın tanıyordu. Isobel, Tristan'ın her zaman sevdiği ve takdir ettiği o kadınların gücüne sahipti. Annesi, kardeşi, Leydi Claire ve Maggie Hala... Onu tanımaya başladığında Isobel'i onaylayacaklardı.

"Yanıldığımı kabul ediyorum."

Başını hafifçe Isobel'e doğru eğip gamzelerini göstererek yukarı kaldırmıştı. Arabadan bir yük daha yakalayıp kıza doğru fırlattı. "Şimdi benim hakkımda neyin sinir bozucu olduğunu tartışalım tamam mı?"

Isobel, adam nefesini kestiği için şaşkın görünüyordu ve Tristan ifadesini fazlasıyla eğlendirici bulmuştu. "Şimdi ne yaptım?" Kızın gözleri için için yanarken, gülümseme riskini aldı. "Gücüne güveniyorum."

"Ben de senin gücüne güveniyorum."

Isobel, bu sefer içten bir neşeyle kahkaha atıp çuvalı ona geri fırlattı.

"Sonuncu," diye arabadan seslendi Cam. Torbayı omzuna yüklendiğinde içeriden boğuk bir ses ona bağırdı.

"Sıktığın benim burnum!"

Cam torbayı bırakıp gözleri kocaman açılmış şekilde baktı. Tristan arabaya atlayıp torbayı kendine çekti ve yırtarak açtı. Tamas'ın kafası belirdiğinde Isobel, oğlanın olduğu yerde yüzünü buruşturmasına sebep olacak bir dizi küfür sıraladı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun Tamas Fergusson?"

"Ben de gelmek istedim ve..."

"Patrick'e söyledin mi?" diye ona bağırdı Isobel. "Ona söylemedin değil mi! Endişeden kafayı yiyecek. Ah, seni gidi ufak..."

"Isobel."

Tristan, onu durduracak sessiz bir bakış attı. "Çocuk artık burada. Malları takas edip olabildiğinde eve hızlı döneceğiz. Bu akşam yatağının yanında yerde uyuyacak."

Tamas'a çuvaldan çıkması için yardımcı olup ensesine hafifçe vurdu. Çocukla birbirlerine kötü bakışlar attıktan sonra hanın iki tane seyisine, çuvalları odalarına taşımaları için iyi bir meblağ ödedi.

"Akşam için durmadan önce malların bir kısmını satmak daha iyi olmaz mıydı?" diye sordu Isobel, o olmadan içeri girmek üzereyken adam yanına yetişmişti. Hayır. Öncesinde onunla yalnız zaman geçirmek istiyordu. "Bütün gün boyunca müşteri olasılıklarını görecek olan bir tüccarla pazarlık etmek daha iyidir."

Handa Tristan'ın daha önce defalarca görmediği hiçbir şey yoktu. Soluk ışıklandırma, şarabın, viskinin ve biranın mide bulandırıcı derecede tatlı aroması, etrafa dağılmış bir

dizi masa ve sandalye. Önce sahipleri aradı. Aklında pek bir şey olmayan yolcular sıcak bir yemek ve sıcak bir yatak konusunda daha ısrarcıdırlar. İki odanın parasını ödedikten sonra akşam yemeğinin servis edilmesini boş bir masada oturarak beklediler.

"Hangisini istersiniz?" diye sordu balık etli, kumral garson kız, ellerini yanında yumruk haline getirip diğer elinin tırnaklarına ilgisiz bir bakış atarak.

"Balla sotelenmiş tavşanımız, mantarla servis edilmiş koyun etimiz ve maydanoz çorbamız var..." Tristan kafasını kaldırıp ona hoş bir şekilde gülümseyince bir anda kısa listesini sıralarken duraklamıştı. Kızın soluk mavi gözleri, sıcak yaz gecesindeki bir fırtına gibi onun üzerinde kararmıştı. "... veya canın daha lezzetli bir şey isterse, sonrasında odana bir şeylerin gönderilmesini sağlayabilirim."

Tristan, Isobel'in yanındaki sandalyesinde kaskatı kesildiğinin fazlasıyla farkındaydı ve kıskandığını keşfettiği için oldukça sevinçliydi.

"Koyun eti yeterli olacaktır."

"Ben tavşan istiyorum," dedi Tamas kara kara düşünerek.

"Koyun eti alacaksın."

Tristan, onu masanın altından tekmeledikten sonra kıza geri döndü. "Ve yanında biraz da bal likörü. Yakınlarda bir rahipten haberin var mı?" diye ekledi Tristan, kız belirgin bir şekilde cesareti kırılmış halde geri çekilirken.

"Bir rahip mi?" Isobel, Tristan'ın kolunu çekiştirdi ama biri Cameron'ın ismini seslenince herkesle beraber döndü.

"Senin olduğunu sanmıştım!" Annie Kennedy öne doğru atılarak yanında duran iri yarı iki tane oğlandan ayrıldı. "Isobel, Bay MacGregor." Annie ikisine de sıcak bir şekilde tebessüm etti. "Sizi tekrar görmek ne güzel." Isobel'den çok Cam'ın adına, Tristan kızın gülümsemesine karşılık vermedi.

"Golden Hillock'da ne yapıyorsunuz?"

"Sabah biraz takas yapmayı planlıyoruz," dedi ona Cam, İngiltere Kraliçesi tarafından hitap edilmiş genç bir şövalye yaveri gibi gözüküyordu.

"O zaman bu akşam müsaitsin?" diye ona cüretkâr şekilde sordu Annie, yeşil gözleri kocaman açılmıştı ve parlıyordu. "Erkek kardeşlerimle akşam yürüyüşüne çıkmak üzereydim. Andrew burada değil," diye araya girip bakışlarını Isobel'e, sonrasında Tristan'a çevirdikten sonra dikkatini Cam'e geri verdi. "Eğer bize katılırsan çok sevinirim."

Cameron, kızın yanına hızlıca varmak için neredeyse masayı devirecekti. Tristan'ın terbiye eden bakışlarını yakalayınca, adımlarını yavaşlattı.

"Başka bir şey," dedi pürüzsüz bir şekilde, Annie'ye kolunu sunarken dudağının bir kenarı kıvrıldı, "Beni, akşamı seninle geçirmekten daha memnun edemez."

Tristan, Isobel ona kaşlarını şüpheyle kaldırmış şekilde bakıyor olmasaydı öğrencisinin başarısı için alkış tutardı.

"Ben de gitmek istiyorum," dedi Tamas, herhangi biri onu durduramadan sandalyesinden aceleyle inerek. "Burayı sevmedim. Kokuyor. Ayrıca koyun etini sevmiyorum."

Tristan, genç bir kadının iyi bir talih olduğunu duymuştu. Sanırım talihi de onu seviyordu çünkü, sürekli onu takip etmekteydi. En uzun günlerinde bile. Elbette Cameron ona yardım etmesi için yalvaran bakışlar attığında, Tristan'dan hiçbir yardım gelmemişti. Cam, gardiyan istemiyordu. Tristan olmasındansa Tamas'ın olması daha iyiydi. Hepsini bir tebessümle gönderdi.

"Glasgow'a gitmeden önce Cameron'a ne söyledin?" diye sordu Isobel, diğerleri Annie'nin kardeşlerine katılmak için masayı terk edince. "Kızın davetini kabul edince, bana biraz seni hatırlattı."

"Ah, ilgini çekecek bir şey değil," diye ona şakacı bir şekilde göz kırparak güvence verdi. "Biraz demode kalmış şeyler."

"Anladım."

Garson kız yemekleriyle dönünce, Isobel onu zehirli bakışlarıyla yoluna gönderirken sessizleşti. "Neden ona rahibi sordun?" diye sordu Isobel, yalnız kaldıklarında.

Tristan kaşığını çorbasına daldırıp, dudaklarına getirdi. "Bir rahibe ihtiyacım olacağını umuyorum." Önce kâsesine, sonra da kıza kaşlarını çatarak baktı. "Hoşuna gitmeyecek.", "Neden bir rahibe ihtiyacın olacağını umuyorsun?" diye bastırdı Isobel, çorbasını ve adamın ona olan tepkisini görmezden gelerek.

"Eh, burada ne yaptıklarını bilmiyorum ama kuzeyde evlenmek istediğimizde rahip çağırırız." Önündeki tahta tabağa dönmeden önce, kıza kısa bir tebessüm attı. "Umarım koyun etinin tadı daha iyidir. Senin yemeklerinin beni şımarttığından korkuyorum."

"Tristan." Isobel tekrar kolunu çekiştirip adamın dikkatini çekti. "Bana seninle..."

Tristan, kızın yüzüne dokunup orada gördüğü ve yumuşak ses tonunda duyduğu kaygıyı dindirmeyi arzu ediyordu. Isobel ona tamamen güvenecek miydi?

"Evet, Isobel. Eğer beni kabul edersen."

Kızın ifadesinde bir şey değişti. Neredeyse ona gülümsemişti. Şu zamana kadar ki en neşeli ve parlak gülümsemesi olacaktı çünkü, korkuları bir anlığına düşecekti ama bir an sonra geri dönmüşlerdi. "Beni hâlâ..."

"Evet?" Tristan, kız bakışlarını çevirmeye çalıştığında ona doğru geri çekti.

"Endişelendiren... Bazı şeyler var. Ben..."

"Seni seviyorum Isobel," dedi Tristan, kız onu reddetme fırsatı bulamadan. Lanet olsun, ona bu şekilde, çarpık bir

handa, burunların önünde kötü bir yemek varken, kıçları ise eyer çantasındaki yumurtalar gibi sallanmışken söylemeyi hayal etmemişti. Tristan, yüzünü elleri arasına alıp ikisinin de nefesini kesen uzun ve derin bir öpücük için onu kendine doğru çekti.

"Odalarımızdaki çantalardan birinde yolculuğumuz için paketlediğimiz yiyeceklerden biraz daha var," diye fısıldadı Isobel, öpücüklerini kesip ona biraz utangaç şekilde bakarak.

"O zaman gel de bulalım." Tristan onu ayağa kaldırıp merdivenlerden yukarı takip etti.

Bir kere daha söz konusu o olduğunda, onurlu şeyi yapmak zorunda kalışına lanet olsun.

Otuz Birinci Bölüm

Isobel, mumla aydınlanmış odaya girdi. Gözleri köşedeki ufak, yırtık pırtık yatağa çevrildiğinde ufak bir çığlık attı. Birkaç dakika önce Tristan ile yalnız olmak, kollarının arasında, öpücüklere boğulmak istiyordu. Adam, onu sevdiğini itiraf ettikten sonra bunu teklif bile etmişti ama burada onunla ve bir yatakla yalnız olmak... Isobel ona döndüğünde adamın kapıyı kilitlemesiyle bir an nefesi kesildi. Tristan onu seviyordu. Ah, bunu birçok sebepten dolayı kendine itiraf etmeye niyetli olduğundan çok daha fazla umuyordu. Tristan ona doğru sessizce ilerlerken yatağı, her şeyi unutarak adama baktı. O anda önemi olan tek şey Tristan'ın ona ait olduğuydu. Çılgın bir artistin rüyasından, oyulmuş ve en kahraman şövalye tarafından şekillendirilmiş bu adama. Tristan MacGregor'un kalbini kazanmasına izin vermişti. Onunkini de kazanmayı hiç beklememişti.

"Titriyorsun sevgilim," diye boğuk sesi ona ulaşıp başını eğdiğinde, kulağında yankılandı. "Beni gerçekten seviyor musun Tristan?"

Adam konuşmadan önce gözlerinde, ona neredeyse rahatlamayla, sanki ona ihtiyacı varmış, ona susamış gibi bakan bakışlarında gerçeği görmüştü ve Tristan sonunda onu bulduğuna inanamıyordu.

"Evet kızım."

Elini kızın yüzüne kaldırıp parmak uçlarını elmacık kemiklerinde gezdirdi.

"Her geçen dakika seni daha çok seviyorum. Kalbim seninle geçirdiğim her gün daha da canlanıyor."

Tristan önünde eğilip, ellerini elleri arasına aldı. "Benim gibi geçmişimi unut ve sadece senden önce hiçbir kızı sevmediğimi ve senden başka da hiç kimseyi sevmeyeceğimi bil." Tristan'ın görüntüsünü bulandıran gözyaşlarını, kırpıştırarak uzaklaştırdıktan sonra gülümsedi. "Ne kadar da tatlı dillisiniz Bay MacGregor."

"Sizin kulağınızın zevki için bana bağışlanan bir nimet."

"Peki ya senin ağzın için?"

Kralın yazlık bahçesinden beri can attığı o öpücüğü almak için başını ona doğru eğdi.

"Kadın," diye ayağa kalkarken, kızın aralanmış dudaklarına doğru fısıldadı, "Güzelliğini ve bana neler yaptığını sana göstermem için beni baştan çıkarırken, sana nasıl anlatabilirim?"

Onun vücudu. Güneşin altında kaslı, çıplak kollarının parladığını, düz ve nemli göbeği, bakışlarını daha aşağılara çekmek için cezbederken arazide çalışmasını kaç defa izlemişti? En az geri kalanı kadar canlı bir şekilde pantolonunun altında neyin saklı olduğunu biliyordu. Tristan, onu öperken sertçe şiştiğini ve birkaç durumda ona durdukları yerde sahip olmaya hazır halde vücuduna değdiğini hissetmişti. Isobel diliyle Tristan'ın dudaklarını araladıktan sonra adam bir dalga gibi ayaklanıp onu yatağa doğru yatırırken bir anda nefesini verdi. Bir adamın vücudunu üzerinde hissetmenin her zaman biraz boğucu ve nahoş olacağını düşünmüştü ama Tristan, bunlardan hiçbiri değildi. Aslında üzerinde titreyen gergin kasları o kadar günahkâr bir şekilde iyi hissettiriyordu ki adamın dudağını

ısırıp içgüdüsel olarak daha fazlasını istiyordu. Tristan, kızın dişlerine doğru gülümseyip inleyerek onu geri ısırdı. Bir arzu dalgası Isobel'in vücudundan geçerken özüne doğru bir sıcaklık gönderip öpücüklerine daha fazla coşku eklemişti. Bir alevin onu ateşe vermesi gibi Tristan'ın dili, dudaklarının en derinliklerini okşuyordu. Kısa, hızlı ve aç nefeslerle ona cevap verip, Tristan onun farklı bir açıdan tadına bakmak için geri çekilirken nazikçe dilini emiyordu. İçine neyin girdiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey karşı koyamayacağı bir güç olduğuydu. Karşı koymak istemiyordu. Onun için hissettiği bu... Arzu daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Vücudu neredeyse acı verici olacak bir ihtiyaçla zonkluyordu ve sadece Tristan'ın arzulu karşılıklarıyla tatmin edilebiliyordu. Tristan diziyle kızın bacaklarını aralarken, Isobel tam olarak anlamasa da neyi arzuladığını biliyordu. Ereksiyonunu uyluklarına bastırırken bir arzu dalgası ıslanmasına sebep olmuştu.

"Korkuyorum," diye fısıldadı Isobel, ona tutunarak.

"Yemin ederim canını yakmayacağım," diye söz verdi Tristan, sesi kendi arzusuyla boğuklaşmıştı. "Sana zevk vermeyi hedefliyorum."

Gülümseyerek ona baktı. "Güven bana."

Çoktan ona hayal edebildiğinden daha fazlasını vermişti. Ama *ondan* ne bekleniyordu? Ah, bacaklarının arasındaki sert kası nereye koymayı istediğini biliyordu. Daha önce boğaların ineklerle çiftleşmesini görmüştü ama ya acılıysa? Ne kadar sert olursa olsun, kesinlikle acılı olacakmış gibi hissettiriyordu. Daha önce etrafında bunu soracağı bir kadın olmamıştı. Eğer hoşlanmazsa onu durdurmalı mı yoksa istediğini yapmasına izin mi vermeliydi? Onu tam da burada, kendini ona bastırırken, kalbi delice onun üzerinde atarken, dudakları onu sadece kendine

ait diye dağlarken, Tristan'ı nasıl ittirebilirdi? Düzgün bir şekilde düşünmeye çalışmayı bırakıp kendini onun usta dokunuşlarına teslim etti.

Tristan dudaklarını, kızın boynunda hızla atan nabzının üzerine kapatırken nazik parmakları jilesini çözmeye başladı. Bileğini kıvırarak elini korsesinin altında kaydırıp çıplak göğüslerini elleriyle okşadı. Sert parmaklarının kızın yumuşak teniyle buluşması, Isobel'in nefesini kesmişti ve ahlaksız bir zevk, umarsız bekleyişle başını döndürmüştü. Tristan korsesini çekiştirip onu tamamen açığa çıkarırken kalbi çılgınca atıyordu. Bir anlığına Tristan altındaki haline baktıktan sonra kızın gözlerine gülümsedi.

"Benim için ne kadar güzel olduğunu biliyor musun Isobel?"

Isobel başını iki yana sallarken, gerçekten de bilmiyordu.

"Sana bakmak, uzun ve soğuk bir kıştan sonra yaz güneşinin keyfini çıkarmak gibi. Kendini boş ve yalnız hissetmene sebep olacak bir çatışmadan sonra evi görmek gibi."

Kızın dudaklarını, burnunu ve gözlerini öptü. "Nasıl mümkün olabilir bilmiyorum ama seni her gördüğümde, gözüme daha güzel görünüyorsun."

Ah, dili gerçekten kulağının zevki için bir nimetti. Bunlar, daha önce binlerce farklı kadına konuşulmuş süslü kelimeler değildi. Isobel onun için *güzeldi*. Adamı ona bakarken yakaladığı her an, buna daha çok inanmasını sağlıyordu. Saçlarının parıldayan mücevheratlarla tepede toplanması yerine, sürekli omuzlarına dökülmesinin veya yüzünün bahçesindeki toprakla kirlenmesinin bir önemi yoktu. Gözleri, sanki iyi bir şarap gibi onu içiyordu. Dilini kızın istekli göğüs uçlarına daldırarak sıcaklığını üzerine yaydı.

"Hayal ettiğimden bile daha güzel bir tadın var." Dudaklarını göğüslerinin etrafında kapatarak, kız altında daha fazlasını isteyerek kıvranana kadar emdi. Kızın eteklerini

dizlerine kadar çıkarıp parmaklarını cezbeden bir şekilde kızın çıplak uyluklarında gezdirecek kadar kendini üzerinden biraz kaldırdı. Kızın bacaklarını serbest bırakarak onları beline dolayıp kalçalarını onunla buluşacak şekilde kaldırdı.

"Eğer yakında sana sahip olmazsam, pantolonumun içine edeceğim," dedi kızın iç bacaklarına bir öpücük bırakmak için eğilerek. Mahrem öpüşüyle beraber gelen sözleri kızı korkutmuş ve aynı zamanda omurgasından aşağı harika kasılmalar göndermişti. Isobel'e kıyafetleri ağır ve boğucu geliyordu. Onları vücudundan yırtıp atmak ve sonra onun kıyafetlerine geçmek istiyordu. Gittikçe yükselen bir dalga gibi arzu, vücuduna yayıldı. Kalçalarını kaldırarak kendini adamın ereksiyonuna sürttü. Tristan boğazının derinliklerinden inledi. Gözleri parlıyordu ve üzerinden kalkarken kızı yatağa mıhlıyordu. "O zaman yenilgimin hızlı olmasını diliyorsun?" Başını iki yana sallarken dudaklarında yavaş ve erotik hisler uyandıran bir tebessüm belirdi. "Şövalyesinin yıkımına sebep olan bir başka kadın." Üzerinde durarak pantolonunun iplerini çözerek kendini serbest bıraktı. Görüntüsü ve gökyüzünü delmeye hazır mızrak gibi öne fırlayan boyutu karşısında, Isobel'in kalbi tekledi. Ah, işte *bu* acıtacaktı.

"Henüz değil," diye homurdandı Tristan, parmaklarını kalın gövdesinin etrafına dolayarak sıktı. Isobel'in uylukları arasında bir kas sarsıldı.

"Önce," diye fısıldadı Tristan, kıza doğru eğilip diğer elini eteğinin altına kaydırarak, "bana karım olacağını söyle ve sonrasında seni buradan yalamama izin ver." Parmağıyla kızın şişmiş tomurcuğunu okşadı. Kızın gözleri şaşkınlıkla büyüyünce, gülümsemesi daha da büyüdü.

"Seninle evleneceğim Tristan MacGregor," diye nefes nefese söyledi, Tristan onu okşarken.

"Hayır, yapamazsın," diye zayıf bir şekilde itiraz etti. "Ahlak dışı bir şey. Öyle olmalı." Vücudu arzuyla bir kere daha titrerken gözlerini kapattı.

"Ahlak dışı olabilir ama hoşlanacağına dair sana söz veriyorum."

Kızın titreyen uyluklarının yumuşak teni boyunca öpücükler kondurdu. Kızın vücudu sarsıldı. Parmaklarını Tristan'ın ipeksi saçlarına dolarken onu uzaklaştırıp daha yakına çekme isteği arasında kalmıştı. Tristan dudakları öpüp, özünün ıslaklığına doğru hafifçe ısırarak ilerlerken çok sıcak ve çok açtı. Dilini dolandırırken kasılmalar Isobel'in vücudunu sarsıyor ve ruhunu bile titretiyordu. Bacaklarını sıkarak kapatmaya çalıştı ama Tristan bacaklarını boynuna dolayıp, yüzünü derinlere gömmüştü. Dili içine daldıktan sonra kızın yakıcı arzusuna doğru yalayarak yükseliyordu. Tristan onu oradan öperken dudaklarıyla nazik tenini çekiştirip nazik bir baskıyla onu emerek ağzına çekip çığlık atmasını sağlıyordu. Durmadı ama kızın bacaklarını parmaklarıyla daha fazla tadına bakıp arzu ettiği kadar içebilmek için açtı. Isobel'in başı dönüyordu ve arzuyla sarhoş olmuştu. Nefesi güçlükle çıkıyordu. Vahşi arzu dalgaları ve saf zevk onu ele geçirirken, düşünceleri tamamen karardı. Tırnaklarını adamın omuzlarına batırıp dilinin ve dişlerinin aç dokunuşları altında kalçalarını dalgalandırıyordu. Konuşmaya, ona ne kadar iyi hissettirdiğini söylemeye çalışmıştı ama Tristan onu zevkin doruğuna çıkarken dudaklarından sadece halsiz bir şekilde nefes alabiliyordu. Tristan uzaklaşıp onu yorgun ve daha fazlası için nefes nefese bırakırken ona tutundu. Adam mum ışığı altında gülümseyerek pantolonunu uyluklarına kadar çekti. Sonra gömleği ve botları uçmuştu. Isobel'in baygın bakışları adamın sert, çıplak vücudunun görkeminde, ona doğru gelip karanlık erkeksi

arzusu karşısında açığa çıkmış duracak şekilde çıplak uzanana kadar titreyen kaslarındaki hafif tikte gezindi. Artık korkmuyordu. Tristan ne yapmaya niyetliyse onu istiyordu ve buna ihtiyacı vardı.

"Acele et," diye fısıldadı nefesini tutarak.

Bir an sonra üzerinde pozisyon almış, dudaklarıyla emirlerini öperek uzaklaştırıyordu. Isobel'in göğüs uçları gerilerek Tristan'ın göğsüne doğru bastırılıyordu ve sert kılları tarafından gıdıklanıyordu. Tristan kafasını eğip her birini delirtici bir hassasiyet ve çılgın bir arzu karışımıyla emdi.

"Henüz değil aşkım," diye fısıldadı dengesiz bir nefesle fısıldarken, uzunluğunu kıza doğru bastırdı. "Ah, lanet olsun."

Bir elinin üzerine yükselip diğeriyle parlayan erkekliğini tutarak üç uzun püskürtmeyle tohumlarını boşaltmıştı. Bir anlığına Isobel kadar şaşkın gözüktü. Isobel onun adına utanmış ama aynı zamanda bu daha önce başına gelmediği için mutlu gözüküyordu. Tristan'ın gamzeleri ona göz kırparken, kızın karnından arzusunun nektarının damlalarını alarak Isobel'in kıpkırmızı olmuş özüne yaydı.

"Vücudum bir an daha senin için beklemeyecek."

"Benimki de öyle." Bunu söylediği için utanmaz hissediyordu ama umurunda değildi. Tristan'a dudaklarının ve öpüşünün hasretini çekerek uzandı. Ah, ona dair sevmeye başladığı ilk şeydi. Dudakları aynı hararetle, dilleri de aynı arzu ihtiyacıyla buluşmuştu. Tristan yavaşlayıp aletinin geniş kafasını açıklığına doğru yönlendirdi. Beklentiyle nefesi kesilerek birbirlerinin gözlerine bakarken görmek istedikleri her şeyi görüyorlardı. Tristan kızın bariyerini yavaş ve aheste bir darbeyle geçerek onu ikiye ayırmakla tehdit ederken, acı verici bir şekilde iyi hissettirmeyi başarıyordu.

"Hayır, hayır!" diye feryat etti Isobel ona tutunup başını ileri geri savururken. "Canımı yakıyor."

Tristan hareket etmeyi bırakıp onu nazik dokunuşlarla ve yumuşak, narin öpücüklerle sakinleştirdi. "Korkacak bir şey yok," diye sakinleştirirken, kızın endişeli bakışları kendi sevgi dolu bakışlarıyla buluştu. "Nefes alışlarını rahatlat, sevincim. Yavaş ilerleyeceğim. Acı azalacak."

Sözünü tutarak yavaşça, düşünceli bir şekilde hareket ederken kızın gözlerinin derinliklerine bakıyor, dudağının kıvrımında parmaklarını gezdiriyordu. Isobel'e nasıl hissettiğini, onu ne kadar çaresizce istediğini fısıldayarak geri çekiliyor, uzun ve yavaş darbelerle ilerliyordu. Arzu, gözlerini koyulaştırıp çenesini gerginleştirirken adamın üzerindeki görüntüsü, vücudunu sertçe içine sokma isteğiyle sızlaması ve bunu yapmamak için yeterince kontrol göstermesi, Isobel'in sinir uçlarının yanmasına sebep oluyordu. Bacağını adamın beline dolayarak ayak parmaklarını sırtına bastırdı. Acı veriyor olsa da yaptıkları hoşuna gidiyordu. Durmasını istemiyordu. Tristan, Isobel'in alt dudağını dişleri arasına alıp sonuna kadar içine girdiğinde onun cesaretine gülümsedi. Ondan sonra Tristan'ın sıcak eti inanılmaz iyi hissettirdiği için Isobel acıyla tekrar bağırmamıştı. Cüretkâr şekilde Tristan'ın göğüs kaslarında parmak uçlarını ve dudaklarını gezdirdi. Avucuyla adamın sıkı kalçalarını okşarken Tristan üzerinden ağırlığını kaldırıp ucuna kadar geri çekildikten sonra yatağa kadar kızın içine gömülmüştü. Isobel ismini haykırdı ve Tristan tekrar yavaşlayarak bu sefer kızın ellerini kafasının üzerine yükseltti. Dudaklarını, göğüs uçlarına eğip ağzına alırken bilerek yavaşça ve büyük dikkatle titreyen vücuduna girip çıkıyordu. Hırıltılı bir nefesle ismini fısıldarken içinde patladı. Ama işi bitmeden geri çekilip sert erkekliğinin ıslak dokunuşuyla kızın tomurcuğunu okşadı. Sıcak sıvısı, mızrağından kızın üzerine dökülürken Isobel son bir kere daha tatminin verdiği heyecanla haykırdı.

Otuz İkinci Bölüm

Tristan, Isobel'in gömleği dışında bir şey giymeyerek odalarındaki çuvalları karıştırmasını izledi. Neredeyse hemen sertleşmişti ama kendini, bu kadar kısa sürede tekrar sevişmekten vazgeçirdi. Yine de çuvalların üzerine eğildiğinde ortaya çıkan çekici kalçaları adama kızın gömleğinin altından bakarken, Isobel'e arkadan sahip olmamak çok zordu.

"Yardımımı istemediğine emin misin?"

"Evet." Elini kaldırdı. "Olduğun yerde kal."

Tristan gülümseyip yatağı kaplayan ince battaniyeyi biraz daha kalçalarına doğru çekti. Güzel sirenin yanakları yeniden kızarmıştı. Çekingen tanrıçasının gerçekte ne kadar ateşli olduğunu dünyada bilen tek erkek olma fikrini oldukça cazip bulmuştu. Lanet olsun, mevsimi gelmiş bir hayvan gibi solumasına sebep olmuştu. Daha önce birçok kadınla beraber olmuştu ama hiçbiri Isobel gibi onda ateşli tepkiler uyandırmamıştı. Her daim gittiği her kasabada çocuk bırakmama konusunda dikkatli olan Tristan, vücudu üzerindeki kontrolü konusunda kendiyle övünüyordu. Bir kere bile kendini arzuya bırakıp, bir kızın içine tohumlarını erkenden boşaltmak için arzu duyduğu olmamıştı. Kızın istekli ve meraklı dokunuşları, zapt edilmeyen tepkileri onu kendini zor tanıyacak şekilde arzudan delirtmişti.

Kahretsin, hikâyeler doğruydu. Aşk, bir adamın her şeye teslim olmasını sağlıyordu.

"Tanrıya şükürler olsun ki buldum."

İki elinde de ufak bir paket tutarken, gülümseyerek arkasına döndü. Tristan yataktan fırlayıp onu altına almak istiyordu. "Evet, Tanrıya şükürler olsun."

"Dumfries'in biraz dışında yediğimiz ekmek ve peynir," diye onu sevinçli bir şekilde bilgilendirirken yatağa tırmandı. Tristan başıyla onaylarken, kızın pürüzsüz uyluklarının parıltısını yakaladı.

"Aç mısın?"

Tristan ona yastığından gülümsedi. "Nefis, mutfak mucizelerin için her zaman açım. Seninle yaşarken şişmanlayacağımdan korkuyorum."

"Şişmanlaşmadığından emin olacağım."

Isobel, ona kirpiklerinin altından gülümserken kanı kaynayarak doğrudan kasıklarına ilerlemişti.

"Kardeşlerim on yıldır yemeklerimin keyfini çıkarıyorlar ve şişman değiller."

"Sana kim yemek pişirmeyi öğretti?" diye sordu Tristan.

"Annem. Neredeyse Tamas ile aynı yaştaydım. O yüzden bana öğretecek fazlasıyla zamanı vardı. Eskiden yemek pişirişini izlemeye bayılırdım. Bana bütün baharatları, neredeyse bütün bitkilerin tıbbi değerlerini o öğretti."

"Onu özlüyorsun."

"Elbette." Annesinin şefkatli sesi ve canlı gülümsemesini hatırlayarak gülümsedi. "Bizi terk ettikten sonra annemizi ve babamızı özlemeyi hiç bırakmadık."

"Bu doğru."

Tristan ellerini başının arkasında toplayıp gözlerini kapattı. "Yengem Anne'yi görmek için Fransa'ya seyahat etmek istiyorum."

"Robert'ın karısı mı?"

"Evet."

Gözlerini açtı. "Bir manastırda yaşıyor. Onu tekrar görmek istiyorum." Isobel'e bakıp gülümsedi. "Onunla aynı tonda saçlara sahipsin."

"O da senin için bir anne gibi miydi?"

Tristan başını iki yana salladı. "Annem buna asla izin vermezdi. İnkâr eder ama beni daha çok seviyor. Sanırım kardeşine benzediğim için."

"Benden nefret edecek Tristan."

Kızın sesindeki titreme, Tristan'ı ona doğru çekmişti. "Senden nefret etmeyecek. Bundan emin olacağım." Lanet olsun, bunu şu anda düşünmek istemiyordu. "Gel buraya."

Sabır bir meziyet, diye kendi kendine söyledi kızı yana doğru çevirip vücudunu arkadan ona yaklaştırırken. Kollarını Isobel'in etrafına sararak, kalçalarını kızın arkasının yumuşaklığına bastırırken bu kelimeyi kendine defalarca tekrarladı. "Her şey iyi olacak," diye ona söz verdi, parmaklarını kızın göğüslerine dokundurarak. Saçının dalgalarını öptükten sonra dolgun buklelerini kenara çekip dudaklarını boynuna bastırdı. Isobel, kalçalarını ona doğru oynatınca bir kılıç kadar sertleşmişti. "Dikkatli ol kızım," diye inledi, kızın vücudunun sıcaklığından uzaklaşarak. "Hassas olduğunu biliyorum ama acımasız bir piç olabilirim."

"İnanmam."

Yumuşak kahkahası Tristan'ı ona göstermesi için cesaretlendiriyordu. Tristan tekrar arkasına yaklaşıp kalçalarını eline alırken, Isobel onu durdurmamış veya ondan uzaklaşmaya çalışmamıştı. "Seninle tekrar sevişmek istiyorum Isobel."

Eğer yapamazsa, eğer onu reddederse, Tristan istediğini yapacaktı çünkü içinde onu incitme isteği yoktu. Ama kız, kollarını omzunun üzerinden savurarak boynuna dolandıktan sonra aç dudakları kendi dudaklarına doğru çekti.

Dili Tristan'ın şişmiş dudaklarını araladığında kontrolünü kaybetti. Sıcak erkekliğini kızın kalçalarının arasına sürttü ve yumuşaklığını yiyip yutarken, dudaklarına doğru inledi. Elleri, gömleğinin ince kumaşının altından kızın kıvrımlarına dolanmıştı. Teninin sıcaklığı Tristan'ı; ona yakınlaşmak, içinde olmak, o sıcaklığı etrafında hissetmek için arzudan çılgına çeviriyordu. Avucunu kızın yumuşak karnına, sıkı ve yuvarlak göğüsleri üzerinde yayarak, sert kıvrımlarına doğru kıvranmasını sağlayacak şekilde okşayıp gergin göğüs uçlarını ortaya çıkarmıştı. Erkekliği zonklayıp daha da sertleşti. Daha fazla bekleyemeyecekti. Parmakları, kısa ve kesik kesik nefesini yanağında hissedene kadar dizi hizasında dolandı. Kızın ona olan arzusu, neredeyse kalbiyle beraber patlamasına sebep olacaktı. Bacağını kaldırıp onu genişçe açtıktan sonra ıslak ucunu kızın alev alev olan açıklığına yönlendirdi. İçine girdiği an kızın yastığa doğru yükselen boğuk çığlığı, onu sabırlı olması konusunda ikna etmişti. Yavaşça hareket edip kalçasını ona bastırırken hassas bir ustalıkla hareketlerini derinleştiriyordu.

"Birbirimize çok güzel uyuyoruz değil mi, nişanlım?" diye hırıltılı bir sesle kızın kulağına doğru konuştu. Kızın kulak memesini yaladıktan sonra dişleri arasında nazikçe tuttu.

"Çok büyüksün."

"Ve sen de çok dar ve sıcaksın."

İnleyerek hareket etti ve kızın özünü okşamak için elini bacaklarının arasına kaydırdı. Kız, parmakları arasında daha sert ve ıslak hale geldi. Zorla nefes almaya başlamıştı. Bacakları etrafında rahatlarken bile vücudu gerilmişti. Tristan yavaşça geri çekilip tekrar içine gömülürken, kızı kendine doğru sıkıca tutuyordu.

"Tristan, ben..."

Onun sözlerini vücutları kadar mahrem bir şekilde bağlayan bir öpücükle durdururken kızın özü etrafında ufak sarsıntılarla kasılırken okşamaya devam etti. Derin bir şekilde içine girip daha bile yavaşça, her dokunuşu birbirlerini zevkleriyle ıslatırken vücudunun her sıcak ve ıslak titremesinin keyfini çıkararak geri çekildi. Doymuşluğun verdiği sessizlik içinde karanlıkta birbirlerini öperek gülümsüyorlardı.

"Her zaman mutlu olacak mıyız Tristan?" diye bir süre sonra, adamın kollarına dolanmış şekilde sordu Isobel.

"Evet, her zaman."

Böyle olduğundan emin olacaktı. Onu, kardeşleri kadar hatta daha fazla sevmeye başlayacaktı.

"Buna inanmak istiyorum. Ama ailen..."

"Isobel, sen hayatımda olmadan ben arzuladığım adam olamam."

"Ama ailene sadık olmadan, o adam nasıl olabilirsin?"

Tristan onu yakınına çekip saçının kokusunu içine çekti. Eskilerin Sir Tristan'ın, Iseult'u severek Kralına ihanet ettiği gibi Isobel'i severek ailesine gerçekten de ihanet etmişti. Onların sonu aynı şekilde trajik olacak mıydı? Buna izin vermeyecekti. Bir umut vardı.

"Sana söyledim aşkım, ailem affedicidir. Lanet olsun, kontu sen öldürmedin ya."

Vücudu acıyormuş gibi inleyince, onu kolları arasına alarak yakınına çekti. Bu kadar kısa sürede ona tekrar sahip olmak istememişti.

"Tristan ben..."

Kapının çalması kelimelerini durdurup, kızın yüzünden kanın çekilmesine sebep olmuştu.

"Tristan, ben Cameron. Isobel yanında mı?"

Isobel resmen tırmalayarak kollarından çıkıp yataktan zıplamıştı. "Beni görmediğini söyle!" diye emretti, jilesini sürünerek ararken.

"Evet, burada," diye seslendi, yataktan çıkıp kızın yakıcı bakışlarına göz kırparak. "Kapıyı açmam için bana bir, iki dakika ver."

Isobel'in gözleri, dudakları kadar kocaman açılmıştı.

"Bu şekilde kapıyı açamam." Çıplaklığını belirtmek için kollarını genişçe açtıktan sonra kızın yanaklarının kızardığını fark edip ona sırttı. Pantolonuna ve botlarına uzanırken, pişman bir şekilde kızın hızla jilesini giymesini izledi.

"İçeri gelebilirsin Cameron," dedi kapıyı açarak.

"Tamas nerede?" diye emretti Isobel, Cam odaya yalnız girince.

Cam hemen cevap vermedi. Tristan çocuğun bakışlarını, ablasının kırışmış elbisesinin altından görünen gömleğine kadar takip etti.

"Annie ile merdivenlerin aşağısında," dedi sonunda, bakışlarını ablasından ve kıpkırmızı suratından çekerek. "Bizim... Bizim size söyleyeceklerimiz var."

"Evet, bizim de öyle," dedi Tristan, Isobel'i utançtan kurtarmaya çalışarak. "Isobel'e karım olur musun diye sordum, o da bana rızasını verdi."

Dönüp kız kardeşinin dağılmış kıyafetlerini tekrar incelemeden önce Cam'ın ifadesinden bir gölge geçti. Lanet olsun, Tristan ona bekleyemediğini nasıl açıklayabilirdi?

"En kısa sürede bir rahip bulacağız."

Sonunda Cam gülümseyip Tristan'a hızlıca sarıldı. "Bu haber beni mutlu etti."

Onu omzuna hafifçe vurarak bırakan Cam Isobel'in yanına giderek ona da sarıldı. Birlikteliklerini kutlayarak onu bıraktığında, Isobel ve bakışları, kaskatı ve buz gibiydi.

"Benim de size güzel haberlerim var," dedi onlara, daha önce Tristan'ın hiç görmediği kadar kocaman gülümseyerek.

"Ben de Annie'den karım olmasını istedim ve o da kabul etti."

Isobel'in telaşlı hali, aniden sevince dönmüştü. Bir düzine sorudan sonra kardeşini yatağa oturtup, düğün ziyafetini planlamaya başlamıştı.

"Bu akşamı hanın en iyi şarabıyla kutlayalım," diye öneride bulundu Cam, yataktan kalkarak. Tristan, buna gülmek zorundaydı. "Burada iyi bir şarap bulmanın tek yolu, kendin yapman olacaktır."

"Gelin." Cam, ikisini de kapıya doğru götürdü. "Annie ve Tamas bizi bekliyor. Mutlu geleceklerimize içeceğiz."

Ekosesini çantalardan birinde katlanmış bulan Tristan, çıplak omuzlarına sararak beli boyunca rastgele bağladı ve peşlerinden odayı terk etti.

Annie Kennedy, parlak yeşil gözleri ve kurdele şeklinde, bitmek bilmeyen sorular sormak için yaratılmış, dudaklarıyla güzel bir kızdı. Ne kadar şarap içerse, o kadar çok konuşuyordu. İki kere onun bitmek bilmeyen konuşması yüzünden Tristan ve Cam, birbirlerine gülümsemişlerdi. Isobel sandalyesinde ağırlığını sürekli değiştirdiği halde keyfine bakıyormuş gibi görünüyordu. Annie, bir şeyin canını yakıp yapmadığını sorduğunda kızarıp bozardı. Tristan ise sadece kadehine doğru gülümsemiş ve şarabın ekşi tadı dudaklarına geldiğinde, kaşlarını çatmıştı.

"İçkiden hoşlanmıyor musunuz, Bay MacGregor?" diye sordu Annie, hoşnutsuzluğunu yakalayarak.

"Pek değil. Adamlara aptalca şeyler yaptırdığını gördüm."

"Ah, lütfen anlatın!" diye istekli bir şekilde ısrar etti. "Ne tür şeyler?"

"Maalesef, nazik kulaklarınızı böylesi nahoş hikâyelerle rahatsız edemeyeceğim."

Yanakları kızarmadan kıkırdadı. "Nahoş hikâyelerden bahsetmişken, Isobel ile nişanınıza Andrew'ün ne diyeceğini düşünüyorsunuz?"

"Belki de Tristan'a bir düelloyla meydan okuyacaktır," diye cevapladı Tamas, akşamdan beri ilk defa gözünde bir heyecan pırıltısı belirdi.

"Kardeşine, hiçbir zaman aşkımı vaat etmedim," dedi Annie'ye Isobel.

Tristan bakışlarını ona çevirdi. O anda, Isobel'in kendisine de aşkını vaat etmediği aklına gelmişti. Tekrar kaşlarını çatıp şarabını kafasına dikti.

"Eh," dedi Annie, Tristan'a yönelttiği kurnaz bir sırıtışla. "Bu adam hazırda beklerken, abime neden aşkını vaat etmediğini kesinlikle görebiliyorum."

"Dikkatli ol tatlım," diye şakacı bir şekilde uyardı Cameron. "Adam yakında evlenecek ve sen de yakında bana ait olacaksın."

Onunla yüzleşmek için dönen Annie, bir an için halsiz göründü. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini biliyorsun canım. Tristan tatlı ama benim kalbim sana ait."

Bir öpücük için ona doğru eğilip, sevgisini fısıldayarak geri çekildi. Tristan daha fazla şarap istedi. Elbette, Isobel onu seviyordu. Eğer sevmeseydi neden evlenmeyi kabul edecekti ki?

"Andrew'ün bizim haberimizden mutlu olacağını biliyorum," diye mutlu bir şekilde şakıdı Annie, garson masalarına geri döndüğünde kadehini tekrar doldurulması için kaldırarak. "Cameron'ı çok seviyor. Henry ve Roger, onlara söylediğimde mutlu oldular. Çok fazla kardeşiniz var mı Bay MacGregor? Bir Fergusson ile evlendiğiniz için ne düşünecekler?"

Isobel, garsonu durdurup kadehine daha fazla şarap doldurmasına izin verdi.

"Benim gibi onu sevecekler," dedi Tristan, içkisini sallarken Mairi ve gizli hançerlerini düşünmeyi reddediyordu.

"Size benziyorlar mı?" diye sordu Annie. Cameron gözlerini tavana doğru çevirdiğinde, sadece kız kardeşi Alice için bilmek istediğini hızlıca açıkladı. "Hatırlarsan yirmi iki yaşında ve hâlâ evlenmedi. Bugünlerde bir koca bulmak oldukça zor."

Tristan, Isobel'e tepkisini görmek için bakmayı reddediyordu. Elbette bu yüzden teklifini kabul etmemişti. Eğer istediği bu olsaydı, Andrew Kennedy'i kocası yapabilirdi.

"Rob ve Mairi babama benziyor."

"Peki sen? Annene mi benziyorsun?"

"Dayım aslında. Onun oğlu olabilecek kadar."

Isobel, masanın altından eline uzanana kadar sesinin içi boş bir tını haline geldiğinin farkına varmamıştı. Ona gülümsemek için döndü ama omzundaki acı verici dürtme onu durdurdu. Döndüğünde etli butlu elleri arasında bir maşrapa tutan uzun boylu, sakallı yabancıya başını kaldırıp baktı.

"Burada neler varmış?"

Yabancı, sırıtarak ağzının ön tarafındaki eksik dişini ortaya çıkardı. Bu, kavga etmeyi seven bir adamın kendini belli eden bir işaretiydi. Lanet olsun, Tristan bu ruh halinde değildi. Aynı boylarda ve yapılarda dört, belki de beş tane adamın masanın etrafında dolandığını fark edince, sıkılı dişlerinin arasından bir küfür savurdu.

"Golden Hillocks'ta bir Highlander!"

Kabadayı, Tristan'ın ekosesini inceleyip acıyarak başını iki yana salladı. "Burada oturup şarabımızı içecek kadar cesaretliymişsin."

"Size uyarmalıyım," dedi Tristan, kafasından şarabın etkisini temizlemeye çalışarak başarısız oldu, "eğer bu berbat şey üzerinde hak iddia ediyorsanız, bu Sözleşmelilerin iyi bir karar vermedikleri gibi lezzetten de yoksun olduklarını kanıtlıyor."

Annie, elinin ardından kıkırdadı ve yabancı Tristan'ı çekerek ayağa kaldırırken Highlanderlı nefesini tuttu.

"Bana, kendi kasabamda hakaret edecek kadar cesur, hatta aptal bir piçsin, Katolik."

Hızlı bir şekilde yukarı kaldırılışı yüzünden, han sanki etrafında dönüyordu ama Tristan diğerlerini geri çekilmesi uyaran bir şekilde dudaklarını kıvırdı.

"Bu şekilde düşünmene sevindim. Eğer beni bırakmazsan, seni sazların üzerine serdiğim için fazlasıyla etkileneceksin."

Yabancı yumruğunu savurdu. Tristan, başını eğerek bir anlığına ayakları üzerinde salındıktan sonra avucunun tabanını yukarı, adamın çenesine doğru, karşısındakinin kemiklerini kıracak bir hareketle geçirdi. Kabadayı, Tristan'ın söz verdiği gibi yere düşerek altındaki sandalyeyi kırmıştı. Han bağırışlarla ve sandalyelerin kenara çekilmesiyle ayağa kalkmıştı. Tristan döndüğünde, yarmanın arkadaşlarından birinin masaya doğru hızla geldiğini gördü. Isobel ve Annie'yi yoldan çekerek Cameron'a, "Arkanda!" diye bağırdı. Cameron sol koluyla çenesine gelecek yumruğu engelleyerek, adamı sağ yumrukla arkalarındaki masaya doğru savurmuştu. Oğlanın dersini iyi öğrendiğini görünce bir anlığına gülümseyen Tristan'ın memnuniyeti, çenesine yediği bir yumrukla kesilmişti.

"Willy'i bayılttın, seni gidi domuz herif!"

Bilincini kaybeden Willy'nin üçüncü arkadaşı, kendini bir başka saldırı için hazırlarken Tristan dengesini geri kazandı.

"Sana da aynısını yapmak zorunda değilim," diye teklifte bulundu Tristan, dudaklarındaki kanı silerek. "Hâlâ geri çekilmek için zamanın var."

Adamın gözleri kızardı. Öfkeli yumruğu, Tristan'ın bir adım geri çekilmesiyle Highlanderlının burnunu es geçmişti. Aynı şekilde hızla ileri hareket edip rakibinin karnına

temiz bir yumruk koyduktan sonra çenesine sert bir manşet geçirdi. *O kadar da kötü değil*, diye düşündü Tristan, ekosesini düzeltip Willy'nin arkadaşının da onun yanına serilişini izlerken. Cameron kendi rakibini temiz, etkili bir şekilde bitirdi ve Tamas... Tedirgin yumruğunun arasında tuttuğu sandalye bacağı ile bu çocuğun masanın üzerinde ne işi vardı? Biri omzuna dokundu. Tristan döndü ve başını yukarı kaldırdı. *Ah, lanet olsun*, diye düşündü ve arkasındaki bütün görüntüyü kapatacak kadar büyük bir yumruk yüzüne uçtu. Beş tane daha. Yere düşmeden önce gördüğü son şey Tamas'ın masanın bacağını etrafa kılıç gibi savurmasıydı. Odun parçaları dağılıp vurduğu yarma üzerine bir ağaç gibi düştükten sonra hiçbir şeyi hatırlamıyordu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Tristan gözlerini açtığında, Isobel'in yukarıdan bakan yüzüne gülümsedi. "Günaydın günışığım."

Isobel de gülümseyerek karşılık verdikten sonra kumaşı dudağına doğru dokundurdu. Tristan irkildi.

"Akşam oldu," dedi ona yumuşak bir tonda. "On beş dakikadır baygınsın. Cam seni yatağa taşıdı. Şu anda Annie'yi odasına bırakıyor ve kısa süre sonra geri dönecek. Senin için çok endişelendi."

Ah, aşağı kattaki kavga. Tristan yavaşça olanları hatırlamaya başlamıştı. Neden şarap içmişti ki? Reflekslerini ve aklını yavaşlatıyordu.

"Sen de benim için endişelendin mi?"

Isobel başını iki yana sallayarak kumaşı Tristan'ın kaşına getirdi; "Eğer anlattığın hikâyeler doğruysa, daha önce birçok defa yumruk yemiştin."

"Doğrular," diye ona güvence verdi Tristan, onun için endişelenmemiş olduğu gerçeği yüzünden tedirginliği artarak; "Ama bu devin peş peşe yumruklarından sonra ciddi bir şekilde yaralanmayacağım anlamına gelmez."

"Tristan, suratını asıyorsun." Kumaşı bir kâse suya batırmak için geriye doğru yaslandı ve sinir bozucu derecede alaycı bir şekilde dudaklarını büktü.

"Bu korkunç adam seni itiraf etmek istediğinden çok daha fazla mı yaraladı?"

Tristan ona sırıttı ama bakışları mutlu değildi.

"Eğer boynuma bıçak tutsaydı bile senin dilin kadar keskin bir şekilde kesemezdi."

Kızın kahkahasının tınısını duyduğuna emindi ama Cam'ın kapıdan gelen sesi, dikkatini dağıtmıştı.

"Uyanıksın!"

Tamas hemen peşindeyken yatağa doğru hızla atıldı. "Hemen kendine gelmeyince endişelenmeye başlamıştım."

"Bana vuran sersemin boyutunu görmedin mi?" diye cevap verdi Tristan inanamayarak. "Yere devirmesi o kadar da zor değildi."

Hepsi de Tamas'a takdir ve endişeyle baktı.

"Gelin."

Isobel, Tristan'ın yanından ayrılıp kardeşlerini kapıya doğru kovaladı. "Dinlenmesine izin verin. Tüccarla yarın buluştuğumuzda aklının yerinde olması gerekiyor."

Ona iyi geceler öpücü vermek için eğildikten sonra bir süre daha öylece durdu. "Yumrukları dışında sana herhangi bir şeyle vurmaya çalışsaydı, canavarın kafasına Tamas'ın sandalyesiyle vururdum."

Isobel geri çekilince, Tristan sırıtıp yarılmış dudağının acısını duymazdan geldi.

"Bir dakika içinde döneceğim," dedi ona Cam. "Tristan ile iki çift laf etmek istiyorum."

Isobel başıyla onaylayıp gitmek için Tamas'ın elini tuttu.

"Tamas," Tristan onları durdurdu, "bu akşam *benim* yanımda dövüştüğün için minnettarım." Tamas, mucizevi bir şekilde ona gülümsedikten sonra ablasına baktı.

"Susadım," diye kız kapıyı kapattığında sızlandı.

Yalnız kaldıklarında Tristan, oturup bacaklarını yatağın kenarından sarkıtırken Cameron sessiz ve düşünceli bir şekilde kaldı. "Lanet olsun, içki içmekten nefret ediyorum."

"Tristan? Sözünü tutup onunla evlenecek misin?"

"Elbette. Her zaman sözümü tutarım."

Cameron önünde volta atmaya başladığında Tristan, odanın dönmesini engellemek için bakışlarını çevirdi.

"Eğer endişelendiğin ailemse merak etme, onlarla ilgileneceğim," dedi. "Babam hepinizin inandığı gibi merhametsiz biri değil. Ağabeyim Rob'un yakınlarda Camlochlin'deki evimize kimi getirip, eşi yaptığını duysanız şaşırırsınız. Bunlar yüzünden endişelenme, hepsini çözeceğim."

Tristan, Cam hareket etmeyi bıraktığı için müteşekkirdi. Oda da onunla beraber hareket etmeyi kesmişti. Şimdi bir sopa gibi sabit durarak, Tristan'a gözlerinde korkuya benzer bir şeyle bakıyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var. Kız kardeşimle evlenmeden önce gerçeği bilmelisin."

Tristan ayağa kalkıp yanına gitti. "Nedir?"

"Daha fazla içimde tutamayacağım. Ne zaman ondan bahsetsen, üzerimdeki yük taşıyamayacağım kadar ağırlaşıyor. Artık sırf babam için de değil, aynı zamanda onun için de."

"Kim için?"

"Kont. Dayın için. Onu ben öldürdüm. Babam yaptığım şey için kılıçtan geçirildi."

Tristan hareket etmeyi kesti. Nefes almayı bırakmıştı. Bir anda dayısının Campbell Kalesi'nin sazlıkları üzerindeki cansız bedeni, annesi ile yengesinin acıyla bağırışları, babasının bütün Fergussonları öldürmeyi vaat etmesi aklına geldi. Başını iki yana salladı. Hayır, Cam bundan sorumlu olamazdı.

"Bildiğim hayat o anda sona erdi."

Cameron gözlerini kapatırken onunla yüzleşemiyordu. "Benimki de öyle."

Tristan'ın kanı buz tuttu. Kardeşi gibi sevmeye başladığı çocuktan, bu korkunç itirafı duymak istemiyordu.

Babasının ölümü için Cameron'un on yıldan fazla süredir taşıdığı suçluluk duygusunu düşünmek istemiyordu. Sadece o vahim akşamdan beri kendi acısının, saklandığı yerden yüzeye çıktığını hissetmişti. Çok şey kaybetmişti ve bunları ondan alan adam tam karşısında duruyordu. Cameron'un yakasını iki eliyle kavrayıp onu yakınına çekti.

"Ben..."

Isobel'in kardeşi, Tristan'ın gözlerinde gördüğü öfkeden kaçmaya çalışmamıştı. Onun yerine bakışlarını uzağa çevirirken cezasını çekmeye hazırdı. Beklediği ceza gelmemişti. Tristan, olayların gerçekleştiği yılda Cam'in kaç yaşında olduğunu hesaplıyordu. Ufak bir çocuktu! Bilemeyecek kadar küçük...

"Ah, lanet olsun Cam."

Tristan, gömleğini bırakıp onun yerine çocuğu kendine çekerek sıkıca sarıldı.

"Affet beni." "Hayır kardeşim, affedilmesi gereken benim. Seni... Aileni böylesi iyi bir adamdan ayıran benim." Onu bırakan Tristan, yatağa doğru tökezledi. Yüce Tanrım, eğer babası bunu öğrenirse...

"Bu nasıl oldu?", "Karanlıktı."

Korkunç gerçek dudaklarından ve sonunda kalbinden de dökülürken Cameron'un sesi, ıstırapla titriyordu.

"Babam bağırıyordu. Kaleden çıkan adamların onu öldüreceğinden korktum. Onları korkutup kaçırmak için okumu fırlattım. Ben... Ben onu öldürmek istememiştim. Hiç kimseyi öldürmek istememiştim."

Tristan o anda dayısının ona öğrettiği asil fikirlerin doğru olduğunu anladı. Kan davası hakkında, intikam karşısındaki düşüncelerinde haklıydı. "Daha ufak bir çocuktun," dedi kısık sesle. "Senin suçun değildi."

"Eğer babana söylemek zorunda kalırsan anlarım. Ama Isobel... O çok korkuyor."

Tristan kapıya doğru baktı. Isobel onun öğrenmesinden ve koşarak babasına söyleyeceğinden korkuyordu. Onun hakkındaki tedbirli hali, güvensizliği... Hepsi şu anda anlam kazanmıştı. Onun, bu gerçeğin peşinde olduğunu sanmıştı. Ondan saklamakta haklıydı. Eğer bu sırla babasının ailesine olan öfkesinin yeniden alev alacağını bilseydi, kendini onu sevmekten uzak tutmak için daha çok uğraşırdı. Callum MacGregor, Campbell Kalesi'nde o akşam gördüğü yedi tane Fergusson'u öldürmüştü. Hepsini sadece orada oldukları için öldürmüştü. Eğer kayınbiraderinin ve beraberinde karısının da kalbini delen okun sahibinin, hâlâ hayatta olduğunu duysa ne yapardı? Tristan'ın annesinin, kardeşini kimin öldürdüğünü bilmeye hakkı var mıydı? Bu göreve onurunu bulmak, iki ailenin de katlandığı acıyı sonlandırmak için başlamıştı. Bu trajik kaza yüzünden bir kişiyi daha kaybetmeyecekti. Bu macera, henüz bitmemişti ama çok daha zorlu bir hal almıştı. Eğer gerçek şerefi kazanmak kolay olsaydı Tristan, diye dayısının sabırlı sesi düşüncelerinde fısıldadı, birçok adam buna çoktan sahip olmuştu. Kapı ardına kadar açıldığında Cameron'a dönmüştü. Tamas diğer tarafta, sapanı parmaklarından salınırken gözleri korku ve heyecan karışımıyla büyümüş halde duruyordu. "Çabuk gelsen iyi olur. Baban geldi."

Otuz Dördüncü Bölüm

"Size bir kere daha soracağım Bayan Fergusson. Oğlum nerede?"

Isobel, başını kaldırıp Highland ekosesine sarılmış geniş bir gövdenin ötesinde granitten şekil bulmuş gibi görünen bir çeneye ve bir o kadar da boyun eğmeyen, ruhunu dağlayan sert, mavi-altın rengi gözlere baktı.

"O..."

Kudretli MacGregor Reisi, söylemekte zorlandığı belli olan kelimeleri dillendirmek adına çenesini kasmak için durdu. "O hâlâ hayatta mı?"

Isobel ondan uzaklaşmaya çalışırken neredeyse kendi ayağına takılmıştı. Tamas için taşıdığı içecek jilesine dökülmüştü. Kalçalarının üzerine düşmeden önce sağından tutan geniş bir el onu doğrulttu.

"Dikkatli ol kızım."

Kurtarıcısının sesi, Tristan'a benziyordu. Tristan'ın söylediği ilk kelimelerin aynısını söylemişti ama bu adam daha iri, geniş ve Tristan'ın Kralın bahçelerinde kız kardeşini değil de onu gördüğündeki halinden daha az memnun gözüküyordu.

"Bu kadar aniden karşına çıkmak istememiştik."

Kelimeleri yeterince nazik olsa da Şeytan MacGregor'unki kadar derin ve mavi gözleri, simsiyah kâkülleri

arasından parıldıyordu. "Seni burada bulmayı beklemiyorduk. Kardeşim seninle mi?"

Kardeşi. Bu, Şeytan'ın en büyük oğlu Rob MacGregor olmalıydı. Peki, sandalyelerinden kalkan diğer iki Highlandli kimdi? Diğer müşteriler neredeydi? Muhtemelen hepsi tehlikeli Reisi gördüğü gibi hayatları için kaçmışlardı, diye kendi sorusunu cevapladı Isobel.

"Bayan Fergusson,"

Kaba şivesi kulağında gök gürültüsü gibi kükremişti, "Daha önce hayatımda hiçbir kıza zarar vermedim. Sizden sadece cevap istiyorum."

Isobel ona cevap verecek değildi. Veremiyordu. Mantıklı düşünme yeteneği, onu terk ederek ardında soğuk ve saf bir panik bırakmıştı. Onu esir tutan ellerden çekiştirerek kurtulmaya çalışmıştı ama sert parmaklar yerinden kıpırdamıyordu.

"Baba," diye merdivenlerden seslendi Tristan. "Burada ne halt ediyorsun?"

Cevap beklemeden babasının etrafından dönerek ağabeyine sertçe baktı.

"Kızı bırak."

Rob, dediğini yaptıktan sonra Tristan Reis'e döndü. "Beni nasıl buldun?"

"Fergusson arazisine giderken, susuzluğumuzu gidermek için durduk." Babası, kelimelerinin doğru olduğunu kanıtlamak için elindeki kadehi kaldırdı. "Annen ölmüş olabileceğinden korkmaya başlayınca, Rob'un eşi bize nerede olabileceğini söyledi."

Tristan, ağabeyine sert bir şekilde kaşlarını çattı. Adam karşılığında ifadesi değişmeden sadece omuzlarını silkmişti.

"Sen de bir bebekmişim gibi peşime mi düştün?"

"Düşmanımızın arazisine gitmek için bir ay önce bizden ayrıldın Tristan," diye kükredi babası. "Oğluma ne olduğunu öğrenmeye çalışmayacağımı mı sandın?"

Tristan biraz pişman gözüktü. "Gördüğün gibi iyiyim."

"Dudağına ne halt oldu?" Diğer Highlandlilerden biri, sandalyeden kalkıp soğuk gri gözlerini kısarak Tristan'ın yüzüne baktı.

"Bir kavga," dedi ona Tristan.

Merakı uyanan Highlandli, kara kaşlarından birini kaldırdı. "Kırık kemik var mı?"

"Hayır Will, sadece dudak."

"Sen buna kavga mı diyorsun?" diye alay etti Will, ilgisi kaybolmuş şekilde uzaklaşarak.

"Oğlum," dedi babası, tekrar Tristan ve Isobel'in dikkatini çekerek, "Neden buraya geldin?"

Tristan, Isobel'e döndü. "Onu görmek için. Ve bilmelisin ki..."

Kelimeleri, Will birden merdivenlere atılınca durdu. Isobel, arkasına döndüğünde adamın Tamas'ın elinden sapanını alıp, onu elbisesinin arkasına kaldırdığını görmüştü.

"Senin mi?" diye Isobel'e sordu, kardeşi yerden biraz yukarıda sallanırken.

"Lanet olsun Will," Tristan, Tamas'ın savunmasına geçti, "Onu yere bırak."

"Bu şeyi babana fırlatmak üzereydi!"

"Onu yere bırak," diye daha sert bir şekilde tekrarladı Tristan. İri yarı adam onu bıraktığında Tamas, ayağını geri çekip onu kasıklarından tekmelediği gibi kız kardeşinin yanına kaçtı.

"Şansı var ki," dedi Will, sandalyesine doğru tökezlerken, "Çocuklara zarar vermiyorum."

Isobel rahatlamayla derin bir iç çekip Tamas'ın kulağını onu bağırtacak kadar sertçe çekti.

"Rob," diye homurdandı Reis, merdivenleri gözlerken, "Dolunda bir tane daha var. Kılıcını elinden al."

Cameron, Rob ona yaklaştığında ellerini havaya kaldırdı. "Bir kılıcım yok."

"Olmalı," dedi ona Rob, öne doğru çekerken. Isobel'in canına artık tak etmişti. Bu MacGregorlar kim olduklarını sanıyorlardı? Dumfries'deki bütün erkeklerin onlardan korkmaları umurunda bile değildi. Bütün hayatı boyunca korku içindeydi ve bundan fazlasıyla sıkılmıştı. Eteğini ayak bileklerine kadar kaldırıp doğrudan Rob'un yanına giderek kolunu acı verici bir şekilde çimdirdi. "Elini kardeşimin üzerinden çek, haydut. Seni uyarıyorum, bir kere daha söylemeyeceğim."

Tristan, Isobel ona karşı bu kadar cesur davransaydı, muhtemelen sırıtırdı ama bu adam çimdirdiğinde yüzünü buruşturmamış veya kardeşini rahat bırakmamıştı.

"Sağır mısın yoksa korkunç derece kas kafalı mı?"

Ellerini kalçalarında yumruk yaparak ciğerlerinde gittikçe çoğalan gerilmeyi olabildiğince engellemeye çalıştı.

"Kas kafalı." Will sandalyesinden kahkaha attı. "İşte bu duyduğum en yetersiz ifade."

Rob, Cam'ı hâlâ serbest bırakmayınca Isobel Reise dönüp çenesini kaldırdı ama sonra bunu yapmamış olmayı diledi. Adamın bakışları o kadar yoğun ve güçlüydü ki sinirlerinin birbirine geçip nefesinin hızlanmasına sebep olmuştu. Orduların neden ondan kaçtığını, Cromwell'in bile onu neden takip etmediğini anlamıştı. Onunla konuşmak için sahip olduğu bütün cesareti toparlaması gerekmişti ve daha önce babası için yapamadığı şekilde geri adım atmamaya kararlıydı.

"Ona hemen, ellerini kardeşimin üzerinden çekmesini söyle."

Babasının bakışları oraya çekildiğinde Tristan'ın arkasına geçtiğini biliyordu. Tristan'ın korumasını istemiyordu. Bu konuda olmazdı.

"Artık senden korkmuyorum."

MacGregor, ona tekrar yukarıdan baktı. "Duyduğuma sevindim. Rob, oğlanı bırak."

Kendi hayal gücü müydü yoksa onunla konuştuğunda adamın bakışları yumuşamış mıydı? Eğer öyle olduysa bile sadece bir an sürmüştü. "Tristan, neden hâlâ orada dikiliyorsun? Buraya neden geldiysen al da eve gidelim."

"Onu bırakmıyorum." Tristan, Isobel'i kendine doğru çekip parmaklarıyla onunkileri kavradı. Babası, ateşli bakışları endişeyle sönerek Tristan'ın hareketini fark etti. "Yapamazsın..."

"Evet, yapabilirim. Isobel karım olacak."

Tristan'ın beklenmedik itirafıyla, Isobel'in dizleri titremişti. Yapacağı şeyler konusunda ailesini hazırlamak için daha fazla zaman harcamasını tercih ederdi ama Tristan, temkinli biri değildi. Bütün felaketi hayata geçirdiği için ona yavaşça ve kötü bir şekilde baktı. Tristan ona gülümserken bir şekilde içinde kabaran duyguları sakinleştirebilmişti. Babası o kadar da kolay razı olmamıştı. Reisin ağzı açık kalmıştı ve kelimelerin geri kalanı şaşkınlık ve öfke arasında çıkmıştı. Gözlerini kız ve kardeşleri üzerinde gezdirdi; son olarak Tristan'a döndü.

"Bütün kadınlar arasından..."

Söylemek istediği kelimelerini ağzında geveledi ama söylemedi. "Her sabah, bana karşı çıkmanın yollarını düşünerek mi uyanıyorsun?"

Tristan'ın havayı soğutacak içi boş kahkahası, Isobel'in kalbini acıtmıştı. "Elbette hayır baba. Gün içerisinde beklentilerini karşılayamamaktan daha ilgi çekici işler var."

Han, Tristan'ın sonunda bir eşi olacağına karşı şaşkınlığını fısıldayan, şu ana kadar sessiz kalan dördüncü ve genç Highlanderlı dışında sessizdi.

"Kendi beklentilerini karşılayamıyorsun oğlum, benim değil."

"Bu konuda haklısın baba," dedi ona Tristan tekrar beklenmedik şekilde. "Ama değiştim ve Isobel de bunun sebebidir. Onu terk etmeyeceğim."

Babası, daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi göründü ama başını iki yana sallayarak tavana doğru baktı. "Ağabeyin *kendi* eşini seçtiğinde benden çaldığı yıllar yeterli olmadı mı?"

Tristan'ın neşesi, şaşırtıcı bir şekilde yerine gelmişti. "En azından tekrar Felemenk bir ordunun Camlochlin'e saldırması konusunda endişelenmeyeceksin."

Babası gülümseyerek karşılık vermedi. "Annenle yüzleşmektense bir orduyla yüzleşmeyi tercih ederim."

Tristan'ın tebessümü soldu. "Biliyorum."

"Güzel çünkü, kalbini bir Fergusson'a kaptırdığını ona söyleyen ben olmayacağım. Sen söyleyeceksin. İkiniz de eşyalarınızı toparlayın da bu Presbiteryen katillerinin yuvasını terk edelim."

"Hayır Tristan!" diye hemen itiraz etti Isobel. Onunla Camlochlin'e gelmesinden bahsetmiş olamazdı. Ah, onunla evlenebileceğini düşünmüştü. Gerçeği bilse bile beraber mutluluğu bulabileceklerini kendine söylemişti. Kalbinde Tristan'ın Cam'ı asla incitmeyeceğini biliyordu. Ama aynı şekilde iri yarı, on yaşında ufak bir kız olduğu zamanlardaki kadar tehdit edici görünen babasını görmek, ailelerinin arasında nefretten başka bir şey olamayacağına dair onu ikna etmişti. Her yıl erzak göndermek nazik bir davranıştı ama affetmekle aynı şey değildi.

"Seninle gelemem!"

"Isobel, aşkım..." Kızın elini, kalbine doğru götürdü.

"Affet beni," diye yalvardı Isobel. Onunla gidip, annesinin gözlerinin içine bakma düşüncesine katlanamıyordu.

Orada ne görecekti? Suçlama ve fazlasıyla olacak yakıcı nefret. Ailesi, varlığı yüzünden mutsuz olacaktı. Bütün bunları daha önce düşünmemişti. Eğer düşünmüş olsaydı, Tristan'ın hatırına onlarla yüzleşebileceği konusunda kendini bir kere daha kandırırdı. Şimdi Reisin sesinde nazik olmak bir yana, onunla konuşmak için bile ihtiyacı olan kontrolü duyduktan sonra, bunu yapamayacağını biliyordu.

"Yüzüme tükürülmesi için oraya gitmeyeceğim," dedi tutuştukları ellerini diğeriyle kapatarak. "Kayıplarının büyük olduğunun farkındayım ama hiçbirimiz bundan yara almadan çıkmadık." "Haklısın," dedi ona Tristan. "İşte bu yüzden benimle gelmesin. Böylelikle onlar da bunu öğrenebilir. Tekrar yeniden başlamanın tek yolu bu Isobel. Hepimiz için."

Isobel başını iki yana sallasa da tartışmayı kaybettiğini biliyordu. O anda adamın kim olduğunu ve işleri neden düzeltmesi gerektiğini anlamıştı. Bunu, onun için istiyordu. Tristan bunu hak etmişti. Dayısını, neredeyse antika da olsa Tristan'a olmasını öğrettiği adam yüzünden seviyordu. Onunla gidip, bu görevinde yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapacaktı ama onunla asla evlenemezdi. Birliktelikleri ailelerini şu anki gibi birçok defa, belki de gerçeği kendi başlarına bulmaya yetecek kadar bir araya getirecekti ve Isobel bunu asla riske atamazdı. Başını sallayarak rızasını gösterdikten sonra güzel gülümsemesinin üzerine yayılmasını izlerken asla olmayacaklarını düşündükleri şeyi biliyordu. Ailesinin sırrı, Tristan'ın başardıklarını yok etmekle tehdit ederken olmazdı.

"Ben de geliyorum."

Isobel gözlerinden yaşları silerek Cameron'a sert bir bakış attı. "Sen gelmiyorsun. Eve..."

"Reisin izniyle elbette."

Callum MacGregor, kardeşinin ince yayına bakıp başıyla onayladıktan sonra cevabından pişman olmuş ama lafını geri alamıyormuş gibi çenesini sıktı.

"Cameron, yasaklıyorum!" Isobel, Tristan'ı yoldan çekti ama Cam çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

"Annie'ye korkmaması gerektiğini söylemeliyim. Her şey iyi olacak."

MacGregor Cam'in gidişini izledikten sonra büyük oğluyla birbirlerine manalı bakışlar attılar. Beraber Tristan'ı incelerken onun Cam üzerindeki etkisini tanımışlardı.

"Tamas," Isobel onu öne doğru ittirdi, "Onunla git ve Kennedylere seni eve götürmelerini..."

"Ve kaleyi görmeyi kaçıracağımı mı söyleyeyim?" diye burnundan alaycı bir ses çıkardı Tamas. "Ben de seninle geliyorum."

Onu hizaya getirmek için ağzını açtığında çocuk onu durdurdu. "Sana bunu söylemeyecektim ama Roger Kennedy dün akşam kafama sertçe vurdu. İki kere. Benden o kadar da hoşlandığını..."

"Bay Fergusson!" Reisin sesi, Cameron'a seslenirken handa yankılanıp Cam ve Tamas'ı ürkütmüştü. "Gidiyoruz! Hemen!"

Otuz Beşinci Bölüm

"Onun sorunu ne?"

Tristan, ateşten birkaç adım ötede ağaca çöken Isobel'e, sonra da yanında dikilen babasına baktı.

"Nefes alma problemi var."

Ateşte kaynayan öksürük otu çayına döndü; Isobel, Dumfries'e yolculuklarında otu yanlarına almayı hatırladığı için memnundu. Atak o kadar da kötü değildi. Andrew'ün onu evde üzdüğü akşamki gibi değildi ama Tristan, nefesi biraz daha sığ hale gelmeden bir an önce ona çayı vermek istiyordu.

"Neredeyse hazır," dedi Cam yanında çömelirken.

"Hastalıklı o zaman," diye mırıldandı babası, kıza başını sallayarak. Isobel karşılığında ona kötü bir bakış attı.

"Hayır." Tristan da ona sertçe baktı. "Sadece arada oluyor. Sanırım bütün gün at üstünde olmak ciğerlerini rahatsız etti." Ailesinin, handa ona tepeden bakması da muhtemelen yardımcı olmamıştı. "Yakında iyi olacak."

Babası sanki vicdanını rahatsız etmiş gibi ufak bir homurtu sesi çıkardı. "Bu akşam burada kamp yapacağız o zaman."

Tristan babasının, Rob'un oturduğu ağacın köküne doğru yönelmesini izledi. İkisi, Rob atlardan yükleri indirmek için ayağa kalkmadan önce bir iki kelime ettiler.

"Dinleneceğimize sevindim." Tristan, Cameron'a bakıp gülümsedi. "Bacaklarım ve kalçalarım biri onları dövmüş gibi hissettiriyor."

Evet, Tristan Fergussonların uzun süre eyer üstünde olmaya alışık olmadıklarını biliyordu. Zavallı Isobel, Dumbarton'a kadar bütün gün onunla at sürdüğü için acı içinde olmalıydı ama şikâyet etmemişti. Aslında bütün yol boyunca pek bir şey söylememişti.

"Bunun için özür dilerim Cam. At arabası Camlochlin'e kadar asla dayanmazdı. Kennedyler, atlarını kullanmamıza izin verdikleri için minnettarım."

Cam omzunu silkti. "Böylesi daha iyi. Henry ve Roger eşyalarımızı Patrick'e götürecek ve Annie onu, güvende olduğumuz konusunda temin edecektir. Her şeye rağmen Tamas'ın bütün yol boyunca kucağımda seyahat etmesi düşüncesini aklımda canlandırmak istemiyorum."

"Benim de hoşuma gitmiyor Cam," diye ateşin karşısından şikâyet etti Tamas. "Kendi atımı istiyorum."

"Bu çocuk," diye lafını yayarak konuştu Will, yanına oturmadan önce Tamas'ı işaret ederek, "Camlochlin'i kıçının üstüne oturtacak. Onu handa bırakmalıydınız."

"Ben de taşı, Reisinki yerine senin kafana hedeflemeliydim."

Will anlatmak istediği şeyin kanıtlanmış olmasından memnun bir şekilde Tristan'a gülümsedi. Hepsini görmezden gelen Tristan, Isobel'in çayını oyuk bir ağaç kovuğu parçasına doldurup üfledikten sonra kıza içirdi.

"Onu incitmesine izin verme," dedi Isobel, yudumları arasında.

"Will hakkında endişelenmene gerek yok. Bütün küstah konuşmalarının ardında, iyi huylu bir adamdır."

Isobel çayından başını kaldırıp iç çekti. "Tamas'ın Will'e zarar vermesinden bahsediyorum, başka bir olasılıktan değil."

Tristan yumuşak bir şekilde gülerek, kız çayını içerken yanaklarını okşadı. "Her şey iyi olacak aşkım. Güven bana tamam mı?"

"Güveniyorum," dedi Isobel, Tristan'ın kalbinin göğsünde çatırdamasına sebep olarak.

Kızın alnını öpmek için eğildikten sonra uzaktan parlayan yeşil gözlere baktı.

"Kendi gözlerimle görmesem asla inanmazdım."

"Uzaklaş Finn." Tristan onu şakacı bir şekilde ittirdikten sonra çömelen genç Highlandliyi kıçının üstüne oturttu. "Görevin beni değil; Rob'u takip etmek."

Finn kendini doğrulttuktan sonra kocaman gülümsemesini Isobel'e çevirdi. "Henüz benim görevim değil," diye açıkladı kız sormadığı halde. "Ama bir gün yeni reisin ozanı olmayı umuyorum. Ben Finlay Grant, Komutan Graham Grant'ın oğlu, Kaptan Connor'ın kardeşi..."

Tristan ikinci defa onu kıçının üstüne oturturken Isobel kıkırdayınca tebessüm etti. Kız daha iyi hissediyordu. Finn de öyle düşünerek, kıza en tatlı gülümsemesini bahşetti. "Bana Finn diyebilirsin."

"Finn... Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Kalbini bir kıza kaptırdığına inanmak çok zor Tristan. Bu, Camlochlin'de birçok kişiyi kederlendirecek. Bahse varım..."

Tristan ona en karanlık bakışını atarken sesi kısılıp gitmişti. "Pekâlâ o zaman. Ben gidiyorum." Ayağa kalkan Finn, ekosesinin tozlarını silkeleyerek Isobel'e son bir defa nefes kesici gülümsemesini gönderdi. "Normalde bu kadar asık suratlı değildir. Daha sonra eve gittiğimizde konuşabiliriz."

"Hakkımda söylediği tek kelimeye inanma," dedi ona Tristan, Finn ateşin önünde diğerlerine katılınca.

"Çoktan nasıl bir çapkın olduğunu biliyorum Tristan MacGregor," dedi yumuşak bir şekilde parmaklarını adamın gamzelerine dokundurarak.

"Evet, artık öyle değilim," diye söz verdi ona, başını kızın parmaklarını öpmek için döndürerek. "Ben artık öyle değilim."

"Bunu da biliyorum."

Lanet olsun, Isobel nasırlı, nazik parmaklarına kalbini bu kadar sıkıca dolamayı nasıl başarmıştı? Gerçekten de bir çapkındı ve Skye'den Inverness'e kadar kızları etkileyerek yatağına alıyor ve karşılığında hiçbir şey vermiyordu. Asla ama asla kalbini vermiyordu. Hissetmediği bir şeyi nasıl verebilirdi? Dayısının yerden kalkmayacağını anladığı an, kalbi atmayı bırakmıştı ve kont, onun yüzünden ölmüştü. Kalbi yeniden, başka birinin göğsünde atmaya başlamıştı. Artık nasıl hissedeceğini bilemeyerek değişmiş, kaybolmuş hatta düşmüştü. Babası, güçlü olmasını bekliyordu. Annesinin hatırı için güçlü olmasına ihtiyacı vardı. Camlochlin'de hayat, en azından çoğu için devam etmişti. Kardeşinin kaybı, Kate MacGregor'ı da sonsuza kadar değiştirmişti. Sonunda kahkahaları bir kere daha hollerde yankılanmıştı ama en sıcak gülümsemelerini, Tristan'a saklamıştı. Neden böyle düşüncesiz bir yol çizdiğini daha önce hiç konuşmamışlardı. Annesi, numara yapmanın daha kolay olduğunu biliyordu.

"Kalbimi tekrar hissetmeme sebep oldun Isobel."

"Tristan," diye seslendi babası, Tristan dudaklarını Isobel'inkilere yakınlaştırırken. "Kızı, ateşin yanına getir ve bizimle yemek ye. Annen ve Maggie bir orduya yetecek kadar yemek paketlediler."

Annesi. Ona Isobel'den nasıl bahsedecekti? Daha da kötüsü, onu bütün gün boyunca rahatsız eden konu ise, babasının bir şekilde Fergussonların sırrını keşfetme ihtimaliydi. Cam'i, Isobel'i korumak için ne kadar ileri gidebilirdi?

Tekrar babasına baktı. Onları korumak zorunda kalacak mıydı? Bilmiyordu. Ondan birkaç adım ötede oturan adamı tanımıyordu. "Gel." Isobel'e gülümsedi. "Yoksa Finn'i geri gönderecek."

"Kalen çok uzakta mı?" diye sordu Tamas, herkes yerleştikten sonra dişleriyle kurumuş bir eti çekiştirirken.

"Evet, dağların ve derin göllerin ötesinde, sisli kayalıkların ardında."

"Uçurumlar mı?" Tamas'ın uykulu gözleri heyecanla kocaman açılmıştı.

"Sarp kayalıklar," diye onu cevapladı Will, omzunun üzerinden elma çöpünü atarak. "Çocukların atlarını kontrol etmekte zorlanıp, dehşet verici şekilde düşerek öldükleri cinsten."

"Bunu Cam'e söyle," diyerek etkilenmemiş şekilde omuz silkti Tamas. "Yönlendiren o olacak."

Will ona şaşkınlık, takdir ve acıma dolu bir bakış attığında Tristan, başıyla onayladı. "Üzerinde çalışıyoruz."

"Senin gibi Tristan." Hepsi, dönerek hançeriyle armut soymakta olan Callum MacGregor'a baktı.

"Benim gibi olan nedir baba?"

Babası başını kaldırdı ve bakışları, Tristan'ın ateş üzerinden parıldayan gözleriyle buluştu.

"Bir aydır uzaklardasın ve bunun bize yaptıklarını asla düşünmüyorsun. Koca bir adam olduğunu biliyorum ama umursamazsın. Öfkeli bir koca, baba veya kardeş tarafından öldürüleceğinden endişelenmeden edemedik. Hem de Patrick Fergusson tarafından. Davina, Rob'a nereye gidebileceğini söylediğinde..."

Lafını bitirmek yerine bakışlarını ağaçların karanlığına çevirdi.

"Affet beni."

Ateş içinde bir çıranın çatırdaması, Callum'un oğluna döndüğü sırada duyulan tek sesti. Babası, sanki ateşin karşısında oturan adamı tanımıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdığında Tristan neredeyse gülümseyecekti. Tanımıyordu ve Tristan bunu da düzeltmeyi umuyordu. "Onun yüzünden," diyerek Tamas'ı işaret etti, "Sana bütün bu yıllar boyunca neler çektirdiğimi anladım ve affını diliyorum."

"Kabul edilmiştir," dedi babası sonra da bakışlarını yumuşatan şefkati yok etmek için boğazını temizledi. "Lanet olsun, bu haylaz gerçekten de kargaşa çıkarıyor olmalı."

"Benden bile daha beter," dedi Tristan, kalın bir parça kara ekmeği yarıya bölüp bir parçasını Isobel'e verirken.

"Colin'in yatağına zehirli meşe koyduğundan bile beter mi?" diye sordu Rob, sonra Will ile başlarını geriye atıp uluyarak güldüler. Tristan, Tamas'a kötü bir gülüş attı. "Bir de yapamayacağımı düşünüyordun."

"Hâlâ sana yaptıklarımla eş değer sayılmaz," diye umarsız bir şekilde omuz silkerek cevapladı Tamas.

"Ah, lanet olsun, bu çocuk cesur!" Will, çocuğun omzuna vurup onu neredeyse Finn'in kucağına doğru düşürüyordu. "Ona ne yaptığını söyle bakalım velet."

"Eh," diye lafına başladı Tamas, öncesinde Tristan'a zafer dolu bir şekilde sırıtarak. "Onu sapanımla kafasından vurup bayılmasına sebep oldum."

Dört Highlanderlı da aynı anda Tristan'a ağzı açık şekilde baktılar.

"Dahası da var," dedi onlara Tristan, bu kadar ufak bir rakibin elinden çektiklerinden utanmayarak. Etrafındaki savaşçıların Tamas'a sinirli olmayacaklarını, aksine küstah cesaretini takdir edeceklerini biliyordu. Elbette bu konuda haklıydı. Ailesi, arı yuvasına ve kırık bastona gülerken Isobel'i yakınına çekti. Muhtemelen haftalar boyunca ona bu konuda takılacaklardı ama ateşin loş ışığında, Isobel'in elini tutarak gülümsedi.

"Ondan hoşlandılar. Güzel bir başlangıç."

Isobel, Tristan kadar iyimser olabilmeyi diliyordu ama MacGregor Reisine her baktığında eğer doğruyu keşfederse Cam'i de kılıçtan geçireceğini görüyordu. Nasıl onunla gülüp kahkaha atabilirdi? Ondan artık korkmadığını söylediğinde, doğruyu konuşmamıştı. Hâlâ yapabileceklerinden korkuyordu. Adamın kahkahası, bakışlarını ona çekti. Yüce Tanrım, heybetli bir adamdı. Otururken bile, oğlu Rob dışında, diğerlerinden daha uzun duruyordu. Tristan, hız ve çeviklikten inşa edilirken, babası ve ağabeyi dövüşmek için yaratılmışlardı. Diz hizasındaki ekoselerinin altında, bacakları uzun ve kaslıydı. Geniş omuzları, gurur ve özgüvenle dimdikti. Sanki gözlerini üzerinde hissetmiş gibi Reis, başını eğerek doğrudan ona baktı. Isobel bakışlarını çevirdi.

"Yine kendini kötü mü hissediyorsun?"

Yolculukları boyunca adam ona tek kelime etmemişti ve Isobel, onunla şu anda da konuşmak istemiyordu. Başını iki yana salladı. "İyiyim."

"Ay kadar solgun görünüyorsun," dedi, diğerlerini de ona doğru dönmeye davet ederek.

Isobel yüzünü buruşturdu. "Yorgunum o kadar."

Bakışları, kısa bir süre için tekrar Reisin gözleriyle buluşurken ona kuvvetli görünmeye niyetliydi. Adam ona gülümsedi. Acıyan veya dalga geçen bir havası yoktu. Gülümsemesi, Tristan'ın sahip olduğu, kalbini durduracak cinste bir gülümseme de değildi ama sertliğinin ardında gizlediği başka bir adamın olduğunu ortaya çıkaracak kadar yüzündeki inatçı köşeleri yumuşatmıştı.

"Uyusan iyi olur o zaman Bel." Tamas konuştuğunda gözlerini kırparak ona döndü. "Yeterince uyumadığında sabahları ne kadar huysuz olduğunu iyi biliyorsun."

Will, omzuna vurduğunda kulağını çekmek üzereydi. "Ablanla böyle konuşma, haylaz."

Isobel çenesini sıktı. Şansına, William MacGregor'da hoşlandığı bir şey vardı. Tristan'ın umarsız kahkahasına sahipti ama onunkinde biraz acımasızlık tınısı vardı. Sanki bir düşmanın boğazını keserken, mutlu Highland şarkılarını mırıldanıp kahkaha atabilirmiş gibiydi. Sırf bu sebepten, onu Tamas'tan uzak tutmalıydı ama eğer kardeşine haklı veya haksız bir kere daha vurursa kafasına sopayı geçirecekti. Tamas yerden bir böcek alıp, Will'in başka bir yere baktığı sırada adamın ekmeğine koyarken, Isobel onu durdurmak için içgüdüsel olarak elini uzattı. Tristan, çocuğun ne yaptığını görüp Will'e seslendiğinde artık çok geçti. Böcek çatırdadığında Will'in beti benzi attı ve Tamas neşeyle gülerken, yanına doğru yuvarlandı.

"Tamam, hadi durma gül," dedi ona Will, böceğin bacaklarını ağzından tükürürken. "Yarın benimle ata bineceksin." Tristan'a dönerken pırlanta rengindeki gözlerinde muzip, karanlık bir niyet vardı. "Benimle ata binecek."

"Tamam," diyerek kolayca kabul etti Tristan, Tamas'a acıyan bir bakış atarak.

Isobel ona sertçe baktı. "Ne demek tamam?"

Bu şekilde mi olacaktı? Tristan, kenara çekilip ailesinin onun ailesine istediğini yapmasına izin mi verecekti? Öfkelenmişti. Her zaman olduğu gibi onları kendi koruyacaktı. Will'e dönerek cesaretini bir pelerin gibi etrafına toplayıp, yumuşak ama manalı bir tonda konuştu. "Eğer kardeşimin kafasındaki bir tele dahi zarar vermeye cesaret edersen, yemin ederim ki seni zehirlerim..."

"Belki de," Will, Isobel'in kısık sesli tiradının ortasında Tamas'a döndü, "kız kardeşinin seni korumasına ihtiyaç duyuyorsan, o kadar da cesur değilsindir."

Isobel, ikisine de ama özellikle Will'e bağırmak istiyordu. Tehditleri onu ufacık da olsa etkilememiş veya ilgisini çekmemişti. Annelik içgüdülerini ona karşı kullanması ne

kadar da akıllıcaydı. Ve Tamas! Yüce Tanrım, Tristan onu çocuğun tehlikeli bir yolda ilerlediği konusunda uyarmıştı. Bilerek adamın öfkesini provoke ediyordu. Bu, bir gün ölümüne sebep olabilirdi.

"Tamas gururludur!" dedi hızlı bir şekilde, birazcık tevazuunun kardeşinin yaptığı anlaşmayı feshedeceğini umuyordu.

"Kendi güvenliği için fazlasıyla korkusuz," diye hemen ekledi Tristan.

Isobel, teslim olan bir şekilde iç çekti. Tamas'ı Will'den değil de kendinden kurtarmaya çalıştığını bilerek Tristan'a döndü. Arkasından Cam başıyla onayladı.

"Evet," diye sonunda yüksek sesle itiraf etti. "Öyle."

Tristan gülümsedi ve onu kendine çekip alınlarını birbirine değdirerek sadece Isobel'in duyacağı kadar kısık sesle konuştu. "Yarın Will ile beraber at sürecek."

Yaptığı en zor şeylerden biriydi ama başıyla onaylayarak, herhangi birine kardeşinin hayatı konusunda tamamen güveniyordu. Şansa, Tristan herhangi biri değildi. Onurlu hiçbir adam sıradan değildir.

Otuz Altıncı Bölüm

Ertesi sabah Will, eyerinin gevşetildiğini fark ettikten on beş dakika sonra yola koyulmuşlardı. Tamas'ın hatırına, eğer fark etmeyip de binseydi düşecek olan Will için kimse bir yorumda bulunmadı. Isobel, hepsinin hakkını vermeliydi. Clyde Halici boyunca taşlı kıyıdaki arazi tehlikeliydi veya en azından Isobel'in kalçası için öyleydi. Hâlâ bir gün öncesinden kalan sızıları vardı. Eğer sırtında Tristan'ın yumuşak sıcaklığı olmasıydı, bütün yol boyunca yüzünü buruşturmuş olacaktı. Isobel ona yaslandığında, adamın kolları etrafına dolanarak yaşayacaklarını bildiği yüzleşmeye rağmen tebessüm etmesine sebep oluyordu. Yakında MacGregorlar'ın inine adım atacaktı ve Cam'i de beraberinde getiriyordu.

"Kollarında kaskatı kesilince hoşuma gitmiyor." Çok yakından gelen sesi, kulağa kalın geliyordu ve omurgasına titreşimler gönderiyordu. "Her zaman kollarımda yumuşak ve istekli olacaksın."

"Ve sen de istediğini her zaman elde edersin." Isobel, gözlerini kapatıp ona doğru mırıldadı.

"Evet."

Tristan'ın sesindeki gülüşü duyup, onunla beraber güldü. "Benim için bütün ejderhaları haklayabilir misin şövalye?"

"Evet, eğer izin verirsen yapabilirim."

Tristan yapardı. Ah, eyerinde dönüp onu öpebilmek için yalnız olmalarını nasıl diliyordu. Bir anlığına oraya varıp son bir defa kendilerini kapalı kapıların ardına kapatabilmek için çoktan Camlochlin'e varmış olmayı diledi. Tamas ve Will'in olduğu at yanlarında tırıs giderken gözlerini açıp gülümsedi.

"Tristan?"

"Evet aşkım?"

"Beni ilk ne zaman sevmeye başladın? Her daim hatırlamak istiyorum."

Tamas'ın çığlığı, Tristan'ın cevabını durdurmuş, Isobel'in ise kanını dondurmuştu. Hızlıca doğrulup dehşete düşmüş şekilde Tamas'ın, Will'in yumruğunun altında salınırken atından inip su kenarına giderek onu bırakışını izledi.

"Tristan!" diyerek nefesi kesilen Isobel, gömleğine sarıldı. "Tamas yüzemez!"

Atından atlarken, dehşet yüzündeki bütün rengi alıp götürmüştü. Botları yere değip hızla koşmaya başlayana kadar Isobel peşindeydi. Kıyı kenarına atlayıp taşlar üzerinden, dar ağızlardan atlarken Isobel'e ve ağzı açık kalmış akrabalarına başka bir şey bırakmamıştı. Hızını kesmeden Tamas'ın çırpınan kollarının hemen yakınına doğru suya daldı. Tristan kardeşini göğsüne çekip kıyıya doğru yüzmeye başladığında Isobel, rahatlamayla neredeyse dizleri üzerine çökecekti. Vücudunda dolanan duyguları kontrol altında tutmaya çalıştı ama Tamas'ın ufacık kollarının sıkıca Tristan'ın boynuna dolanış şeklini gördüğünde gözyaşlarının akmasına izin verdi. Biri yanından hızla geçti. MacGregor'un taşlara doğru eğilip Tamas'ın sırılsıklam vücudunu, oğlundan ayırmak için uzandığını gördü. Adam doğrulduğunda gözlerinin ölümcül mavisi, alev korları gibi için için yanarken Will'e bakıyordu.

"Bu kadarı yeter."

"Evet Reis," diye tartışmadan cevabını verdi Will.

"Beni duydun mu evlat?" Tamas'ı kolundan tutan devasa Reis, onu bakışlarıyla aynı hizaya getirdi. "Bu kadar yeter!"

"Evet Reis."

Isobel gözlerini kırpıştırdı. O titrek ve uysal ses, kardeşine mi aitti? Reis yanına vardığında Isobel oğlanı almak için kollarını uzattı ama Reis, yolundan çıkarak Tamas'ı omzuna savurdu.

"O benimle kalacak," dedi. Sonra atına fırlayıp kardeşini kucağına yerleştirip üzerine ekosesini sererken tek kelime etmedi. Tristan bir an sonra yanına vardığında ıslak gömleğini çıkarmasına yardım ederek göğsünü öptü. Cunninghamlar saldırdığında John ve Patrick'in hayatını kurtardığı gibi şimdi de Tamas'ın hayatını kurtarmıştı.

"Teşekkür ederim." Ah, bu adamı ne kadar çok seviyordu. "Kuru ekoselerini giymene yardımcı olayım."

Will, Tristan'ın atının yanına giderlerken onları durdurdu. "Yüzebileceğini sandım. Bilmiyordum..."

"Bir şey olmadı kuzen," diye kolayca omzuna vurarak onu sakinleştirdi. "O güvende."

O güvende. Isobel, Tamas'ın İskoçya'daki en tehlikeli adamlardan birinin kollarına yerleşmiş şekilde oturduğu yere doğru baktı ve kalbinde bir şey yumuşadı. Belki de korkunç MacGregor Reisi o kadar da korkunç değildi. Uzun bir süre at sürdüler ve yemek için durana kadar Isobel bir daha yatak görüp göremeyeceğini merak etti.

"Camlochlin'de kendi odan var mı?" diye Tristan'a sorarken, adam kısa molalarının sonunda kızı eyere kaldırmadan önce sızlayan sırtını ovuyordu.

"Elbette. Orası bir kale. Bir sürü oda var."

"Vardığımızda banyo yapabilecek miyim? Gerçekten, daha önce bu kadar kirli hissetmemiştim."

Kızın arkasına atılarak, dudaklarını kulağına doğru eğdi ve fısıldarken Isobel'in karnına sıcak titreşimler gönderdi. "Sana katılırsam, olur."

"Banyoda mı?" Isobel kollarında döndüğünde, kızın burnunun kemeri boyunca gittikçe yayılan kızarıklık karşısında Tristan'ın gülümsemesi genişledi. Başıyla onaylarken gözlerinin rengi, sıcak altın tonlarındaki kahverengiden dumanlı bir amber rengine dönüşmüştü.

"Banyoda, yerde, duvara karşı... Sana, nerede sahip olabilirsem."

Isobel'in kasları sızlıyordu ama geri kalanı iyi durumdaydı. Onun ekosesini soyup, dili ve dişleriyle tadına bakmak istiyordu. Esnek ve çıplak vücudunun onun için sert ve hazır oluşunu görmek, dişlerini nabzının attığı yere sürterken içinin derinliklerine daldığını hissetmek istiyordu. Yutkunup derin nefesler çekerken nefes almayı hatırladı ama adam, elini boynuna dolayıp dudaklarını ona doğru eğdiğinde tekrar nefesi kesilmişti.

"Elbette, öncelikle rahibi çağırmalıyız. Cam'e hızlı bir şekilde evleneceğimiz konusunda sözümü verdim."

Kalbi bir anda dibe çökmüştü. Bakışlarının temasını kesti. Ona nasıl söyleyecekti? Ona nasıl *söyleyebilirdi*? Belki de söylememesi daha iyi olacaktı. Aksi halde onu, yanıldığı konusunda ikna etmeye çalışacak ve kolayca başaracaktı çünkü, Isobel aşklarının karşılarına çıkacak her şeyi fethedebileceğine çaresizce inanmak istiyordu. Elbette edemezdi. Tristan, ailesi Isobel'den nefret ederken asla mutlu olamazdı. Eğer Cam'in canını yakarlarsa...

"Isobel?"

Tristan ismini kısık sesle söylerken, ona bakması için parmaklarını çenesinin altına götürdü. "Seni korkutanın ne olduğunu biliyorum. Ben..."

"Muazzam bir arayış," diyerek ona katıldı Isobel. "Ama bunu tamamlamanda yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Eğer bir MacGregor ordusunun benden hoşlanması için onlara gülümsemem gerekiyorsa, bunu yapacağım. Seni seviyorum ve her zaman mutlu olmanı istiyorum."

Tristan'ın gülümsemesi, yavaşça yayılırken uçsuz bucaksız, bulutsuz bir gökyüzü kadar büyüleyici bir hale geldi. Onu duyabilecek en yakınındaki adama dönüp, "Bunu duydun mu?" dedi.

"Duydum," diye cevapladı babası ama Tristan çoktan Isobel'e dönmüştü.

"Beni seviyor."

"Çok mu şaşırdın?" Isobel, dudaklarına doğru hafifçe kahkaha attı.

"Evet, şaşırdım çünkü, sen inançlarına sıkıca bağlısın kızım. Sana dair beni ilk heyecanlandıran ama sonrasında korkutan şey buydu. Benden her zaman nefret edeceğini düşündüğüm günler oldu."

"Ama vazgeçmedin." Isobel kendininkilere yakın olan dudaklarını öperken, onu hayal edebildiğinden bile daha fazla seviyordu. "Sana kötü davrandığım zamanlarda bile vazgeçmedin."

"Nasıl vazgeçebilirdim? Kalbimden ve hayatımdan vazgeçmek olurdu. Çünkü ikisi de senin."

Ne kadar kolay unutmasını sağlıyordu; gerçekten mutlu olması için hayatında sadece ona ihtiyacı olduğu konusunda, onu ne kadar da kolay ikna edebiliyordu. Buna inanmak istiyordu. Ah keşke yaptığına inandığı yanlışı düzeltmeye ihtiyacı olmasaydı. Mutlu olması için sadece ona ihtiyacı olsaydı. Bir atlı daha yanlarından geçerken atın üzerindeki adamın varlığının gücü, Isobel'in dikkatini delici bakışlara sahip mavi gözlerine çekiyordu. MacGregor klanının gelecekti liderine gülümsedi. "Bunu duydun mu?"

Rob, önce Tristan'a sonra ona baktı. "Evet."

Ona Tristan'ınki kadar sıcak bir tebessüm sundu. Atını yakına çekerek kardeşine doğru eğildi. "Önemli olan *onların* duyduğundan emin olmak."

Isobel, kimi kast ettiğini biliyordu. Callum ve Kate MacGregor. Rob yakında Camlochlin'e reisin onaylamadığı bir eşle dönmemiş miydi? Birden tamamen yeni bir ışık görmüştü. "Onların önünde karına olan aşkını mı duyurdun?"

"İkimiz de birbirimize olan aşkımızı duyurduk. Aşkı bilen hiçbir kalbin karşı duramayacağı bir güçtü."

"Seni koruyor," dedi Isobel, Rob tek kelime etmeden öne doğru tırıs ilerlerken.

"Sevdiği herkesi korur. Bu onun tutkusu."

"O zaman," Isobel gülümseyerek kucağında önüne dönüp ona daha çok sokuldu, "Senden çok da farklı değilmiş."

Isobel, günün geri kalanında sessiz kalırken önünde uzanan ve onu bekleyen şeyleri unutup etrafındaki görüntülerin ve seslerin keyfini çıkardı; Highlanderlıların sesinin hareketli yükselişi, gürültülü kahkahalarının ağaçlarda yayılması, kulağında Tristan'ın kalp atışının sesi. Cam, Finn'den hoşlanmış görünüyordu, gününün çoğunu onun yanında geçiriyordu. Genç Bay Grant, ona ailesi ve Skye MacGregorları hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatırken Cam çoğunlukla dinliyordu. İkinci güne kadar konuşmanın çoğunu yapan Cam'di ve Finn, sürekli Rob'un yanında at sürdüğü için Isobel'in kardeşinin bir dinleyicisi daha vardı. Tristan'ı onlara daha yakın atını sürmesi için teşvik ettiği zamanlarda duyduğu bir kısım şeylere bakılırsa, Cam çoğunlukla Patrick'ten bahsediyordu.

"Arazileri tek başına mı sürüyor?" diye Rob'un ona sorduğunu duymuştu.

"Bizim sıcak bir yerde ve tok kaldığımızdan emin olmak için her şeyi yapıyor."

"Güzel bir nitelik," dedi Rob, düşünceli şekilde.
"Evet, güzel bir şey."

Beraber geçirdikleri üçüncü gecenin sonunda herkes ateşin etrafında anlattıkları çatışmalarda aldıkları yaralar hakkında gülecek kadar iyi bir ruh halindeydi. Tristan da geri kalanları gibi aynı hazla ölüme birçok defa yakınlaştığı durumları anlatıp, gülüyordu ve Isobel'e en azından içinde farkında olduğundan daha fazla savaşçı kanı taşıdığını kanıtlıyordu. Isobel, Tristan'ın babasının Tamas'ın ona yönelttiği sorulara sabırla cevap verirken ateşin karşısında oturduğu yere baktı. Reisin hoşgörülü tonunda cesaret alan Isobel, yerinden kalkıp yanlarına gitti. Kardeşinin yakına oturup saçını okşadı.

"Nasılsın?"

Tamas iç çekip gözünü gökyüzüne doğru devirdi. "İyi."

"Onu..." Bakışlarını MacGregor'a çevirdi, "bırakmak benim için zordu."

"Kaç yaşında?" diye sorarak onu şaşırttı Reis.

"On bir yaşında."

Alevin ışığında, yüz hatları oldukça çarpıcı ve kolayca okunabilirdi. Isobel, adamın yılları aklında hesaplamasını izledi. Sonuca vardığında, adam bakışlarını aleve çevirdi. "Onu sen yetiştirdin."

"Ağabeyim ve ben." Sesi titredi. Bir gün bu adamla hayatından aldıkları hakkında konuşacağını hiç düşünmemişti. "Yedi kardeşiz. Patrick en büyüğümüz." Tekrar sessizleşti. Şimdi ona söyleme şansı bulduğunun, zehrinin etkisinin geçmiş olduğunu gördü. Ne söyleyebilirdi? Argyll Kontu'nun ölmesi, babası suçu değilken babasını öldürdüğü için ondan nefret ettiğini mi? Onun kaybının, kendi ailesinin çektiği kayıptan daha büyük olduğunu ona nasıl söyleyebilirdi? Artık söyleyemezdi.

"Tristan, bize Robert Campbell'dan çok bahsetti," dedi kısık sesle cesaret ederek. Bilmesini istediği yeni şeyler vardı. "Tristan da onu sevmişti. Hâlâ daha seviyor."

"Biliyorum," dedi babası, oğlunun oturduğu yere bakarak.

"Bu akşamdan sonra aramızda ne söylenirse söylensin," diye konuyu daha bastırdı Isobel, "Kardeşlerimin ve benim olanlar için içten bir şekilde üzgün olduğumuzu bilmenizi istiyorum."

Reis konuştuğunda, kıza tekrar bakmamıştı ama sesi hırıltılı ve kısıktı. Duyduğu sesin, onun mu yoksa rüzgârın sesi mi olduğundan emin değildi.

"Ben de öyle."

Otuz Yedinci Bölüm

Tristan daha önce ana karadaki kızları ziyaret etmek için Skye Adası'nın doğu yakasındaki Kylerhea'ya uzanan dar boğazı birçok defa geçmiş ama asla bir kızla, özellikle annesinin kalbini kıracak biriyle geri dönmemişti. Onu Camlochlin'e yaklaştıran her an, kalbine bir taş oturtuyordu. Bealach Udal'ın bayır geçitlerini geçerken, kendi kendine her şeyin yolunda gideceğini söyleyip duruyordu. Olaylar her zaman onun lehine gerçekleşmişti. Dayısının hiç onaylamadığı bir kan davasını, sonlandırmayı istemesinde bu kadar kötü ne olabilirdi? Ailesi gerçeği öğrenmediği sürece, annesi de babası da Fergussonları kabullenmeye başlayacaktı. Kabullenmek zorundalardı. Bakışlarını, ufak Tamas'ın kollarına sokulmuş şekilde durduğu az ileride at süren Reise çevirdi. Son beş günde olanlara baktığında, bu görüntünün neden yüzüne gülümseme kondurduğunu biliyordu. Tamas, babasının onayını kazanmıştı. Tristan ise Callum MacGregor'u sanki ilk defa görüyormuş gibiydi. Bir öğretmen değildi; en iyi öğretmenlerden biriydi. Çocukları, bunun kanıtlarıydı. Herhangi bir adamın katlanabileceğinden daha fazla yükü, güçlü omuzlarına yüklemiş bir lider olarak da değildi. Onun yüzünden sürgün sırasında soyadlarını gururla taşıyan Camlochlin MacGregorları, bunu kanıtlayabilirdi. Çocuklarının yakınına gelmeye cesaret eden tehlikelere karşı,

onları koruyan bir baba gibiydi. Tamas onun değildi ama çocuk onun yüzünden bir babasız kalmıştı. Şeytan MacGregor; kinci, affetmeyen bir barbar değildi. Barbarlar onurlu adamlar değildir ve Tristan'ın babası, onurlu bir adamdı.

"Bu konuda onunla konuşmalısın."

Isobel'e baktığında, kızı da Tamas ve Reise bakarken buldu. "Ne konuda?"

"Aranızdaki bu açıklığa ne sebep olduysa onun hakkında. Kaygısız tavırlarının ardında güzelce gizliyorsun ama ondan bahsettiğinde ortaya çıkıyor. Ona baktığında gözlerindeki parıltının hemen ardında, gülümsemelerini sanki asla iyileşmeyecek olan savunmasız, açık bir yara gibi şekillendiriyor."

Isobel'in kim olduğunu bilmesini istiyordu ama o daha da derinlere bakmıştı. "İyileşebilir mi bilmiyorum," diye ona itiraf etti Tristan.

"Elbette iyileşebilir aşkım." Gülümsemesi, dokunuşu kadar şefkatliydi. "Ne yaptıysa..."

"Hayır, yaralarımı kendim açtım Isobel. Ortama uyum sağlamaya çalışmadım. Onun oğlu olmaya çalışmadım. Çok farklı olduğumuzu düşünürken, nasıl olabilirdim? *Onun* kim olduğunu göremedim. Dayımı istemiştim ve o da benim yüzümden ölmüştü."

"Hayır, senin yüzünden değil."

"Öyle olduğuna inanıyordum," diye yumuşak bir tonda söyledi Tristan. "Bu inancım, beni yaralayan ilk hançerdi."

Isobel, adamın dudaklarına parmaklarıyla dokununca Tristan karşılığında onları öptü. "Sonra da benim yakışıklı, soylu şövalyem oldun."

Elgol'un tehlikeli uçurumları, Tamas Fergusson'la boy ölçüşemezdi. Dar kayalıkların aşağısında yankılanan dalgaların gürültüsünden o kadar keyif almıştı ki kükreyerek

karşılık verdi. Avazı çıktığı kadar bağırdığını duymak, yeterince kulak tırmalayıcıydı ama reisin atından aşağıya bakabilecek kadar eğildiğinde arkasındaki herkes seslendi. Ya onu bileğinden tutan adama tamamen güveniyordu ya da korkusuzluğu, kimsenin bilmediği bir boyuta ulaşmıştı. Özellikle kenardan aşağı doğru baktığında neredeyse bayılacak olan Will için. Tepeleri geçerek uçsuz bucaksız, süpürge otlarıyla dolu bir çayıra ve batıya açılan geniş koya bakan yüksek bir tepeye gelmişlerdi. Samanla örtülü çatıları olan eski barakalar manzara boyunca uzanırken, karla kaplı dağlar gökyüzünü kuzeye doğru delip geçiyorlardı. Her şeyin ortasında Camlochlin Kalesi arkasındaki karanlık perdeden yükseliyordu. Şeytan'ın kalesi Tanrı'nın yüce elleri arasında tutulmuştu. Isobel derin bir nefes alıp, havanın ciğerleri için nemli ve ferahlatıcı olduğunu keşfetti. Ah, bir de kalbini yavaşlatabilseydi... Barakalardan çıkmaya başlayan ve yaklaşan atlıları görmek isteyen bir sürü insan geniş kale kapılarında duruyorlardı. Rob çayırlık boyunca hızla ilerlerken atının nalları, ufak kalabalık arasından onunla buluşmak için ayrılan kadına doğru koşarken süpürge otlarını eziyordu. Atı tamamen durmadan üzerinden atlayıp, kızın ayaklarını yerden kesti ve onu kollarına aldı. Bekleyen diğer kadınlar da vardı. Geri kalan atlılar, onlara doğru atının tırıs adımlarıyla gelirken sessizlik içinde izleyen özellikle iki kişi vardı. Bir kadın, diğerinden uzundu ve kara gözlerini Reise sonra Tamas ve Isobel'e çevirdi.

"Fergusson mahkumları mı?"

Uzun boylu olanın yanında duran hafif kambur, ufak kadın Cameron'a bakarken kara kaşlarından birini kaldırdı.

"Sadece Fergussonlar Maggie."

Kolunu Tamas'ın beline doladıktan sonra Reis, atından inerek oğlanı ayaklarının üzerine bıraktı. Maggie ve Tamas birbirlerine aynı tarzda bakışlar attıktan sonra Maggie, burnundan soluyarak oğlanın koşarak uzaklaşmasını izledi.

"Tamas!" diye seslendi MacGregor, uzun kadının dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra. "Beladan uzak dur!"

"Evet Callum," diye oğlan karşılık olarak seslendi. Kocasına kısa ama buz gibi bir bakış attıktan sonra kadın, gözlerini Tristan'a çevirdi. "Hayatta olduğunu görmek güzel oğlum." Tristan, Isobel'in inmesine yardımcı olurken cevabını veya tanıştırmasını beklemeden topukları üzerinde döndü ve tek kelime dahi etmeden kaleye doğru yürüdü. Onu izlerken Tristan'ın babası, sakallı çenesini eliyle ovuşturdu. "Onunla konuşacağım," diye mırıldandı, başkasından çok kendine söyleyerek hemen peşinden onu takip etti.

"Baban onunla ne hakkında konuşacak?"

Onlarla yalnız bırakılan Maggie MacGregor, ufak ellerini kalçasında yumruk yaparak gözlerini Isobel ve Cameron üzerinde kıstı. "Bu sefer ne yaptın Tristan?"

Isobel daha önce Whitehall Sarayı dışında bir yapı altında bu kadar çok fazla insanın içinde olmamıştı. Camlochlin, Kralın ikamet ettiği yer kadar büyük değildi ama kendini rahat hissedeceğinden daha fazla MacGregor'u barındıracak kadar büyüktü. Holler, kalın gümüş mumluklar ve labirent gibi koridorları aydınlatan meşalelerin asılı olduğu duvarlarla devasaydı. Isobel, ona bakan yüzlere gülümsemek yerine Cam'ın eline uzandı. Onun gelmesine izin vermemeliydi. Maggie, "Fergussonlar," lafını kullanınca, duran üç tane devasa Highlandlinin ona doğru gelmesiyle muhakeme hatasında bulunduğu korkusu onaylanmıştı.

"Lanet olsun," dedi aralarından biri iğrenerek.

"Onları, akşam yemeğinde mi yiyeceğiz?" Kırmızı gür saçlarına griler serpilmiş ve kulağından çenesine kadar kocaman bir yara izi olan bir adam daha hırladı.

"Yavaşla Angus," diye onu alaycı bir gülümsemeyle uyardı Tristan. "Bu güzel kız sana karşılığını verecektir."

Isobel, onu muhtemelen sahip olduğundan daha fazla cesarete sahipmiş gibi gösterdiği ve her şeye rağmen yardımına koştuğu için ona gülümsemek istedi. Burada onun hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, tanıdığı adam Arthur Pendragon'u gururlandırırdı.

"Angus! Brodie!" Reis merdivenlerin tepesinden kaba bir şekilde seslendi. "Camlochlin'in misafirlerinin iyi ağırlandığından emin olun."

Emirindeki tehdidin anlaşılması için bunu yüksek sesle söylenmesine gerek yoktu. İki iri yarı Highlandli tek kelime etmeden ve ona bir bakış bile atmadan uzaklaştılar.

"Jamie," diye üçüncüsüne seslendi.

"Cameron'u Finn'in yanına götür ve Tamas adındaki ufaklığa göz kulak ol. Başına bir şey gelmediğinden emin ol."

"Evet Reis."

Isobel kaleye girdiğinden beri ilk kez rahat bir nefes aldı. Tristan'ın babasına, nefret yerine minnettarlıkla baktı. Çocukluğunun dehşetiyle ona karşı oluşmuş görüntülerin yerini yavaşça merhametli bakışlar, ufak kardeşinin etrafına ekosesini, yara izleriyle dolu, kocaman şefkatli elleriyle örtüşünün görüntüleri alıyordu. Tamas, bir şekilde onun gözüne girmişti. Bu bile onun hakkında çok fazla şey söylüyordu.

"Siz ikiniz." Ona ve Tristan'a çevirdiği bakışlarında, merhametten eser yoktu.

"Benimle gelin."

Onu, loş bir şekilde ışıklandırılmış, ağır goblenlerle hizalanmış, merdivenlere koşan kahkaha atan çocuklarla dolu koridorda takip ettiler. Kapıya vardığında Tristan'ın babası, adımlarını durdurmadan kalın kapıları iterek içeri daldı.

"Tristan burada. Onunla konuş."

Kate MacGregor, kocasına sert bir bakış attı ve kocaman özel odaya girdiklerinde onlara döndü.

"Pekâlâ," dedi iğneleyici bakışlarını Isobel'e çevirerek. "Bayan Fergusson, eminim yeterince tatlı bir kadınsınızdır ama babanızın, kardeşimin hayatımı soğukkanlılıkla aldığını biliyorsunuz. Siz veya aileniz benim tarafımdan burada hoş karşılanmayacaksınız."

Isobel, diyecek bir şeyi bulamadan başıyla onayladı. Kadının kendisine, sanki bir havuza bakıyormuş gibi baktığını hissetmişti. Öfkeyle dolu gözler, sanki onun gözleri, affedilmez ve çok iyi anlanan kelimeleri konuşan sanki onun inatçı dudaklarıydı. Ne söyleyebilirdi ki?

"Babasının suçları yüzünden onlar mı acı çekmeli?" dedi Tristan ona. "Belki de Maggie'ye sormalı ve cevabını öğrenmeliyiz."

"Tristan," diye uyardı babası. "Dediklerine dikkat et."

"Eğer yanlışsam, dediklerime dikkat edeceğim baba. Haksız mıyım?"

"Hayır, haksız değilsin," diye itiraf etti, karısı bakışlarını ondan çekerken. "Katie," diye Isobel'in onu ilk defa duyduğu kadar nazikçe söyledi.

"Hayır, Callum," diye adamın dillendirilmemiş yalvarışını reddetti kadın. "Herkesten daha iyi anlaman gerekiyor. Büyürken, kız kardeşin sahip olduğun tek şeydi. Düşmanlarının onu öldürmesine izin vermedin."

Tekrar Isobel ve Tristan'a, bu sefer gözlerinde yaşlarla döndü. "Bir avuç yaşlı asker tarafından yetiştirilmiş öksüzlerdik. Robert bana cesaret veren kişiydi. O benim için ağabeyden de ötesiydi. Oyun arkadaşım, en iyi arkadaşım ve tanıdığım en yürekli adamdı. Gururu incinmiş bir deli tarafından, karanlıkta vurulmayı hak etmemişti."

"Bunun doğruluğunu tartışmıyorum," dedi, nazikçe Tristan. "Onu sevdiğimi biliyorsun." Bakışları bir anlığına

babasına çekildikten sonra tekrar başka yöne çevirdi. "Ama Isobel de çok fazla şey kaybetti. O ve kardeşleri..."

"Duymak istemiyorum!" Annesinin sesi onu bastırmıştı. "Dayın iyi ve adil bir adamdı. O..."

"Kim olduğunu biliyorsun ama bana kızıyorsun," diye suçladı Tristan.

"Fergussonlar olamaz!"

"O zaman yazık oldu," diye anlamlı bir şekilde cevap verdi, "Çünkü onu seviyorum ve onu karım yapmaya niyetliyim."

Isobel, keskin bir şekilde nefesini çekti ve sebep oldukları acıyı görmek veya hissetmek istemediği için gözlerini kapattı. Ah, ama geçmişin kolayca unutulacağına inandıkları için aptaldılar. Nefret asla sona ermeyecekti ve Tristan, onun yüzünden ailesini kaybetmek üzereydi.

"Bize ihanet ettin Tristan," diye annesinin söylediğini duydu.

"Öyle olsun." Isobel'in elini tutarak, onu kapıya yönlendirdi. "Kalbime artık daha fazla ihanet etmeyeceğim."

Cameron, Isobel ile Tristan'ın odadan çıkıp koridorun aşağısından kayboluşunu izledi. Gölgelerden çıkarken, onu on yıllık suçluluk hissi ve korkaklığın özgürlüğünden ayıran ağır kapılara baktı. Tristan sayesinde artık o adam olmayı reddediyordu. Cesaretini toplayıp kapı tekrar açılırken elini kapıyı çalmak için kaldırmıştı.

"Her şeyi duydum," duydum diye ona yukarıdan bakan uzun boylu savaş beyine itiraf etti. "Karınız bir şey hakkında yanılıyor. Kardeşini, bir deli öldürmedi. Ben öldürdüm."

Otuz Sekizinci Bölüm

Tristan'ın odası, Isobel'in beklediği gibi değildi. Öncelikle geçmişte ziyaret eden kadınları daha rahat ettirmek için kürkle ya da ipeklerle kaplı, daha büyük bir yatak hayat etmişti. Yatağının, Alex'in yatağından biraz daha büyük olduğunu görünce şaşırmıştı. Batı duvarındaki iki geniş camda, sıcaklık sağlayacak veya aşağıdaki Camas Fhionnairigh'in köpüklü dalgalarından sessizlik sunacak perdeler yoktu. Eski bir satranç masası, köşedeki bir masada, birçok parçası kayıp halde boşu boşuna duruyordu. İlk bakışta birileri burada yatan adamın özensiz ve ihmalkâr olduğunu düşünürdü. Ama soğuk ve isle lekelenmiş şömineye doğru odada ilerlediğinde, üzerine dikkatle asılmış kılıçları ve sağındaki cilalı, sağlam bir ceviz ağacından oyulmuş, her rafı düzgünce kitaplarla sıralanmış kütüphaneyi fark etmişti. Gülümsedi. Onun için önemi olan şeylere güzelce değer göstermişti.

"Onlar dayımın kılıçları," dedi arkasından gelerek.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Isobel ondan bir adım uzaklaşarak cama doğru gitti. Onun yakınında olamazdı. Sıcaklığı, dokunuşu ve kokusu, hepsi sağduyusuna karşı özenle çalışıyorlardı. "Tristan benim... Benim yüzümden aileni kaybetmene izin veremem."

Tristan, hareket etmeyerek odanın ortasında, hayatının çoğunluğunda olduğu gibi yalnız bir şekilde durdu. "Ailem sensin Isobel. Sen ve erkek kardeşlerin... İstediğim tek şey sensin."

"Ama ihtiyacın olan tek şey bizler değiliz. Olduğun kişi... Her zaman olduğun kişi yüzünden aileme yardım etmek için çok şeyi riske aldın ama amacının başarısız olacağından korkuyorum. Sonunda elinde sadece biz kalacağız..."

"O zaman bu yeterli olacaktır."

"Hayır."

Ona bakmak için döndü ve gözyaşlarının rahatça akmasına izin verdi. "Onurun, seni olduğun kişi yaptı Tristan. Ailene ihanet edersen, bu senin için nasıl yeterli olacak? Annenin ne dediğini duydun..."

"Yeterli olacak çünkü, bu onların seçimi. Benim değil."

Kızın yanına giderken, aralarındaki mesafeyi iki adımda geçti. "Isobel, beni olmayı istediğim kişi yapan sensin. İhtiyacın olan *sensin*."

"Başka bir şey daha var," diye haykırdı Isobel, adamın ateşli bakışlarından uzağa bakarak. "Sana anlatmadığım ve her şeyi değiştirecek bir şey var."

"Dayımı vuranın Cameron olduğunu çoktan biliyorum Isobel."

Kız, ona şaşkınlık ve dehşet içinde bakarken, Tristan onu kolları arasına aldı. "Bana handa anlattı ve bu umurumda değil." Kızın ıslak suratını elleri arasına alıp gözlerinin derinliklerine bakacak kadar geri çekildi. "Gerçekler, sana olan sevgimi değiştirmiyor. Hiçbir şey değiştiremeyecek."

Tristan biliyordu ve umurunda değildi. Adamın bulanık suratına gülümserken, kitaplarındaki Leydilerin onun şövalyesini sevdiği kadar sevmediğinden emin olarak ona gülümsedi. Ama... "Ama ya öğrenir ve tekrar bize karşı dururlarsa, nasıl bizim yanımızda duracaksın?"

"Öğrenmeyecekler. Bize karşı durmayacaklar. Babam, düşündüğüm adam değilmiş. Ama yanılıyorsam bile Isobel, *ben* doğru seçimi yaptığım için mutlulukla yanında dururum."

Korkularını parçalara ayırıp onu hüzünlendiren şeylerin yerini, gönlüne neşe verenlerle değiştireceğine söz vermişti ve bu konudaki sözünü tutmuştu. Sonunda kendine rahatça nefes almayı, onu endişelenmeden sevmeye izin verdi. Tristan'ı bırakacak değildi ve onları ayırmaya çalışan herkesle mücadele edecekti.

"Seni mutlu edeceğim Tristan."

"Çoktan mutlu ediyorsun."

Kızın yüzüne doğru eğilip onu öptü. Isobel kollarını boynuna dolayıp geri çekildikten sonra bile adamı yakınında tuttu. "Rahip getirmeleri için haber yollamalıyım," diye kızın kulağına doğru fısıldadı.

"Rahip bekleyebilir."

Tristan, kıza baktı ve seksi gamzesi daha da derinleştikten sonra onu tekrar öptü. Nefesi kızın dudakları kadar sıcak, öpücükleri ise daha da ateşliydi. Tristan yağmalayıcı diliyle kızın dudaklarını aralayıp vücudunun üzerinde ve içinde onu hissetmenin saf arzusuyla inledi. Onu öpmeyi özlemişti ama bu, farklıydı. Dudaklarıyla rahat bir şekilde, istediği hızda istediklerini alırken sanki dışarıdaki dünyaya onu durdurması için karşı geliyordu. Isobel'i çılgına çeviriyordu ve buna bayılmaktaydı. Isobel onundu ve hiç kimsenin onları ayırmasına izin vermeyecekti.

"Bekleyemiyorum..." diye onun dudaklarına doğru inledi.

Tristan kahkaha atıp kollarını kızın beline doladıktan sonra onu yerden kaldırdı. Isobel'in nefesi hızlandı ve yakışıklı adam onu yatağa taşırken gülümsedi. Tristan yavaşça üzerini soyup ortaya çıkardığı tenin her kısmında dilini

gezdirerek, ne kadar tatlı olduğunu düşündüğü teninin keyfine varıyordu. Dudaklarının hakimiyeti altında Isobel'in kasları seğiriyordu. Yumuşak mum ışığında Tristan'ın arayışta olan parmakları, en hassas kıvrımlarını keşfedip kızı, ona olan arzusuyla çılgına çeviriyordu. Isobel ona her şeyi, hiçbir şey kalmayana kadar istediği her şeyi vermek istiyordu. Tristan onun istekli dudaklarını öperken saçlarının yanağına değmesi ayak uçlarına kadar baştan çıkarıcı titreşimler gönderiyordu. Yüce Tanrım, onu, daha fazlasını, her şeyini istiyordu. Boğazının derinliklerinden bir inleme çıkaracak şekilde nefes nefese iç çekerek ona bunu söylemişti.

"Beni daha ne kadar bekleteceksin?"

Tristan üzerinde yükselirken, hakkı olanı almaya hazır bir pagan prensi gibi gülümsüyordu. "Çok fazla değil," diye söz verdi kemerini çözerken. Onun kıyafetlerini çıkarmasını izlerken parmaklarını gergin karnının kaslarında gezdirdi. Avucunun şişmiş başının üzerine nazikçe değişi, onu hem utandırmış hem de heyecanlandırmıştı. Daha önce hiçbir erkeğe bu kadar mahrem şekilde dokunmamıştı. Adamın boğuk inlemeleri tarafından cesaretlenerek ucundan dibine kadar onu okşamaya başladı. Tristan gözlerini kapatıp uyluklarına yaslarken, elleri arkasına uzanmıştı. Bu pozisyonda sert ereksiyonu, bir mızrak gibi öne fırlayarak arzusuna sahip olması için onu teşvik ediyordu. Böylesi bir canavarın, üzerine oturduğunun görüntüleri bacaklarının arasındaki kasların gerilmesine sebep oluyordu. Parmaklarını ereksiyonun etrafına dolarken hem bu kadar yumuşak, hem de sert oluşu, aynı zamanda içine sığabilmesi onu şaşırtmıştı. Bir eli için fazlasıyla büyük olduğundan, onu nazikçe okşamak için iki elini kullandı.

Tristan onu yarı kapalı göz kapaklarının altından aç gözlerle izlerken, Isobel'in ellerini, kendininkilerle daha fazla baskı yapması için yönlendirmek adına kapamıştı.

Yumuşak bir ıslaklık, ucundan sızdığında Tristan uzun bacaklarını uzatarak sırt üstü uzandı.

"Buraya gel." Kız üzerine tırmanırken sesi arzuyla kalınlaşmıştı.

"Nereye aşkım?"

"Tam buraya." Bacaklarını aralayarak kızı uylukları arasına aldı. Tristan arzusunu içine doğru yönlendirirken, Isobel ona yukarıdan bakıyordu. Tristan kalçalarını ellerinin arasına alıp kendini derinlere gömerken Isobel onun gövdesine sıkıca tutundu. Göğüs uçlarının leziz bir şekilde gerilmesinden ve Tristan'ın ikisini de sırayla çılgın bir şekilde emmesinden keyif almıştı. Dilinin üzerinde hareket ettirip dişini gergin teninde gezdirirken elleri uzun erkekliğinde onu yukarı aşağı yönlendiriyordu. Tristan altında uzandığında Isobel'in gözleri, onun esnekliği ve kaslı açılarında dolanırken, kendini sonuna kadar bastırdı. Isobel'in vücudu arzuyla titredi. Tristan'ın vücudu ise zevkle kıpırdandı ve Isobel ona istediğini yapabileceği hissi karşısında müthiş bir tatmin duydu. Ve onu çok iyi tatmin ediyordu. Dilini adamın göğüs uçlarında gezdirirken Tristan, gülümseyerek onu bir öpücükle dağladı. Kızı kendine doğru sıkıca tutarak gözlerinin içine bakarken elini arkasına doğru kaydırıp ona daha derin şekilde sahip olmak için dizlerini kırdı. Şiddetli mutluluk dalgaları ruhunu, sinir uçlarını adamın üzerinde nefes nefese kalıp, nefesleri birbirine karışana kadar ele geçirmişti. Tristan hâlâ sertçe içine girip ona yakınlaşıp kalçalarını onunkilere sürterken, kız dudaklarında adamın ismi doyuma erişmiş, kalbi gözlerinde onu izliyordu.

"Seni seviyorum," diye Isobel fısıldarken, Tristan başını geriye doğru atıp çenesini kastı. Isobel'in içini, tohumuyla, güçlükle aldığı sert nefesleri ve tatmin olmuş gülümsemesi dışında bir şey kalmayana kadar doldurduğunu hissetti. Sonrasında Tristan, odalarında bir banyonun hazırlanmasını emretti. Söz verdiği gibi arkasından küvete tırmanarak

onu dikkatlice bacakları arasına yerleştirdi. Isobel başını göğsüne yaslayarak parmaklarını adamın kıvrımlı baldırlarında gezdirirken, John'un oraya isabet ettirdiği oku çıkarmak için botunu kesmek zorunda olduğu zamanı hatırladı. Yara güzelce iyileşmişti.

"Bir kere beni rüyanda görmüştün," dedi ona Isobel, kafasındaki yaradan... Şey... Yaralardan iyileşirken nasıl ismini seslendiğini hatırlayarak.

"Seni sürekli rüyamda görüyorum."

Kızın saçını boynundan uzaklaştırırken, sesindeki boğuk tını Isobel'in boynundan omurgasına doğru sıcak damlaların kaymasına sebep olmuştu.

"Evime gelmek için neden bu kadar çok şeyi riske attığını anlat bana?"

"Ayak bileğindi."

"Ayak bileğim?" Bacağını bakmak için sudan kaldırdı.

"Evet." Kollarını, kızın etrafına dolayarak boynunu öptü. "Ne zaman konuşsak benden kaçarak ayak bileklerini benim hayranlıkla bakan gözlerimin önünde ortaya çıkarıyorsun."

Isobel, bir an düşündükten sonra üzerine oturmak için küvette dönerken göğüsleri onunkilere bastırılıyordu. "Hiç ciddi olamaz mısın?"

"Sadece seni ne kadar sevdiğim konusunda olabilirim Isobel."

"Ben de seni seviyorum Tristan."

Tristan, kızı kollarında tutup sudan kalkarak iri elleri Isobel'in ıslak kalçalarını tutarken yatağa doğru ilerledi. Yumuşak yatağa asla varamamışlardı. Isobel bacaklarını onun beline doladığında Tristan onu ıslak ve sert karnına doğru kaldırıp oldukları yerde onunla sevişmişti. Isobel bir süre sonra Tristan'ın yatağında yalnız başına uyandı. Güneş, penceresinin dışında batmıştı. Doğrulup Tristan'ın

nerede olduğunu merak ederken biraz yemek getirmek için gittiğini umuyordu. Bir ayı kadar açtı ama odayı terk etme ve yalnız başınayken ailesine, özellikle annesine rastlama düşüncesi bile kalbinin hızla atmasına sebep oluyordu. Biraz daha zaman geçip de adam dönmeyince kasıklarını örterek yataktan çıktı. Tozlu jilesini giyme fikrinden nefret etmişti ama etrafa baktığında onu da bulamamıştı. Onun yerine yatağın dibine serilmiş koyun yününden, boyanmamış bir elbise ve ona uyan deri terlikler bulmuştu. Elbiseyi kaldırınca hemen ipliğin lüks akışkanlığını takdir etti. Tristan'ın gitmeden önce yakmış olması gereken bir düzine mumdan bir tanesini yakına tuttu. Dikişleri çok zarifti ve bel kısmının aşağılarına düşen kalın örgülü kuşağa uyacak şekilde, altın renginde yapılmıştı. Bu elbiseyi onun için kim bırakmıştı? Umurunda değildi. Daha önce bu kadar güzel bir şeyi olmamıştı ve hemen üzerine geçirdi. Bel kısmı biraz dar olsa da üstüne uymuştu. İplikler teninde sıcak ve mükemmel hissettiriyordu. Ruh hali hemen düzelmişti. Parmaklarını kestane rengi buklelerinde gezdirip parmaklarını terliğe geçirdikten sonra odadan çıktı.

"Ah, iyi akşamlar leydim."

Kapısının önünde kocaman bir sandalyede oturan kadın, ayağa kalktı. "Uyandığınızı bilmiyordum. Ben Alice. Size Büyük Salonu göstermem söylendi."

Büyük Salon. Hepsi orada olacaklardı. Düzinelerce, belki de yüzlerce MacGregor. Bunu başarabilirdi. Tristan için her şeyi yapardı ve şu an en azından kirli değildi.

"Teşekkürler Alice. Bu elbiseyi benim için sen mi bıraktın?"

"Hayır leydim. Maggie bıraktı. Üzerinizde güzel görüneceğini söyledi. Haklıymış."

Isobel, Tristan'ın halasının ona elbiseyi bırakmasından ne çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Nazik bir hareketti ve

sonrasında ona bu konuda teşekkür etmeyi aklına koydu. Alice'i merdivenlerden aşağı takip etti ve Tristan'ı uzun koridorun sonunda babasıyla beraber gördüğünde durdu.

"Evet," diyerek yanında yumuşak bir şekilde güldü Alice. "Birçok kişinin nefesini kesiyor."

Isobel gülümseyerek, onaylayan şekilde başını salladı. İngiliz kıyafetleri, Highland ekosesi veya şu an giydiği botlar içinde de olsa Tristan, erkeksi cazibesini yayıyordu.

"Reisin bütün çocuklarına baktığında insanın nefesini kesiliyor," diye sesinde hafif bir titreşimle lafına devam etti Alice. "Aynı babaları gibi."

Kendini yakalayarak gözlerini reisten alan orta yaşlı kadın, Tristan'a gülümsedi. "Bu oğlan bunu diğerlerinden daha iyi biliyor."

Isobel, ona katıldı. Alice'e Camlochlin'de kaç tane kızın gözünü oymak istediğini sormayı düşünürken Tristan ve babası sarıldı.

"Bu da nedir?" diye arkalarından seslenen Will'in neşeli sesi, şefkatli anı bozmuştu. Tristan ve Callum, onun olduğu yere döndüğünde Isobel gözlerindeki yaşları kırpıştırarak uzaklaştırıyordu.

"Senin kız, güneş kadar güzel bir şekilde burada dikilirken sen bir adamı mı kollarının arasına alıyorsun?"

Tristan'ın bakışları üzerine çekildiğinde, başkasına bakmasının mümkün olmayacağı şekilde dikkatini dağıtıyordu. Aniden çınlayan bir sessizlikte birbirlerine bakarlarken, kapalı kapılar ardında paylaştıkları hatıralara kapılmışlardı. Dumanlı bakışları, küstah şekilde yeni elbisesinin içinde fazlasıyla belirginleşmiş kıvrımlarında gezinirken gülümsemesi genişledi.

"Oğlum bana geri döndü Will," dedi Reis, kollarını Tristan'ın omuzlarına sararak. "Alice, aşçıya bir fıçı bira daha açmasını söyle. Kutlamak için iki sebebimiz var."

Isobel'in kolunu tutan Will, onu yolun geri kalanına kadar yönlendirip kızı, Tristan'a kurnaz bir göz kırpışla uzattı.

"Güneş, sana kıyasla donuk ve soluk kalır aşkım." Tristan elini kaldırıp bileğinin iç kısmına nazik bir öpücük kondurdu. Kirpiklerinin altında kızarırken ona bakmaktan, izleyen herkesi takmayarak onun kollarına fırlamaktan korkuyordu.

"Görünüşe göre bir kutlama için giyinmişim," dedi Isobel, onun yakınında titrememek için kendini zorladı.

"Evet, nişanımızın kutlaması. Rahip O'Donnell yarın burada olacak."

Gözleri ona doğru çekildi. "Ama annen..."

"Seni masamızda bekliyor." Konuşan Reisti. "Kardeşinle konuştuktan sonra biz..."

"Kardeşim mi?" Isobel ona gülümsedi. "Tamas her ne söylemişse..."

"Tamas değil, Cameron konuştu," diye düzeltti reis. "Bize o akşam neler olduğunu anlattı Bayan Fergusson. Katie ağladı ama..."

Konuşmaya devam etmişti ama Isobel adamın kelimelerini, kalbinin gümlemesiyle duyamamıştı. Nefes alamıyordu. Cam onlara gerçeği mi söylemişti? Onlara ne yaptığını mı söylemişti? Hâlâ hayatta mıydı? Tristan'a döndü ve oracıkta bayıldı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Isobel Tristan'ın yatağında, Cameron'un itirafının düşüncelerinde yankılanan dondurucu hatırasıyla uyandı. Onlara söylemişti! Hayır! Onlara söylemiş olamazdı! Gözlerini açıp, onu sabit tutmaya çalışan elleri ittirmeye çalıştı.

"Her şey yolunda aşkım," diye üzerindeki Tristan'ın sesi onu sakinleştirdi.

Delirmiş miydi? Her şey tekrar nasıl yolunda olabilirdi? On uzun yıl boyunca kardeşinin sırrını hayatı pahasına korumuştu ve MacGregorların gerçeği öğrenip Cam'i öldürmelerinden çok korkmuştu.

"O nerede?" diye haykırdı. "Cameron nerede?"

"Onunla konuşmama izin ver," diye Tristan'ın arkasından bir kadın sesi duyuldu. "Bizi yalnız bırak."

Boğuk bir hıçkırıkla Isobel, Tristan'ın odayı terk etmesini izledi. Ona seslenmek, onu ve kardeşlerini eve götürmesi için yalvarmak istiyordu. Kapı ardından kapandığında, gözleri yaşlı bakışlarını yatakta yanında oturan annesine çevirip yüzünü elleriyle kapattı.

"O daha bir çocuktu," diye feryat etti. "Babamı korumaya çalışıyordu. Okunu kime veya neye doğru ateşlediğini bilmiyordu."

"Biliyorum."

"Lütfen yalvarırım ona zarar vermeyin. Eğer ona bir şey olursa..."

"Sıkma canını tatlım," dedi Kate MacGregor, ellerini yüzünden çekip şefkatle ona gülümseyerek. "Ona hiçbir zarar gelmeyecek."

Isobel, ona dünyadaki her şeyden çok inanmak istiyordu. Ama nasıl olurdu? Bu kadın, birkaç saat önce ona olan nefretinden neredeyse suratına tükürmüşken ona nasıl güvenebilirdi?

"Kardeşin," diye kısık sesle konuştu reisin karısı, geçmiş gözlerine dadanırken, "İkinizin de Callum'un, babanızı öldürdüğüne şahit olduğunuzu anlattı. On yaşındaymışsın. Benden bile daha erken yaşta öksüz kalmışsın."

"Cam daha sekiz yaşındaydı," dedi ona Isobel, yaşının onu affettirmek için yeterli olması için dua ederek.

"Kocam hakkında neler düşündüğünü anlayabiliyorum ama o bir canavar değil. Daha ufakken yaptığı bir şey yüzünden oğlandan intikam almayacaktır. Ne kadar trajik olsa da bunu yapmasına izin veremem."

Isobel, siperlerden bağırmak istiyordu. Doğru muydu? Gerçeği biliyorlardı ve Cam güvende miydi? On yıllık endişe kalbinden kayıp giderken ağladı.

"Kardeşimi kaybetmenin acısını azaltmıyor," diye devam etti Kate, onun da yanaklarından yaşlar akarken. "Ama kasıtla yapılmadığını bilmek, ruhumu rahatlatıyor. Eğer Robert'ı tanısaydın, bunun önemini anlardın."

"Sanki, onu tanıyormuşum gibi hissediyorum," diye yumuşak bir tonda söyledi Isobel, yatağında doğrularak. "Bana bütün söylenenlere göre Tristan ona çok benziyor."

"Biliyorum," diye katıldı annesi. "Her daim biliyordum. Problem ise onun bilmemesiydi." Kate iki elini de tutup sıktı. "Lütfen, sana karşı acımasız olduğum ve burada istenmediğini hissettirdiğim için beni affet. Oğlumu

kazandığın için sıra dışı bir kadın olmalısın. Senden önce deneyen birçok kadın başarısız oldu."

"Onu kazanmak istemiyordum," diye dürüstçe söyledi Isobel. "O beni kazandı. Kalbimi korkudan, öfkeden ve güvensizlikten kurtarmak için kararlı bir şekilde çalışıp beni tevazu, mizah ve dürüstlüğüyle kazandı. Leydim, oğlunuz tanıdığım en yiğit adam."

Kate ona bir anlığına bakarken gözlerinden yaşlarını siliyordu. "Çoğu seninle aynı fikirde olmayacaktır."

"Onu tanımıyorlar o zaman, onların şanssızlığı."

"Evet," diye kibar bir şekilde kabul etti annesi, "Evet, öyle."

Kapı ardına kadar açılınca gülümsemesini Maggie'ye çevirdi ve odaya arkasında, periye benzeyen bir kadınla birlikte içeri girdi.

"Uyandın demek." Maggie, yatağın kenarına geldiğinde onu keskin gözlerle inceledi. "Tristan nefes alma zorluğun olduğundan korkuyordu ama onu sadece bayıldığına ikna ettim. Elbise hoşuna gitti mi?"

"Evet, sen mi diktin?"

"Sadece zamanım olduğunda üzerine çalıştığım bir şeydi. Yanımda duran Davina için yapmıştım ama sana vermemi istedi."

Isobel başını kaldırıp, gördüğü en tatlı ve güzel kadına gülümsedi. Saçı inci beyazı sarısının tuhaf bir tonundaydı ve hemen Isobel'e melekleri ve halelerini hatırlatıyordu. Gözleri iriydi ve neredeyse geri kalan ufak yüz hatları için fazla büyüktü. Eğer Isobel, Tristan'ın kardeşi Rob'un, eve döndükleri sırada onun ayaklarını yerden kestiğini görmeseydi, bu ufak tefek kadının ona ait olduğuna inanmayacaktı.

"Umarım bu akşam Büyük Salon'da bize katılabilirsin ve ben de elbisenin üzerinde ne kadar güzel göründüğünü görebilirim."

"Çok naziksin..."

"Davina aşkım, neredesin!" diye merdivenlerin aşağısından bir yerden seslendi Rob. Davina, neşeye benzeyen bir sesle çığlık atıp kahkahayla odadan fırladı. "Beni gördüğünü ona söyleme."

Kate gülümseyerek ona elini salladı. Maggie gözlerini tavana doğru devirdi. "O... Biraz oyuncu," diye Isobel'e açıkladı Kate. "Büyük oğlumun uzun bir süredir fazlasıyla ihtiyacı olduğu bir şey."

"Çok tatlı biri," dedi onlara Isobel.

"Senin gibi kızım. Şimdi gel de kutlamamızda diğerlerine katılalım."

Isobel, Kate MacGregor'un elini tutup onu odanın dışına yönlendirmesine izin verdi. On yıldır ona kimse kızım dememişti.

Büyük Salon çok gürültülüydü. Isobel'in Camlochlin'e dair her zaman hatırlayacağı ilk ve en çok sevdiği şeydi. Whitehall'ün Ziyafet Evi daha fazla insanı ağırlıyor olabilirdi ama çoğu Highlanderlının sert bir viski ve şarkıya olan sevdasına sahip değildi. Oturan veya masaların yanında dikilen adamların çoğu, biri dostlarından birine kaba bir söz söylemedikçe oldukça kibardı. Şarap, viski ve bira, konuşmalar kadar kolayca tüketiliyordu ama birinin duyulması için genellikle bağırması gerekiyordu. Isobel, Tristan ile birlikte Reisin masasında otururken kardeşlerinin de orada oturduğunu gördüğüne sevinmişti. Tamas'ın rahat bir şekilde MacGregorların arasına uyum sağladığını gördüğüne şaşırmamıştı. Onlar gibi asi, sert ve korkusuzdu. Cam de aynı şekilde rahat görünüyordu. Reis onu gürültülü klanına tanıştırdığında, kirpiklerinin altından temkinli bir şekilde baktığı halde gece ilerledikçe Cam'ın gülümsemesi genişleyerek kahkahası daha da içten hale gelmişti. Affedilmişti. Her zaman ihtiyacı olan şeydi. Isobel böylesi bir iyilik için

MacGregorlara her zaman minnettar kalacaktı. İki defa kenara çekilmişti. Bir keresinde Maggie'nin en yakın arkadaşlarına resmi bir şekilde tanıştırılmak için Maggie tarafından, bir keresinde de Davina tarafından kalenin terzisiyle tanışmak için. Çoğu yünün boyanabileceği elli farklı rengin ismini dinlerken Isobel Tristan'ın koyu renk saçlı ve asık suratlı güzel bir kıza doğru yol alışını izledi.

"O Caitlin MacKinnon," dedi ona Davina bakışlarını takip ederek. "Onun hakkında endişelenmene gerek yok. İngiltere'den geldiğinden beri Tristan onunla tek tük konuşmuştur. Hakkında konuştuğu kız sensin."

"Ben mi?"

"Evet, bana senden bahsetti ve nazik çiçekler yerine kır çiçeklerini tercih ettiğini söyledi." Isobel kahkaha attı. Bu, onun söyleyebileceği türden bir şeydi. Tekrar Caitlin'e bakıp onun için... Tristan'ı kaybettiği için üzülmüştü.

"Tristan'ı seviyor muydu?"

"Sanırım," dedi ona dürüstçe Davina.

"O zaman Tristan'ın onunla şu an konuşması iyi oldu." Terziye geri döndü. "Zümrüt yeşili kulağa mükemmel geliyor."

Tristan Caitlin'den uzaklaşırken, Isobel tekrar masaya doğru yol aldı. Salonun ortasında buluştuklarında Tristan geniş bir şekilde gülümsüyordu ve gözleri saldırıya geçecek bir kurdun tehlikeli bakışları gibi parlıyordu.

"Kaç tanesinden özür dilemek zorundasın?"

Tristan başını geriye savurup kahkaha attıktan sonra boynuna öpücük kondurmak için kızı akıcı bir hareketle kendine çekti. "Sadece şömine ateşine doğru ayağını kaydıracağını düşündüklerimden."

"Ah, benim parlak zırhlı şövalyem."

Tristan elini arkasına doğru götürerek reverans yaptı. "Sadece size hizmet etmek için yaşıyorum leydim."

Isobel yürümeye devam edince, adımlarını hızlandırıp kolunu beline dolayarak kulağına fısıldamak için onu yakınına çekti. "Size dilimle veya daha sert bir şeyle nasıl hizmet edebilirim?"

"Tristan!"

Isobel, boşluğunu çimdirirken yanakları kızarmıştı ve masadan Kate'nin bakışlarını yakalayınca gülümsedi. "Ailen birkaç adım ötede."

"O zaman yatağa gidelim çünkü sana sahip olmak için sabırsızlanıyorum."

Isobel boğazını temizleyip bakışlarını birkaç adım ötedeki Davina'ya çevirdi.

"Cameron'a rahibi bekleyeceğin konusundaki sözüne ne olacak?"

"Ona olabildiğince hızlı bir şekilde rahip bulacağım konusunda söz verdim. Bu sözümü tuttum." Biraz günahkarca gülümsedi. "Rahip gelene kadar beklemeye çalıştım ama sen güzelim, bekleyemedin."

Isobel'in yanakları, adamın doğruyu söylediğini bildiği için kızardı. Ona arkasını döndü ama dudaklarını, onunkilere yakın halde bulmuştu. "Eh, şimdi beklemek zorunda kalacaksın." "Bana işkence etmekten zevk alıyorsun."

"Sadece biraz," diyerek şakacı bir tebessümle ve kışkırtıcı şekilde göz kırparak itiraf etti. "Çok uzun süreliğine değil ama."

Tristan alt dudağını dişleri arasına alıp, kız ondan uzaklaşırken kalçasını sıktı. Tristan, Isobel'in uzaklaşırken kalçalarının nazik bir şekilde sallanmasını izledi. Gülümserken ellerini kızın üzerinde gezdirmeye istekliydi. Lanet olsun, o elbise içinde güzel görünüyordu. Krem rengi teninin rengine yakışmıştı ve dar kalıbı, bütün kadınsı kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Bu görüntü, giysileri üzerinden çıkarıp bütün vücudunun tadına bakmayı istemesinden onu geri

tutamıyordu. Arzuyla ve yakınında olma isteğiyle ona çekilen Tristan, aile masasına doğru yol alıp kızın yanındaki sandalyesine oturdu. Finn ile konuşurken boynunun hassas kıvrımının kokusunu içine çekmek için yaklaştı. Banyoları ardından hâlâ temiz kokuyordu ve sevişmeleri yüzünden kendi kokusundan da hafif bir iz taşıyordu. Doğrulup onu kollarına çekerek merdivenlerden yatağına taşımamak için elinden geleni yaptı. Kutlamalar, salondaki çoğu erkek sandalyelerine çökmek dışında başka bir şey yapmadıkları için giderek yavaşlamıştı. Tristan'ın masasında ise ailesinden hiç kimse kahkahalarından ve içmelerinden yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Elbette Angus ve Brodie MacGregor, Camlochlin'deki bütün viskileri tüketip, kendilerini bir savaş alanında zafer kazanırken bulabilirlerdi. Salon biraz sessizleştiğinde masadaki Isobel dahil tüm kadınlar, dikişten bebeklere kadar her konuda rahatça konuşurlarken, erkeklerin konusu ise kaçınılmaz bir şekilde dövüşe gelmişti. Tristan sandalyesinde kıpırdanırken, konuşulan herhangi bir konu hakkında değil de nişanlısını yatağa en hızlı nasıl götürebileceği konusuyla ilgiliydi. Ve kimse o konuşmayı ortaya atmıyordu.

"Isobel bize evinden bahsetsene."

Tristan, annesine kadının tamamen kaçırdığı sıkıntılı bir bakış attıktan sonra Angus'un kadehini kapmak için uzandı ve iri yarı adam ona bir yumruk atma fırsatı bulamadan içindekini boşalttı.

"Sadece yediniz bütün işi mi yapıyor?" diye sordu babası. "Yardımcı olacak kiracılarınız yok mu?"

Tristan ona Angus'un güçlü içkisi sayesinde yaşlı gözler arasından bakarken masadaki en genç savaşçı olan Tamas'ın, babasının güçlü koluna yaslanıp, uyanık kalmaya çalışmasına gülmeden edememişti.

"Hepsi bizi terk etti..." Isobel lafını bitirmedi. Bitirmesine de gerek yoktu. Masadaki herkes bir sebepten şüphelenerek sessiz kaldılar.

"Patrick'e biraz yardımcı olabiliriz baba," dedi ona Tristan. "Şimdi aile olduğumuza göre..."

"Elbette," diye kolayca kabullendi Callum. "Beraberinde istediğin kadar adam götür."

Isobel, Tristan'ın kafasını en parlak ve minnettar gülümsemesiyle daha fazla bulandırmak için döndü. Tristan onu öpmek için eğildi ama kız, reise bakmak için döndüğünden öpücüğü kaçırmıştı.

"Çok naziksiniz. Ayrıca yıllar boyunca gönderdiğiniz erzaklar için de teşekkür etmeme izin verin. Sizden geldiklerini bilmiyordum ama en zorlu zamanlarımızda bizlere yardımcı oldular."

Reis başıyla onaylarken, sanki yumuşak başlı haliyle yakalanmasından biraz rahatsız görünüyordu. Herkesin çoktan bilmediği bir şey değildi ama kimse kudretli Şeytan MacGregor'ı kalbi olmakla suçlamaya cüret edemezdi. Tristan şimdi bunu gördüğüne memnundu. Çok uzun süredir gizli tutulan şeyler hakkında sonunda konuştukları için memnundu. Çoğunlukla kalbinde onu yetiştiren iki adamı aynı derecede sevecek yer bulabildiği için sevinçliydi. Kendini çok uzun süredir aptal olarak göstermişti. Dayısının olduğu gibi bir adam veya babasının olmasını istediği gibi bir savaşçı asla olamayacağından korkmuştu. Ama savaşçıların bile bir onuru vardı. Yaraları iyileşmişti. Ve bu yüzden Isobel'e teşekkür etmeliydi.

"Tamas uyuyor," diye sesinde onu ele verecek bir heyecanla konuştu. En azından Isobel, sesindeki heyecanın sebebini fark etmişti.

"Isobel ve ben onu yatağına götüreceğiz."

Tristan ayağa kalkıp onu beraberinde çekerken, kızın yanaklarında beliren kızarıklık masadaki diğer Highlanderlıların dikkatini çekmişti.

"Ne zamandan beri," diye ona kaşını şakacı bir şekilde kaşını kaldırarak sordu Will, Tristan Tamas'ı kolları arasına almak için masayı dolanınca, "Diğer uğraşların peşine düşmek için masayı terk edecek bir bahaneye ihtiyacın var?"

Tristan'ın gözlerindeki meydan okuma parıltısı, ne anlama geldiğini çok iyi bilen Rob'u dertli bir şekilde gülümsetmişti.

"Belki de sorman gereken soru, neden benim uğraşlarımın seni şu anda olduğun gibi, bir kız yerine kadehini okşarken bıraktığı olmalıdır Will." Kuzenine dudaklarını incelterek gülümsedikten sonra hafifçe başıyla selam verdi. "Merak etme ben gittiğimde şans biraz senin yanında olacak, geride bıraktıklarım senin olabilir."

"Sen bir şeytansın!" dedi ona Isobel salondan ayrılırlarken.

"Hayır güzelim, ben şeytanın oğluyum."

Kollarında uyuyan Tamas'a bakıp, oğlanın alnını öptü. "Eğer şans hâlâ benden yanaysa, biz de kendi çocuğumuzu yapmaya çalışırken çok zevk alacağız."

Kırkıncı Bölüm

Tamas'ı yatağa yatırdıktan sonra Isobel, kardeşini düzgünce yerleştirirken Tristan açık kapının önünde bekledi. Kız işini bitirdiğinde, elini ona uzatıp tutmasını bekledi. Tuttuğunda onu holde hızla çekiştirirken diğer kolunu da beline dolayarak ona odasına olan yolu teklif etti.

"Bu kadar cesur muyuz?" Isobel ona buğulu bakışlarla baktı.

"Şu anda tek yapmak istediğimin," bileğinin bir hareketiyle onu terlikleri üzerinde döndürerek nazikçe arkasında bitti, "Sana bu açıdan bakmak olduğunu itiraf etmek kibarca olur mu?" Kızın kalçalarının mükemmel yuvarlaklığında, sertleştiğini hissetti. Koridorda, altında pantolon olmadan ekosesini giyerek dikilirken yakalanmak hoş olmazdı. Kızı yatağına eğdiğini ve ona arkadan sahip olduğunu hayal etmek de duruma yardımcı olmamıştı. Tristan ereksiyonunu kemerinin altına doğru çekerken, Isobel ona bakmak için döndü.

"Sana şunu söylediğimde bana güven kızım," yakıcı bakışları onunkilere yaklaşmıştı, "Sana yapmak istediklerimin içinde kibar olan hiçbir şey yok."

"O zaman belki de adımlarımı hızlandırmalıyım," dedi Isobel şehvetli bir tonda, Tristan'ın kamçılayan bir şekilde.

Tristan ona ve en yakındaki kapıya doğru atıldı. Beklemekle işi bitmişti.

"Burası özel oda! Tristan!" Adam kapıyı kilitleyince Isobel'in nefesi kesilmişti. "Ne yapıyorsun?"

"Seni içeriye kilitliyorum," dedi etrafından dolaşarak. Isobel kıkırdadı ama Tristan, sesinde bir korku tınısı fark etmişti. "Yine de biri gelebilir."

Tristan onu sandalyenin etrafından takip etti. "Tehlike kanının hızlı akmasına sebep oluyor değil mi? Senin için biraz heyecan verici öyle değil mi?"

"Senden korkmalı mıyım?"

"Evet." Kemerini yere fırlatıp, ekosesini omuzlarından silkeleyerek attı. "Korkmalısın."

Odanın diğer tarafına doğru atıldı ama Tristan, onu yakalayıp duvara doğru tutmuştu. "Sana burada sahip olacağım Isobel." Kızın bileklerini tek elle kafasının üzerinde topladı. "Şu anda."

"Beni bağırmaya zorlayacaksın."

Isobel gözlerini kapatıp, boğazını şehvetli ısırıklar için açıkta bırakıyordu. Göğüsleri adamın göğsüne doğru yükseliyordu.

"Sana çok fazla çığlık attırmaya niyetim var."

Aşağı doğru eğilerek, uyluklarını kızın bacaklarının arasındaki boş kıvrıma yerleştirdi. Vücudunun aşikâr olan sertliğini kıza bastırarak, elbisesinin boyun kısmını göğüslerinin dolgunluğunu ortaya çıkarmak için indirdi. Tristan dizlerini bükerken ağırlığını dikkatlice kıza yaslıyordu ve göğüs uçlarına doğru yalayarak ateşli bir yol çizmekteydi. Kıza sahip olmak için çok istekli olduğundan orada kısa bir zaman geçirdi. Elbisesini avuçlayarak yünü kızın kalçalarına çekip, onu duvara doğru saplamak için kızla beraber yükseldi. Bir anlığına kızın kolayca boyun eğmesinin keyfini çıkarmak için durakladıktan sonra içine, ayaklarını yerden kesecek bir güçle girdi.

"Kim demiş savaşçı olmadığını?" diye homurdandı Isobel, Tristan içine doğru dalarken.

"Lanet olsun kadın, beni çılgına çeviriyorsun."

Kızı öpücüğünün ve vücudunun sert hareketlerinin gücüyle duvara yapıştırırken, bacaklarını güçlü hareketlerini derinleştirmek için beline doğru kaldırdı.

"Sana farklı bir açıdan sahip olmak istiyorum," diye dudaklarına nefesini verdikten sonra yumuşak bir tonda güldü Tristan. "Daha sonra."

Kızın rahmini doyumuyla sel gibi doldurduktan sonra kız ismini bağırana ve kollarında kendinden geçerek titreyene kadar içine gömüldü. Ertesi gün siperlerden gelen bir bağırış Isobel'i uykudan uyandırmıştı. Gözlerini açtığında, keyifli bir şekilde vücudunun her kısmının farkındaydı. Tristan onunla özel odada seviştikten sonra Isobel'i yatağına taşıyıp ikisi de hareket edemeyecek kadar yorgun bir şekilde uykuya dalana kadar bütün gece boyunca onunla sevişmişti. Ellerini yastığına doğru kaydırıp şimdi nerede olduğunu merak etti. Camlardan sızan gün ışığı, ona öğlenin yaklaştığını söylüyordu.

Öğlene yakın mı? Doğruldu. Yüce Tanrım, bugün evleniyordu! Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak jile ve korsesine uzandı. Köşedeki bir sandalyenin üzerine dikkatlice serilmiş zümrüt rengi elbisesinin görüntüsüyle gözleri kocaman açıldı. Doğrularak yanına yavaşça gitti. Gördüğü en zarif ve güzel elbiseydi. Uzandı ama sertçe çalınan kapı onu ürkütmüştü.

"Isobel!" diye Cameron kapının diğer yanından seslendi.

"Bir dakika!" Yatağa atılıp olabildiğince hızlı bir şekilde korsesini ve jilesini giydi. "İçeri gir Cam."

Kapı ardına kadar açıldı ve kardeşinin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Isobel bir bot yaklaşıyor. Kardeşlerimiz içinde! Acele et! Seni almaya geldiğimde rıhtıma

yanaşmak üzereydiler." Hızlıca odadan çıkarken onu orada şaşkın şekilde bırakmıştı. Patrick burada mıydı? Lachlan ve John? Ah, onları nasıl da özlemişti! Ayakkabılarını giyme zahmetinde bulunmadan eteklerini kaldırıp odadan koşarak merdivenlerden indi. Ufak bot rıhtıma yanaştığında, yakınlardaki koyun kıyısına varmıştı.

"Stronachlacherlar'dan John MacGregor kürek çekiyor," dedi Angus, yanındaki Reise. "Aptal buraya sancağı olmadan gelmemesi gerektiğini bilmeliydi."

Isobel konuşmanın geri kalanını duymadı. Tamas suya kadar takip edip dışarı adım attığında resmen Patrick'in kollarına atlamıştı. Ah, onları tekrar görmek çok güzeldi. Lachlan ve John silahlı bir sürü Highlanderlı onlara bakarken, biraz solgun görünüyorlardı ama kız kardeşlerini gördüklerinde, korkuları dinmişti. Alex de onlarla beraberdi ve Isobel sonrasında ona da sarıldı.

"İngiltere'den ne zaman döndün?" diye ona sordu. Cevap vermedi ama kızın omzunun ötesine sertçe baktı.

"Patrick!" Tristan onlara, geniş bir gülümsemeyle katılıp kolunu tuttu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Daha güzel bir soru," diye tısladı Alex, "*Ablam* burada ne yapıyor?"

Isobel, Tristan'a John'u kolları arasına alırken gülümsemeye devam ettiği için minnettardı. "Beni özledin mi John?"

John'un gülümsemesi o kadar kocamandı ki arkasındaki tehlikeli savaşçılar bile gülmek zorunda kalmışlardı.

"Isobel," diye onu tersledi Alex. "Seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

"Çalışma odasına ne dersin?" diye konuşkan bir şekilde teklif etti Tristan.

Tanrım, en kötü zamanlarda bile yanaklarını kızartmayı başarıyordu! "Elbette Alex," dedi ona elini uzatarak. "Tartışmamız gereken çok şey var. Büyük Salona gideceğiz."

"Kardeşim Colin nasıl?" diye ona sordu Tristan, Alex yanından geçerken.

"Dudağımı yardı."

"Yapabileceğinden korkmuştum. Seni onunla bırakmak istememiştim."

Isobel, Tristan'a doğru atılınca, kardeşinin kolunu çekiştirdi. "Bu kadar aptal mısın?" diye tısladı. "Etrafına bak. Ona elini kaldırırsan, kolunu kaybedersin."

Alex, kızın onu kaleye doğru çekiştirmesine izin verirken birkaç defa omzunun üzerinden baktı. "Ne halt ettin Isobel?"

"Sessiz ol Alex. En azından içeri girene kadar biraz kendini kontrol altına al. Pervasızsın ve bir gün kendini bu yüzden öldürteceksin. Sana karşı çok hoşgörülü olduğumuz için bu, ben ve Patrick'in suçu."

"Patrick senin için çok endişelendi."

"Eh, gördüğün üzere iyiyim."

"Onlarla buraya gelmen için seni zorladılar mı?"

"Hayır," dedi onu kaleye doğru yönlendirirken. "Cam, Tamas ve ben buraya isteyerek geldik."

"Sana kötü davrandılar mı?"

"Bana kraliçe gibi davrandılar."

"Onlar babamızı öldürdüler Isobel. Bunu unuttun mu?"

"Hayır ama geçmişi onlar gibi ait olduğu yerde, arkamda bıraktım. Sen de aynısını yapmalısın."

"Asla yapmayacağım," diye yemin ettikten sonra kaleye giren adamlara döndü. Bakışları Tristan üzerinde sertleşti. Reisin bakışları ise onun üzerinde sertleşti.

"Bu ne şans!" Tristan'ın neşeli gülümsemesi, hlleri aydınlatmıştı. "Hepiniz düğünümüze yetiştiniz. Rahip O'Donnell da nerede?"

Omuzlarına yerleşmiş John, Tristan'ın heyecanlı sözleri karşısında gülümsedi.

"Düğünün mü?" Alex önce Tristan'a, sonra da Isobel'e sert bir şekilde baktı. "Nasıl böyle bir şey..." Sözcükleri Callum MacGregor'un yanında belirmesiyle bir anda kesildi.

"Alex Fergusson," diye tehditkâr şekilde kısık sesle konuştu.

Alex sesli bir şekilde yutkunup, Callum'un ölümcül bakışlarıyla buluşmak için kafasını kaldırdı. Patrick kararsız bir şekilde öne doğru adım attı ama Tristan onu durdurdu.

"Ciddi anlamda yol gösterilmeye ihtiyacın var. Burada kalacaksın."

"Ne?" Alex hastalanacakmış gibi görünüyordu.

"Onunla beraber," diye Tamas'ı işaret etti Reis. "İkiniz de benim emrimle Camlochlin'de kalacaksınız."

Tamas sırıttı. Alex duraksadı. "Ben çocuk değilim..."

"Bir çocuk gibi davranıyorsun."

Callum'un sesindeki saf güç, etrafındaki herkesi susturmuştu. "Bir adam olma zamanın geldi ve burayı sağ şekilde terk etmek istiyorsan, benim emrim altında bunu yapacaksın."

Kız korkuyla bir ses çıkardığında, bakışları Isobel'e çekildi. "Bana, onların güvenliği konusunda güvenir misin? Kendi oğullarımda kötü bir iş çıkarmadım değil mi?"

"Evet," diye kısık sesle onayladı Isobel.

Sonrasında Patrick'e döndü ve o da başıyla onaylayınca Callum, Tamas'ı kolları arasına alıp omzunun üzerinden seslendi, "Gel Patrick, arazilerinde sana yardımcı olması için kaç adama ihtiyacın olacağı gibi konuşacak çok konumuz var. Brodie," dedi Büyük Salon'a girdiğinde, "Alex artık senin sorumluluğunda."

Tristan, Alex'e içten bir şekilde acıyarak gülümserken Camlochlin'in en somurtkan savaşçısı onu diğerlerinin arkasından Büyük Salon'a sürükledi.

"Dağlar hoşuma gitti," dedi John, Tristan onu omuzlarından alıp ayakları üzerine bıraktığında ona bakarak.

"Öyle mi?" diye ona gülümsedi Tristan, kafasındaki turuncu saçları karıştırarak. "Eh, o zaman onlardan birine tırmanmalıyız."

John'un gözleri kocaman açıldı. "Tırmanabilir miyiz?"

"Elbette, bu yüzden oradalar. Ama daha sonra yapalım. Şimdi diğerleriyle beraber git ve kardeşinle konuşmama izin ver."

Yalnız kaldıklarında Tristan, elini tutup öptü. "Sana teşekkür ettim mi güzel leydi?"

"Ne için cesur şövalye?" Sevgi dolu şekilde gözlerine baktı Isobel.

"Beni kurtardığın için."

Isobel, ona dudağının bir kenarını kıvırarak güldü. "En iyi yaptığım şeydir."

Tristan kahkaha atıp iki ailenin beraber içki içtiği ve geleceklerini tartıştığı Büyük Salon'un içine baktı. Lanet olsun, çok güzel bir andı. Eğer bu konuda istediğini yapabilirse buna benzer birçok günün takip edeceği güzel bir andı. Ve birçok kişinin bildiği gibi Tristan MacGregor, neredeyse her zaman istediğini elde ederdi.

"Şimdi." Isobel'i kollarına alıp öpmek için eğildi. "Bu rahip hangi cehennemde?"

SON

Aşk, cesaret, tutku ve inancın kitabı.
İskoçya odaklı eserleriyle tanınan Paula Quinn,
Aşk ve Cesaret serisinin ikinci kitabında, daha önce
Davina ve Rob'un hikâyesiyle tanıdığımız
Tristan MacGregor'un benzersiz öyküsünü sizlere aktarıyor.

Çok sevdiği bir adamın ölümü ardından yolunu
kaybeden ve çapkınlığıyla nam salmış Tristan'ın,
düşmanlarına karşı verdiği erdemli mücadele,
kendini arayışı ve içine düştüğü yasak aşkın
heyecan dolu öyküsü sizleri bekliyor.

"İskoç aşk romanlarının en iyi örneği! Paula Quinn sizi romantik ve şehvetli bu roman ile Highlands'in kalbini elinizden bırakamayacağınız yumuşak, tutkulu bir romantizmle yakalıyor."

-Monica McCarty, *New York Times* çoksatan yazarı

KDV'den muaftır.